

Chạy

Tiểu thuyết

Án

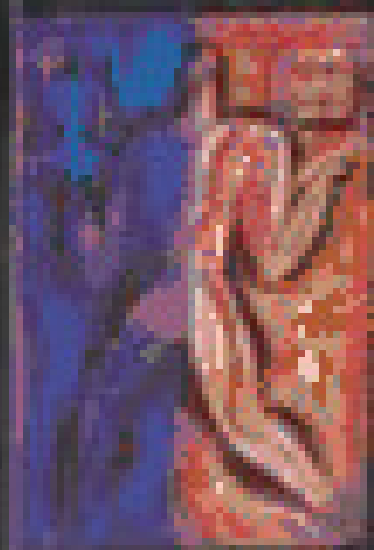
Tập 2

Nguyễn
như
Phong

Chạy Án

ISBN

ISBN 9786041111111 - 1111111111 - 1111111111

CHẠY ÁN

(Tập 2)

Tiểu thuyết – Nguyễn Như Phong

NXB Lao động Xã hội 2006

Trọn bộ 2 tập. Bìa mềm

Khổ 13 x 19. Số trang : 930

Thực hiện ebook : hoi_ls

1

Từ ngày làm Giám đốc Công ty Toàn Gia, Minh Phương đã thay đổi hẳn cách sống cũng như thời gian biểu sinh hoạt của mình.

Buổi sáng, cô dậy từ 5 giờ 30 và tập thể dục chỉ khoảng 15 phút theo đúng bài tập trên Đài Truyền hình Trung ương của kênh VTV1. Uống một cốc nước lọc chừng gần nửa lít xong, cô mới đi làm vệ sinh và sau đó là trang điểm. Nếu như ngày trước, cô rất chăm chút cho việc kẻ mắt, chải lông mi cho cong vút lên thì bây giờ, cô không kẻ mắt mà chỉ bôi ít son môi. Nhưng chính sự giản dị ấy lại làm cho khuôn mặt Minh Phương thêm phúc hậu và ưa nhìn. Trong trang phục cũng vậy. Những bộ váy áo đắt tiền và rất kiểu cách cô đem cho Giáng Hương hết, còn cô thì mặc những bộ trang phục kiểu công chức. Thoạt đầu, nom cô có vẻ già dặn, khô cứng khi mặc những bộ đồ với gam màu sẫm và nhiều người đã thẳng thừng chê bai, trong đó có cả Lâm. Nhưng cũng chỉ sau ít ngày thì mọi người lại thấy cô như sang trọng hơn và lịch lãm hơn.

Không chỉ thay đổi cách mặc, trong sinh hoạt, Phương cũng thay đổi nhiều. Nếu như trước đây, cô hay đi ăn sáng với Lâm ở những nhà hàng, khách sạn sang trọng thì nay, cô dùng bữa sáng ở ngay văn phòng với thực đơn là một ly nước chanh leo vẫn giữ cả hạt và múi không pha đường, vài lát bánh mì hay bánh quy mặn hoặc một gói mì ăn liền. Tiền mua đồ ăn sáng cô

trả, không dùng tiền của văn phòng, mặc dù cô hoàn toàn có quyền yêu cầu phục vụ. Vừa ăn sáng, cô vừa đọc báo và đây mới là thay đổi lớn nhất đối với cô kể từ khi cô làm Giám đốc. Trước kia, Minh Phương không hề có khái niệm đọc báo và đọc sách, và nếu có đọc thì cô chỉ xem những tạp chí Thời trang hay Người đẹp. Nhưng từ lần cô bị một công nhân chất vấn về quy định mới ban hành về chế độ tiền lương và khi cô ta hỏi: “Báo đã đăng, chị không đọc à?”, Minh Phương lung túng gật đầu. Cô ta bĩu môi, nhìn Phương khinh bỉ và nói với giọng xác xược và cho đến giờ, mỗi khi nhớ lại Phương vẫn thấy nhục: “Đúng là một kiểu Giám đốc mù chữ, nói chuyện với đầu gối còn hơn” - Cô ta nói xong, đứng dậy, phủi quần và ra về. Sau cái lần đó Minh Phương bắt đầu... đọc báo. Cũng phải mất cả tuần, cô mới quen đọc báo, và bây giờ, đọc báo đối với cô vào buổi sáng là không thể thiếu. Cũng nhờ đọc báo mà cô thấy tự tin hơn khi tiếp xúc với mọi người và cũng thấy mình trưởng thành hơn nhiều trong điều hành công ty.

Sáng nay cũng vậy, lúc 6 giờ 30 Minh Phương trang điểm xong thì đã thấy có tiếng còi xe ô tô ngoài đường. Cô thông thả xách cặp đi và chỉ chào bố mẹ lấy lệ:

- Con đi đây.

Bà Minh vội vàng chạy ra mở cổng. Ông Phụng nhìn theo khó chịu và cắn nhả:

- Con bé này, xem ra càng ngày càng không ra sao cả. Mà tôi nói với mình nhiều lần rồi, phải nghiêm với nó và dạy bảo cho nó. Chứ cái lối cư xử như nó, gặp phải bà mẹ chồng khó tính thì có mà họ tổng khư.

Vốn là người chiều con, mặc dù chẳng vui gì về thái độ của Phương, bà Minh vẫn bảo vệ cô:

- Ông cứ xét nét con làm gì. Nó đang tuổi ăn chưa no, lo chưa tới. Ông bà ấy giao cho nó làm Giám đốc là quá sức lắm. Tôi biết là nó phải cố gắng lắm mới đảm đương được công việc.

Ông Phụng nhìn mặt:

- Đó là việc khác Còn trong nhà này, nó là con, nó phải sống có đạo lý. Bà có biết chuyện con hoa hậu gì mới được phong không? Cứ nói là nước Pháp, nước Mỹ nào cho học bổng du học, nhưng hóa ra là tiền của một thằng cha buôn bán bất động sản. Mà rồi nó có đi học ngày nào đâu, toàn đi theo bọn có tiền. Bố mẹ ở nhà thì vẫn thương con đang cô cút ở tận Mỹ, tận Pháp...

Bà Minh lườm chồng:

- Mặc kệ con nhà người ta. Em thấy như con Phụng nhà mình, tuy nó là hoa hậu, nhưng thế là ngoan lắm rồi.

Nghe vợ nói, ông Phụng đang cau có cũng phải bật cười lắc đầu và nhại lại:

- Tuy nó là hoa hậu... hay thật?

Trên đường đi, chợt Minh Phụng nhìn thấy một bà già bán xôi xéo dưới một gốc cây xà cừ ở đầu phố. Bỗng dưng, cô như ngửi thấy mùi hành mỡ thơm nức mũi của xôi xéo. Cô vội vàng bảo ông Các:

- Chú dừng xe lại, cho cháu mua xôi xéo.

Xe lướt qua hàng xôi đến năm chục mét mới dừng lại được. Ông Các cho xe chạy lùi lại. Minh Phụng xuống xe và xà vào thúng xôi:

- Bà bán cho cháu năm ngàn nhé.

Bà bán xôi nhìn Minh Phụng ngạc nhiên:

- Trông cô gọn người thế này mà ăn sáng khỏe gớm “*nhấy*”?

Minh Phương ngạc nhiên:

- Sao bà lại bảo cháu ăn khỏe?

- Là tôi thấy cô mua nhiều quá. Người bình thường chỉ ăn đến hai ngàn là no.

Minh Phương cười bẽn lễn:

- Cháu lâu lắm không mua xôi ăn sáng. Cứ tưởng là đắt lắm. Thế thì bà bán cho cháu ba ngàn vậy.

Bà bán xôi thoăn thoắt gói xôi cho Phương vào niềc lá sen. Cô đưa cho bà ba tờ loại hai ngàn đồng, rồi nói:

- Thôi bà không phải trả lại nữa. Cháu biếu bà.

Bà bán xôi lắc đầu:

- Ấy chết. Tôi không dám. Tôi với cô không quen biết gì nhau, sao lại biếu thế.

Minh Phương cười đôn hậu, nhận lại tiền thừa rồi lễ phép:

- Cháu chào bà. Xôi thơm quá.

Phương lên xe rồi, bà bán xôi nhìn theo rồi nói với một anh thanh niên đang ngồi ăn xôi:

- Cậu thấy chưa, cô ấy đẹp người, nhưng mà ngoan đáo để “nhấy”?

- Ngoan thì bà hỏi về làm vợ cho thằng út.

- Không dám. Người đẹp như thế, chẳng vo gạo, đãi đậu được đâu.

Minh Phương ngồi trên ô tô và giở xôi ra ăn rất ngon lành. Cô nói với ông Các:

- Rẻ quá bác ạ. Cứ ăn sáng tiết kiệm như thế này, chả mấy chốc mà giàu.

Ông Các nói:

- Thật ra bây giờ thực phẩm sẵn mà lại quá rẻ. Nếu cứ mua về nấu ăn, hoặc ăn các thứ bình dân thì chả hết mấy tiền.

- Đúng thế. Cháu hay đi ăn sáng ở khách sạn. Hết hơn một trăm ngàn mà cũng chỉ bát cháo hoa với lại hai cái trứng vịt muối.

Ông Các cười:

- Ăn ở những nơi đó, giá trị không phải là ở đồ ăn mà ở chỗ ngồi.

Minh Phương ăn xong gói xôi thì xe cũng vừa đến công ty. Cô vừa mở cửa xe thì ông Các nói:

- Thưa cô, từ hôm nay, tôi chuyển sang lái xe cho bà Dung.

Phương hơi ngạc nhiên:

- Sao thế? Cháu đã có ý kiến gì đâu?

- Dạ, đây là ý kiến của cậu Lâm. Từ nay cô cứ tự lái xe, hoặc tự tìm cho mình một lái xe mới.

Phương băn khoăn vì chuyện này quá đột ngột đối với cô. Thật ra mấy ngày đầu, cô không thích ông Các bởi lẽ ông lớn tuổi và có cặp mắt lạnh lùng, dò xét. Nhưng từ khi cô công khai với Lâm chuyện tay Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân gạ cô cung cấp tin cho hắn thì cô thấy nhẹ nhõm và thấy cũng chẳng quan trọng gì lắm về chọn người lái xe.

Thấy cô có vẻ khó xử ông Các nói thêm:

- Theo tôi, cô nên tìm chọn cho mình một lái xe là nữ. Như thế sẽ tạo ấn tượng mạnh mẽ hơn cho người khác mỗi khi cô đi làm việc ở ngoài.

Ông đưa chìa khóa cho .Phương, cô lắc đầu:

- Bác cứ cầm lấy khóa, cháu có rồi. Cháu cảm ơn bác.

- Không có gì đâu cô. Có việc nhỏ này, tôi muốn cô lưu tâm: Công nhân ở mấy xưởng may bị bóc lột nặng quá họ đang chuẩn bị đình công đấy.

Minh Phương nhú mào thoáng vẻ lo âu, nhưng rồi cô nói quả quyết:

- Cháu có biết việc này. Lát nữa cháu giải quyết luôn. Cháu là phụ nữ, cháu sẽ bảo vệ giới của cháu chứ. Bác cứ yên tâm đi.

Nói rồi, Minh Phương thông thả đi thẳng xuống phân xưởng may số 1.

Quản đốc phân xưởng may số 1 là một người đứng tuổi và thấy rõ sự khó tính trên khuôn mặt khắc khổ của ông ta. Ông vội chạy ra đón Minh Phương:

- Chào chị. Sao chị đi làm sớm thế?

- Cũng gần bảy giờ rồi. Tình hình sản xuất hôm qua có gì đặc biệt không?

- Dạ, không ạ. Cũng còn một số người bắn khoả...

Ông ngập ngừng bỏ dở câu nói. Minh Phương hiểu, cô vào phòng quản đốc và nói :

- Anh bật micro lên cho tôi nói chuyện với chị em vài lời.

Ông quản đốc vội vàng mở máy và nói:

- Xin mời mọi người lắng nghe phát biểu của Hoa hậu Minh Phương, Tổng Giám đốc Tổng Công ty.

Nghe giọng nịnh nọt ấy, Minh Phương thấy khó chịu. Cô gạt ông quản đốc ra khỏi micro và nói:

- Anh cứ nói để hoa hậu làm cái gì.

Rồi mặc ông quản đốc chưng hửng, cô nói dụi dàng:

- Thưa tất cả anh chị em. Tôi biết là vừa qua, một số công nhân đã không hài lòng về việc Ban Giám đốc công ty chưa quan tâm đến các chế độ cho anh chị em theo đúng như Bộ luật Lao động của Nhà nước, mà cụ thể là việc đóng bảo hiểm, nghỉ chế độ thai sản, hay phải làm thêm giờ cho kịp tiến độ giao hàng... Là Tổng Giám đốc tôi xin nhận lỗi trước tất cả mọi người. Và ngay từ ngày hôm nay, sẽ hoàn thành việc đóng bảo hiểm cho những ai có đủ tiêu chuẩn. Tiền làm thêm giờ được trả theo đúng quy định của Nhà nước và do công ty ký được nhiều hợp đồng xuất khẩu nên tiền làm thêm của mọi người sẽ được cộng thêm vào mười phần trăm. Chúng tôi cũng đã quyết định kỷ luật quản đốc của phân xưởng may số 4 vì đã có hành vi ngược đãi, bóc lột quá đáng đối với công nhân. Đặc biệt là chuyện anh ta đã tự ý phát thẻ để hạn chế việc đi vệ sinh của công nhân.

Công nhân trong phân xưởng vỗ tay hoan hô.

Hai nữ công nhân nói với nhau:

- Đấy thấy chưa, hoa hậu mà tốt thế đấy.

Minh Phương thông thả nói tiếp:

- Từ 9 giờ sáng nay, tôi sẽ trực tiếp đối thoại và lắng nghe ý kiến của anh chị em công nhân. Tổ công đoàn của mỗi phân xưởng cử ra hai công nhân lên trao đổi với Tổng Giám đốc. Xin chúc các anh chị em một ngày làm việc tốt.

Minh Phương trở về phòng làm việc và cô gái phục vụ mang một ly nước màu xanh đậm lên cho cô. Minh Phương thấy lạ, nhìn cô ta bằng ánh mắt dò hỏi. Hiểu ý, cô giải thích:

- Thưa chị, đấy là anh Lâm dặn chúng em là không nên để chị uống mãi nước chanh hay nước cam vào buổi sáng. Có thể xen kẽ bằng nước rau má hoặc nước đu đủ xay.

- Thế à- Minh Phương thốt lên và trong lòng cũng thấy cảm động. Cô lấy điện thoại di động, nhắn tin cho Lâm: “Cám ơn anh đã chăm sóc em”.

Minh Phương đọc lướt qua mấy tờ báo Tuổi Trẻ, Lao Động, An ninh thế giới và thấy chẳng có tin gì đáng chú ý, cô đặt xấp báo vào góc bàn rồi bật máy tính và vào mạng để đọc báo điện tử. Minh Phương vừa nhấp từng ngụm nước rau má mang mùi ngai ngái vừa đọc tin của Vietnamnet. Cô hơi giật mình khi thấy dòng tít: “Cảnh sát hình sự phá một sòng bạc lớn tại Khách sạn Thiên Nga”. Nội dung tin như sau:

“Theo nguồn tin riêng của phóng viên Vietnamnet. Vào hồi 2 giờ 30 sáng hôm nay, cảnh sát hình sự công an tỉnh đã bất ngờ đột nhập vào khách sạn Thiên Nga và bắt quả tang hai chục người đang đánh bạc. Thu giữ tại chỗ là hơn năm trăm triệu và ba mươi ngàn đô la. Chủ sòng bạc là Siu, một người Đài Loan và cũng theo nguồn tin chưa chính thức thì tên này có quan hệ với nhóm mafia 14K. Vietnamnet sẽ thông tin về kết quả điều tra của công an”.

Phương đọc xong và sững sờ. Cô vội vàng gọi cho Lâm.

Lâm đang đi từ chỗ gửi ô tô về, nhìn thấy số máy của Phương:

- Em đấy à?

- Vâng, em đây. Anh có đọc tin trên Vietnamnet không?

- Tin sòng bạc lão Siu bị phá chứ gì?

- Vâng, anh biết rồi à?

- Anh biết lâu rồi. Sao em có vẻ hốt hoảng thế?

- Em sợ... em sợ cái lần chúng mình vào chơi trong đó.

- Chuyện vặt mà em. Khỏi lo đi. Em tin thế nào được mồm mấy thằng cha nhà báo. Trưa nay anh đến đón em đi ăn nhé.

- Em không đi được đâu. Tốt nhất là anh về công ty ăn cơm tập thể với em.

Lâm cười:

- Em bắt đầu học cách sống của đảng viên đấy à?

- Nếu được là đảng viên như bố anh, bố em thì tốt quá. Em đi ăn với anh, mẹ biết thì lại khổ. Em nghĩ đến vụ lão Siu cứ thấy sợ sợ thế nào ấy. Anh phải nghe ngóng nhé.

- Hãy yên tâm đi.

Lâm nói với giọng tự tin và pha chút bất cần.

Lâm về đến Ngân hàng và vẫn thấy một bầu không khí làm việc khẩn trương như bình thường. Các cô nhân viên trông thấy Lâm vẫn cười tươi và hỏi han vốn vĩa. Nhưng Lâm đáp lại thái độ của mọi người bằng cặp mắt và nụ cười vô hồn.

Những ánh mắt nhìn theo Lâm lạ lùng...

Ông Ngân, trợ lý của Tổng Giám đốc Trác trông thấy Lâm. Ông nhíu mày suy nghĩ rồi gọi một nhân viên bảo vệ tên là Triển lên.

Ông nói:

- Chú giao cho cháu một việc này, nhưng cháu phải nhớ là nếu để lộ cho người thứ ba biết thì chắc chắn là cháu đi xin việc nơi khác. Và cũng nói để cháu biết là lúc đó, chú cũng sẽ nói là chú không biết. Còn nếu cháu làm tốt việc này thì chú hứa là cháu sẽ được làm đội phó.

Anh chàng bảo vệ còn trẻ nghe vậy thì biết là được giao việc gì đó quan trọng:

- Cháu chưa biết là chú sẽ giao cho việc gì, nhưng cháu tin chú. Và mong chú tin cháu.

- Nói thế là phải. Bây giờ thay quần áo khác và không được rời mắt khỏi thằng Lâm. Nếu nó đi đâu, cháu tìm cách bám theo nó...

Ông Ngân đưa cho anh bảo vệ một chiếc điện thoại di động:

- Chú giao cho cháu chiếc máy điện thoại di động này, có gì cứ gọi về số máy di động của chú.

- Dạ vâng. Cháu đi xuống thay quần áo - Triển đi được vài bước thì dừng lại và nói - Chú phải nói với đội trưởng cho cháu nhé.

- Tất nhiên rồi. Ai hỏi cứ nói là lên phục vụ Tổng Giám đốc.

Anh nhân viên về phòng bảo vệ và thay quần áo. Nét mặt anh ta tươi hơn hớn nhưng lại toát lên vẻ quan trọng. Đội trưởng Đội bảo vệ của Ngân hàng Phú Tài tên là Tuấn, có cặp mắt rất ranh mãnh. Thấy Triển thay quần áo, Tuấn hỏi:

- Này, thằng Triển, đang giờ làm việc, thay quần áo đi đâu đấy?

Triển ấp úng :

- Chú...chú Ngân, Trợ lý Tổng Giám đốc bảo em lên... lên phục vụ Tổng Giám đốc.

- Lạ nhỉ, thế mà mình không biết gì? Mà mày lên phục vụ cái gì? Nhân viên của Tổng Giám đốc đâu?

Triển nói với vẻ ngạo mạn:

- Ai mà biết được. Em cũng vừa được giao việc xong. Anh lên mà hỏi ông ấy.

Tuấn khó chịu:

- A, cao giọng nhỉ. Được, mày cứ ở đây. Tao đi hỏi ông ấy đã.

Triển tái mặt:

- Anh ơi, đừng hỏi.

- Có chuyện gì mà mày ấp úng thế?

Triển nhìn quanh quất rồi thì thào:

- Em nói nhưng anh phải giữ bí mật cho em nhé.

- Nói đi xem có đáng giữ không?

- Không, anh phải thể đi. Các ông ấy mà biết là em bị đuổi việc đấy.

- Nghiêm trọng đến thế cơ à. Mày định đùa tao hay sao? Được, tao thể.

- Thể thế nào?

- Nếu tao mà tiết lộ điều mày nói tới đây thì tao sẽ bị chết dưới muôn mũi tên hòn đạn.

Triển cười:

- Lấy đâu ra tên, đạn để mà giết anh bây giờ?

Nói rồi hắn ghé vào tai Tuấn thầm thì, Tuấn giật mình:

- Ghê thế cơ à?

Nói rồi, ánh mắt Tuấn lóe lên ranh mãnh:

- Mày phải lên giám sát nó ngay. Có gì khó, nói cho tao biết, tao hỗ trợ. Để xổng nó, là mày đi ra làm cừu vạ ngay.

Triển hào hứng đi làm nhiệm vụ theo dõi Lâm. Hắn đứng ở đầu hành lang và trông vào cửa phòng Lâm.

Tuân mím môi suy nghĩ rồi gọi máy nội bộ cho Lâm.

Lâm đang rất mệt mỏi và lo sợ thì nghe tiếng điện thoại. Nhìn số máy hiện lên, Lâm biết đó là từ phòng bảo vệ. Lâm hồ hững :

- Alô, phòng bảo vệ à? Tôi nghe đây.

- Ông Lâm à, tôi Tuấn đây. Ông có nhiều tiền không, cho tôi vay chục ngàn đô la đi.

Lâm khó chịu:

- Sao ông hỏi vay tiền mà như ra lệnh cho tôi thế.

- Tùy ông thôi. Nhưng tôi nghĩ rằng thông tin tôi đang có đây còn đáng giá hơn chục ngàn đô la đấy.

Lâm giật mình:

- Có chuyện gì đấy? Ông nói đi xem nào?

- Ông hãy mở cửa và xem ngoài hành lang có ai không. Nếu có một người mặc áo phong đen thì ông hãy quay vào và chúng ta nói chuyện với nhau.

Lâm nghe theo ra mở cửa phòng và thấy ngay Triển mặc áo phong đen, đeo kính râm đang đứng nhìn xuống đường.

Lâm chột dạ, quay vào và gọi lại cho Tuấn:

- Đúng rồi. Ông có thể giải thích vì sao không?

- Nếu tôi giải thích cho ông thì còn có ý nghĩa gì nữa. Ông hãy gửi ngay vào tài khoản của tôi 10.000 đô la và sau đó tôi cho ông biết ngay người đó là ai. Tất nhiên là tôi sẽ không để người đó đứng ở đấy trong vòng năm phút... ông hiểu chứ...

- Nói thật với ông là tài khoản của tôi hết tiền rồi. Nhưng tôi có tiền mặt. Hiện nay tôi đang để trong ô tô. Tôi hứa danh dự với ông là tôi sẽ giao ngay tiền cho ông hoặc cho ai, tùy ông chọn.

- Tôi tin ông. Xe ông để ở đâu?
- Ngoài bãi xe đường Lý Thường Kiệt.
- Ok. Khi ông ra lấy xe thì sẽ có người gặp ông... Và ông hãy nhớ rằng mọi sự sai lời của ông đều phải trả giá đấy.
- Vậy ai dám đảm bảo rằng thông tin của ông đáng giá với số tiền đó?
- Tôi biết ông là người có quan hệ với ông Trác như thế nào. Nếu tôi xỏ ông, hoặc kiếm được của ông mấy chục triệu mà mất việc ở đây thì liệu có đáng không?

Lời nói của Tuân đã thuyết phục được Lâm.

- Rồi, ông nói đi.
- Nghe cho rõ đây. Thằng đang đứng ngoài hành lang là người được giao nhiệm vụ theo dõi ông. Ông đang liên quan đến một vụ án lớn. Ban Giám đốc đang đi gặp công an, chuẩn bị bắt ông đấy. Tôi sẽ gọi thằng đó đi và ông có 5 phút để rời nơi này. Sau 5 phút nữa, ông mở cửa, nếu không thấy thằng đó thì biến ngay. Chào ông.

Lâm thoáng suy nghĩ rồi cười nhạt:

- Hay thật, hôm nay tôi mới được nghe một câu chuyện mà nhân vật chính là một gã bố già là ông. Ông học ở đâu ra cái trò tống tiền này thế. Bây giờ ông lên chỗ tôi ngay và cả cái thằng nào đang canh gác tôi nữa. Tôi sẽ gọi ngay cho ông Trác để xem có phải ông ấy ra lệnh theo dõi tôi không. Ông lên đây, hay tôi xuống chỗ ông.

Tuân hoàn toàn bị bất ngờ, anh ta lúng túng:

- Tôi nói thật đấy.

- Tôi cũng tin là ông nói thật. Vì thế tôi phải tìm cho ra sự thật của việc này. Tôi tự biết mình đang làm gì và có thể phạm tội gì. Tôi sẽ hỏi ông Trác ngay bây giờ.

Đến nước này thì chính Tuân lại hoảng sợ, anh ta đổi giọng:

- Thôi coi như không có chuyện đó, ông anh đừng nói nhé. Em xin anh.

Lâm mỉm cười đắc thắng:

- Được rồi, ông bảo thằng nào đang canh vào phòng nói chuyện với tôi.

Tuân hốt hoảng:

- Em xin anh, việc này mà lộ ra là em chết.

Lâm rộng rãi:

- Thôi được dù sao tôi cũng cảm ơn ông. Khoảng mười lăm phút nữa, ông hãy lấy cớ gì lên phòng tôi. Có chút quà cho ông đấy. Những việc tôi làm tiếp đây, ông hãy coi như không biết.

Tuân lễ phép:

- Vâng ạ.

Tuân mở ngăn kéo lấy ra một chiếc phong bì. Hắn gấp mảnh giấy trắng bỏ vào đấy rồi chạy ra phòng văn thư lấy con dấu Hỏa Tốc đóng vào rồi ghi tên Lâm và trở về phòng ngồi chờ cho hết 15 phút.

Lâm lấy trong túi ra một xấp đô la và đếm bỏ vào một phong bì 300 USD và một phong bì 200 USD. Rồi Lâm ra gặp Triển.

Lâm vỗ vai Triển:

- Ông đứng gác... à, ông đứng canh tôi thế này, chắc mỏi chân lắm nhỉ?

Triển trở mắt, ngạc nhiên, nhưng cố trấn tĩnh:

- Anh nói gì, tôi không hiểu?

- Tôi cảm nhận thấy thế. Tôi biết anh ở đội bảo vệ, không phải bỗng dưng mà cứ đứng đây ngắm trời, ngắm đất. Tôi cũng biết là ai sai anh làm việc này. Tôi sẽ hỏi ông Ngân, ai cho phép ông ta giở trò này với tôi?

Triển hoảng sợ, mặt xám ngoét:

- Anh... sao anh biết?

- Anh vào phòng tôi, ta nói chuyện. Đúng đây mà ông Ngân phát hiện ra thì anh gay đấy.

Triển bị khuất phục hoàn toàn, cung cúc đi theo Lâm vào phòng. Lâm nói thủng thẳng:

- Anh không phải sợ hãi gì cả. ông Trác có thể không cần ông Ngân nhưng không thể không có tôi. Anh chắc biết tôi là người như thế nào ở ngân hàng này. Vì thế tôi đề nghị anh cứ làm việc của anh như ông Ngân đã sai bảo. Mà tốt nhất là hãy kê ghế ngồi ngoài cửa này. Tôi đảm bảo với anh là tôi sẽ nói cho anh biết là tôi đi đâu.

Lâm đưa cho Triển phong bì:

- Lương của tôi cao gấp mười lần anh. Tôi tặng anh số tiền nhỏ này để anh có thể làm tốt hơn công việc theo dõi tôi.

Triển ấp úng:

- Anh ơi, anh đừng nói cho ai biết nhé. Em bị đuổi đấy.

- Anh không phải lo. Ông Ngân sẽ ra đi... Tôi nghĩ rằng sau mười ngày nữa là quá muộn.

Lời nói tự tin của tâm đã thuyết phục được Triển hoàn toàn. Anh ta bọc bạch:

- Đúng là ông Ngân bảo em phải theo dõi anh. Ông ấy còn đưa cho em cả máy điện thoại di động để có gì còn liên lạc cho nhanh.

- Ông ấy có nói vì sao theo dõi tôi không?

- Dạ, em không biết.

- Tôi cũng nghĩ là anh không biết gì, anh cứ làm phận sự của mình.

Triển lí nhí chào Lâm rồi đi ra ngoài.

Tuân xem đồng hồ, thấy đã hết 15 phút, hần bèn cầm chiếc phong bì có đóng dấu Hỏa Túc rồi ung dung đi lên phòng Lâm.

Triển trông thấy Tuân, chưa kịp hỏi gì thì Tuân đã nói:

- Có ai tới không?

- Không ạ Nó vẫn không ra ngoài.

- Mà phải cẩn thận. Tao vào đưa cho nó cái công văn Hỏa Túc. Bọn văn thư nó nhờ.

Nói rồi Tuân chìa cho Triển xem cái phong bì và thông thả vào gõ cửa phòng Lâm.

Lâm để tờ báo lên bàn như thể đang đọc báo rồi đồng dạc:

- Xin mời vào.

Tuân vào, khép cửa lại cẩn thận rồi nói nhỏ:

- Việc ông Ngân bắt thằng Triển theo dõi anh là có thật đấy. Nhưng em không hiểu tại sao lại có chuyện ấy.

Lâm đưa cho Tuân một phong bì:

- Thưởng cho ông ba trăm đô la. Thông tin của ông đối với tôi khá thú vị. Tôi sẽ tìm hiểu ngay tại sao lại có cái trò này. Và nếu là chỉ ý kiến của cá nhân

ông Ngân thì tôi sẽ không để yên.

- Nhưng anh đừng để lộ cho ai biết nhé.

- Ông cứ yên tâm. Tôi là thằng biết mình biết người. Tôi cho ông một số máy di động đặc biệt của tôi. Có gì ông cho tôi biết. Nhưng tôi cũng phải nói rõ là nếu ông có ý định xỏ tôi thì chớ có trách là tôi cặn tình.

- Vâng ạ, anh cứ yên tâm.

Lâm ngồi thừ ra một lát, ánh mắt đại hăn đi rồi bỗng nhiên, từ trong cặp mắt đang u tối lóe lên những tia sáng dữ dội. Lâm vội vàng mở két và lấy ra một chiếc đĩa chương trình. Bên ngoài có in dòng chữ: Dangerous - Virus Computer.

Lâm nghiêng răng bóc dây bảo hiểm và nhét đĩa vào máy tính. Lâm thao tác thoăn thoắt. Những dòng chữ tiếng Anh hiện lên và thay đổi liên tục. Rồi Lâm nhét những con virus máy tính ấy vào một dạng thư điện tử có kèm theo hình của một cô gái có thân hình bốc lửa và gửi đến tất cả các máy tính trong cơ quan.

Trong lúc Lâm đang gài virus máy tính thì bên ngoài Triển gọi điện cho ông Ngân:

- Chú ơi không hiểu tại sao thằng Lâm nó biết chú bảo cháu theo dõi nó.

Tiếng ông Ngân:

- Nó có nói gì không?

- Nó chỉ bảo là sẽ hỏi chú tại sao lại theo dõi nó, và nó sẽ nói với ông Trác.

- Tại sao nó lại biết nhỉ?

Triển nói với vẻ thật thà:

- Cháu cũng không hiểu nổi.

- Thái độ của nó thế nào?

Triển lúng túng, nói ấp úng:

- Nó... nó cho cháu hai trăm đô la và bảo tiền bồi dưỡng để theo dõi cho tốt.

- Mẹ kiếp, thằng này ghê thật. Thôi, cậu không cần theo dõi nó nữa. Tôi sẽ có cách của tôi.

Nghe ông Ngân nói thế, Triển cười nhẹ nhõm.

Xong việc, Lâm xách cặp đi ra.

Triển trông thấy, quay ngoắt lại vội vàng hỏi:

- Ông anh đi đâu đấy?

Lâm giả vờ ngạc nhiên rồi nói dừng dừng như không:

- Ơ! Chú mày còn ở đây à. Anh tưởng ông Ngân đã rút lệnh rồi.

Không ngờ câu nói vu vơ của Lâm đã làm Triển vô cùng hoảng sợ:

- Anh cứ như là nhân viên tình báo ấy. Cái gì cũng biết. Đúng là ông Ngân vừa nói với em là thôi không theo dõi anh nữa.

- Có gì đâu, sự thật thì bao giờ nó cũng có những lôgíc. Nhưng thôi, anh phải đi có việc đây. Anh hi vọng rằng mày sẽ nhớ những lời anh nói lúc nãy.

Lâm đi xuống nhà, vẫy một gã xe ôm rồi đi ra bãi gửi xe và lấy xe đi luôn đến chỗ Minh Phương.

Tại các phòng của ngân hàng. Các nhân viên văn phòng người thì đang xem thông tin trên mạng Internet, người thì lại chơi trò chơi điện tử, lại có

người đang chat...

Một nhân viên tín dụng tên là Vũ Văn Đông thấy hộp thư điện tử của mình có thư. Anh ta mở ra xem và thấy có lá thư đề: “Gửi bạn thân mến của tôi”. Anh vội vàng mở ra xem và chỉ thấy có một cô gái rất đẹp tươi cười rồi từ từ cởi áo váy... Anh chàng khoái chí vội chuyển vào ổ ghi dữ liệu của mình, đồng thời lại chuyển cho những địa chỉ khác, cũng là nhân viên trong văn phòng.

Đông gọi một thanh niên trong phòng:

- Này, sang mà xem, có cô gái xinh như mộng gửi thư cho mình.

Anh nhân viên kia đi tới xem và cười khẩy.

- Thế này thì đã ăn thua gì. Hộp thư của em ngày nào chả có giới thiệu phim sex.

Cũng lúc đó, tại các bộ phận khác, nhiều nhân viên thấy mình có thư điện tử và tất cả cũng chỉ là hình cô gái... Họ chỉ cho nhau xem và khoái chí cười khúc khích. Và cũng từ phút ấy, con virus có sức phá hoại khủng khiếp bắt đầu tàn phá tất cả những dữ liệu trong hệ thống máy chủ của Ngân hàng Phú Tài.

Ông Trác đến văn phòng của Đại tá Hòa, Giám đốc Công an tỉnh thì đã thấy có trung tá Tùng, trưởng phòng Cảnh sát hình sự, trung tá Mỹ, Trưởng phòng An ninh Kinh tế.

Ông Hòa mời ông Trác ngồi rồi nói:

- Giới thiệu với anh, đây là đồng chí Tùng, Trưởng phòng Cảnh sát hình sự. Còn với anh Mỹ, chắc các anh ngồi uống rượu với nhau cũng cả chục lần

rồi.

Ông Trác:

- Chục lần thì chưa chắc đã đến, nhưng mỗi năm cũng có vài ba lần.

Ông Hòa:

- Đồng chí Tùng báo cáo cho anh Trác nghe về những thông tin mà ta có được từ chiếc máy tính.

Trung tá Tùng:

- Báo cáo Giám đốc, báo cáo anh Trác, theo những thông tin mà ta lấy được từ trong máy tính của lão Siu thì Cao Đức Lâm đã đánh bạc ở đây trên ba chục lần. Lần hăn thua nhiều nhất là gần 600.000 USD, lần thắng nhiều nhất là hơn ba trăm ngàn. Tổng cộng số tiền mà Lâm đã thua là gần ba triệu đô la, hai trăm ngàn ơ-rô và năm chục triệu tiền Việt.

Rồi anh mở cặp lấy ra những tờ giấy:

- Đây là bản thống kê những lần Lâm chơi... Đây là giấy vay nợ... Còn đây là những bức ảnh Lâm đang chơi bạc. Có cả băng video Lâm đang ngủ với gái điếm ở khách sạn Thiên Nga.

Trái với vẻ lo lắng của ông Hòa, ông Trác tỏ ra bình thản:

- Nếu đúng thế này thì khổ anh Cẩm rồi. Nhưng nói thật là tôi không tin. Thằng Lâm nếu có đánh bạc thì cũng có thể, nhưng với số tiền lớn đến như thế này thì... nó đào đâu ra lắm thế nhỉ. Gia đình anh Cẩm không thể nào có số tiền lớn đến thế để mà cho nó tiêu pha bừa bãi. Tôi biết tính anh Cẩm, loại trừ cái tính nhu nhược để cho bà vợ lộng hành, thì anh ấy là người sống nghiêm túc và có lòng tự trọng trước đồng tiền. Không... tôi không tin là

thằng Lâm lại có thể đánh bạc thua nhiều đến như vậy. Nó là thằng rất nhát gan.

Ông Hòa:

- Những điều anh nhận xét về anh Cẩm tôi đồng ý. Nhưng về thằng Lâm thì theo tôi, nó không phải là thằng vừa đâu. Nó ăn chơi có tiếng, chỉ riêng chuyện nó mua xe ô tô cho con bé Minh Phương, chuyện nó la cà ở các vũ trường, tiêu tiền như đốt đã đồn khắp tỉnh này rồi.

Ông Trác:

- Tôi cũng biết chuyện nó ăn chơi, nhưng hình như thiên hạ đồn thổi lên nhiều. Thôi, chúng ta hãy dẹp chuyện đó lại. Trở lại việc anh nghi cho nó lấy tiền của ngân hàng để đánh bạc, với tất cả những hiểu biết của một Tổng Giám đốc về hệ thống quản lý của ngân hàng Phú Tài, tôi cam đoan với anh nó không thể lấy được một số tiền lớn như vậy.

Trung tá Mỹ nói chen vào:

- Tôi cũng nghĩ rằng khó có khả năng thằng Lâm lấy được tiền từ ngân hàng bởi lẽ một số tiền lớn như thế nếu bị mất chẳng lẽ hệ thống giám sát của ngân hàng lại không biết?

Ông Trác ban khoăn:

- Liệu những thông tin mà lấy được trong máy tính này có chính xác không? Có khả năng lão Siu làm giả mạo để nhằm vào mục đích nào khác không? Anh nên nghĩ đến chuyện Lâm là con anh Cẩm... Liệu có kẻ nào muốn làm trò “gắp lửa bỏ tay người” này không?

Trung tá Tùng lắc đầu:

- Tôi thì lại thấy sự tồn tại của những thông tin này trong máy tính của lão Siu là hoàn toàn ngẫu nhiên, không có sự giả tạo, bố trí. Tất nhiên là lời khai của lão Siu sẽ có ý nghĩa quyết định.

Ông Hòa nhìn ông Trác bằng ánh mắt nghiêm khắc:

- Thôi được nếu anh không tin và khẳng định sự an toàn của ngân hàng thì đó là việc của anh. Tuy nhiên với linh cảm nghề nghiệp của mình, tôi có cảm giác rằng số tiền thắng Lâm thua bạc chính là tiền móc từ ngân hàng của anh đấy. Vì thế anh nên cho kiểm tra sớm. Càng sớm giờ nào hay giờ đấy.

Vừa lúc đó có một sĩ quan cầm cặp công văn vào. Anh nói:

- Báo cáo Giám đốc, đây là văn bản đề nghị cấm xuất cảnh đối với Tony Nguyễn.

Giám đốc Hòa cầm lấy đọc lướt qua rồi ánh mắt ông lóe lên những tia sáng cương quyết. Ông ký vào văn bản nhưng rồi lại xóa đi và nói chậm từng tiếng:

- Đồng chí làm lại văn bản đề nghị cấm xuất cảnh cả Cao Đức Lâm nữa.

Ông Trác nhìn giám đốc Hòa:

- Liệu đã cần phải áp dụng những biện pháp đấy chưa? Nếu anh Cầm mà biết thì... Theo tôi, anh nên nói chuyện cho anh Cầm biết. Mình làm thế này, có phải là quá đáng đối với anh chị ấy không?

Giám đốc Hòa buồn ra mặt:

- Anh tưởng tôi không nghĩ điều đó à? Tôi mong muốn rằng lần này tôi đã sai. Và nếu tôi sai thật tôi đến gặp anh Cầm, chị Dung để tạ lỗi và tôi hy vọng rằng tôi sẽ được nói với thằng Lâm:" Chú xin lỗi cháu. Chú thấy mình thật không xứng với chức vụ này, vì chú đã nghi ngờ cháu".

Vừa lúc ấy máy di động của ông Trác có chuông. Ông Trác nhìn số máy và biết đó là máy của Phó Tổng Giám đốc Ngân hàng Phú Tài:

- Alô. Tôi nghe đây.

Tiếng người ở đầu dây đằng kia nói với giọng run rẩy:

- Anh ơi, hệ thống máy tính của ngân hàng bị virus làm cho tê liệt rồi.

Ông Trác ngồi phịch xuống ghế, mặt tái nhợt. Ông Hòa hỏi, lo lắng:

- Có chuyện gì thế?

Ông Trác nói thẳng thốt:

- Hệ thống máy tính của Ngân hàng bị bọn hacker làm cho tê liệt rồi. Tôi phải về ngay đây. Còn việc thằng Lâm, theo tôi, anh hãy cực kỳ thận trọng. Nói chuyện với anh Cẩm thì dễ, nhưng với bà Dung thì đừng đùa.

Ông Trác nói xong vội vã ra về. Nhưng vừa ra tới cửa thì ông Hòa gọi giật lại:

- Anh Trác này, nếu có gì cảm thấy bất an, cho tôi biết ngay nhé.

- Tất nhiên rồi, ông bạn của tôi.

Chờ cho ông Trác đi khỏi, ông Hòa nói với trung tá Mỹ:

- Sao lại có những sự biến động đập thế nhỉ? Đồng chí cử ngay những trinh sát am hiểu về tài chính nhất xuống ngay ngân hàng, nhưng phải thật kín đáo, và tốt nhất là không xuất đầu lộ diện. Còn chính đồng chí thì dành hết thời gian cho việc này.

Lâm đến văn phòng của Minh Phương và lúc này, một nỗi lo sợ mơ hồ vẫn hiện lên trên gương mặt của anh.

Minh Phương nhận ra điều đó nên hỏi ngay:

- Sao anh đến mà không nói cho em biết? Hình như anh lo lắng về vụ lão Siu?

Lâm vuốt tóc Minh Phương âu yếm:

- Anh sợ em quá lo lắng về vụ lão Siu cho nên mới đến đây với em. Chứ còn anh... Em yên tâm đi. Bố anh còn là sếp ngày xưa của Giám đốc công an tỉnh và Viện trưởng Viện kiểm sát. Nhưng cái lão Ngân, thư ký của ông Trác mới quá đáng. Mới nghe tin đồn ở đâu là anh có lần đến chơi ở đó, lão ấy đã sai người theo dõi, giám sát anh.

Phương giật mình:

- Ai cho ông ấy cái quyền đó?

- Thế mới đáng ngạc nhiên.

- Nhưng sao anh biết?

- Thằng cha Đội trưởng Đội bảo vệ nói với anh. - Lâm nói xong rồi cười đắc ý- Chỉ mất vài trăm đô la bây giờ chúng nó thành người của anh rồi.

Minh Phương sợ hãi:

- Họ dám làm như vậy, chúng tỏ họ nghi ngờ anh?

Lâm gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng anh sẽ bắt ông Ngân phải trả giá.

- Em sợ lắm. Không biết cái lần mình đến chơi có để lại dấu vết gì không. Lão Siu liệu có khai ra không?

- Em yên tâm đi, người Hoa khi làm ăn họ biết giữ mồm giữ miệng lắm. Công việc của công ty thế nào rồi em?

Thấy thái độ tự tin của Lâm, Phương cũng tạm thấy yên lòng, cô tươi tỉnh trả lời:

- Rất tốt anh ạ. Đã xin được quota xuất khẩu hơn năm triệu đô la. Em đang chỉ đạo mua gom hàng từ một số công ty con. Nếu như hoàn thành kế hoạch này thì chỉ trong sáu tháng cuối năm tổng doanh thu cũng sẽ khoảng 150 tỉ.

Lâm giả vờ ngạc nhiên:

- Nhiều thế cơ à?

Minh Phương:

- Anh lại cứ giả vờ. Em biết là cái gì mẹ cũng bàn với anh.

Lâm cười gượng:

- Thật ra thì mẹ cũng chả hỏi ý kiến anh. Em phải biết tính mẹ là hết sức độc đoán và chặt chẽ. Khi bà ấy đã quyết làm cái gì thì không cách nào có thể ngăn cản được.

Minh Phương:

- Nói thật là em cũng sợ tính mẹ lắm.

Lâm vỗ về an ủi:

- Sống được với mẹ anh đến bây giờ thì phải nói sức chịu đựng của bố anh là vĩ đại. Nhưng em yên tâm đi, em không phải làm dâu đâu. Chúng ta chẳng có nhà riêng rồi còn gì.

Lâm ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Anh muốn tuần tới anh xin nghỉ phép chúng mình sẽ đi du lịch ở Pháp, Mỹ ít hôm. Em thấy thế nào?

Minh Phương mừng rỡ:

- Nếu được thì tốt quá, em cũng đang mong được nghỉ ngơi mấy hôm.
- Em vẫn còn hộ chiếu phổ thông chứ?
- Hộ chiếu của em 4 năm nữa mới hết hạn cơ.
- Thế thì tốt lắm. Em đưa cho anh để làm thủ tục xin visa.

Máy điện thoại của Lâm rung lên nhẹ nhẹ.

Lâm nghe máy:

- Alô. Tôi Cao Đức Lâm nghe đây.
- Anh Lâm à? Anh về ngay cơ quan.

Lâm giật mình hỏi lại:

- Có việc gì gấp thế?
- Hệ thống máy tính của ngân hàng bị liệt toàn bộ rồi anh ạ. Chú Trác nhắn anh về ngay.

- Đã biết bị liệt vì cái gì chưa?
- Thưa anh, nghe nói là bị hacker gài virus.

Lâm nhíu mày như thể suy nghĩ điều gì:

- Thế à? Sáng nay tôi còn thấy bình thường cơ mà. Thôi được rồi, tôi sẽ về ngay.

Lâm tắt máy rồi quay sang Phương:

- Là thật, làm sao mà có loại virus ghê gớm đến thế. Anh sợ lại có thằng nào nghịch ngợm làm rối loạn hệ điều hành thôi.

Minh Phương tỏ ra lo lắng:

- Liệu có nghiêm trọng không anh?

- Anh chưa biết nhưng chắc là khắc phục nhanh thôi. Vấn đề là có tìm ra được nguồn gốc và cách diệt con virus đấy không?

Lâm đi rồi, Minh Phương ngồi thừ ra. Tự dưng, một tình cảm lạ dâng lên mơ hồ trong cô về Lâm, đó là điều chưa từng có. Cô nghĩ và không phân tích nổi đó là thứ tình cảm gì. Nghĩ mãi, cô mới thấy hình như đó là một sự thương xót? Sự thương xót đó cũng mới chỉ thoáng qua như một cơn gió làm mặt hồ xao động và cô cảm thấy lúc này đây, cô phải bảo vệ, phải cùng chia sẻ với Lâm.

Phương bỗng hình dung ra những lần Lâm hò hét mang rượu ra cho bạn bè uống ở vũ trường.

Lâm mua đồ trang sức cho Phương.

Lâm hít hê-rô-in...

Lâm chơi ở sòng bạc...

Và rồi cô lại hình dung ra khuôn mặt nghiêm nghị nhưng nhu nhược của ông Cẩm.

Rồi cô lại thấy như hiện lên khuôn mặt lúc thì phúc hậu, lịch lãm; lúc lại đáo đẽ, thâm hiểm của bà Dung. Và cuối cùng trí nhớ của cô đọng lại ở một người, đó là ông nội của Lâm.

Phương nhớ lại một lần cô đến nhà và thấy ông đang nhổ cỏ ở mảnh vườn trước nhà. Cô lễ phép:

- Cháu chào ông ạ.

Ông Huy nhìn đứa cháu dâu tương lai và vui vẻ:

- Chào cháu. Sao hôm nay cháu không phải đến công ty à?

- Cháu đi họp ở UBND tỉnh về. Hôm nọ có đoàn khách Hàn Quốc đến làm việc với công ty, họ biếu mấy hộp Cao Hồng Sâm, cháu mang tới để ông dùng.

Minh Phương lấy trong túi ra hai hộp sâm đưa cho ông Huy. Ông cụ cầm lấy:

- Cám ơn cháu. ông xin. Nhưng cho ông gửi lại cháu mang về cho bố mẹ. Ông bây giờ thì sống được ngày nào cũng là tốt ngày ấy, không cần dùng những thứ này cho phí đi. Người ta bảo “đa thọ đa tội”, sống lâu quá cũng chưa chắc đã hay.

- Sao ông lại nói thế? Hình như ông có điều không vui?

Ông Huy kéo Phương vào nhà:

- Cháu vào đây, ông có điều này muốn nói với cháu.

Ông nhìn thẳng vào mắt Minh Phương. Ánh mắt vừa nghiêm khắc nhưng cũng đầy tình bao dung, yêu thương. Ông nói:

- Ông cháu mình cũng chưa có dịp nào nói chuyện với nhau, mặc dù cháu sắp làm cháu dâu của ông rồi. Hôm nay, ông muốn hỏi cháu mấy điều, liệu cháu có thời gian và có đủ can đảm để nói thật với ông không?

Minh Phương cảm thấy những điều ông Huy sắp nói sau đây rất hệ trọng, có quan hệ đến cuộc đời của cô vì vậy cô lặng im suy nghĩ một lát rồi quả quyết:

- Cháu đủ can đảm để nói thật với ông.

- Thế thì tốt lắm. Vậy ông hỏi cháu: Cháu đã nghĩ kỹ khi quyết định làm vợ thằng Lâm chưa?

Minh Phương lặng người, cô không ngờ ông lại hỏi điều này. Và điều kỳ lạ là cô cảm thấy cần phải nói thật.

Cô thở dài:

- Cháu nói, nhưng xin ông hãy bảo vệ cháu.

Ông Huy gật đầu.

- Thưa ông, cháu không muốn làm vợ anh Lâm, nhưng cháu không thể làm khác được.

Ông Huy cười hiền từ:

- Ông hiểu. Con người ta có duyên phận mà. Có duyên với nhau mà không có phận thì cũng chỉ yêu nhau, nhớ thương nhau mà thôi. Có phận mà không có duyên thì dù sống với nhau chẳng ra gì, muốn bỏ cũng không bỏ được... ông cảm thấy giữa cháu và thằng Lâm nhà ông có phận đấy. Vậy cháu có biết những tật xấu của thằng Lâm không?

Phương bỗng đứng chảy nước mắt và nói nghẹn ngào:

- Dạ, cháu có biết, nhưng ông ơi, cháu cũng có phải là ngoan đâu?

Ông vỗ vào đầu Minh Phương:

- Cháu dâu của ông ơi, cháu biết nói lên được câu ấy thì cháu là người ngoan rồi đấy. Con người ta có thể ngày hôm qua ngoan ngoãn, tử tế, nhưng mấy ngày sau thì lại hư hỏng, và ngược lại, có người trước hư hỏng, nhưng khi đã thấy mình như vậy mà quyết tâm sửa thì trở thành ngoan ngoãn, lương thiện...

Ông ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Cháu có biết thằng Lâm nó làm gì mà có lỗi tiền thế không?

Phương lúng túng:

- Cháu chỉ biết là lương anh ấy cao lắm và có thể ở nhà bác Dung cho thêm?

- Ông già rồi, sống chẳng biết được mấy ngày. Cứ nghĩ đến việc thằng Lâm mà nhiều đêm ông không chợp mắt được. Ông sợ mất nó lắm... nó là thằng cháu đích tôn duy nhất của ông. Nhưng ông bất lực...

Phương nói vớt vát:

- Nhưng cháu thấy anh ấy làm việc tốt lắm cơ mà?

- Ông không bàn về chuyện làm việc. Cái mà ông lo là phẩm chất thật của nó kia.

Càng nghĩ về Lâm, Minh Phương càng thấy có điều gì đó không ổn khiến cô đứng ngồi không yên. Linh cảm của một người con gái báo cho cô biết sắp có những tai họa ghê gớm ập đến. Cô quyết định đến gặp ông Huy, kể hết cho ông nghe. Nhưng ý nghĩ đó vừa chớm đến thì cô thấy ngay là không được. Nhà ông Huy liền vườn với nhà bà Dung. Nếu đến gặp ông mà nhờ bà Dung nhìn thấy thì ăn nói làm sao? Cô đang định gọi điện thoại cho bà Dung hỏi xem bà ở đâu rồi tính kế thì nghe thấy tiếng còi xe ô tô quen thuộc của bà Dung. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, cô lấy mảnh giấy ghi tử vi của cô bỏ vào túi rồi ra ngoài sảnh đón bà Dung.

Bà Dung có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy Phương như chuẩn bị đi đâu đó.

Minh Phương đơn đả:

- Con chào mẹ ạ.

Thấy Phương như vậy, bà Dung vui hẳn lên:

- Chào con, chuẩn bị đi đâu à?

- Con tưởng mẹ ở nhà, con đến để mẹ đưa con sang gặp ông.

- Có việc gì mà con phải gặp ông?

Phương chìa cho bà xem bảng tử vi:

- Con nghe anh Lâm nói là ông xem tử vi giỏi lắm nên con muốn đến để ông xem cho.

Bà Dung xoa tay:

- Thằng Lâm nó biết gì mà nói về ông cụ như vậy. Ông là người không bao giờ tin vào bói toán... Cũng có nghe nói là ông biết xem tử vi, nhưng mẹ cũng có thấy ông xem cho ai bao giờ đâu.

- Anh Lâm mấy lần bảo con đến để ông xem cho, mẹ cho con tới nhé.

Thấy Minh Phương khẩn khoản như vậy, bà Dung cũng không có lý gì để từ chối:

- Sáng sớm nay mẹ thấy ông vẫn đang nhổ cỏ, không hiểu bây giờ còn ở nhà không? ông bây giờ già rồi nhưng lại thích đi. Suốt ngày bạn bè chiến hữu rủ đi chơi.

- Thế là ông sướng đấy mẹ ạ. Chứ về hưu mà không ai ngó tới thì buồn lắm.

- Cũng phải công nhận ngày xưa ông là Chủ tịch tỉnh được dân yêu quý nhất. Liêm khiết lắm, thương dân lắm... thế cho nên về hưu mà trong nhà có gì đáng tiền đâu. Con đến chơi với ông cũng được, ông cụ thích ăn na bở, mua cho ông mấy quả.

Minh Phương cố nén vui mừng:

- Vâng ạ. Con đi đây.

Minh Phương lái xe đi và khi thấy một bà gánh na đi bán, cô dừng lại mua.

Ông Huy đang trồng hai khóm chuối ở khoảng đất trống đầu hồi nhà. Thấy Minh Phương vào, ông dừng tay và nheo mắt cười. Nụ cười của ông làm

Minh Phương thấy vững dạ hẳn. Phương nhanh nhẩu:

- Cháu chào ông ạ.

- Chào cháu. Cháu không phải đi làm à?

- Dạ, hôm nay cháu rỗi việc. Cháu qua thăm ông. Sao ông lại trồng chuối mà không trồng hoa cho đẹp. Cháu thấy chuối bán rẻ lắm.

Ông Huy mỉm cười:

- Các cụ có câu, “trẻ trồng na, già trồng chuối” mà.

Rồi ông giảng giải:

- Cháu chắc được nghe nhiều về vẻ đẹp và lợi ích của cây tre cũng như hình ảnh của cây tre, trúc, mai, vầu.. trong kho tàng văn hóa Việt Nam.

Phương cười ngượng nghịu, nói thật:

- Cháu ít đọc sách lắm.

- Thế cháu có nhớ bài Cây tre Việt Nam của nhà báo Thép Mới không?

- Cháu không nhớ lắm ạ. Cháu học lâu lắm rồi... Hình như hồi lớp 6.

Ông Huy ngạc nhiên:

- Sao, nhà trường không bắt cháu học thuộc à?

- Dạ, không ạ.

- Ôi, thế là các cháu bị thiệt thòi rồi. Một áng văn đẹp như vậy mà các cháu không thuộc thì thật uổng. Mà ông nghe nói hình như tới đây, Bộ Giáo dục cho học sinh thi văn theo kiểu “Oui ou Non” ...

Minh Phương ngơ ngác:

- Cháu không hiểu...

- Quên mất, ông nói tiếng Pháp. “Oui ou non” tức là “Có hay Không”, hay nói tiếng Anh là “True or False”... Nghĩa là họ cho thi văn theo kiểu trắc nghiệm. Học sinh chỉ cần điền vào là “đúng” hay “sai” mà thôi. Khởi cần mơ mộng, khởi cần vận dụng ngôn ngữ, khởi cần tư duy sáng tạo... Ôi, cái ông Bộ Giáo dục này, họ biến con trẻ thành rô - bốt cả rồi! Không đọc sách thì nguy lắm. “Hữu thư chân phú quý” - Có sách, đọc sách là cái gốc của sự làm nên sau này.

Những điều ông Huy nói hình như đối với Phương là quá cao siêu, nên cô cứ ngơ ngác.

Ông Huy nói như mơ màng:

- Mấy chục năm rồi, ông vẫn nhớ bài Cây tre Việt Nam... *“Nước Việt Nam xanh muôn ngàn cây lá khác nhau. Cây nào cũng đẹp, cây nào cũng quý. Nhưng thân thuộc nhất vẫn là tre và nứa. Tre Đồng Nai, nứa Việt Bắc, tre ngút ngàn Điện Biên Phủ, lũy tre thân mật làng tôi đâu đâu ta cũng có nứa tre làm bạn. Tre, nứa, trúc, mai, vầu... mấy chục loại khác nhau, nhưng cùng một mầm non măng mọc thẳng. Ở đâu tre cũng mọc, ở đâu tre cũng sống. Bóng tre vươn lên mộc mạc, màu tre xanh tươi nhũn nhặn, rồi tre lớn lên cứng cáp, dẻo dai, vững chắc, trông tre thanh cao, giản dị, chí khí như người...”*

Tuyệt vời chưa cháu... Chà, tiếc quá, các cháu thiệt thòi hơn ông nhiều.

Rồi ông lại vuốt ve tàu lá chuối và nói thông thả:

- Cây tre đẹp thế, nhưng cây chuối cũng không kém đâu và lại có phần linh thiêng nữa. Cháu biết cây chuối này, thứ gì trên thân thể nó cũng là có ích. Lá chuối tươi gói bánh, gói giò, hơ lửa cho mềm đi, gói cơm, gói xôi, rồi lấy lá lợp mái lều tạm che mưa, che gió. Lá chuối khô thì gói bánh gai, nút hũ rượu... Thân chuối là cái phao an toàn nhất cho người dân khi bị lũ cuốn, là

công cụ cho trẻ con tập bơi tốt nhất. Thân cây chuối thái ra nuôi lợn, củ chuối nấu lươn, nấu ốc là món ăn đặc sản đấy. Năm đói Ất Dậu, một củ chuối cũng có khi cứu được cả mạng người đấy. Còn khi người ta chết đi, trên bàn độc trước quan tài thế nào cũng phải có hai cây chuối non, bàn thờ không thể trang nghiêm nếu thiếu nải chuối... Còn nếu như ai chết mất xác thì khi làm lễ viếng, người ta lấy một khúc chuối cho vào quan tài, thế là coi như có người nằm trong đó... ông năm nay hơn tám mươi rồi, trồng chuối là phải quá đi rồi cháu nhỉ?

Không chờ Phương trả lời, ông múc từng gáo nước tưới vào gốc chuối mới trồng. Xong rồi, ông bảo:

- Ông cháu mình vào nhà đi.

Vào nhà, Phương nhanh nhẹn đi lấy chiếc đĩa to xếp na vào và để lên bàn. Cô chọn một quả chín nhất:

- Mẹ cháu bảo ông chỉ thích na bở... Cháu tìm mãi mới có hàng này. Cháu bóc một quả ông xơi nhé.

Ông Huy cười mãn nguyện:

- Chà lâu lắm rồi ông mới lại được nghe từ “xơi”... Bây giờ người ta nói thẳng kiểu thế này: “ăn đi, uống đi, rồi no quá, no đến kênh bụng...”. Nghe đến khiếp.

Phương để quả na vào bát rồi cẩn thận bóc đi từng mắt na. Trong lúc cô làm thì ông chăm chú nhìn với con mắt đầy yêu thương, tin cậy. Nhưng rồi ánh mắt ông chợt tối sầm lại. Ông có linh cảm rằng hẳn có chuyện gì đó quan trọng Minh Phương mới đến gặp ông lúc này.

- Cháu mời ông ạ.

- Cám ơn cháu - ông Huy đỡ lấy bát na rồi đặt xuống bàn.

- Nào, chắc cháu đến đây không phải chỉ mang na cho ông phải không. Mà ông đoán là trong tâm cháu đang không yên. Cháu cười mà vẫn gượng, cháu nói với ông nhưng hình như đầu óc lại đang nghĩ đi đâu đó... Ông nghe cháu nói đây. Biết đâu sự từng trải của người già lại có thể giúp gì được cháu?

Minh Phương dẫn đo:

- Đúng là cháu tới muốn nói với ông một chuyện quan trọng... chuyện này có lẽ ông không bao giờ tưởng tượng nổi.

- Chắc là về thằng Lâm?

- Vâng ạ, nhưng... nhưng ông phải bình tĩnh nhé.

- Chao ơi, con bé này. Thằng Lâm nhà ông phạm tội gì ư?

- Ông ơi, anh Lâm... anh ấy... anh ấy... !

Minh Phương chỉ nói được đến đó rồi cô rồi òa lên khóc. Ông Huy lặng người. Ông biết đã có chuyện rất nghiêm trọng xảy ra đối với Lâm. Ông vỗ về Minh Phương:

- Ông biết cháu có phận với thằng Lâm mà. Nào, cứ khóc đi cháu... khóc to nữa lên !

Tại Ngân hàng Phú Tài. Một không khí hoảng loạn bao trùm tất cả.

Lâm ngồi vào gian phòng đặt máy chủ. Anh ta thao tác thoăn thoắt. Ông Trác và gần như cả Ban Giám đốc đứng nhìn với vẻ lo lắng. Sau một hồi lâu loay hoay, Lâm ngẩng lên, nói với vẻ thất vọng:

- Báo cáo chú, loại virus này mới quá. Các chương trình diệt virus hiện có ở Việt Nam không thể diệt được loại virus này.

Ông Trác tái mặt:

- Vậy có cách nào để khắc phục trong thời gian sớm nhất không?

- Báo cáo chú, một mặt là cháu sẽ gửi thư sang Mỹ, nhờ các bạn cháu giúp đỡ, một mặt chúng ta nên đề nghị các chuyên gia tin học của trường Đại học Bách khoa Hà Nội, và nếu có thể thì nhờ cả Đại học Bách khoa thành phố Hồ Chí Minh nữa.

Ông Trác mím môi suy nghĩ rồi gật đầu:

- Cháu ở đây tìm cách khắc phục. Tôi sẽ thưởng 100 triệu đồng cho ai diệt được con virus này.

Rồi ông quay sang nói với mọi người:

- Các anh cho cắt điện toàn bộ khu nhà, chỉ để một đường ưu tiên cho cậu Lâm sửa máy. Thông báo là do sự cố vì điện nên hệ thống thanh toán không hoạt động... Còn mọi người về phòng của tôi họp ngay.

Khi ông Trác và mọi người vừa quay đi thì Lâm gọi:

- Chú Trác, cháu có việc muốn nói riêng với chú.

Ông Trác quay vào phòng. Lâm nói với hai nhân viên khác:

- Xin lỗi, tôi có chút việc muốn trình bày với Tổng Giám đốc.

Hai nhân viên hiểu ý, đi ra ngoài. Lâm đóng cửa phòng lại:

- Thưa chú, cháu xin lỗi vì đã đặt câu hỏi này với chú.

- Có việc gì cháu cứ nói.

- Tại sao chú ra lệnh cho ông Ngân theo dõi cháu?

Ông Trác ngạc nhiên:

- Chú không hiểu?

Lâm nói dần từng tiếng:

- Thế mà có đấy. Chú cứ hỏi ông Ngân xem. Cháu biết là các chú nghi ngờ cháu có chơi ở sòng bạc lão Siu. Đúng là cháu có hai lần tới đó, và cũng thua đến một cái ô tô Matiz. Các chú cứ việc báo công an điều tra, và cứ việc cho người theo dõi cháu.

Ông Trác lúng túng, không ngờ lại có chuyện khó xử thế này. Ông cười gượng:

- Đúng là có dư luận ấy thật. Nhưng cháu cứ yên tâm đi. Cây ngay, sợ gì chết đứng... Chú sẽ hỏi ông Ngân, và nếu đúng thế, chú xin lỗi cháu trước.

Rồi ông nhìn thẳng vào mắt Lâm và tưởng như mắt ông đang lóe lên những tia sáng lạnh lùng. Ông đổi cách xưng hô:

- Thế tao hỏi thật, mày thua bạc ở đấy thực sự là bao nhiêu?

- Cháu đã nói là chỉ khoảng hơn một con Matiz, nghĩa là chưa đến chục ngàn đô la. Mà lần nào cháu đi, Minh Phương cũng đi cùng. Chú cứ gọi điện cho chú Hòa, bảo chú ấy cho hỏi cung lão Siu là rõ ngay.

Lâm ngừng một lát rồi nói nghẹn ngào:

- Cháu biết là không ít người muốn hạ uy tín bố cháu... Mà điều họ dễ lợi dụng nhất là từ cháu. Có phải bỗng nhiên mà thiên hạ đồn thổi là cháu ăn chơi, tiêu tiền như rác, rồi lại chuyện cờ bạc... Việc ông Ngân cho bảo vệ theo dõi cháu là có thật. Lúc đầu cháu tưởng chú ra lệnh. Nay mới rõ... Cháu xin lỗi vì đã nghi ngờ chú. Vì dù sao, bố cháu cũng đã giao cháu cho chú.

Câu nói rất khéo của Lâm đã đánh đúng vào tình cảm của ông Trác với ông Cẩm. Ông thở dài:

- Nói thật nhé, mày mà có làm sao, tao mặt mũi nào nhìn thấy bố mày. Nhưng mà phải cẩn thận, phải giữ gìn lắm... Cả dòng họ Cao, có mỗi mình

mày.

Ông Trác quay về phòng họp. Ông nhìn khắp lượt mọi người rồi ra những mệnh lệnh dứt khoát:

- Thứ nhất: Anh Hoàng phụ trách đối ngoại hãy soạn ngay một thông cáo báo chí gửi cho tất cả các cơ quan thông tấn báo chí nói rằng do điện áp thay đổi đột ngột nên hệ thống máy tính của ngân hàng đã bị hỏng, vì vậy tất cả mọi giao dịch qua đường tín dụng điện tử phải tạm ngưng.

Thứ hai: Cho kiểm quỹ tức khắc và kể từ nay, tất cả những giao dịch lớn từ một trăm ngàn đô la trở lên phải có ý kiến của tôi.

Ông nói xong, chưa kịp ngồi xuống thì một Phó Tổng Giám đốc đứng lên nói:

- Báo cáo anh, nếu hệ thống máy tính bị treo thì không thể kiểm quỹ được.

Kế toán trưởng của Ngân hàng Phú Tài là một phụ nữ đứng tuổi tên là Miên xin phát biểu:

- Báo cáo Tổng Giám đốc, vẫn có thể kiểm quỹ được. Khi Ngân hàng đưa hệ thống tín dụng điện tử vào hoạt động và giao toàn bộ việc này cho anh Lâm, tôi đã nghĩ đến có một lúc nào đó, chẳng may bị hỏng máy nên đã yêu cầu tất cả các nhân viên tín dụng phải có sổ sách ghi chép tóm tắt các giao dịch... Tất nhiên việc kiểm quỹ kiểu này sẽ rất lâu.

- Lâu là bao nhiêu?

- Báo cáo anh, có lẽ mất ba ngày.

- Tôi đồng ý. Chị cứ cho làm đi. - ông Trác nói xong rồi tuyên bố: - Tôi có cảm giác rằng Ngân hàng chúng ta đang bắt đầu một giai đoạn khó khăn. Tôi

không loại trừ việc hệ thống máy tính của chúng ta bị virus phá hoại hôm nay là có bàn tay của một kẻ nào đó. Lát nữa, bộ phận an ninh sẽ làm việc với tôi và mời anh Mỹ, trưởng phòng An ninh kinh tế và trưởng phòng PC 15 của công an tỉnh tới giúp chúng ta. Trong lúc này, tôi đề nghị mọi người phải biết kiểm chế. Bất luận điều gì xảy ra cũng phải tuyệt đối tin tưởng vào chúng tôi và có trách nhiệm ngăn chặn không để những tin đồn thất thiệt loang xa.

Mọi người giải tán. Ông Trác gọi ông Ngân vào phòng:

- Anh cho người theo dõi thằng Lâm đấy à?

- Vâng, nhưng không hiểu sao nó lại biết. Nó cho cậu Triển bảo vệ 200 đô la...

- Thế là có chuyện đấy. Nếu cái TÂM của mình trong sáng thì việc gì phải như vậy.

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa. Ông Trác:

- Xin mời vào.

Đội trưởng Tuân vào, mặt tái nhợt và đưa ra một phong bì:

- Cháu xin lỗi hai chú... Thằng Lâm... thằng Lâm nó đưa tiền cho cháu.

Ông Trác hỏi:

- Lâm có nói gì với cậu không?

- Dạ, anh ấy chỉ dặn là nếu có thông tin gì thì báo cho biết và sẽ có thưởng xứng đáng.

Ông Ngân gật gù. Đường như đã phát hiện ra điều gì ông nói:

- Anh mang tiền này về và cho lập biên bản, cùng với sổ tiền của cậu Triển. Anh báo cáo trung thực thế là tốt nhưng tôi sẽ phải tìm cho ra ai là người để lộ chuyện này.

Tuân rụt rè hỏi lại:

- Có cần tiếp tục theo dõi nó không ạ?

Ông Trác lắc đầu:

- Không cần nữa.

- Cháu chào hai chú.

Tuân chào xong rồi đi giật lùi ra cửa.

Ông Ngân quay sang ông Trác:

- Chúng tớ thằng này có chuyện anh Trác ạ. Nhưng như vậy nó cũng không phải loại vừa đâu.

Ông Trác ngồi thừ ra buồn bã:

- Tôi là người chịu ơn anh Cẩm đã rèn luyện, dạy dỗ trong những ngày ở quân ngũ. Anh ấy gởi thằng bé cho mình, nay ngộ nhỡ nó có chuyện gì thì ăn nói làm sao bây giờ.

Ông Ngân hiểu tấm lòng của ông Trác nên an ủi:

- Tôi cho rằng anh đã hết lòng chăm sóc thằng Lâm, tạo điều kiện cho nó làm việc, giao cho nó những trách nhiệm lớn... Còn nếu như nó không xứng với sự tin cậy của anh thì đó là lỗi tại nó.

- Về lý thuyết thì có thể nói đơn giản như vậy, nhưng cuộc đời đâu có cho mình được nghĩ thế. Trở lại chuyện thằng Lâm, tự nhiên trong đầu tôi cứ ám ảnh suy nghĩ thế này?

Ông Trác ngừng lại nhìn thẳng vào mắt ông Ngân, người thư ký già mà ông vẫn rất tin cậy.

- Lúc này tôi không dám nói với anh Hòa và khi anh ấy nói những nghi ngờ về thằng Lâm, tôi cứ nói át đi.. Nhưng... nhưng thật lòng là tôi tin thằng Lâm có dính sâu vào sòng bạc thằng Siu. Khi nó thua bạc, nó có thể làm nhiều chuyện khác nữa. Vậy tại sao chúng ta không dám đặt câu hỏi: Thằng Lâm đã thua bạc, rồi lấy cắp tiền của Ngân hàng.

Những điều ông Trác nói với giọng bình tĩnh đến lạnh lùng khiến ông Ngân sợ hãi.

Ông Trác vẫn nói thủng thẳng như thể là nói với chính mình:

- Còn chuyện hệ thống máy tính bị virus nữa? Tại sao virus máy tính lại chỉ phá ở ngân hàng chúng ta, còn các ngân hàng khác không có dấu hiệu gì?

Và trước đó, Ngân hàng Việt Nam cũng đã thông báo là không phát hiện thấy có loại virus lạ nào cần cảnh giác.

Ông Ngân khẽ gật đầu:

- Nếu đúng như anh linh cảm thì quả là khủng khiếp. Không ai có thể ngờ một thằng luôn có thái độ hiền lành, lễ phép như nó mà lại có thủ đoạn đến như vậy. Và sẽ phải làm thế nào đây?

Ông Trác ngồi thừ ra hồi lâu rồi lắc đầu:

- Khó nói quá. Cầu trời cho sự thật không phải là như tôi nghĩ.

Trong căn buồng hồi cung của trại tạm giam công an tỉnh chỉ rộng chưa đến chục mét vuông, lão Siu đang bị lấy lời khai. Người trực tiếp hỏi lão Siu là trung tá Tùng, Trưởng phòng PC 14, ngoài ra còn có một kiểm sát viên và một người của Phòng quản lý Xuất nhập cảnh. Có một người phiên dịch. Thật ra lão Siu nói tiếng Việt rất khá, nhưng từ lúc bị bắt thì lão giả giọng nói tiếng Hoa.

Trên gương mặt lão Siu là sự ngơ ngác, hiền lành nhưng phía sau đó là sự lý lợm, ngoan cố.

Trung tá Tùng hỏi và được người phiên dịch có bộ ria con kiến xén tỉa câu kỳ dịch lại:

- Anh ngoan cố lắm, anh Siu ạ. Rồi cảnh sát Đài Loan sẽ cung cấp cho chúng tôi sự thật về anh trong vài ba ngày nữa thôi. Nói thật nhé, nếu đúng anh là người của băng 14K thì tội của anh là sẽ nặng gấp đôi đấy.

Lão Siu nghe dịch xong liền ngơ ngác hỏi lại:

- Băng 14K... tôi không biết mà.

- Những số liệu về người chơi, người vay nợ mà lưu trong máy tính là do ai nhập?

- Thưa cán bộ, tôi không được biết. Tôi không biết tiếng Việt mà.

- Vậy tại sao nó chui vào máy của anh - Tùng hơi nổi nóng và chỉ vào những tập tài liệu trên mặt bàn.

Lão Siu nở nụ cười ngây ngô và lắc đầu. Tùng tỏ ý thất vọng. Anh cán bộ Viện Kiểm sát cũng chán nản và nói:

- Theo tôi hôm nay hãy dừng ở đây.

Tùng nhú mày và chột mắt anh sáng lên vì đã nghĩ ra mưu kế. Anh thở dài, bảo người phiên dịch:

- Có lẽ thằng cha này chỉ biết vài ba câu tiếng Việt tán gái. Đúng là nó chẳng biết gì.

Nét mặt của lão Siu vẫn ngệt ra. Lão nhìn người phiên dịch như muốn hỏi lại điều Tùng vừa nói. Tùng hỏi lão Siu, giọng mềm mỏng, ân cần:

- Anh thấy buồng giam của chúng tôi thế nào? Có giống ở Đài Loan không?

Người phiên dịch dịch xong, lão Siu nói:

- Tôi chưa vào trại giam ở Đài Loan nên không biết. Nhưng trại giam của các ông... chật chội và thiếu tiện nghi quá.

Tùng mềm mỏng:

- Anh cũng phải thông cảm. Nhưng được rồi, tôi sẽ nói với giám thị chuyển anh sang một buồng giam khác thoải mái hơn.

Nghe dịch lại xong, lão Siu, chắp tay, khom lưng:

- Đa tạ cán bộ.

Lão Siu trở về buồng giam và thấy vui vui trong lòng vì vừa được cán bộ. Lão ngồi khoanh chân theo thể *kiết già* và nhắm mắt lại... Nhưng mới được nửa giờ thì một cán bộ quần giáo vào gọi to:

- Chen Siu?

Siu choàng tỉnh, chạy ra, khom lưng, ngược mắt chờ đợi.

Anh quần giáo nói:

- Lấy quần áo, chuyển buồng giam.

Lão Siu vẫn khom lưng, nét mặt không tỏ thái độ gì.

Một phạm nhân lấy túi quần áo của lão Siu nhét vào tay lão và ra hiệu bảo đi theo anh quần giáo.

Lão Siu đi sang một buồng giam mới nhỏ hẹp hơn nhưng chỉ có ba phạm nhân.

Ba gã phạm nhân đang cời trần chơi bài. Thấy có phạm nhân vào, chúng ngẩng đầu lên cười nhả nhổ, nhưng trong nụ cười của họ vẫn lộ vẻ hiền lành. Thật ra đó là ba chiến sĩ công an đang thực hiện kế hoạch của Tùng bóc mặt nạ của lão Siu.

Lão Siu vừa mới nhập phòng chưa được bao lâu thì đã bị mấy “gã tù” cũ hành hạ. Họ nói chuyện với nhau và bằng những lời lẽ khinh miệt “người Tàu”. Lão Siu nghe được hết và rất tức giận nhưng vẫn cố nén.

Một anh nói:

- Nghe nói bọn Tàu Đài Loan này có ngón tẩm quất hay lắm. Thử bắt thằng này làm xem sao.

- Hay đấy - Một anh hưởng ứng và nằm luôn ra sàn, tốc áo lên.

Một anh lấy tay chặt trên lưng anh kia rồi ra hiệu cho lão Siu làm. Lão cười hiền lành và luôn miệng nói: “Hảo, hảo”. Rồi lão xắn tay áo lên và tẩm quất cho anh chàng. Lão làm rất điêu luyện. Hết những ngón “bấm chả” lại đến “tùng xẻo” rồi “cuốn thùng” ... Rồi lão bẻ từng ngón tay, ngón chân anh ta kêu lục cục.

Mồ hôi vã ra trên khuôn mặt tròn xoe của lão.

Người thứ nhất xong. Lão chỉ nhận được câu nói Thằng Tàu này khá. Sau này bọn tao ra tù, mở lò mát-xa, thuê mày về huấn luyện cho bọn nhân viên, đồng ý không?

Lão ngơ ngác. Một anh nói:

- Thằng này có biết tiếng Việt đâu mà mày hỏi.

- A, phải rồi. Sáng nay, tôi nghe mấy ông hình sự nói, ở khách sạn Thiên Nga, khám thấy cả thuốc lắc, cả hê-rô-in.

- Thế nào mà thằng Tàu này chả bán thuốc lắc. Hầu hết bọn vũ nữ là phải dùng thuốc lắc...

Lão Siu vẫn giả vờ như không nghe thấy gì, nhưng thật ra lão rất chú ý những điều mấy anh chàng tù nọ nói chuyện.

Lại một anh nói:

- Thằng cha này tội lỗi đầy mình. Vừa kinh doanh sòng bạc trốn thuế lại chủ chứa gái mại dâm, buôn bán và tàng trữ ma túy... Ngần này tội thì dựa cột là cái chắc.

- Tử hình thì chưa chắc, nhưng có lẽ phải hai mươi năm tù.

Một anh đưa cho lão ca nước:

- Uống đi.

Lão Siu lễ phép:

- *Xia xia nǐ.* (Cám ơn anh).

- Uống xong rồi tắm quất cho tao nhé.

Nói rồi anh ta nằm úp xuống và chờ đợi...

Mắt lão Siu tối sầm lại. Lão nhấp từ từ từng ngụm nước nhỏ. Rồi lão lại kiên nhẫn tắm quất cho người thứ hai.

Lão làm thông thả, chậm rãi, nhưng ánh mắt đã lộ vẻ khó chịu lắm rồi.

Tùng và mấy anh em điều tra ngồi trên phòng kỹ thuật theo dõi qua màn hình thấy cảnh này, mọi người cười bò ra.

Tùng nói:

- Các cậu đoán xem, lão Siu này chịu nhục được bao lâu?

Anh cán bộ Viện Kiểm sát cười:

- Các bố điều tra lắm võ thật.

- Chiêu này là tôi học được ở báo Công an nhân dân đấy.

- Sao báo lại dạy như vậy.

- Đó là chuyện điều tra một vụ gián điệp, nhưng từ ngày trước kia.

Có điện thoại di động của Tùng. Anh nhận ra đó là số máy của Giám đốc công an tỉnh.

- Báo cáo thủ trưởng, tôi nghe ạ.

Tiếng Đại tá Hòa:

- Các cậu đã khai thác được gì ở lão Siu chưa?

- Báo cáo thủ trưởng chưa ạ. Lão ấy dứt khoát không chịu nói tiếng Việt và hỏi cái gì cũng trả lời không biết.

- Thế cậu bắt lực à?

- Không ạ. Em hy vọng chiều nay là lão ấy phải mở miệng.

- Lời khai của lão Siu là cực kỳ quan trọng cho việc mở rộng điều tra vụ án này. Rất có thể lão Siu tìm cách kéo dài thời gian... Có cần tăng thêm điều tra viên không?

Tùng cười, nói đùa:

- Báo cáo anh, em mà bắt lực thì có lẽ công an cả nước này cũng... thế thôi ạ.

- Chà chà, có vẻ hơi kiêu rồi đấy. Thôi được, tôi tin vào tài nghệ của cậu. Tôi đợi tin vui từ cậu.

- Thủ trưởng cứ yên tâm. Em nghĩ ra kế bắt hắn phải mở miệng rồi.

Trên màn hình thấy cảnh quản giáo mang cơm vào cho phạm nhân. Suất cơm khá tử tế. Trong một bát nhựa to, dưới là cơm, trên có mấy miếng thịt lợn kho, rau luộc.

Lão Siu vừa bê bát cơm lên thì một anh giảng lấy và lấy đũa gắp luôn mấy miếng thịt bỏ sang bát mình. Anh ta nói :

- Thằng này béo, không cần ăn thịt.

Lão Siu nghiêng răng, quai hàm bạnh ra. Để ý thấy nét mặt của lão thay đổi. Một anh khác gắp luôn rau sang bát mình:

- Thằng này là chủ sòng bạc, ăn sượng rồi. Khổ vài ngày, nhắm nhò gì.

Lão Siu cầm bát cơm hết sạch thức ăn trợn mắt nhìn. Lão run người lên và bắt chợt hắt luôn bát cơm vào mặt anh vừa lấy rau của lão. Rồi lão găm

lên, bằng tiếng Việt:

- Mẹ chúng mày, bắt nạt bố thế là đủ rồi đấy! Thằng nào có giỏi đấu tay đôi với tao?

Nói rồi, lão đứng dựa lưng vào tường, thủ thế.

Chỉ chờ cm, t thế, mấy “gã tù” kia lăn đùng ngã ngựa ra cười.

Một anh chỉ mặt lão Siu:

- Ồi giờ ơi, thế mà cứ giả câm giả điếc không biết tiếng Việt! Thằng cha này cho ra chợ chửi nhau, mấy mẹ hàng cá còn xách dép cho hần.

Lão Siu ngơ ngác và rồi thấy mình bị hớ, lão tái mặt. Một anh vỗ vai Siu:

- Thôi, ăn cơm cho no, ngủ một giấc cho lại sức rồi chiều khai hết ra. Giấu nữa mà làm gì? Khai sớm giờ nào nhẹ tội chừng ấy.

Trên phòng kỹ thuật, qua màn hình theo dõi, nhìn cảnh ấy và nghe tiếng lão Siu chửi, Tùng vỗ tay:

- Có thể chứ. Nhà người định đùa với lão phu à?

Mấy anh điều tra viên trẻ võ lễ mọi chuyện. Một anh vỗ tay vái đùa:

- Đúng là các bố già hình sự. Lắm võ quá.

Trong phòng giam, lão Siu gục đầu im lặng. Thái độ bất thường của lão đã bị ba anh chàng cảnh sát đóng giả tù để ý.

Lão lao đảo đứng dậy và nhanh như cắt, lao vào tường. Anh cảnh sát vỗ được lão nhưng khi rơi xuống anh bị lão đè lên trên và anh kêu lên đau đớn. Còn lão Siu cũng bị đập trán vào tường nhưng chỉ bị tím bầm lại.

Một anh đè sấp lão Siu xuống, bẻ quặt tay lão ra sau. Còn một anh đỡ bạn dậy.

- Hình như tay tớ gãy rồi. - Anh thốt lên đau đớn.

Cuộc họp kiểm điểm đảng viên của cơ quan do ông Cẩm phụ trách đã kết thúc. Ông Cẩm trở về phòng làm việc và trong lòng thấy vui vẻ vì ông cảm thấy mình thanh thản.

Trần Đức vào và cầm theo một chiếc túi da nhỏ rất đẹp và đặt lên bàn. Ông Cẩm thì hoàn toàn cứ nghĩ đó là của Trần Đức.

Ông Cẩm:

- Tôi nói như thế, anh em nghĩ thế nào?

Trần Đức nhìn rất khéo:

- Anh em rất phục anh đã dám nói thẳng. Đây là điều mà bấy lâu nay không ai dám nhắc tới hoặc cố che giấu đi. Nhưng mà em nói thật, đọc cái dự thảo Luật phòng chống tham nhũng thì mới thấy những vị ngồi soạn luật chả hiểu quái gì về tham nhũng ở Việt Nam bây giờ và có đến ba phần tư những điều luật, những quy định trong đó hoàn toàn không có tính khả thi.

Ông Cẩm cười nhạt:

- Không có luật thì bảo là có “thiếu cây gậy”, nhưng có rồi thì cũng như không mà thôi.

Ông Cẩm ngừng một lát rồi nhìn thẳng vào ông Đức:

- Tôi với nhà tôi vốn xung khắc. Anh chắc cũng chẳng lạ gì. Bà ấy thì chỉ mấu mê làm giàu, suốt ngày lo kiếm tiền... Vì thế mà tôi lo lắng. Anh phải cố gắng để mắt giúp tôi. Những yêu cầu gì của bà ấy .mà không đúng với các quy định của Nhà nước, của Bộ thì dứt khoát anh phải ngăn cản. Anh mà cứ nể nang bà ấy là có ngày anh giết tôi đấy.

Trần Đức cười:

- Anh cứ yên tâm đi, em luôn luôn cảnh giác. Tất nhiên là cũng có lúc chị ấy mượn cái bóng của anh để làm ăn, đó cũng là chuyện bình thường trong thời buổi này thôi. Làm gì có ai đứng độc lập một mình mà gây dựng cơ nghiệp được. Trên thế giới, đằng sau mỗi tập đoàn kinh tế lớn là có các thế lực chính trị... Còn ở mình, phía sau mỗi đại gia là không ít những quan chức.

- Hiểu trong lòng thì đúng là như vậy, nhưng nói ra với đầy đủ chứng cứ thì khó lắm.

Vừa lúc đấy, ông Cẩm có điện thoại. Trần Đức nhân cơ hội ấy liền cáo từ ra về:

- Em xin phép anh... Bây giờ em phải đi Hải Phòng để dự hội thảo về nâng cao chất lượng hàng xuất khẩu.

- Cậu đi nhé.

Trần Đức đi rồi, ông Cẩm mới trả lời điện thoại:

- Alô, tôi nghe đây ạ... Dạ, báo cáo anh... vâng, vâng! Mười phút nữa tôi có mặt.

Hóa ra người gọi ông Cẩm là ở Văn phòng Chủ tịch nước. Ông Cẩm vội vàng đi và không để ý thấy chiếc túi da nhỏ mà Trần Đức để lại.

Ông Cẩm lên gặp Chủ nhiệm văn phòng Chủ tịch nước chỉ có 15 phút rồi lại trở về nhà. Lúc này ông mới để ý thấy chiếc túi da. Ông nhú mày suy nghĩ rồi mở túi. Ông giật mình khi thấy trong đó có một thiệp cảm ơn của Tổng Công ty Toàn Thắng và một phong bì 10.000 USD. Tấm thiệp của Tổng Công ty Toàn Thắng viết: *“Nhân dịp kỷ niệm mười năm ngày thành lập Tổng Công ty Toàn Thắng, chúng tôi xin chân thành cảm ơn sự giúp đỡ, ủng hộ của đồng chí Thứ*

trưởng với Tổng Công ty trong thời gian qua. Kính chúc đồng chí và gia đình dồi dào sức khỏe, đạt nhiều thành tích trong công tác”.

Dưới đó là chữ ký của Nguyễn Văn Nam.

Ông Cẩm rút chiếc thiệp vào sọt rác rồi gọi điện thoại di động cho Trần Đức:

- Anh Đức đấy à? Anh để quên chiếc túi ở trên bàn của tôi.

Trần Đức đang ngồi trên ô tô đi Hải Phòng:

- Báo cáo anh, lúc này em sơ suất chưa nói với anh. Công ty Toàn Thắng kỷ niệm mười năm ngày thành lập. Họ không muốn làm to nên chỉ gửi thiệp cảm ơn và có chút quà gọi là.

- Thế nào là quà “gọi là”. Mười ngàn đô la mà gọi là “quà” được à?

- Anh ơi, mỗi năm nó kiếm được hàng triệu đô la, thì cũng coi như lộc bất tận hưởng mà. Anh em họ biết nghĩ đến cấp trên như thế cũng là phải đạo. Anh từ chối chúng nó buồn đấy.

- Buồn hay vui kệ chúng nó. Khi nào anh về, cầm đưa trả tay Nam cho tôi. Nói là tôi cảm ơn nhé.

Nói rồi ông Cẩm bực bội cắt máy. Ông cầm chiếc túi ném vào một góc tủ sách.

Tony Nguyễn ra sân bay đứng vào dòng người xếp hàng làm thủ tục bay đi Thái Lan. Có một số người quen trông thấy Nguyễn liền vẫy chào. Nguyễn cũng chào lại. Nhưng rồi khi đến gần lượt mình thì Nguyễn ra khỏi hàng và gọi taxi đi xuống Hải Phòng. Nguyễn bảo lái xe chở đến một khách sạn lớn. Nhưng đang làm thủ tục thì hẫng lại đổi ý và thuê một người chạy xe ôm chở

ra ga Hải Phòng. Hấn mua vé tàu đi Hà Nội chuyến trưa. Hấn mua một thẻ điện thoại công cộng và gọi cho ai đó.

Một lát sau, hấn lững thững đi ra ngoài phố và khi thấy một chiếc xe Ford Laser vừa lao tới, hấn chui tọt vào xe. Chiếc xe chở Nguyễn ra ngoài Đồ Sơn đến thẳng một biệt thự nhỏ...

Xe vừa dừng đã thấy một người đàn ông đứng tuổi chạy ra, xun xoe đón. Với nét mặt lạnh lùng, Nguyễn vào nhà và nói ngay:

- Từ ngày hôm nay, không cho khách thuê nữa. Anh hãy làm như đang sửa chữa nâng cấp khách sạn. Cho bọn nhân viên phục vụ về nghỉ phép khoảng hai chục ngày, nhưng trả lương đầy đủ cho chúng nó. Chỉ giữ lại vài ba đứa thật tin cậy thôi.

- Dạ, em xin làm ngay.

- Này, tôi cũng không thể ở đây một mình... anh tìm cho tôi một em tử tế nhé.

- Vâng ạ. Dạo này sinh viên đang nghỉ hè, sẵn lắm ạ.

Tony Nguyễn lấy máy tính xách tay ra và nối mạng Internet. Hấn đang kiểm tra xem số tiền mà Lâm gửi đã vào tài khoản của hấn chưa. Nguyễn mỉm cười đắc ý khi thấy số tiền mà Lâm hứa cho vay đã có trong tài khoản.

Nguyễn gọi điện thoại cho đại lý bán vé máy bay:

- Tôi cần một vé đi thành phố Hồ Chí Minh và sau đó đi Thái Lan.

- Anh làm ơn chờ giây lát. Anh lấy vé VIP hay hạng C ạ?

- Nếu có vé VIP thì tốt.

- Vé thành phố Hồ Chí Minh - Bangkok ngày mai đã hết chỗ. Nhưng chuyến bay Nội Bài - Bangkok ngày mai thì vẫn còn vé.

Nguyễn ngân ngữ một lát rồi gật đầu:

- Vậy chị cho tôi chuyển đó.

- Vâng, anh tới lấy vé hay chúng tôi mang đến ạ.

- Thôi, lát nữa tôi sẽ đến.

- Xin anh cho biết tên?

- Tony Nguyễn.

- Ok. Nếu trong hai giờ nữa anh không lấy vé, chúng tôi phải xin lỗi anh và chuyển chỗ cho người khác.

- Ok. Cám ơn cô. – Nguyễn nói xong buông máy và mỉm cười tinh quái.

Tại phòng máy tính của Ngân hàng Phú Tài.

Một bầu không khí căng thẳng, lo sợ hiện lên gương mặt của tất cả mọi người. Các nhân viên ngồi tại chỗ làm của mình nhưng chẳng có việc gì để làm cả. Họ cũng muốn nói chuyện với nhau lắm nhưng lệnh của ông Trác là cấm các nhân viên bàn tán, suy diễn sự việc cho nên ai cũng sợ. Tính ông Trác thì chẳng ai lạ gì. Thoạt trông, ông có vẻ đôn hậu, nói năng nhỏ nhẹ và hầu như không nổi nóng với ai, nhưng nếu có người nào làm trái ý thì lúc ấy, cái chất “lính” trong ông mới trỗi dậy và ông trị thẳng tay.

Lúc này, cả ngân hàng chỉ có một nhóm người bận rộn, đó là các kỹ sư tin học đang tìm cách diệt trừ con virus dưới sự chỉ huy của Lâm.

Một kỹ sư nói với vẻ chán nản:

- Anh Lâm đi học ở Mỹ về mà còn không triệt được thằng này thì bọn em cũng chịu.

Một anh chàng còn rất trẻ góp thêm:

- Anh Lâm gửi thư sang Mỹ đề nghị giúp, họ trả lời chưa?

Lâm mở hộp thư điện tử của mình và chỉ cho mọi người thấy một lá thư bằng tiếng Anh. Nội dung lá thư như sau:

“Dear Lam.

I was received your helping request. We are finding the derivation but still no result. I wish I could have some news for you after 24h. Good luck. We are always near you. West Brow”.

Dịch ra tiếng Việt:

“Lâm thân mến. Đã nhận được yêu cầu trợ giúp của bạn. Chúng tôi đang tích cực tìm kiếm ngôn gốc nhưng chưa có kết quả. Hy vọng trong 24 giờ tới, sẽ có thông tin mới cho bạn. Chúc bạn may mắn. Chúng tôi luôn ở bên cạnh bạn. West Brow”.

Lâm thở dài:

- Không biết các anh ở Trung tâm tin học của Trường đại học Bách khoa đã tìm được gì chưa?

Một nhân viên nói:

- Chưa thấy gì. Họ vừa báo cáo chú Trác rồi và nói là có lẽ đành bó tay.

Lâm hỏi :

- Thế còn Trung tâm tin học của Bộ Công an?

Một kỹ sư giơ tay:

- Không ăn thua, quân Bách khoa mà còn chịu thì bên công an nhằm nhò gì. Công an mình chưa có kinh nghiệm chống tội phạm công nghệ cao.

Một nhân viên từ ngoài vào, đưa cho Lâm bản thông cáo của ngân hàng gửi cho các cơ quan báo chí:

“Kính gửi: Lãnh đạo các cơ quan thông tấn, báo chí, truyền hình. Do trục trặc kỹ thuật nên điện áp của Trung tâm máy tính thay đổi đột ngột, dẫn đến hệ thống máy tính của Ngân hàng Phú Tài bị hỏng máy chủ. Chính vì vậy, mọi giao dịch điện tử tạm thời ngừng từ 9 giờ ngày 10 tháng 7. Các giao dịch khác vẫn tiến hành bình thường. Khi nào hệ thống máy tính sửa chữa xong, chúng tôi xin thông báo. Kính đề nghị các cơ quan thông tấn báo chí giúp chúng tôi giải thích cho khách hàng. Tổng Giám đốc Ngân hàng Cổ phần Thương mại Phú Tài - Hoàng Văn Trác”.

Lâm đọc xong và không tỏ thái độ gì. Một nhân viên hỏi:

- Sao ngày xưa anh hứa với Ban Giám đốc là đã thiết kế chương trình chống virus xâm nhập cơ mà?

Lâm điềm tĩnh giải thích:

- Đúng là như vậy. Nhưng công nghệ tin học phát triển với tốc độ nhanh quá. Một chương trình chống virus có thể coi là tuyệt đối an toàn cho ngày hôm nay, nhưng không chắc còn bền vững được cho đến ngày mai. Các anh có biết nước Mỹ vừa rồi thiệt hại hơn năm chục tỷ đô la vì một con virus mang tên Ebola không?

Lâm ngừng lại, nét mặt lộ vẻ mỗi mệ:

- Thôi, bây giờ mọi người về đi. Tôi cần suy nghĩ một mình.

Mọi người lục tục ra. Lâm ngồi thờ trước máy tính, nét mặt bất động, vô hồn.

Đại tá Hòa đi lại trong phòng với thái độ không yên. Trong đầu ông ngổn ngang biết bao : suy nghĩ. Đã mấy lần ông nhắc máy điện thoại lên định gọi cho Cẩm nhưng rồi lại đặt xuống.

Có chuông điện thoại bàn. Đại tá Hòa nhắc máy:

- Alô, tôi xin nghe.

- Alô, anh Hòa ạ. Em ở Trung tâm tin học của Bộ. Báo cáo anh, việc Ngân hàng Phú Tài bị virus phá hoại máy tính, sẽ có báo cáo chi tiết gửi anh. Nhưng lãnh đạo Tổng cục 6 yêu cầu em thông báo ngay cho anh để anh chuẩn bị. Virus mà phát hiện được ở Ngân hàng Phú Tài là loại được các hacker lập trình chuyên để phá hoại dữ liệu về tài chính của ngân hàng. Đã có một loại virus tương tự như vậy được chế tạo từ Mỹ và đã phá một ngân hàng ở bang Colorado. Điều đặc biệt là loại virus này chỉ phát triển được trong mạng LAN của một đơn vị, không thể xâm nhập vào các hệ thống máy tính khác. Như vậy rất có khả năng là có sự phá hoại của nội bộ. Em nói như vậy là để anh cùng ngân hàng có phương án truy tìm thủ phạm. Rất có thể một kẻ nào đó phá hoại dữ liệu của máy chủ nhằm che giấu hành vi phạm tội của chúng. Mà thưa anh, kẻ mà làm được điều đó thì phải là siêu cao thủ về tin học đấy.

- Thế à? Nhưng có thể khắc phục được không? Ngân hàng đang rất khó khăn vì mọi giao dịch điện tử bị ngưng.

- Anh báo cho Ngân hàng khóa toàn bộ hệ thống máy tính. Hai giờ nữa, chúng em sẽ tới. Chắc khắc phục được. Anh nói với Ban Giám đốc cứ yên tâm.

- Cảm ơn các đồng chí.

Nét mặt ông Hòa tươi hẳn lên. Ông gọi điện cho ông Trác.

Lúc này ông Trác đang ở trong phòng làm việc.

Một hộp cơm để trên bàn nhưng nhìn qua cũng biết là ông mới chỉ ăn vài miếng. Có điện thoại của ông Hòa:

- Anh Trác à? Có chuyện rồi đấy.

- Anh nói đi. Tôi đang ngồi trên chảo lửa đây.

- Trung tâm tin học của Bộ Công an vừa cho biết là con virus đó là do người trong nội bộ của Ngân hàng đưa vào nhằm xóa dấu vết phạm tội của chúng. Mà kẻ làm được điều đó là phải rất giỏi về tin học.

- Ngân hàng của tôi, người giỏi nhất là thằng Lâm.

- Các chuyên viên của Bộ Công an sẽ tới giúp anh trong hai giờ nữa. Họ khẳng định là có thuốc kháng sinh diệt con virus này... Nhưng ngay bây giờ, anh cho tắt toàn bộ hệ thống máy tính.

- Tôi hiểu.

- Cũng thông báo cho anh một tin nữa. Lão Siu bị anh em hình sự lột mặt nạ rồi. Chắc chắn hắn sẽ khai hết...

Ông Trác nói, giọng run run:

- Anh Hòa ơi, nếu mà là thằng con anh Cẩm thì phải làm thế nào bây giờ?

- Tôi cũng chưa biết. Nhưng việc quan trọng nhất bây giờ là phải giữ bí mật. Anh hãy làm thế nào để cho mọi người biết là hệ thống máy tính không thể khắc phục ngay được trong thời gian hai, hoặc ba ngày.

- Được thôi. Tôi còn phải làm gì nữa không?

Nghe ông Trác nói bối rối như vậy, ông Hòa phì cười:

- Có việc ông xem còn bao nhiêu tiền, đem chia hết cho những người như tôi, như anh Cẩm, anh Minh... rồi chúng ta kéo nhau lên núi, làm trang trại ở ẩn. Thành tiên thành Phật đấy. Sướng chưa?

Tại trại tạm giam. Lại vẫn trung tá Tùng cùng cán bộ Viện Kiểm sát và một điều tra viên, người phiên dịch... hỏi cung lão Siu.

Trung tá Tùng:

- Thế nào, ông Siu, bây giờ có cần phiên dịch nữa không?

Lão Siu cúi đầu im lặng hồi lâu rồi khẽ lắc đầu.

Tùng hỏi:

- Trán anh có đau lắm không?

- Dạ không. Mà tại sao các ông không để tôi chết đi. Nếu tôi chết đi, có khi vợ con tôi ở Đài Loan lại được yên ổn.

Rồi lão Siu nói nghèn nghẹn:

- Xin các ông thương tôi. Tôi xin hứa là khai thật, khai hết những điều tôi biết. Nhưng tôi chỉ khai khi nào có được sự đảm bảo của cảnh sát Đài Loan là gia đình tôi sẽ được an toàn.

Tùng hiểu ra nỗi sợ hãi của lão Siu và anh biết những điều lão nói là thật.

Anh nói với giọng thông cảm:

- Chúng tôi biết là thế nào anh cũng nói điều này. Anh cứ yên tâm, văn phòng Interpol Việt Nam sẽ chuyển cho cảnh sát Đài Loan nguyện vọng của anh. Chúng tôi không ép anh. Nhưng bây giờ, tôi có một yêu cầu nhỏ đối với anh.

Nói rồi Tùng bày hai tấm ảnh của Lâm đang chơi bạc lên bàn:

- Anh có biết người này không?

Lão Siu nhắm mắt lại, im lặng.

Tùng thu lại hai tấm ảnh và nói:

- Như vậy là anh có biết.

Tùng lại đặt một tấm ảnh của Tony Nguyễn lên bàn rồi hỏi:

- Còn người này? Sếp của anh phải không?

Lão Siu mở mắt ra nhìn và khẽ rùng mình. Lão lại nhắm mắt, im lặng.

Tùng hiểu ra sự im lặng của lão Siu. Anh nói:

- Thôi được chúng ta tạm dừng ở đây.

Tại Ngân hàng Phú Tài.

Lâm ngồi trong phòng đặt máy chủ của ngân hàng và đang chăm chú nhìn vào những dòng chữ tiếng Anh trên màn hình nhưng thực ra là đầu óc để ở tận đầu tận đâu.

Lâm nhớ lại những lần vào sòng bạc. Những lúc thắng và những lúc thua.

Lâm nhớ lại những lần đi ăn với Minh Phương ở khách sạn và cảm thấy tự hào khi biết bao ánh mắt dõi theo họ.

Lâm nhớ lại lúc ký giấy vay tiền của Nguyễn để đánh bạc.

Lâm nhớ lại những lúc rút tiền từ tài khoản của Vũ Văn Đông sang tài khoản của mình. Và khi nhớ lại cảnh này, Lâm hoảng hốt nhìn quanh như thể sợ có ai đang theo dõi.

Có tiếng gõ cửa. Lâm nói khô khốc:

- Cứ vào

Có ba nhân viên vào, trong số đó có Tuấn, Đội trưởng Đội bảo vệ. Một người nói đồng dục:

- Có lệnh của Tổng Giám đốc, tất cả mọi người phải rời máy tính ngay.

Lâm bực mình:

- Sao lại thế, Giám đốc lệnh cho tôi lập chương trình diệt virus cơ mà.

Tuân nói:

- Chúng em cũng có biết đâu. Chỉ nhận lệnh như vậy và truyền đạt lại thôi.

Lâm nhún vai, bất cần:

- Càng đỡ đau đầu.

Lâm hỏi lại:

- Có cần tắt máy không?

- Có ạ. Một nhân viên nói.

Lâm tắt máy rồi đi ra.

Tuân nói bằng quơ:

- Đến thần đồng tin học như anh Lâm mà còn chịu thì mấy ông tin học của công an làm được quái gì.

Lâm nghe vậy liền hỏi lại:

- Tổng Giám đốc mời công an tới à?

- Vâng - Một nhân viên nói- Nghe nói là chuyên viên của Trung tâm tin học Bộ Công an đã phát hiện ra nguồn gốc loại virus này và đang lập trình để diệt. Lát nữa họ tới.

Lâm cố gượng cười:

- Thế thì may quá. Tôi về phòng ngủ một lát. Nếu các anh công an có cần gì, các anh làm ơn gọi hộ nhé.

Một nhân viên ái ngại:

- Anh về nghỉ đi. Em thấy anh có vẻ căng thẳng và mệt mỏi quá rồi đấy.
- Cũng mệt thật.

Các nhân viên niêm phong cửa phòng máy. Lâm đứng nhìn với vẻ lo lắng thật sự. Khi Lâm đi khỏi, một nhân viên thốt lên:

- Trông ông Lâm phờ phạc quá. Quả này mà không diệt được virus thì ông Lâm toi cái chức Trưởng phòng.

- Giỏi tin học như tay Lâm, kiếm chỗ nào chả được việc Mà nghe nói anh ta giàu lắm.

- Dĩ nhiên, không giàu mà yêu được hoa hậu à?

Lâm trở về phòng làm việc của mình. Nhưng anh ta vừa ngồi vào ghế thì lại có tiếng gõ cửa.

- Vào đi. Lâm nói xong và thở dài.

Lại có ba nhân viên vào, trong số này có một cô gái. Cô nói:

- Tổng Giám đốc ra lệnh cho niêm phong tất cả máy tính để công an đến điều tra.

Lâm ngạc nhiên:

- Tôi tưởng là chỉ niêm phong phòng đặt máy chủ thôi.
- Lúc này thì như vậy nhưng vừa có lệnh mới. Chúng em phải tháo tất cả ổ cứng của các máy để phục vụ cho công tác điều tra.

Lâm thốt lên:

- Ghê nhỉ. Anh tháo giúp cho nhé.
- Vâng, anh giúp chúng em.

Một nhân viên nam đưa tuốc-nơ-vít cho Lâm. Anh ta tháo nắp vỏ máy tính và nhanh nhẹn rút ổ cứng ra.

Cô gái cho vào một chiếc túi nilon, dán lại, lấy băng dính niêm phong và bảo Lâm ký vào niêm phong.

Mọi người đi khỏi. Lâm thờ người ra suy nghĩ.

Bỗng mắt Lâm sáng lên. Lâm gọi điện thoại di động cho bà Dung:

- Mẹ làm gì đấy?

- Mẹ ở văn phòng và đang đọc báo cáo.

- Mẹ biết chuyện gì ở Ngân hàng con chưa?

- Chưa, có chuyện gì vậy?

- Một con virus đã làm tê liệt hệ thống máy tính của ngân hàng mẹ ạ. Bây giờ chú Trác phải mời công an về xử lý.

Bà Dung đang nằm trên ghế xích đu, nghe thế liền nhồm dậy:

- Sao mày không làm cho chú ấy mà phải mời công an?

- Con đang lập chương trình diệt virus thì chú ấy không cho làm nữa.

Bà Dung bĩu môi:

- Mấy tay công an bắt trộm bắt cướp, làm những việc võ biễn thì được, chứ biết gì về khoa học kỹ thuật. Vừa rồi tuyển mãi mà có được ai giỏi tin học vào làm đâu.

Rồi bà Dung nói về mĩa mai:

- Hay con bảo chú Hòa cho về công an tỉnh phụ trách máy tính?

- Có mà điên. Về làm công an để chết đói à?

Lâm nói với vẻ khinh thường rồi tiếp:

- Nhưng mà có chuyện này, con bức lắm. Cách đây mấy tháng, con và Minh Phương có đến tham quan sông bạc ở khách sạn Thiên Nga. Hôm kia, công an bắt bọn đánh bạc. Chả hiểu chú Trác nghe thông tin từ đâu mà cho là con đánh bạc ở đó, thua nhiều tiền... thế là sáng nay, chú ấy cho bảo vệ theo dõi con từng bước đi. Máy tính của con cũng bị niêm phong và tháo ổ cứng mang đi rồi.

Bà Dung nghe thế liền đứng phắt dậy:

- Cái gì ông Trác dám láo đến thế cơ à? Dám cho người theo dõi cả con nữa? Thế này thì còn ra làm sao nữa. Được, mày cứ để tao. Ngày mai, mày cáo ốm, nghỉ việc vài ngày xem cái ngân hàng giẻ rách ấy còn hoạt động được không.

Lâm đưa đẩy:

- Mẹ cứ kệ chú ấy. Đừng nói gì cả...

- Con cứ đưa cái Phương đi nghỉ vài ngày. Để mẹ cho ông ta một bài học.

Bà Dung nói xong liền cầm túi xách vùng vằng đi ra ô tô. Người lái xe ở trong phòng trực mãi xem ti vi không để ý thấy bà Dung. Chờ mất vài ba phút, không thấy lái xe, bà nổi nóng quát:

- Anh Hạc chết đâu rồi?

Người lái xe tên là Hạc giật nảy mình, vội chạy ra xe. Bà Dung nói đầy nghiến:

- Từ mai, anh làm ơn ngồi luôn trong xe cho tôi nhờ. Còn nếu anh không đủ kiên nhẫn thì xin chỗ khác mà làm. Thời gian của tôi là vàng, là kim cương... anh hiểu không.

- Dạ, xin lỗi bà.

- Anh đưa tôi đến chỗ ông Cẩm.

Thấy người lái cho xe chạy chậm, bà Dung bực mình:

- Anh làm ơn đi nhanh lên cho tôi nhờ. Biết thế này thuê xe ôm đi còn nhanh hơn.

Xe đỗ trước cổng Bộ Kinh tế. Bà Dung xông xộc đi vào thì bị bảo vệ ngăn lại:

- Chị đi đâu thế?

- Tôi đến gặp ông Cẩm.

Người bảo vệ nhìn bà Dung không mấy thiện cảm:

- Chị xuất trình giấy tờ.

Bà Dung quắc mắt nhìn anh bảo vệ và nói dần từng tiếng:

- Anh gọi điện thoại báo ông Cẩm xuống đây đón tôi.

Anh bảo vệ nói vẻ bất cần:

- Chị gọi cho ông ấy. Còn với tôi, không có giấy tờ thì đừng qua cổng này.

Vừa lúc đó, anh Hoạt, Chánh văn phòng Bộ đi tới. Thấy bà Dung, anh ta vội chạy lại:

- Em chào chị. Chị đến gặp ông anh em à?

- Chào chú Hoạt. Xin lỗi, chào ông Chánh văn phòng. Tôi đến gặp ông Cẩm có chút việc, nhưng quên giấy... giấy... chứng minh, à quên, giấy đăng ký kết hôn, nên các ông bảo vệ không cho vào.

Nghe cái giọng mỉa mai cay nghiệt của bà Dung, anh Hoạt biết là bà đang nổi nóng, anh vội xoa dịu:

- Bà chị ơi, quy định này là của ông anh mới đặt ra đấy. Trước đây người ta ra vào Bộ cứ như vào chợ, ông anh bực mình mới bắt siết lại nội quy...

Nói rồi anh nháy mắt với người bảo vệ và bảo:

- Em đưa chị lên phòng của anh nhé. Mà hình như từ ngày ông lên chức, chị chưa tới lần nào thì phải?

Rồi anh nhanh nhẹn đưa bà Dung lên chỗ ông Cẩm. Bà Dung vừa đi vừa nói:

- Có công việc gì cần lắm thì mới đến, chứ hay gì cái lối vợ đến cơ quan chồng.

- Gớm, bà chị giữ ý quá. Chả bù cho có ông ở Bộ mới được lên chức, bà vợ vội đến bắt xoay bàn ghế cho hợp phong thủy, lại còn làm lễ... lên ghế nữa.

Bà Dung nguôi cơn nóng:

- Thế thì quá lắm. Nhà tôi có nguyên tắc, việc ai người ấy làm. Tôi không hỏi việc cơ quan ông ấy, nhưng chuyện ở nhà tôi đi chợ nấu ăn thế này, ông ấy cũng không được hỏi.

Đến phòng làm việc của ông Cẩm, anh Hoạt gõ cửa nhưng thấy im lặng. Anh mở cửa, hóa ra ông không khóa.

Anh nói:

- Chắc ông anh đi loanh quanh đâu đây. Chị cứ vào nghỉ. Em đi tìm ông anh.

Bà Dung:

- Cám ơn chú. Mà này, tôi nghe nói sắp tới chú có thay đổi gì phải không?

Hoạt cười cầu tài:

- Lãnh đạo Bộ cũng có ý đưa em sang một Tổng Công ty. Hôm nọ em cũng đã thưa chuyện với ông anh rồi. Em chưa kịp tới nói với chị... Có gì chị giúp em một lời.

- Chú cứ cẩn thận quá. Tôi biết chú hai chục năm nay, từ khi còn là Phó phòng hành chính... Bây giờ mới xếp ghế cho chú thế là muộn đấy. Được rồi, tôi sẽ nhắc ông ấy.

- Em cảm ơn chị.

Nói rồi Hoạt chạy đi tìm ông Cẩm.

Bà Dung đi lại trong phòng và ngồi vào ghế của ông Cẩm. Bà ngả người ra có vẻ mãn nguyện. Bất chợt bà nhìn thấy chiếc túi da nhỏ để trên bàn. Bà cầm lấy túi, tò mò mở ra xem và hơi giật mình khi thấy phong bì đỏ la. Bà cầm tập tiền ngẫm ngía, cười nhạt và bỏ tọt vào túi của mình rồi lại để chiếc túi vào vị trí cũ.

Ông Cẩm đang ở bên phòng kế hoạch nói chuyện phiếm với anh Trưởng phòng thì anh Hoạt chạy sang:

- Báo cáo anh Cẩm, có bà chị tới.

Ông Cẩm ngạc nhiên:

- Bà chị nào?

- Chị Dung chứ còn ai nữa. Ông anh về mau lên, em cảm thấy hình như bà chị không được vui lắm.

Ông Cẩm cười gượng:

- Vợ mà đã tới cơ quan tìm chồng lại không báo trước thế này, chắc chắn là chuyện không vui rồi.

Ông Cẩm nói rồi đi nhanh về phòng. Nhìn thấy mặt vợ khó đăm đăm, ông cố nói nhỏ:

- Mình tới sao không gọi cho tôi biết trước. - Nói rồi ông đi rót nước mang tới cho vợ.

Bà Dung lạnh lùng:

- Cũng chẳng có việc gì quan trọng lắm. Thăng Lâm vừa cho em biết một chuyện rất không hay.

Ông Cẩm ngạc nhiên:

- Chuyện gì thế?

- Ngân hàng ông Trác bị bọn hacker cài virus máy tính làm tê liệt toàn bộ hệ thống dữ liệu. Các ông ấy nghi cho thăng Lâm và cử người theo dõi nó nhất cử nhất động. Ông Trác không cho thăng Lâm sửa chữa máy mà gọi công an... Đây ông xem, có còn chút tình chút nghĩa nào không chứ?

Ông Cẩm băn khoăn:

- Ai nói cho mình biết hay thăng Lâm?

- Nó sợ quá, phải gọi điện thoại cho em. Bây giờ nó đang bị nhốt ở cơ quan, hình như điện thoại di động cũng cấm sử dụng.

Ông Cẩm cười:

- Tưởng ai nói thì còn tin được, chứ thăng Lâm... tôi chỉ tin nó một phần nhỏ thôi. Chắc chắn là không có chuyện đó.

- Ông hay nhĩ. Tôi đã phải đến đây nói với ông thì có nghĩa là tôi đã xác minh, đã kiểm tra. ông gọi cho tay Trác xem sao.

Ông Cẩm lắc đầu:

- Tôi không phải gọi, và tôi cũng không tin là cậu Trác định xử lý gì thằng Lâm mà không nói cho tôi biết. Mình cứ mặc kệ nó... Đừng có can thiệp vào công việc của người ta.

Bà Dung nhìn ông Cẩm từ đầu đến chân, rồi nói giận dỗi:

- Tôi không nghĩ là mình lạnh lùng với thằng Lâm, đứa con duy nhất của cả dòng họ này như thế.

Nói rồi, bà quày quả đi, bỏ mặc ông Cẩm đứng lặng giữa căn phòng rộng lớn.

Mấy lần ông nhắc máy điện thoại lên định gọi cho ông Trác nhưng rồi lại đặt xuống.

Ông thở dài nảo nuột và gọi điện cho Lâm, nhưng máy của anh ta đã tắt.

Tại Ngân hàng Phú Tài.

Một chiếc xe ô tô mang biển 80B của Bộ Công an chở các chuyên viên tin học tới.

Tuy nhiên không ai để ý, cách cửa ngân hàng không xa có hai phóng viên Quang và Tuấn đang ngồi. Tuấn vội vàng chụp ảnh cảnh các sĩ quan công an vào ngân hàng. Quang nói:

- Một thằng đệ tử của tao là nhân viên ở ngân hàng cho biết, toàn bộ hệ thống máy tính ở đây đã bị liệt rồi. Thằng Lâm gọi điện sang Mỹ để nhờ bên đấy chữa hộ nhưng không được. Vì thế ông Trác đã phải cầu cứu Bộ Công an.

Tuấn bĩu môi:

- Đến Mỹ còn chả chữa được thì mấy ông công an làm được cái gì.

Quang nói:

- Rừng nào cọp nấy. Biết đâu đấy. Tin tặc của Việt Nam thì phải Công an Việt Nam trị. Chứ bọn Tây biết cái gì.

Rồi Quang hỏi Tuấn:

- Ông có biết vụ Tổng công ty Hoàng Quân bây giờ thế nào rồi không?

- Nghe nói từ hôm bị ông Trần Ngọc đánh cho, lão Thanh đã phải bán đi gần một nửa dự án của Hoàng Quân. Vừa rồi quân sư số 1 của lão ấy là con mẹ Minh Lý cũng đã chuồn.

Tuấn gật gù:

- Nếu như cô ả này mà biến thì lão Thanh chết. Bởi lẽ không ai khôn ngoan, biết cách cư xử với báo chí như cô ta. Tôi cũng nghe nói cô nàng lấy được một tay chồng là công an hẳn hoi.

Quang lấy máy điện thoại di động gọi cho một nhân viên trong ngân hàng:

- Alô, thằng em đấy à? Tình hình trong ngân hàng thế nào rồi?

- Vẫn chưa có gì anh ạ. Giám đốc đã cho niêm phong tất cả máy tính lại rồi. Đoàn điều tra của Bộ Công an đã đến. Có gì em sẽ báo cho anh.

Quang tắt máy quay sang nói với Tuấn:

- Có chuyện rồi đấy. Tôi cam đoan với ông nếu chỉ là chuyện bị tin tặc phá thì việc gì phải niêm phong máy tính. Rất có thể nội bộ phá hoại ông ạ.

Tổ công tác của Trung tâm tin học Bộ Công an đến Ngân hàng Phú Tài có ba người, đi cùng họ còn có trung tá Mỹ, trưởng phòng An ninh Kinh tế.

Ông Trác và các Phó Tổng Giám đốc ra đón mọi người rồi đưa vào phòng họp.

Ông Trác nói ngay:

- Việc khẩn lắm rồi. Các anh cũng biết đấy, ngân hàng ngừng hoạt động giờ nào là ngoài thiệt hại về kinh tế, còn ảnh hưởng đến uy tín. Lúc này chỉ cần một tin đồn loan ra ngoài, người dân không hiểu đầu đuôi thế nào ùn ùn kéo đến rút tiền thì có đến Ngân hàng Nhà nước cũng sập. Tôi nói vậy để các anh thông cảm cho hoàn cảnh của chúng tôi rất mong các anh cố gắng giúp.

Một sĩ quan đeo cấp hình trung tá đứng dậy nói:

- Chúng tôi cũng đã tìm ra được nguồn gốc của loại virus này và hy vọng rằng trong khoảng sáu tiếng đồng hồ nữa thì sẽ khôi phục lại được dữ liệu trong hệ thống máy chủ của ngân hàng. Tuy nhiên còn có một số vấn đề khác thì anh Mỹ và Giám đốc công an tỉnh sẽ trực tiếp trao đổi với anh Trác. Trong lúc này, chỉ đề nghị các anh tìm mọi cách giữ bí mật tuyệt đối mọi thông tin.

Nghe nói thế, ông Trác vẫn băn khoăn:

- Liệu sáu tiếng nữa có được không? Tôi nghe cậu Lâm, Trưởng phòng tin học của chúng tôi được đào tạo ở Mỹ về mà cũng đã bó tay.

Anh trung tá nói như đùa:

- Thế nếu cứ sớm được một tiếng thì Tổng Giám đốc thưởng cho anh em cái gì nào?

Ông Trác lúc này mới tươi nét mặt:

- Anh nói thế thì tôi thấy máu trong người đã chảy đều rồi.

Anh trung tá nói:

- Đề nghị các anh cho chúng tôi đến ngay phòng đặt máy chủ.

Ông Trác định dẫn mọi người đi thì trung tá Mỹ ngăn lại:

- Bây giờ có việc em xin phép gặp riêng anh.

Ông Trác mời trung tá Mỹ vào phòng. Và đến lúc này, ông mới lộ vẻ lo lắng thực sự.

Ông Trác hỏi Mỹ:

- Tình hình thế nào? Thăng Siu có khai gì không?

Trung tá Mỹ:

- Nó bắt đầu khai và cũng công nhận là thằng Lâm có đến chơi nhiều lần ở sòng bạc. Cũng qua khai thác một số nhân viên của khách sạn Thiên Nga thì chắc chắn là Lâm có đến chơi ở đó, có thua bạc nhiều lần và với số tiền rất lớn. Nhưng cụ thể là bao nhiêu thì họ không biết đích xác. Còn số tiền mà Lâm đã thua lưu trong máy tính của lão Siu thì theo đánh giá bước đầu của chúng tôi là khách quan và đáng tin. Theo các anh ở Trung tâm tin học của Bộ Công an thì kẻ gài virus vào máy tính chỉ có thể là người trong ngân hàng và phải có sự hiểu biết rất kỹ về mạng LAN của ngân hàng, đồng thời nắm rõ cơ chế phá hoại dữ liệu của loại virus này. Vì thế, đối tượng hiểm nghi số 1 hiện nay chính là Lâm.

Ông Trác nín lặng chăm chú nghe trung tá Mỹ nói. Trung tá Mỹ nói tiếp:

- Chắc chắn là từ giờ đến chiều tối, các chuyên gia tin học của Bộ sẽ xử lý xong. Và theo như anh Hòa nhận định thì rất có khả năng từ đây sẽ khám phá ra một đường dây tội phạm nguy hiểm.

Lúc này, ông Trác mới nói giọng đau khổ:

- Nói thật là tôi cũng nghĩ chỉ có thằng Lâm mới đủ sức làm việc này. Nhưng tôi không thể hiểu được là tại sao nó lại làm như vậy.

- Cuộc đời bây giờ có quá nhiều điều bất ngờ, anh còn lạ gì.

Tại phòng đặt máy chủ của ngân hàng. Anh trung tá hỏi :

- Xin lỗi các anh, bây giờ chúng tôi cần một người ở lại đây.

Một Phó Tổng giám đốc chỉ vào một cán bộ ngân hàng:

- Anh Toán, phụ trách máy chủ của ngân hàng sẽ ở đây với các anh, hay chúng tôi mời cậu Lâm, trưởng phòng tín dụng điện tử...

- Tôi nghe nói ở ngân hàng có một kỹ sư tin học đi Mỹ về giỏi lắm phải không?- Một sĩ quan công an hỏi.

Anh Phó Tổng giám đốc trả lời :

- Vâng, đó là Cao Đức Lâm. Cậu ấy loay hoay từ sáng đến giờ, hình như mệt quá rồi nên đang ngủ trên phòng.

- Cũng không sao. Lúc này chúng tôi có đề nghị tháo hết ổ cứng của một số máy để kiểm tra, không hiểu đã làm chưa?

- Làm rồi anh ạ.

Kỹ sư Toán nói rồi bảo một người đi cùng bày lên trên mặt bàn những ổ cứng đã tháo từ một số máy tính ra.

Anh trung tá hỏi:

- Cái nào là của anh Lâm?

Anh nhân viên nhặt một ổ cứng đưa ra:

- Báo cáo anh, đây ạ.

Lâm hoàn toàn không biết rằng ở dưới tầng 3, các chuyên viên tin học của Bộ Công an đang lập trình để diệt trừ con virus tin học mà Lâm đã giải.

Tuân, Đội trưởng Đội bảo vệ đến phòng Lâm và đứng phía ngoài, nhìn ngó như thể sợ ai theo dõi.

Khi thấy không có gì lạ, Tuân gõ cửa phòng Lâm.

Lâm choàng tỉnh, hốt hoảng:

- Ai đấy?

- Em đây, Tuân đây! Mở cửa nhanh lên!

Lâm vội vàng vùng dậy, chạy ra mở cửa. Nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc, Lâm lấy được bình tĩnh và hỏi mĩa mai:

- Ông lại được cử theo dõi tôi nữa à? Lúc này có bị ông Ngân, ông Trác hỏi không?

Tuân giật mình:

- Không theo dõi đâu. Nhưng em phải báo cho ông anh một tin tối mật.

- Gì mà quan trọng thế. Công an bắt tôi à?

- Tổ chuyên viên tin học của Bộ Công an đang làm việc dưới kia. Họ chỉ quan tâm đến ổ cứng từ máy của anh thôi.

- Quan tâm thế nào?

- Thì họ yêu cầu đưa ổ cứng của anh ngay, còn các máy khác họ phốt lờ... Họ hứa với chú Trác là chỉ vài ba giờ nữa là khôi phục lại được toàn bộ hệ thống.

Lâm tặc lưỡi:

- Thế thì quá giỏi. Có khi tôi phải xin xuống xem họ làm thế nào để lần sau còn biết đường mà xử lý.

- Chắc không được. Họ chỉ cho mỗi anh Toán ở lại thôi.

Lâm gật gù:

- Thế là ông Trác không tin quân ta rồi. Cám ơn ông. Tôi đi ngủ tiếp đây. Khi nào họ diệt xong virus, ông cho tôi biết ngay nhé.

- Tất nhiên rồi - Tuấn nói xong và nhìn Lâm dò hỏi.

Lâm hiểu ý, đưa cho Tuấn một tờ 500.000 đồng.

- Thông tin của ông đối với tôi có ích lắm. Vì như vậy tôi hiểu được sự thật ông Trác đối với tôi như thế nào.

Tuân chào Lâm rồi lại len lén đi ra và xuống đứng bên ngoài phòng máy.

Lâm vào toilet rửa mặt, chải đầu gọn ghẽ rồi lại ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại, trong đầu ngổn ngang suy nghĩ.

“Đúng là ông Trác đã nghi ngờ mày rồi Lâm ạ. Mà tại sao không nghĩ ra bên cạnh ông Trác còn có ông Hòa, Giám đốc công an tỉnh, có thư ký là ông Ngân, một người từng đeo quân hàm Đại tá an ninh ngày trước. Tại sao công an lại đòi thu ổ cứng của mình. Mà việc mình cài virus thì có liên quan gì đến ổ cứng nhỉ? Chẳng lẽ từ trên Bộ họ đã phát hiện ra điều gì về mình hay sao? Nếu họ phục hồi được dữ liệu thì chắc chắn họ sẽ phát hiện ra số tiền bị mất.

Nhưng để tìm ra được số tiền đó chuyển đi đâu thì cũng phải mất thời gian không ít... Không biết thằng cha Tony Nguyễn này chạy đâu nhỉ? Chả lẽ hẳn cũng biến khỏi Việt Nam rồi sao?”.

Lâm lại thấy thèm thuốc. Lâm lấy một tép hêrôin để trong lớp lót của giày ra và cẩn thận khóa trái cửa lại và hít.

Lâm ngả người ra ghế và lại hình dung ra Minh Phương.

“Không biết giờ này em đang làm gì? Em có biết anh đang trải qua những giờ phút thế nào không? Mấy ngày hôm nay, bỗng nhiên anh thấy tin em, yêu em hơn. Nhưng có lẽ... có lẽ muộn mất rồi. Chỉ vài giờ nữa thôi, nếu công an họ tìm diệt được con virus tin học thì mọi việc sẽ bung bét ra. Nhưng em cứ yên tâm đi, dù như thế nào anh cũng không để liên lụy đến em”.

Lâm đứng dậy, đến bên tủ sách nhỏ và hờ hững nhìn những quyển sách dạy về tin học, về kinh doanh và khá nhiều sách tiếng Anh. Lâm chợt nhìn thấy quyển “Vận dụng binh pháp Tôn Tử trong kinh doanh” và rút ra xem. Lật vài trang ở cuối, Lâm nhìn thấy dòng tít “Tẩu vi thượng sách”. Lâm cười nhạt, đọc chương này khá chăm chú.

Rồi Lâm gọi điện thoại nội bộ cho ông Vũ Mai, Phó Tổng giám đốc phụ trách hành chính:

- Alô, chú Mai à? Cháu Lâm đây ạ.
- Chào cháu.
- Chú ơi, cháu mệt quá. Cháu muốn nghỉ một hai ngày có được không?

Ông Mai:

- Ối chết, cháu ơi! Việc ngân hàng đang rối bời thế này... mà nghỉ sao được. Lát nữa các anh công an chữa xong máy, mà khối việc phải làm đấy.

- Cháu biết. Nhưng cháu về nhà nằm thôi mà. Có gì thì cứ gọi di động là cháu đến ngay.

- Theo chú thì mày cứ nghỉ luôn ở phòng.

- Chú ơi, cháu mệt mỏi lắm. Nhất từ khi cháu biết chú Ngân ra lệnh cho bảo vệ theo dõi cháu.

Ông Mai ngạc nhiên.

- Theo dõi cái gì? Sao có chuyện ấy?

- Chú lại còn giấu cháu.

- Tao thể là không hay biết gì? Để tao hỏi xem sao. Sao lại thế nhỉ, chú là Phó Tổng phụ trách hành chính, có gì về nội bộ phải biết chứ. Chắc mày lầm rồi.

- Chú hỏi chú Trác đi? Cháu đã nói chuyện này với... ấy rồi.

Ông Mai nghe vậy thì ngần ngừ vì tưởng Lâm đã xin ông Trác:

- Nếu nói với Tổng Giám đốc rồi thì cứ nghỉ. Nhưng nhớ là phải để máy di động đầy nhé.

- Tất nhiên rồi. Cháu cảm ơn chú.

Lâm vừa đặt máy thì có điện thoại bàn do nhân viên lễ tân chuyển:

- Alô, anh Lâm nói chuyện với bác Dung nhé.

Lâm:

- Con đây.

Bà Dung:

- Sao con tắt máy đi động. Mẹ lo quá. Cứ tưởng ông Trác bắt con rồi.

- Con ngủ nên tắt máy thôi.

- Mẹ vừa cho bố may một trận... Để rồi tối nay, mẹ hỏi ông Trác là sao dám cư xử với mẹ như thế.

Lâm gạt đi:

- Có gì đâu mà mẹ cứ làm ầm ĩ lên thế. Con cũng chuẩn bị về nhà đây.

- Con về nghỉ đi. Mẹ sẽ bảo cái Phương, ngày mai mẹ con mình đi Quảng Ninh nghỉ vài ngày. Việc của Ngân hàng đến đâu rồi?

- Công an đang làm.

- Cái ông Trác dở hơi. Mẹ chả làm được, lại còn gọi công an. Thôi, dẹp công việc lại, con về nhà nhé.

- Vâng ạ. Con về ngay - Lâm chợt nói như trẻ con - Mẹ ơi, chiều nay mình đi ăn tôm hùm nhé.

- Được rồi, con thích ăn gì, mẹ cũng chiều. Con báo cho cái Phương biết để nó chuẩn bị.

Lâm mở máy di động và hiện lên dòng tin nhắn: *"Hãy đến chỗ em ngay"*. Số máy đó là của Vy. Lâm thay một sim khác gọi cho Vy:

- Em đang ở đâu?

- Nếu anh không muốn bị công an cho vào kho thì đến chỗ em ngay.

- Em cứ làm như bắt anh dễ lắm.

- Không dễ nhưng có gì khó đâu. Chắc chắn họ sẽ truy số tiền anh đã thua bạc anh lấy đâu ra lắm tiền thế. Không ăn cắp thì lừa đảo...

Nghe cái giọng ấy, Lâm chợt thấy khó chịu:

- Em ăn nói cho tử tế một chút.

- Em xin lỗi. Mà tùy anh thôi. Nếu anh muốn có nơi an toàn thì hãy gọi cho em.

Lâm đi taxi ra lấy ô tô và lái xe về nhà. Thấy ông nội đang cho khướu ăn, Lâm chạy ào đến.

- Cháu chào ông!

Cụ Huy bàng hoàng nhìn cháu bởi những điều Phương nói với cụ đã làm cụ choáng váng và cho đến bây giờ cụ vẫn mong muốn đó không phải là sự thật. Cố lấy bình tĩnh, cụ hỏi:

- Chào cháu, sao lại về nhà giờ này?

- Máy tính của cơ quan cháu bị hỏng. Thợ đang sửa, cháu mệt, xin về nghỉ.

- Ông tưởng cháu là kỹ sư về tin học, cháu phải chịu trách nhiệm chứ.

- Chẳng hiểu tại sao chú Trác lại cho mời công an về làm. Cháu mặc kệ...

Cụ Huy trầm ngâm:

- Nếu phải mời công an thì có chuyện bất ổn rồi.

- Ông lạ gì chú Trác... Cái gì cũng hỏi ý kiến chú Hòa. Làm kinh tế bây giờ mà cứ lo đối phó với công an thì mệt lắm.

Cụ Huy bảo:

- Thế cháu quên là chú Hòa, chú Trác với bố cháu là từng chung một chiến hào à? Ngày xưa, mấy anh em đã dựa vào nhau, đã đùm bọc bảo vệ cho nhau thì nay cũng cần phải bảo vệ nhau chứ.

Rồi cụ hỏi:

- Cháu khỏe đấy chứ?

- Cháu rất khỏe.

Rồi Lâm xà xuống bên ông:

- Ông ạ, cháu muốn lấy vợ nhanh, để thật nhanh để ông có cháu gọi bằng cụ. Ông có đồng ý không?

Thấy Lâm nói chuyện cứ bằng cái giọng ráo hoảnh như không có chuyện gì xảy ra, cụ Huy tự nhiên cảm thấy nghi ngờ những điều Phương đã nói. Cụ cứ nhìn Lâm chăm chăm làm Lâm chột dạ. Bỗng cụ Huy cảm động ôm lấy đứa cháu đích tôn. Cụ òa lên mếu máo:

- Cháu ơi, cháu của ông ơi, liệu mày có để cho ông được hưởng cái phúc ấy không?

Khi trời đã về chiều thì tại Ngân hàng Phú Tài, cánh cửa buồng máy chủ mở toang.

Một anh nhân viên tên là Toán chạy ra, nháy mắt lên:

- Xong rồi! Xong rồi !

Một số người đứng phía ngoài xô lại hỏi rối rít:

- Họ chữa được rồi à?

- Hoạt động tốt rồi chứ?

Toán làm ra vẻ quan trọng:

- Tất nhiên là phải tốt rồi. Giỏi thật... giỏi thật. Bấy lâu nay mình cứ nghĩ mấy bố công an này chỉ giỏi bắt cướp... hóa ra... nhìn họ làm mà cứ như phù thủy.

Rồi Toán gật gù;

- Phen này ngân hàng mình có thằng chết.

- Thằng nào chết?

- Có một thằng nào đó đã gài virus. Gốc virus đó vẫn còn lưu trong ổ cứng. Lát nữa họ sẽ báo cáo Ban Giám đốc. Thằng nào trót đại thì ra mà đầu thú, may còn nhẹ tội.

Tại phòng họp của Tổng Giám đốc Trác. Mọi người hoan hỉ chúc mừng thắng lợi của chuyên viên tin học. Ông Trác nói:

- Các anh đã cứu cho ngân hàng chúng tôi một bàn thua trông thấy. Thú thật với các anh, chỉ cần hệ thống tín dụng điện tử ngừng hoạt động thêm một ngày nữa và có một lời đồn đại là người gửi tiền sẽ ùn ùn kéo tới rút tiền, và như vậy, nguy cơ sập ngân hàng là hoàn toàn có thể. Sự hiểu biết về tiền tệ của dân ta còn kém lắm, cho nên không ít ngân hàng khốn đốn chỉ vì những lời đồn đại ác ý.

Ông Trác ngừng lại nhìn một lượt khắp mọi người nét mặt rạng rỡ:

- Một lần nữa thay mặt toàn thể Ban Giám đốc và hai trăm nhân viên của Ngân Hàng Cổ phần Thương mại Phú Tài xin cảm ơn sự giúp đỡ của các đồng chí. Chúng tôi coi đây là một bài học sâu sắc trong lĩnh vực an ninh tài chính và sẽ có những biện pháp cần thiết để chấm dứt những trường hợp tương tự xảy ra. Ban Giám đốc ngân hàng xin trích thưởng cho các đồng chí một trăm triệu đồng.

Trung tá Lợi, Tổ trưởng Tổ công tác lúng lúng:

- Xin các anh cứ coi đây như là một nhiệm vụ bình thường của chúng tôi. Về tiền thưởng, đề nghị Ban Giám đốc trao cho lãnh đạo Tổng cục VI, chúng tôi không được phép nhận tiền.

Ông Trác:

- Chúng tôi hiểu. Vậy bây giờ Ban Giám đốc xin phép được mời cơm các anh và Ban Giám đốc công an tỉnh xin các anh đừng từ chối.

Trung tá Mỹ, trưởng phòng An ninh Kinh tế nói luôn:

- Báo cáo anh Trác, xin anh cho anh em được hẹn anh dịp khác bởi ngay bây giờ, chúng tôi cùng với các chuyên viên của Bộ phải tìm cho ra kẻ nào đã gài virus để phá hoại máy tính của ngân hàng.

Ông Trác “à” lên một tiếng:

- Đúng là còn việc rất quan trọng... Tôi không dám làm mất thời giờ của các anh nữa. Một lần nữa. xin cảm ơn các anh.

Anh em trong tổ công tác chào mọi người ra về. Ông Trác bỗng gọi anh Mỹ:

- Xin lỗi, tôi muốn gặp riêng anh Mỹ và đồng chí Lợi vài phút.

Hai người quay trở lại vào phòng. Ông Trác nhìn họ và hình như ông rất muốn nói điều gì đó nhưng không thể thốt nên lời được. Thái độ của ông làm hai người ngạc nhiên. Trung tá Mỹ hỏi:

- Hình như anh có chuyện khó nói.

Ông Trác gật đầu và rồi ông bảo:

- Thôi hai anh cứ về đi. Tôi cần suy nghĩ thêm đã.

Nhưng khi hai người chào ông và vừa quay đi thì ông lại gọi:

- Xin các anh đừng đi. Tôi có điều này...

Hai người lại quay vào và ngồi xuống ghế chờ đợi. Ông Trác khó nhọc nói:

- Xin hai anh... xin hai đồng chí tuyệt đối giữ bí mật cho điều tôi sắp đề nghị sau đây. Nhưng... nhưng tôi muốn hai đồng chí hứa với tôi, với tư cách là những người lính. Công an hay quân đội thì cũng là lực lượng vũ trang, là lính cả.

Cả hai người đều cảm nhận được những điều ông Trác sắp nói là nghiêm trọng. Nhưng trước đề nghị của ông như vậy, họ thấy không thể từ chối.

Trung tá Mỹ chìa tay:

- Em xin hứa.

Trung tá Lợi:

- Em cũng xin hứa.

Ba người đặt tay lên nhau. Ông Trác thở hắt ra:

- Tôi xin các anh không phải tìm tên hacker đó nữa. Tuy nhiên, các anh cứ thông báo là không tìm được.

Hai người nhìn nhau ngạc nhiên đến ngơ ngác.

Trung tá Mỹ:

- Anh nói như vậy, có nghĩa là anh đã biết thủ phạm và anh không muốn đưa hắn ra ánh sáng?

Ông Trác im lặng hồi lâu rồi bỗng nét mặt ông đại hăn đi và ông khẽ gật đầu.

Ông Trác đứng trên ban công nhìn xuống. Khi thấy chiếc xe chở đoàn cán bộ ra khỏi cổng ông quay lại nói với các Phó Tổng Giám đốc:

- Các anh cho gọi tất cả các trưởng bộ phận đến họp gấp.

Đại tá Hòa đi lại trong căn phòng làm việc của mình với vẻ bồn chồn, lo lắng.

Trên bàn làm việc của ông, có hai bản báo cáo. Một bản là của phòng Cảnh sát hình sự còn một bản là của Phòng Cảnh sát kinh tế.

Cả hai văn bản đều đóng dấu Tuyệt Mật.

Giám đốc Hòa cầm văn bản của Phòng Cảnh sát hình sự lên đọc lại:

Thực hiện ý kiến chỉ đạo của đồng chí Giám đốc, phòng PC 14 đã khẩn trương lấy lời khai các đối tượng chính tại sòng bạc ở khách sạn Thiên Nga, đồng thời tổ chức xác minh thêm về những quan chức đã đến đây chơi bạc.

Xin báo cáo kết quả sơ bộ như sau:

- Đối tượng Cheng Siu đã thừa nhận là Cao Đức Lâm có đến chơi bạc. Tuy nhiên, Siu chưa khai hết vì sợ đồng bọn ở Đài Loan trả thù. Siu có đề nghị là phải bảo đảm an toàn cho gia đình anh ta tại Đài Bắc thì anh ta sẽ khai hết.

- Các đối tượng khác khai (kế toán, thủ quỹ, phụ trách bảo vệ, Phó Giám đốc điều hành) đã khai là đến đánh bạc thường xuyên ở đây có Cao Đức Lâm, trưởng phòng tín dụng điện tử của Ngân hàng Cổ phần Thương mại Phú Tài; Lê Doãn Hoàng, Giám đốc Công ty kinh doanh Địa ốc Đại Sơn; Đỗ Hoàng Anh, Phó Giám đốc kho bạc Nhà nước tỉnh; Đào Văn Minh; Giám đốc công ty Xổ số tỉnh; ngoài ra còn có một số cán bộ của các ngành kinh tế trung ương và Hà Nội...

Về Cao Đức Lâm, các đối tượng cho biết là anh ta đến đây chơi nhiều lần và có những lần thua tới 600.000 USD và cũng có những lần được 300.000 USD, tuy nhiên nếu cộng lại thì thua nhiều hơn thắng. Nguyễn Thị Mai, là thủ quỹ đồng thời là người trực tiếp bán “phỉnh” cũng khai là Lâm đã chơi bạc rất nhiều lần tại đây. Có lần đi với Tony Nguyễn, có lần đi với hoa hậu Minh Phương và thua

khoảng hơn hai triệu đô la cộng với hàng trăm ngàn euro, và khá nhiều tiền Việt. Nguyễn Thị Mai cũng khẳng định những số liệu tài chính trong máy tính là đúng.

Nguyễn Thiêm, phụ trách bảo vệ của khách sạn khai nhận là Cao Đức Lâm tuần nào cũng tới chơi và thường ở với một cô gái tên là Hoàng Thị Vỹ, quê ở huyện Ba Chẽ, tỉnh Quảng Ninh. Vỹ đã có thời gian sang sinh sống tại Đông Hưng - Trung Quốc. Tuy nhiên, mọi người quen gọi cô ta là Vy. Vỹ có biệt hiệu là Vy ‘trường túc’ hay Vy “hít ” bởi vì cô này có nghiện hệ- rô-in. Cũng theo Nguyễn Thiêm thì Cao Đức Lâm có nghiện, nhưng mức độ thế nào thì chưa rõ. Hiện nay, Vỹ đã đi đâu mất. PC 14 đang tổ chức hai mũi đi tìm.

Như vậy sơ bộ có thể kết luận:

- Việc Cao Đức Lâm đến chơi tại sòng bạc Thiên Nga và thua với số lượng tiền rất lớn là có thật.

- Rất có khả năng sòng bạc Thiên Nga là một cơ sở làm ăn của một tổ chức tội phạm quốc tế mà người điều hành từ xa chính là Tony Nguyễn.

Ý KIẾN ĐỀ XUẤT CỦA PC 14:

- Đề nghị Ban Giám đốc cho thành lập Ban chuyên án để điều tra xác minh làm rõ tổ chức tội phạm do Tony Nguyễn chỉ huy.

- Điều tra và làm rõ nguồn tiền của Cao Đức Lâm...

- Trước mắt, tổ chức cơ sở bí mật hoặc sử dụng trình sát giám sát tất cả những di biến động của Cao Đức Lâm.

Giám đốc Hòa lại cầm bản báo cáo của Phòng Cảnh sát kinh tế.

“Thực hiện ý kiến chỉ đạo của đồng chí Giám đốc về xác minh một số vấn đề liên quan đến Cao Đức Lâm và Ngân hàng Cổ phần Thương mại Phú Tài, PC 15 xin báo cáo kết quả xác minh như sau:

- Hiện nay trong tài khoản của Cao Đức Lâm tại hội sở Ngân hàng Công Thương Việt Nam ở tỉnh không còn tiền. Trong tài khoản tại Ngân hàng ANZ cũng không còn tiền. Điều đáng lưu ý là trước đó một ngày thì số dư tại tài khoản của Lâm ở Ngân hàng ANZ là 125.000 đô la. Và tại tài khoản ở Ngân hàng Công Thương là 50.000.000 đồng. Như vậy là có khả năng Lâm mới rút ra trong sáng ngày 20/10.

Do quy tắc bảo mật của ngân hàng nên chúng tôi chưa thể xác định được nguồn tiền gửi vào tài khoản của Lâm tại Ngân hàng ANZ. Còn tại hội sở Ngân hàng Công Thương thì hầu như không có tiền chuyển về. Ngoài ra, Cao Đức Lâm còn một tài khoản tại Ngân hàng Phú Tài nhưng thường là dùng để nhận tiền lương thưởng và không có các giao dịch phát sinh.

- Cao Đức Lâm là con ông Cao Đức Cẩm, Thứ trưởng Bộ Kinh tế. Đã đi học về tin học ở Mỹ từ năm 1996 cho đến năm 2001. Sau khi học về, Lâm được nhận vào Ngân hàng Phú Tài ngay bởi lẽ Tổng Giám đốc Trác ngày xưa là cấp dưới của ông Cẩm. Sau một năm làm việc thì Lâm được giao trách nhiệm là Trưởng phòng tin dụng điện tử, đồng thời là người thiết kế chương trình phần mềm quản lý dữ liệu của Ngân hàng. Chương trình này đã được các ngành, các cấp có thẩm quyền kiểm tra rất kỹ trước khi đưa vào hoạt động. Lâm cũng đã được giải thưởng Tuổi trẻ sáng tạo về phần mềm này. Theo nhận xét chung thì Lâm là một cán bộ trẻ, sống rất hiền lành. Không uống được rượu, không hút thuốc, sống chan hòa, đoàn kết với nhân viên trong ngân hàng, và rất lễ phép đối với những người lớn tuổi.

Tuy nhiên cũng theo nhiều nguồn tin thì ở ngoài xã hội, Cao Đức Lâm lại là một người ăn chơi có tiếng. Lâm cũng là người tiêu tiền rất hoang. Mọi người cho rằng vì Lâm là con một, bố mẹ lại có tiền cho nên nuông chiều. Từ năm 2001 đến năm 2004, Lâm đã sáu lần thay ô tô và gần đây nhất là mới mua chiếc xe Toyota Lexus và giao xe này cho vợ chưa cưới là hoa hậu Nguyễn Thị Minh Phương sử

dụng. Lâm cũng đã mua một biệt thự cao cấp tại khu đô thị mới Bắc Hưng gần 4 tỉ đồng và sửa chữa, lắp đặt các thiết bị thêm gần 2 tỉ nữa. Một nguồn tin cho biết, Lâm rất mê đánh đề. Trung bình một ngày chơi từ 3 đến 5 triệu. Thậm chí như tháng bảy vừa rồi thì mỗi ngày từ 10 đến 15 triệu. Và điểm đặc biệt là ba tháng nay Lâm chỉ đánh mỗi con đề số 47. Theo giải thích của một chủ đề thì Lâm đánh số 47 là vì người yêu của anh ta sinh ngày mừng 4 tháng 7...”

Giám đốc Hòa nhìn hai bản báo cáo với nét mặt đầy đau khổ. “Cháu ơi là cháu! Thế này là cháu giết cả nhà cháu rồi đây. Không hiểu rồi khi biết chuyện này liệu bố cháu có vượt qua được không? Bây giờ chú phải làm thế nào? Với ngân này tài liệu chứng cứ thì chú có thể ra lệnh bắt cháu ngay bây giờ... Nhưng bố cháu, ông nội cháu sẽ sống thế nào đây. Chú còn nhớ ngày bố cháu đi chiến trường, khi nghe tin mẹ cháu đẻ con trai cả đêm bố cháu đã sung sướng không ngủ được và hôm sau khi dẫn một tổ trinh sát đi điều nghiên một khu căn cứ, bố cháu đã kiên quyết bắt chú ở lại. Bố cháu bảo rằng tao đã có con trai, có đứa chống gậy, hương khói rồi tao có chết cũng không sao. Chúng mày chưa vợ chưa con thì phải cố mà chiến đấu nhưng cũng phải cố mà sống.. . Lời nói ấy của bố cháu cho đến bây giờ chú vẫn không quên và mỗi lần nhìn thấy cháu, được nghe mẹ cháu kể rằng cháu học hành giỏi giang như thế nào chú thấy vui mừng khôn xiết. Thế mà giờ đây cháu lại đẩy các chú, đẩy gia đình cháu vào bước đường cùng thế này à?”.

Có tiếng gõ cửa. ông Hoà nói:

- Xin mời vào.

Trung tá Mỹ và Trung tá Lợi của Bộ Công an vào. Ông Hòa đứng dậy bắt tay từng người. Ông nói:

- Cám ơn các đồng chí đã giúp cho Ngân hàng Phú Tài thoát qua phút hiểm nghèo.

Trung tá Lợi:

- Báo cáo Giám đốc, cũng may là chúng ta đã có sự phối hợp chặt chẽ với tổ chức cảnh sát, an ninh của nhiều nước trên thế giới, cho nên trước đó họ đã cung cấp cho ta phiên bản của nhiều loại virus để chúng ta có biện pháp phòng chống loại tội phạm công nghệ cao. Và rất may là loại virus gài vào phá dữ liệu ở Ngân hàng Phú Tài lại tương đối giống một loại virus mà FBI của Mỹ gửi cho chúng ta cách đây hai tháng. Vì thế chúng tôi mới có thể nhanh chóng tìm ra cách tiêu diệt và khôi phục dữ liệu cho ngân hàng.

Ông Hòa nói:

- Bây giờ tôi mới nói thực với các đồng chí là anh Trác, Tổng Giám đốc ngày xưa với tôi ở cùng một đơn vị. Anh ấy là lính hậu cần, tôi là lính chiến đấu. Sở dĩ tôi không dám nói từ đầu cũng là vì muốn để các đồng chí thoải mái trong quan hệ. Bây giờ tôi đề nghị thế này, sau đây các đồng chí hãy giúp chúng tôi xây dựng một hệ thống bảo mật về tin học cho các cơ quan kinh tế ở tỉnh. Vụ phá hoại Ngân hàng Phú Tài tôi nghĩ rằng đó là một bài học lớn cho các đơn vị kinh tế.

Ngừng một lát ông nói tiếp, giọng trầm hẳn xuống:

- Các đồng chí có tìm ra thủ phạm không?

Trung tá Mỹ nói rụt rè:

- Báo cáo anh, để tìm ra thì cần phải có thêm thời gian.

Anh Lợi:

- Nói thật với anh, nếu bằng những biện pháp kỹ thuật tin học thì khó có thể phát hiện thấy. Thủ phạm chỉ cần có một chiếc đĩa CD chép phần mềm virus rồi cho vào máy tính và gửi đi, sau đó hủy chiếc đĩa và không hoạt động

tiếp nữa thì không cách nào tìm ra. Cần phải có những biện pháp nghiệp vụ khác và chúng tôi sẽ xin đề xuất với đồng chí sau. Cái ngón võ thu ổ cứng cũng chỉ là dọa được anh chàng nào yếu bóng vía...

Ông Hòa nhìn thẳng vào mắt từng người rồi nói:

- Tôi có một đề nghị thế này, nhưng các đồng chí có thể không nghe theo: Nếu như thấy rằng việc tìm ra thủ phạm là khó khăn thì hãy dừng lại ở đây, không cần tìm nữa. Hoặc nếu các đồng chí tìm ra thủ phạm thì hãy chỉ báo cáo cho một mình tôi biết - ông ngừng lại rồi nhắc từng chữ - Chỉ một mình tôi biết.

Những lời nói rất thật của Giám đốc khiến cho mấy anh em ngạc nhiên bởi lẽ mới chỉ ít phút trước, ông Trác cũng nói với họ như vậy.

Trung tá Mỹ rụt rè hỏi:

- Xin lỗi Giám đốc cho phép em hỏi thật?

- Đồng chí cứ nói.

- Hình như Giám đốc đã nhìn thấy thủ phạm là ai.

Ông Hòa im lặng và rồi nét mặt ông đại hãn đi, ông khe khẽ gật đầu.

Trung tá Lợi :

- Anh cũng cho phép chúng em nói thật suy nghĩ của mình.

- Đồng chí cứ nói?

- Về nguyên tắc, chúng em coi việc cần phải tìm cho ra thủ phạm là một nhiệm vụ quan trọng bởi lẽ chỉ có như vậy chúng ta mới có thể làm rõ rất nhiều vấn đề nhằm đấu tranh có hiệu quả đối với loại tội phạm công nghệ cao này. Nếu như đây chỉ là một trò đùa nào đó thì khác, nhưng nếu như việc phá hoại này là có chủ ý, nhằm che đậy cho một hành vi phạm tội thì lại nguy

hiểm vô cùng. Và nói thật với anh, trước lúc chia tay, anh Trác cũng nói với chúng em hết như anh vừa nói.

Ông Hòa giật mình:

- Thế à? Trời ơi, sao mà chúng tôi nghĩ giống nhau thế?

Tại Ngân hàng Phú Tài. ông Trác họp với các cán bộ chủ chốt. ông đưa mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Cậu Lâm đâu?

Phó Tổng Giám đốc Vũ Mai đứng lên:

- Báo cáo anh, cậu Lâm mệt, xin về nhà từ lúc chiều.

- Sao không gọi đến?

- Dạ, đã cho người tìm nhưng không được. Cậu ấy tắt máy di động. Nhưng khi gọi đến nhà thì bà Dung bảo là cậu ấy ốm.

Ông Trác khẽ gật đầu và hình như ông cũng thấy nhẹ nhõm khi vắng Lâm.

Ông nói thông thả:

- Ngay trong đêm nay, bộ phận kế toán và các tín dụng viên phải hoàn tất cho tôi báo cáo về tình hình tài chính của ngân hàng. Nhưng tôi có một yêu cầu thế này. Và hãy coi đây là mệnh lệnh: Ai làm xong báo cáo của mình, trực tiếp gửi đến tôi, bằng văn bản. Cấm không được để cho người khác biết, dù đó là cấp trên, hay nhân viên cùng làm việc. Tôi nhắc lại. Cấm tuyệt đối không để cho người khác biết báo cáo của mình. Tôi mà phát hiện ra ai để cho người khác xem báo cáo, tôi sẽ đuổi ngay tức khắc. Dù người đó là Phó Tổng giám đốc.

Rồi ông nói to:

- Anh Tuấn, Đội trưởng bảo vệ đâu?

Tuấn đứng dậy:

- Thưa Tổng Giám đốc, có cháu ạ.

- Chú cháu gì ở đây - ông Trác hơi sảng giọng rồi nói rành rọt - Anh tổ chức canh gác, giám sát mọi người thật kỹ. Ngay bây giờ, anh cho thu tất cả điện thoại di động, cắt điện thoại để bàn. Không một ai được phép ra khỏi phòng làm việc. Mua cơm hộp về phát cho tất cả mọi người. Ai cần thông báo gì về gia đình, viết ra giấy. Anh Tuấn có trách nhiệm giải thích cho gia đình họ. Bà vợ, ông chồng nào thắc mắc, mời đến đây gặp tôi. Nhân viên nào xong việc sớm, xin mời ngủ tại chỗ... Sáng mai sẽ có lệnh mới. Tôi và toàn thể các anh trong ban lãnh đạo cũng sẽ ở lại đây đêm nay. Tôi không giải thích thêm. Anh Ngân và các anh Phó Tổng Giám đốc kiểm tra việc thực hiện mệnh lệnh này cho tôi. Hãy chấp hành ngay!

Mọi người ngơ ngác, muốn hỏi lại nhưng nhìn vẻ mặt lạnh lùng của ông Trác, biết là có chuyện nghiêm trọng nên không ai dám cất lời.

Ông Trác hất hàm, bảo Tuấn:

- Cậu cho thu điện thoại đi. - Bỗng ông hơi mỉm cười và rồi nụ cười hiếm hoi lại tắt ngay - Đi vệ sinh phải xin phép bảo vệ. Nhớ đấy!

Thực hiện nghiêm lệnh của Tổng Giám đốc, các nhân viên tín dụng của ngân hàng chúi đầu vào máy tính để lấy số liệu làm báo cáo. Trong số đó có nhân viên tín dụng Vũ Văn Đông. Đó là một người trạc gần bốn mươi tuổi có bộ mặt thật thà.

Trong các phòng, nhân viên bảo vệ đứng khoanh tay nhìn mọi người.

Nhân viên phục vụ đi phát cơm hộp và nước uống.

Tại phòng bảo vệ, Đội trưởng Tuấn gọi điện thoại về cho một gia đình:

- Alô, chị Toan hả. Đêm nay, Ngân hàng có việc đột xuất nhân viên phải ở lại làm việc cả đêm... Cứ yên tâm đi. Điện thoại di động cũng bị Tổng Giám đốc thu rồi... Sao, chị không tin hả? Vậy mời chị tới ngân hàng gặp Tổng Giám đốc nhé.

- Alô, anh Trúc phải không? Tối nay chịu khó “ngủ chay” nhé... Bà chị phải làm báo cáo tài chính... Vâng, điện thoại di động chúng em phải thu đây, để giữ bí mật thông tin mà. Nếu ông anh nghi ngờ thì cứ tới ngân hàng gặp Tổng Giám đốc... Giời ạ! Loại tuổi “U50” của bà chị thì có biểu cũng chẳng ai dám nhận đâu. Yên tâm đi nhé.

Bữa cơm tối ở nhà ông Cẩm mang một không khí nặng nề khác thường, đặc biệt là sự u ám trên gương mặt của Lâm. Bà Dung cố làm cho mọi người vui. Bà rót rượu vang cho ông Cẩm:

- Từ nay, mình phải chịu khó uống rượu vang. Sách họ nói là uống rượu vang rất tốt cho tim mạch vì tẩy được váng mỡ bám ở động mạch vành. Bây giờ mỗi tối mình phải uống hai ly.

Ông Cẩm cũng gật gù:

- Với tôi hai ly thì hơi ít. Mình cho tôi thêm một ly nữa.

Bà Dung nhìn cái ly:

- Hai ly này, mình tưởng ít à. Mà em không thích mình uống nhiều quá, ngủ say, ngáy như xe công nông chở nặng ấy.

Rồi bà bắt chước tiếng ngáy của ông Cẩm: “Poọc poọc poọc! Poọc poọc...”.
Cả nhà cười vang, Lâm cũng cười theo.

Ông Cẩm:

- Nghĩ đến tiếng ngáy của mình mà xấu hổ. Ngày trước, khi tôi còn ở bộ đội, một lần xuýt không được thăng cấp chỉ vì ngáy thôi?

Lâm ngạc nhiên:

- Sao có chuyện lạ thế?

- Hôm đó Đại hội Đảng bộ Trung đoàn. Vì đêm hôm trước gặp mấy đồng đội cũ, nên quá chén... sáng mệt đờ đẫn. Đến khi nghe báo cáo thì thấy nhạt như nước ốc, thế là buồn ngủ. Mà ngủ gật thì vẫn không quên... ngáy. Thế là cả hội trường cười ầm... Xấu hổ đến không còn biết lỗi nào mà chui. Đến khi xét nâng cấp hàm, có anh bối chuyện ấy ra và nâng quan điểm. Mấy người ghét mình cũng hòa vào... May mà sư đoàn trưởng bảo vệ cho là chuyện vặt. Nhưng cũng từ đấy, không bao giờ mình ngủ gật trong hội họp nữa, dù là mệt đến mấy.

Bà Dung cười:

- Người như bố Lâm mà cũng có kẻ ghét cơ à?

- Đến Thánh, đến Phật kia cũng còn khối người chả chịu thắp hương quỳ lạy nữa là tôi.

Rồi ông quay sang Lâm:

- Ngay thẳng Lâm, chắc chắn là nó không ưa tính bố.

Lâm cười gượng:

- Lớp trẻ chúng con có những suy nghĩ khác. Nhưng bố lại cứ bắt phải theo cách nghĩ, cách sống như của thế hệ bố...

Ông Cẩm vui hẳn lên và giảng giải:

- Rất hay, con đã nêu ra một vấn đề mà có lẽ bố con mình cũng nên tranh luận cho ra nhẽ... mẹ Dung làm trọng tài nhé.

Tự nhiên không khí trong bữa cơm vui hẳn lên.

Bà Dung:

- Em nhất trí làm trọng tài cho buổi “hội thảo” này. Nhưng đề nghị là phải bình đẳng. Chứ nhớ bố thua rồi lại cậy là bố, bắt ép con là không được.

- Thì tranh luận là phải bình đẳng.

Ông Cẩm uống một ngụm rượu rồi nói:

- Thế hệ của bố và trước đây đã làm được một việc lớn đó là đấu tranh giành độc lập cho dân tộc. Đó là những tháng ngày hào hùng, đẹp đẽ và rất tự hào, mãi mãi đáng tự hào. Hoàn cảnh lịch sử của đất nước, mục tiêu nhiệm vụ của cả dân tộc trong thời kỳ ấy đã góp phần tạo nên tính cách, những quan điểm đạo đức cho một lớp người như bố...

Ông Cẩm vừa nói đến đó thì có điện thoại ở nhà. Bà

Dung ra nghe:

- Alô, ai đấy?

Tiếng một cô gái:

- Bác cho cháu hỏi, đây có phải nhà anh Lâm không ạ?

- Vâng, Lâm đang ăn cơm. Cô tên là gì?

- Cháu là Vy cùng làm với anh Lâm.

Bà Dung quay ra gọi Lâm:

- Có cô Vy nào gọi con này.

Lâm giật bắn người chạy ra:

-Alô, tôi, Lâm nghe đây.

- Em Vy đây mà. Gớm, tìm mãi mới ra số máy nhà anh. Em thì đang trốn lui trốn lủi, anh thì ung dung ở nhà. Đúng là con ông to có khác, không sợ gì luật pháp.

- Em đang ở đâu?

- Em ở Hải Phòng. Báo tin để anh biết... mà thôi, nếu biết sợ thì xuống ngay với em. Nói chuyện điện thoại không được đâu.

- Trời ơi, đi ngay bây giờ à?

- Tùy anh thôi. Hơn nữa, em cũng muốn giao cho anh mấy thứ tài liệu lật vặt em vô tình giữ lại được.

Anh ghi lấy số máy mới của em nhé. Nếu không gặp được thì cũng báo cho em biết để em khỏi chờ. Nào, em đọc nhé.

Lâm lấy ngón tay dúng vào ly nước viết số lên mặt bàn rồi mở máy điện thoại di động ghi lại số máy.

Lâm lại bàn ăn nói:

- Con xin phép bố mẹ, con phải đi có việc.

Bà Dung lườm

- Con nào gọi mà phải đi vội vàng thế?

- Có việc ở Ngân hàng... Chiều nay chú Trác đã cho người tìm, mẹ bảo là con ốm...

Bà Dung gật đầu xác nhận:

- Đúng rồi, mấy người gọi điện tìm con. Chắc hệ thống máy tính của ngân hàng mấy tay công an không chứa được, chú ấy mới lại cho mời con.

Lâm nhún vai không trả lời và chỉ khoác thêm chiếc áo ngoài rồi chạy đi.

Khi đi ngang qua nhà ông nội, Lâm dừng lại và rón rén đi vào ngó qua khe cửa.

Cụ Huy đứng như bất động trước bàn thờ. Lâm khẽ thở dài rồi len lén quay ra. Chợt Lâm đá phải một chiếc xô ngoài sân. Lâm chưa kịp phản ứng thì có tiếng ông gọi:

- Lâm đấy à?

Lâm không dám bỏ trốn liền dừng lại:

- Dạ, cháu đây.

- Sao không vào đi.

Lâm mở cửa vào. Cụ Huy hỏi:

- Cháu đi đâu đấy?

Lâm ngạc nhiên:

- Sao ông biết là cháu đi.

- Là ông đoán thế. Cháu có việc phải đi, nhưng tạt qua đây, ngó xem ông còn sống hay chết có đúng không. Ông nghe tiếng chân của cháu đi rón rén mà. Ngày còn bé, cháu chạy cứ lạch bạch như vịt, bây giờ tiếng chân ấy, dù có đi nhẹ ông vẫn nhận ra.

Rồi ông vỗ về Lâm:

- Thôi cháu cứ đi đi. Dù sao thì cũng rất mừng là từ chiều nay ông cháu mình đã hiểu nhau. Cái hoạn nạn của cháu cũng là của ông. Có gì khó khăn,

không nói với ai được thì hãy nói với ông.

Lâm lúng búng:

- Cháu cảm ơn ông. Cháu đi đây.

Nói rồi Lâm cúi đầu đi như chạy khỏi nhà.

Lâm lái ô tô đi Hải Phòng tìm Vy.

Qua một cửa hàng bán sim card điện thoại di động trả trước, Lâm vào vào mua hẳn hai chiếc sim card. Lâm lắp vào máy và gọi cho Vy.

- Anh đi xuống chỗ em đây.

- Khi nào tới Hải Phòng, gọi cho em nhé. Có lẽ em phải chuyển chỗ ở. Em biết là anh không quen ở những chỗ kém tiện nghi... Mà này, còn “mì chính” mang cho em vài gói nhé.

- Được rồi. Còn nhiều.

- Anh ơi, nếu còn tiền mang cho em vay một ít nhé.

- Anh còn không nhiều. Nhưng cứ yên tâm đi.

Nói rồi Lâm tắt máy và lẩm bẩm:

- Thật đúng là đồ “chim gõ kiến”.

Lâm đi rồi, ông Cẩm uống nốt ly rượu và bảo cô phục vụ dọn bàn ăn. Ông ra bàn uống nước nhưng khi đi ngang qua chỗ để máy điện thoại, ông chợt nhìn thấy lơ mờ những con số mà lúc nãy Lâm ghi lại. Ông tò mò xem xét rồi xé một tờ lịch ghi lại những con số đó.

Bà Dung ra pha trà rồi bưng chén trà bằng cả hai tay đưa cho ông:

- Mình uống nước.

Ông Cẩm đỡ lấy chén trà. Bà Dung hỏi:

- Chiều nay, mình có hỏi chú Trác về việc thằng Lâm không?

Ông Cẩm:

- Không, tôi tin là chẳng có chuyện gì. Nếu có, Trác phải nói với tôi.

Ông uống hết chén trà rồi nói:

- Hai bố con đang vui chuyện thì lại bị đứt. Có con nào gọi mà nó đi vội vàng thế nhỉ?

- Nhân viên của ngân hàng gọi nó thôi.

- Mình thấy con Phương làm ăn có được không?

- Được mình ạ. Em cũng mừng là nó thông minh và rất biết lấy lòng công nhân.

Ông Cẩm:

- Chủ nhật này, mình mời các cô các chú đến rồi bàn về chuyện cưới xin của chúng nó. Chứ chưa cưới hỏi gì mà đã sống với nhau như vợ chồng... thiên hạ cho là mình không biết dạy con. Việt Nam chứ có phải là Mỹ đâu.

- Vâng ạ. - Bà Dung nói với vẻ lễ phép đến cung kính.

Ông Cẩm đứng lên:

- Tôi xuống nói chuyện với thầy về việc vợ con của thằng Lâm.

Bà Dung vui vẻ:

- Chắc chiều nay nó nói với ông rồi. Hai ông cháu nói chuyện lâu lắm. Mà này, nếu ông có ý chê bai con bé, mình lựa lời giải thích cho ông.

- Sao mình biết là ông chê con bé?

- Mình lạ gì tính ông, nhìn người theo kiểu sợi tóc chẻ làm tư thì làm sao chịu được cách sống, cách sinh hoạt của những đứa như con Phương.

Ông Cẩm cười:

- Chưa chắc, tôi thấy nhiều điều ông còn tinh tường lắm.

Ông Cẩm đi xuống nhà. Cụ Huy vẫn đứng bất động trước bàn thờ. Hình như cụ đang thầm nói chuyện với tổ tiên. ông Cẩm đứng lặng nhìn bố hồi lâu rồi hắng giọng.

Cụ Huy quay ra:

- Anh Cẩm đấy à?

- Vâng, con đây.

Ông Cẩm vào nhà, châm thêm nén hương thấp lên bàn thờ. Cụ Huy rót nước vối trong tích ra bát cho ông Cẩm.

Ông Cẩm:

- Mấy hôm trời có bão từ, sức khỏe thầy thế nào?

- Tôi nghe ti vi thông báo, thì cũng chỉ biết ít đi ra ngoài... Cũng cảm thấy hơi mệt tý chút.

Ông Cẩm:

- Hình như thầy đang có chuyện gì phải suy nghĩ?

Cụ Huy nhìn ông Cẩm ngạc nhiên:

- Nhiều chuyện quá. Anh biết rồi còn gì.

Ông Cẩm cười:

- Chắc thầy nghĩ về chuyện cưới xin của thằng cháu Lâm. Con cũng định thưa với thầy về việc ấy đây.

Cụ Huy ngẩn người:

- Anh định cưới vợ cho nó à?

- Vâng, nhà con đi xem, thấy bảo sang tháng, ngày mùng 8 đẹp ngày thì tổ chức. Con tưởng chiều nay, cháu cũng thưa chuyện với thầy rồi.

Cụ Huy nhìn ông Cẩm, ánh mắt cụ bỗng đại hân đi.

Thấy thái độ kỳ lạ của bố, ông Cẩm ngạc nhiên:

- Sao thầy nhìn con như thế? Thầy mệt à?

- Khô..ông...! Anh nói thật đi... anh chỉ xuống nói với tôi về việc cưới vợ cho thằng Lâm thôi à?

- Vâng... vâng, chỉ có việc ấy.

- Thật..là...thật là anh không biết gì về thằng Lâm?

Nghe bố nói thế, ông Cẩm thấy đất dưới chân mình như sụp xuống. Ông run run hỏi:

- Thầy ơi, có chuyện gì về thằng Lâm hả thầy?

Cụ Huy lão đảo đến bên con trai. Cụ ôm lấy ông Cẩm:

- Con ơi , nhà ta vô phúc rồi !

Tại Ngân hàng Phú Tài. Các nhân viên tín dụng vẫn miệt mài làm việc.

Các nhân viên bảo vệ vẫn canh gác mọi người với nét mặt căng thẳng.

Bên ngoài hành lang, ông Ngân và các Phó Tổng Giám đốc đi lại lặng lẽ như những cái bóng. Có lẽ trừ ông Ngân còn không ai hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Trong phòng làm việc của mình, ông Trác đi lại trong phòng. Có lúc ông ngồi xuống ôm đầu. Nhưng chỉ được vài phút, ông lại đứng dậy, chấp tay sau lưng đi quanh bàn. Rồi có lúc ông đứng nghiêm, mắt nhìn lên ảnh Bác Hồ thành kính, trang nghiêm.

- “Bác ơi, Bác bảo cháu phải làm gì bây giờ? Mấy chục năm nay, cháu nghe lời Bác. Vào sống ra chết, xông pha mũi tên hòn đạn cháu không lùi bước. Ngẫm lại thời gian qua, cháu không thấy có gì phải hổ thẹn với lương tâm. Rời tay súng, cháu đi làm kinh tế và cháu cũng chưa lừa đảo, chưa ăn cắp của công một đồng một hào nào. Cơ nghiệp này của cháu có được, xét cho cùng cũng là của chung. Dân có giàu thì nước mới mạnh... Nhưng bây giờ, việc thằng cháu Lâm, cháu đau lắm. Tiền bạc cháu không tiếc, nhưng cháu biết ăn nói vợ anh Cẩm, với cụ Huy thế nào bây giờ. Cháu phải làm thế nào để cứu lấy giọt máu duy nhất của người thủ trưởng mà cháu yêu quý... Bác có khôn thiêng Bác bảo cho cháu với...”

Lâm lái xe chạy như điên xuống Hải Phòng.

Qua một trạm tuần tra giao thông, thấy xe của Lâm chạy với độ quá nhanh, một cảnh sát giao thông ra thổi còi chặn lại. Nhưng Lâm cho xe lao vụt qua. Một anh cảnh sát giao thông định lấy xe máy Dream đuổi theo thì một anh khác ngăn lại:

- Đuổi theo mà làm gì? Xe của mình chỉ có đuổi công nông thôi.

Lâm tới gần Hải Phòng thì gọi di động cho Vy:

- Em đang ở chỗ nào? Anh tới Hải Phòng rồi!

- Em đang ở khách sạn Nữ Hoàng trên phố Cầu Đất, cách Cầu Rào chỉ có mấy trăm mét. Phòng 504.

Lâm hỏi hơi mả mai:

- Có ai ở với em nữa không đấy?
- Em chỉ chờ mình anh thôi. Em chờ anh ở dưới lễ tân nhé.
- Ok.

Mấy phút sau, Lâm tới khách sạn và thấy Vy đơn đả chạy ra đón.

Vy nhòm số xe của Lâm và nói:

- Lại thay xe rồi... A, không phải, vẫn con Camry này. Chắc anh thay biển khác. Gớm, cũng biết cảnh giác ghê nhỉ.

Lâm cười trừ:

- Em thông minh quá đấy.
- Ấy chết, anh quá khen rồi.

Vy đưa Lâm lên phòng và chìa tay:

- Cho em xin một hơi đi.

Lâm hiểu ý lấy trong ví ra một tép hê-rô-in đưa cho Vy và khi thấy Vy hít thì Lâm cũng ghé mũi vào hít một hơi dài.

Hít xong, Vy và Lâm nằm vật ra giường. Lát sau, Lâm chồm dậy hỏi:

- Nào, em có cái gì cho anh thế?

Vy thủng thẳng:

- Thằng đệ tử của em ở khách sạn chiều nay điện cho biết là con Mai thủ quỹ đã khai ra là anh đánh bạc ở đấy bao nhiêu lần và thua như thế nào.

Lâm nghiêng rằng:

- Con chó! Có lần nào thắng mà mình không cho nó vài trăm đô đâu.

Vy vẫn bình thản nói tiếp:

- Chúng nó lại còn khai là anh và em sống với nhau như vợ chồng và muốn hiểu về anh thì phải hỏi em... Vì thế em rất sợ công an sẽ đi tìm em. Em lại phải đi sang Đông Hưng, mở một hiệu gọi đầu thôi.

Lâm gật đầu:

- Thế cũng phải.

- Nhưng anh giúp cho em ít vốn nhé.

- Em cần bao nhiêu?

- Trên chục ngàn đô là thoải mái. Mà em sang trước, rồi có gì, anh biến sang đó với em, chả hơn ngồi đây chờ công an đến bắt à?

Lâm nhăn mặt nhưng thấy cô ta nói cũng có lý nên khẽ gật đầu:

- Được anh sẽ giúp em.

Vy ôm lấy Lâm, nũng nịu:

- Thế là em yên tâm rồi.

Bỗng Vy thay đổi ngay nét mặt:

- Còn việc này nữa, em cũng phải hỏi ý kiến anh.

- Cái gì thế?

Vy giả vờ khó nói:

- Nói ra thì ngượng, nhưng không nói khéo lại khổ anh.

Lâm sốt ruột:

- Sao em cứ úp mở thế.

- Chả là thế này. Những lần anh em mình sống với nhau, thằng cha Siu đặt máy ghi hình rồi còn chụp cả ảnh nữa. Nó giao toàn bộ phim ảnh cho

thằng Thiêm, phụ trách bảo vệ giữ. Thằng Thiêm đưa cho em mấy tấm ảnh đây này.

Nói rồi Vy lấy trong túi xách nhỏ ra mấy tấm ảnh hai người ăn nằm với nhau và đưa cho Lâm. Là người tinh ý, Lâm hiểu ngay bọn này muốn gì. Lâm hỏi mĩa mai:

- Em chắc là người được bọn chúng chọn làm “chân gối” phải không? Vậy anh phải mua lại những cuốn băng, cuộn phim này với giá bao nhiêu?

Vy thở dài:

- Nếu anh cho rằng em là “chân gối” thì cũng chả còn gì để mà nói với nhau nữa. Em cho anh số điện thoại của thằng Thiêm, có gì anh trao đổi trực tiếp với nó. Khỏi phải qua “chân gối” làm gì cho tốn kém.

Rồi Vy đứng dậy:

- Có lẽ trong suy nghĩ của anh, em chỉ là một con điểm không hơn không kém. Và anh cũng chỉ sử dụng em như một thứ đồ chơi trong những lúc cô hoa hậu của anh không có mặt. Nhưng anh biết rằng ngay từ khi gặp anh lần đầu tiên thì trong lòng em chỉ còn có anh. Em nói thế, tùy anh nghĩ. Sáng mai, em đi tàu cao tốc ra Móng Cái sớm và trưa mai là em ở Đông Hưng rồi. Sang bên đó, em sẽ cho anh địa chỉ và nếu anh thấy ở đây không an toàn thì hãy sang bên đó với em.

Thấy Lâm có vẻ xao lòng, Vy nói tiếp, giọng bùi ngùi:

- Thôi, thế là em đã nói hết lòng em... Anh về đi. Về với cô hoa hậu của anh. Em cũng chẳng dám xin tiền của anh nữa... nếu còn thuốc, cho em xin vài liều, thế là đủ.

Lâm ngồi nín lặng và cảm thấy những điều Vy nói là thật. Lâm bật bạch:

- Anh cũng sắp vào con đường cùng rồi. Em sang đó, kiếm chỗ cho anh ẩn náu.

Nói rồi, Lâm lấy trong cặp ra một cọc tiền 10.000 USD đưa cho Vy.

- Em cầm lấy, anh không còn nhiều. Em hỏi thằng Thiêm, anh mua lại số phim đó, xem nó lấy bao nhiêu.

Vy cầm tiền, mắt sáng lên, nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản:

- Em gọi điện, anh nói chuyện với nó nhé.

- Thôi thôi, em cứ hỏi nó đi. Anh không muốn nói chuyện với bọn khốn nạn này nữa.

- Chiều tối nay, nó bảo em là khoảng hai chục ngàn đô thì nói chuyện được. Nó còn bảo là nếu anh đồng ý, nó mang phim đến ngay.

Lâm nắm chặt tay, mắt long lên, cắn hờn:

- Thôi em bảo nó mang bán cho ai thì bán, hoặc gửi luôn đến công an cũng được.

- Nó không gửi đến công an đâu. Em sợ nó đưa cho cô hoa hậu của anh.

Nghe nói thế, Lâm ngẩn người. Lâm suy nghĩ hồi lâu rồi nói quyết đoán:

- Em bảo nó mang đến đây.

Vy gọi điện thoại:

- Này, Thiêm đấy à? Mày bớt đi bao nhiêu?... Có mấy tấm ảnh làm gì mà quá giá cao thế... Thôi, bớt đi còn một nửa... cái gì... Rồi, ok. Chị chấp nhận. Nhưng mà này, chị nói trước, để một người nào khác biết những tấm ảnh này thì vợ chú mày được một ca a xít đấy nhé. Hoặc không, chị sẽ cắt cái của mày, vứt cho chó ăn. Mày mang đến đây ngay. Chị chờ!

Nghe cái giọng rặt chắt giang hồ ấy của Vy, Lâm ngạc nhiên:

- Em là trùm xã hội đen đấy à?

- “Đi với ma phải mặc áo giấy” mà anh. Em tử tế với người em yêu, còn với những người khác thì em cũng là người lạnh lùng đấy.

Tín dụng viên Vũ Văn Đông thao tác trên máy tính thoăn thoắt. Và rồi nét mặt Đông cứ thay đổi dần từ kinh ngạc sang sợ hãi. Đông bỗng há hốc mồm nhìn màn hình. Rồi Đông lập cập mở ngăn kéo lấy máy tính con ra bấm lia lịa.

Chợt mặt Đông bạc hẩn đi. Anh ta rú lên một tiếng rồi ngã vật ra bất tỉnh.

Mọi người cuống quýt xô vào cấp cứu.

Một người nói:

- Làm quá sức, căng thẳng quá đây mà.

Một nhân viên đổ vào:

- Các ông ấy ác bỏ mẹ. Bắt con người ta làm đến ngất tại bàn làm việc thế này.

- Mai kiện cho các ông ấy để lần sau chữa cái thói bóc lột quá đáng thế này đi.

Không ai để ý là ông Ngân vào phòng và nghe hết những lời nói đó. Ông quỳ xuống bắt mạch cho Đông rồi lạnh lùng nói với bảo vệ:

- Không có gì nguy hiểm cả. Đưa cậu ấy sang phòng bên. Tôi sẽ làm cho cậu ấy tỉnh lại ngay.

Rồi ông quắc mắt nhìn mấy nhân viên vừa nói:

- Với những lời nói vừa rồi của hai cậu, ngày mai, các cậu có thể nghỉ việc và tôi phát giấy cho để viết đơn kiện.

Cả hai anh chàng tái mặt.

- Cháu xin chú. Chú tha lỗi...

- Cháu nhớ mồm... Chú cho cháu tự vả vào mồm nhé.

- Thấy đáng vả vào mồm thì tự vả.

Anh chàng kia đứng dậy, tát luôn vào mặt mình hai cái ông Ngân phì cười:

- Mà đóng phim Trung Quốc đấy à?

Vũ Văn Đông được khênh sang phòng bên và đặt nằm trên đi-văng. Ông Ngân bấm vào các huyệt Nhân Trung, Ân Đường, trên mặt, huyệt Hợp Cốc, Nội Quan ở tay và vài phút sau, Đông từ từ mở mắt. Bỗng Đông hốt hoảng:

- Tắt máy... tắt máy tính. Không cho ai xem cả.

Ông Ngân biết ngay là có chuyện.

Ông chỉ vào một nhân viên bảo vệ:

- Cậu sang, mời tất cả mọi người trong phòng ra ngoài. Và đứng đó canh cửa.

Nghe ông Ngân nói thế, Đông yên tâm và nói:

- Cho cháu gặp bác Trác.

Ông Ngân:

- Anh chờ một chút, tôi mời anh Trác xuống.

- Không, không cần. Cháu khỏe rồi.

Nói xong, Đông chồm dậy và lao lên phòng Tổng Giám đốc. Ông Ngân và hai bảo vệ vội chạy theo. Đông vừa gõ cửa vừa nói:

- Bác Trác ơi... Cho cháu gặp có việc khẩn cấp.

Ông Trác mở cửa. Đông lao vào, quỳ thụp xuống chân ông Trác, nói đứt quãng:

- Bác ơi... cháu bị mất hơn bốn triệu đô la.

Trong lúc ông Cẩm xuống nói chuyện với bố về việc cưới xin của Lâm thì bà Dung lại mở phòng và mở máy tính xem phim sex. Bỗng dưng bà thấy nhớ Trần Đức đến khó chịu.

Bà nhớ lại những lần đi chơi với Trần Đức và mỉm cười sung sướng. Rồi không chịu nổi nữa, bà lấy điện thoại di động gọi cho Trần Đức.

Đúng lúc này, Trần Đức đang ngồi xem vợ đếm tiền.

Có tiếng chuông điện thoại di động, Thúy Bình vợ Trần Đức rút ngay tập tiền đang bó dở xuống vô lấy máy và cất giọng xấc xược:

- Ai gọi đấy?

Bà Dung nghe và biết ngay đó là vợ Trần Đức. Bà cười nhạt và thẽ thọt:

- Cô làm ơn cho tôi gặp anh Trần Đức.

Nghe cái giọng ấy, Thúy Bình bốc máu ghen:

- Chị là ai mà gặp anh Trần Đức?

Trần Đức ngồi bên cạnh, mặt tái nhợt.

Bà Dung tự nhiên thấy vui vui:

- Thế chị là ai mà lại hỏi tôi?

Thúy Bình nóng mặt:

- Tôi là vợ anh Đức.

- Là vợ hai hay vợ cả? Hay là ô-sin?

Thúy Bình cúi tiết:

- Hồn láo.

Nói xong Bình tắt máy.

Trần Đức nhăn nhó:

- Ai mà dám đùa với em thế?

- Không biết con nào... Này, hay là... hay là anh có vợ ở đâu thế?

Trần Đức bảo:

- Vợ vẫn. Em đọc số máy cho anh xem nào?

Lúc này Thúy Bình vẫn chưa nguôi cơn. Đang định đay nghiến chồng thì lại có chuông điện thoại. Bình xem số và nói:

- Lại con lúc nãy. Số ba con năm đuôi.

Trần Đức giật bản mình và thết lên nho nhỏ:

- Giới ới, máy bà Dung.

Trần Đức chưa kịp ngăn vợ lại thì Bình đã nói:

- Sao, vẫn gọi anh Đức à?

Bây giờ thì bà Dung mới giở giọng:

- Vâng, thưa cô, tôi là Dung, vợ anh Cẩm. Tôi có việc cần hỏi anh Đức. Cô có cho gặp hay không?

Thúy Bình bịt máy, thì thảo với Đức:

- Bỏ mẹ rồi, bà Dung. - Lập tức, Thúy Bình xuống giọng - Chết rồi, em xin lỗi chị. Gớm, giọng bà chị trẻ trung quá, em nghe mà không chịu được, cứ tưởng lão Đức nhà em có cháu bé nào? Em xin chị tha lỗi... Mai em đến tạ tội với chị.

- Cô khéo nói lắm.

- Thật mà, giọng chị trẻ quá cơ.

Được nghe nịnh, bà Dung nguôi giận:

- Đạo này cô Bình vẫn đi dạy học đều đấy chứ?

Thúy Bình thở phào, tươi hẳn lên:

- Em vẫn đi dạy, nhưng đang tính bỏ nghề. Chỗ chị còn việc gì, cho em về làm với.

- Nếu cô về thì tốt quá. Dù sao thì ông Đức cũng có cổ phần hơn năm trăm triệu, cô về giữ tiền thì rất hay.

Không hiểu cái giọng ấy là mỉa mai hay là thật,

Thúy Bình nói:

- Em đùa vậy thôi. Em dốt nát, không biết làm kinh tế. Chủ nhật này, em đưa chị đi lễ đền Đức thánh Trần nhé.

- Cũng được, tôi cũng đang muốn nhờ cô giúp cho mấy việc về cưới xin của thằng Lâm.

- Vâng ạ. Nhà em xin gặp chị đây ạ.

Nói rồi, Bình đưa máy cho Trần Đức và ngồi lui ra, tay vuốt ngực như thể vừa thoát khỏi cơn sợ hãi.

Trần Đức:

- Chào chị Dung. Xin lỗi chị, vừa rồi nhà tôi nói năng vô lễ...

Bà Dung cười:

- Anh cũng nên dạy cho cô ấy cách trả lời điện thoại cho có văn hóa. Đúng là người thừa chữ nhưng thiếu văn hóa...?

Trần Đức kín đáo liếc mắt thấy vợ đã ngồi ra xa, liền nói:

- Vâng ạ.

Bà Dung đồng đưa:

- Em nhớ anh thì gọi thôi. Không ngờ phá giây phút êm đềm của vợ chồng anh. Cũng không thể tâm sự được, nghe thấy giọng anh vậy là được rồi. Cứ nói với cô ấy là em mời mai đến công ty nhé.

Trần Đức buông máy, thở hắt ra. Thúy Bình thì tưởng chồng vẫn sợ bà Dung bèn nói:

- Anh yên tâm đi. Bà chị vui rồi. Chủ nhật này, em đưa đi xem lên đồng, lại chả có mà mê tít.

Trần Đức nghiêm mặt:

- Lần sau em chớ có hồ đồ như thế.

- Bà ấy bảo gì thế?

- Gọi mai đến công ty bàn kế hoạch xuất hàng.

Thúy Bình nói thật thà:

- Anh cũng phải giúp cho chị ấy, dù thế nào thì mình cũng góp vốn vào đó. Mà này, sao chị Dung gần năm mươi rồi mà vẫn hấp dẫn thế nhỉ? Em là phụ nữ, trông chị ấy cũng còn thấy thích...

Trần Đức:

- Em mà đến tuổi đó, có khi còn bốc lửa hơn ấy.

Bà Dung mỉm cười đắc ý khi biết rằng vợ Trần Đức hẳn là phải sợ lắm và tự nhiên bà thấy mình quyền uy ghê gớm.

Bà nhìn lên đồng hồ và thấy đã hơn 9 giờ mà ông Cẩm vẫn chưa về.

Bà lẩm bẩm:

- Gớm, nói chuyện gì mà lâu thế.

Bỗng nhiên bà thấy chột dạ khi nghĩ đến chuyện ông Cẩm nói chuyện quá lâu với cụ Huy: “Quái lạ, bấy lâu nay có bao giờ hai bố con nói chuyện với nhau lâu thế đâu nhỉ. Không khéo rồi ông cụ lẩm cẩm này lại phá đám việc của thằng bé. Từ lâu rồi, ông cụ đã không ưa con Phương... “. Nghĩ như vậy, bà liền đi xuống nhà cụ Huy.

Tiếng guốc của bà gõ trên nền sân gạch lách cách, bà giật mình và rút guốc ra cầm tay, rón rén đi...

Cửa nhà mở hé. Bà Dung đứng bên ngoài nghe hai cha con nói chuyện.

Tiếng cụ Huy:

- Cháu tôi, tôi xót nó lắm chứ. Cả dòng họ này có mỗi mình nó. Nó mà làm sao, tôi xuống dưới kia, ăn nói thế nào với tổ tiên.

Ông Cẩm:

- Thật không thể tưởng tượng nổi. Đúng là con có lỗi quá. Bấy lâu nay, cứ thấy nó ngoan ngoãn, cũng chỉ dám nghĩ nó là đứa chơi bời tí chút, ai ngờ lại đến nông nổi thế này. Khi nó thú thật mọi chuyện với thầy, nó có tỏ ân hận chút nào không?

Cụ Huy:

- Nghe nó nói thì nó ân hận lắm, đau khổ lắm... Và nó hứa rằng sẽ sửa chữa, rằng sẽ chấm dứt, rằng không để bố mẹ phải buồn phiền... Nó hứa nhiều đến mức mình. thấy... thấy không thể tin được.

Bà Dung đứng bên ngoài lắng nghe và càng thấy khó hiểu.

Ông Cẩm:

- Theo thầy thì có nên nói cho nhà con biết không?

Cụ Huy:

- Chưa cần nói vội. Tốt nhất là anh nên nói chuyện riêng với thằng Lâm. Cha con hãy nói chuyện với nhau như bạn bè. Đừng để nó phải xa lánh mình, chạy trốn mình và quan trọng nhất là để cho nó thấy được an toàn, được yêu thương khi nó trở về ngôi nhà này. Nó được nuông chiều từ bé cho nên cần phải cư xử với nó theo một cách khác.

Ông Cẩm thở dài nãy nuốt và nói:

- Nhưng con có cảm giác rằng nó chỉ nghe lời mẹ chứ không nghe con.

Cụ Huy:

- Đúng thế, bấy lâu nay mẹ nó chăm lo cho từ miếng cơm hớp nước và sẵn sàng đứng ra che chở, bảo vệ kể cả khi nó sai, vì thế nó nghe lời và sẵn sàng chia sẻ với chị ấy cũng là phải lẽ. Hơn nữa, con trai thì hay bện hơi mẹ, con gái bện hơi bố. Anh ngày bé cũng có khác gì đâu. Anh đi bộ đội, viết thư thường chỉ hỏi tôi được một câu, còn là kể chuyện với mẹ... Trong việc thằng Lâm hư hỏng, anh cũng có lỗi là anh đã phó mặc việc dạy con cho chị ấy... Nhưng thôi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện lỗi lầm thuộc về ai.

Bà Dung đứng bên ngoài nhăn mặt và nhìn ông cụ qua khe cửa bằng con mắt khó chịu.

Tiếng ông Cẩm:

- Như vậy thì theo thấy phải dừng đám cưới lại.

Cụ Huy:

- Đúng thế! Nếu cho chúng nó cưới nhau bây giờ thì không khéo là giết hại cuộc đời con bé đấy. Nhưng lúc này anh phải nhớ rằng chỗ dựa của thằng Lâm tới đây là con bé Phương chứ không phải là chị Dung, là anh, hay là tôi.

Ông Cẩm băn khoăn:

- Con thì không tin lắm vào cái đám con gái là người mẫu, là hoa hậu này.

Cụ Huy:

- Tôi lúc đầu cũng không muốn thằng Lâm lấy con bé Phương. Nhưng qua vài lần tiếp xúc, tôi thấy nó là đứa biết nghĩ. Hơn nữa, tôi biết rằng chúng nó có nợ với nhau.

Ông Cẩm:

- Nợ gì hả thầy?

- Là nợ đời. Giờ sẽ bắt chúng nó phải sống với nhau.

Ông Cẩm bật cười:

- Thầy xem bói đấy à? Con nói thật là con chẳng tin gì cả hai đứa chúng nó.

- Anh phải cẩn thận. Tôi thấy anh vẫn chưa từ bỏ được cái thói nhìn người phiến diện. Anh quý ai thì mắt anh mờ đi không thấy cái xấu của người ta. Mà anh ghét ai thì mắt anh cũng mờ đi không còn thấy cái tốt của người ta. Anh có những người bạn tốt là anh Hòa, anh Trác, anh Minh. Anh hãy hỏi ý kiến thêm của họ. Bây giờ là lúc mọi người phải dang tay ra lôi thằng Lâm về mình.

Bây giờ thì Bà Dung kinh ngạc thực sự vì bà không hiểu có chuyện gì về thằng Lâm mà hai bố con nói chuyện với nhau bằng giọng nghiêm trọng đến như vậy. Mấy lần bà định gõ cửa vào nhưng rồi lại thôi.

Lặng im một lúc lâu sau, cụ Huy nói điềm tĩnh:

- Bây giờ là lúc anh phải bình tĩnh và lắng nghe ý kiến của mọi người.

Ông Cẩm đau khổ thốt lên:

- Sao trời nở phạt con như thế này hả thầy?

Cụ Huy mỉm cười an ủi:

- Giới chả cho ai hết cái gì đâu. Được cái nợ, mất cái kia, quy luật bù trừ mà. Anh thấy ở tỉnh này, mấy ông Bí thư, Chủ tịch, kể từ những khóa trước kia... có mấy người yên ổn đâu. Nhà thì con bị điên bị dại, nhà thì con lưu manh, mất dạy, nhà thì con không ra hồn người... Nhà anh Tái Chủ tịch tỉnh này, có thằng con ngoan là thế, xây xong cái nhà to vật, thế là thằng con đi tắm biển bị chết đuối, mà nó lại là vận động viên bơi của tỉnh đấy. Bây giờ quyền cao chức trọng, nhà cao cửa rộng, tiền tiêu không hết mà có vui sướng gì.

Ông Cẩm thở dài náo nuột:

- Thôi con về đây.

- Nhớ lời tôi đấy. Đừng cho chị ấy biết vội.

Bà Dung vội vàng chạy về bên nhà và đứng ngoài sân tập thể dục.

Ông Cẩm đi từng bước nặng nhọc về nhà. Thấy vợ đang tập thể dục, ông Cẩm ngạc nhiên vì từ trước đến nay có bao giờ bà tập thể dục đêm đâu. Nhưng ông cũng không muốn hỏi và lặng lẽ đi về. Bà Dung vội vàng chạy theo, hỏi như không biết gì:

- Thế nào mình, thầy bảo sao?

Ông Cẩm nói dừng dừng:

- Thầy bảo nếu chúng nó thích cưới thì cho cưới.

Nghe ông nói thế, bà Dung ngạc nhiên thật sự. Bà vừa nghe rõ ràng là cụ Huy không cho phép cưới. Và biết rất rõ là chưa bao giờ ông Cẩm dám trái lời cha. “Không bao giờ được cãi lời cha mẹ, kể cả khi cha mẹ nói sai” - đó là nguyên tắc bất di bất dịch trong xử thế của ông Cẩm với cha mẹ. Vậy mà sao lần này lại như thế?

Bà theo ông vào nhà và vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra:

- Hình như bố Lâm mệt. Em pha nước nóng cho mình ngâm chân nhé?

Ông Cẩm gượng cười:

- Không cần đâu.

Bà Dung vào nhà, rót cho ông một ly rượu nhỏ:

- Mình uống ly rượu cao hổ cốt này cho khỏe.

Rồi bà hỏi tiếp:

- Nhưng thầy có vui không?

- Sao mình lại hỏi thế?

- Em thấy có lần thầy chê con bé Phương.

Ông Cẩm nói:

- Ngược lại thì có, tôi thấy thầy có vẻ quý con bé.

Bà Dung đóng kịch rất giỏi:

- Thế thì hay quá. Tháng sau cho chúng nó cưới luôn.

Ông Cẩm nói với vẻ băn khoăn:

- Cưới bây giờ thì phải làm thế nào cho đỡ ảm ỉ.

Bà Dung cười nhạt:

- Bố thằng Lâm cứ hay câu nệ. Mình là Thứ trưởng, nhà có mỗi thằng con trai, con dâu lại là hoa hậu, tổ chức cưới úi xùi, người ta cười cho.

Ông Cẩm khó chịu:

- Tôi không muốn mang tiếng là “bán cơm bụi giá cao”.

Bà Dung bực mình:

- Vớ vẩn, thế bấy lâu nay, mình đi bao nhiêu đám cưới để ăn cơm bụi giá thấp đấy? Mình mừng đám cưới con người ta, nay có dịp người ta lại mừng lại, chẳng qua là cái sự giúp nhau dưới mỹ từ “mừng”, chứ có gì mà mấy ông “văn hóa, tư tưởng” cứ làm loạn lên, đòi phải cải tiến, cải lùi đám cưới.

Thấy lý lẽ của vợ quá đáo để, ông Cẩm cười trừ:

- Thì tùy mình, nhưng chớ có để tôi mất mặt.

Bà Dung dịu giọng:

- Bố Lâm hay nhỉ? Thế bấy lâu nay, em đã làm gì để bố Lâm xấu hổ với bạn bè, với cơ quan nào? Em muốn đám cưới thằng Lâm nó đàng hoàng là cũng xứng với nhà mình thôi, chứ có gì quá đâu. Hơn nữa, phải tổ chức bây giờ, khi mình còn đương chức thì còn đông khách khứa, bạn bè. Chứ đến lúc “hiu hắt” rồi, có mấy người ngó tới.

Ông Cẩm uống hết chén rượu rồi lên buồng nằm. Nhưng ông không sao chợp mắt nổi khi nghĩ đến con trai.

Ông gọi điện thoại di động cho Lâm nhưng đáp lại là tiếng trả lời của nhân viên tổng đài “số máy quý khách gọi tạm thời không liên lạc được”...

Ông lấy mảnh giấy ghi số điện thoại lúc này và mấy lần định gọi nhưng lại dập máy.

Ông nằm vật ra giường. Được vài phút ông lại vùng dậy và như người mất hồn và sau vài phút suy nghĩ ông lấy vỉ thuốc ngủ Seduxen ra uống hai viên...

Khi bà Dung lên thì ông đã ngủ... Bà nhìn gương mặt đau khổ của chồng ngay cả khi đã ngủ hồi lâu và thở dài náo nuột. Bà lại hình dung ra vẻ trẻ trung, lịch lãm và hào hoa của Trần Đức.

Nhưng bà cũng không thể ngủ được vì nghĩ đến chuyện cụ Huy và ông Cẩm nói chuyện. Mấy lần bà định đánh thức ông dậy để hỏi chuyện nhưng rồi lại thôi.

Bà gọi điện thoại cho Lâm nhưng cũng không được.

Bà gọi cho Phương. Nhưng đáp lại là tiếng “ò í e”. Bà mỉm cười nói: “Chắc hai đứa lại về nhà mới ở rồi”.

Nghĩ thế, bà thấy an tâm và ngủ luôn.

Kim đồng hồ chỉ 12 giờ đêm.

Tại phòng họp lớn của ngân hàng, ông Trác chủ trì một cuộc họp khẩn cấp với ba cán bộ chủ chốt của Ngân hàng Phú Tài, và Vũ Văn Đông.

Ông Trác nói với giọng bình tĩnh:

- Như vậy là đã rõ, chúng ta đã bị mất hơn bốn triệu đô la chỉ trong một thời gian là hơn sáu tháng. Số tiền đó tuy lớn thật nhưng với ngân hàng chúng ta thì cũng không đến nỗi nào và chúng ta có thừa khả năng bù đắp lại. Nhưng vấn đề là ở chỗ nếu thông tin lộ lọt ra ngoài thì người gửi tiền không hiểu chuyện gì sẽ ừn ừn kéo đến rút tiền và đó mới là tai họa. Tôi đề

ngợi các anh các chị hãy hiểu cho - sự sống còn của chúng ta là phụ thuộc vào sự im lặng, biết giữ mồm giữ miệng của từng người.

Ngừng một lát, ông nói tiếp:

- Hãy coi như không có chuyện gì xảy ra. Ngày mai, cho mở sổ xố tiết kiệm và khuyến mại. Anh Vũ Mai cho mua ngay một chiếc Ford Laser về đây và thưởng ngay cho người trúng. Chị Đặng Huyền đâu?

Một phụ nữ tên là Huyền đứng lên:

- Có em ạ.

- Cô soạn ngay một thông cáo báo chí gọi cho các nơi với nội dung ngân hàng chúng ta dư thừa tiền mặt... Đồng thời cô phải theo dõi chặt chẽ tình hình báo chí, không được để bất cứ một thông tin nào về ngân hàng chúng ta phôi ra trên báo.

- Vâng ạ.

Ông Trác nhìn Đông bằng ánh mắt độ lượng:

- Còn anh Đông, anh cứ bình tĩnh nhớ lại tất cả mọi việc đặc biệt là quy trình nhập quỹ và xuất tiền. Chúng tôi tin vào sự trong sáng của anh. Tôi yêu cầu anh Vũ Mai, chị Huyền có trách nhiệm rà soát lại toàn bộ khâu cho vay để tìm cho ra sơ hở của chúng ta. Còn việc tìm cho ra thủ phạm, đó là trách nhiệm của tôi.

Ông ngừng nói nhìn mọi người rồi trầm giọng xuống:

- Chúng ta đang ở thời điểm khó khăn, mong các anh các chị hãy hiểu điều đó. Ngân hàng của Nhà nước có bị mất tiền thì đó là mất tiền của dân, họ được rút kinh nghiệm, được tìm ra bài học sâu sắc - ông nói với vẻ mỉa mai - Họ được quy trách nhiệm cho tập thể. Mà tập thể là cái gì? Là cái nơi

mà để những người có trách nhiệm trút tất cả những yếu kém, sai lầm của họ. Còn chúng ta, mất là mất của chúng ta. Đồng tiền đi liền khúc ruột.

Cuộc họp tan khi đã gần 1 giờ sáng. Mọi người về rồi, ông Trác ở lại trong phòng một mình.

Ông suy nghĩ hồi lâu rồi gọi điện thoại về nhà cho ông Hòa.

Tiếng con gái Giám đốc Hòa trả lời trong ngái ngủ:

- Ai gọi bố cháu đấy?

- Chú Trác đây. Hối đấy à, cho chú gặp bố đi.

- Cháu chào chú. Cháu đang ngủ ngon quá. Bố cháu trực chỉ huy ở cơ quan mà chú.

- Thế à, chú cảm ơn cháu.

Ông Trác giở danh bạ điện thoại và gọi đến trực ban công an tỉnh.

Tiếng nhân viên trực tổng đài hách dịch:

- Ai gọi đấy?

- Chào đồng chí. Xin lỗi vì đã gọi quá khuya. Nhưng tôi có việc cần gặp Giám đốc Công an tỉnh.

- Có gì sáng mai ông gọi lại nhé. Giám đốc ngủ rồi, chúng tôi không được phép đánh thức.

Ông Trác bắt đầu khó chịu nhưng vẫn cố mềm mỏng:

- Đồng chí làm ơn cho tôi gặp Giám đốc đi. Tôi có việc rất cần phải báo cáo mà.

- Tôi đã bảo không là không. Có gì ông cứ viết đơn, mai lên phòng tiếp dân.

Ông Trác thấy nóng ngực:

- Như vậy là đồng chí không cho gặp.
- Giám đốc dặn rồi...

Ông Trác nổi giận:

- Anh đánh thức Giám đốc dậy. Và nói với ông ấy là gọi lại ngay cho tôi theo số máy này. Nếu năm phút nữa, tôi không thấy trả lời thì tôi thề rằng cậu sẽ không được ngồi ở đó đâu. Hãy nhớ đấy.

Nói rồi ông cắt máy. Chỉ một phút sau, máy điện thoại của ông có chuông. Lần này tiếng anh trực tổng đài nhũn nhận hẳn:

- Thưa bác, cháu xin lỗi. Bác cho biết tên để cháu nói với Giám đốc.

Ông Trác bật cười:

- Đồng chí cứ nói là có Trác cần gặp.
- Có phải bác Trác ở Ngân hàng Phú Tài không?
- Vâng! Là tôi ạ.
- Giới ạ, thế mà bố không nói. Con là con trai bố Mai đây.

Ông Trác nhớ ra là Vũ Mai, Phó Tổng Giám đốc của ông có con làm công an.

- A, thì ra là thằng Vinh... Tao sẽ nói ông Hòa cho mày đi làm một việc gì mà không bao giờ phải trả lời người khác.

- Thôi con xin lỗi bố. Con nói máy, bố nói chuyện với Giám đốc nhé. Đừng có mách tội con nhé. Giám đốc kỷ luật chết.

Nửa giờ sau, ông Trác đến gặp ông Hòa và ông có vẻ cảm động khi thấy ông Hòa ra tận cổng đón. Hai người vừa đi về phòng làm việc của ông Hòa

vừa nói chuyện.

Ông Hòa nói với vẻ đặc ý:

- Tôi biết là nội trong đêm nay, thế nào anh cũng tìm gặp tôi.

Ông Trác ngạc nhiên:

- Căn cứ vào đâu mà anh nói thế?

- Chiều tối nay, khi các kỹ sư tin học nói cho tôi biết là đã diệt trừ xong virus máy tính và khôi phục lại hoàn toàn các dữ liệu trong đó thì tôi biết là thế nào các anh cũng tìm ra được vấn đề gì đó. Và dĩ nhiên là sẽ gọi đến tôi.

Ông Trác cười gượng:

- Đúng là tìm ra được vì sao lại có con virus đó.

Hai người vào phòng, ông Hòa hỏi:

- Chắc chắn là anh chưa được miếng ăn nào ra hồn từ sáng đến giờ. Tôi làm cho anh gói mỳ nhé.

- Cám ơn anh. Đúng là không nuốt nổi cái gì từ sáng đến giờ.

Ông Hòa lặng lẽ lấy mì ăn liền cho vào hai chiếc bát to rồi đổ nước sôi vào. Ông lại tráng ấm chén, pha chè sẵn, rồi lại bóc một phong kẹo sô-cô-la.

Ông Trác ngạc nhiên:

- Sao mà anh cẩn thận thế?

- Thì mấy khi chúng mình được ngồi riêng với nhau trong đêm yên tĩnh thế này. Cuộc sống bây giờ bề bộn, lắm việc quá. Nếu không tìm cho mình được những phút yên tĩnh thì chả sống được mấy chốc đâu. Sao tôi thấy nhiều người cứ sợ về hưu thế. Tôi thì lại chỉ mong sang năm, đến kỳ Đại hội Đảng bộ Công an tỉnh, tôi xin thôi, về hưu sớm trước tuổi vài ba năm...

- Cần gì phải thế. Cứ đúng tuổi là về, không phải xin ở thêm nửa ngày cũng là người có nhân cách rồi.

- Nếu mình ở lại thì khi nghỉ sẽ là quá tuổi, mà như thế thì chả để làm gì lại mang tiếng tham quyền cố vị, cản đường anh em. Những người cố níu kéo thời gian làm việc thường là có hai lý do. Thứ nhất là họ không chuẩn bị ngày về hưu của mình và khi về là hẫng hụt về vật chất, nhà cửa thiếu thốn, con cái chưa có nghề nghiệp ổn định. Loại thứ hai là còn làm việc ngày nào thì còn bổng lộc ngày đó, mà với họ, nhận bổng lộc, nhận những lời khen, những lời nịnh nọt, tăng bốc đó là thói quen, mà thiếu nó, họ không chịu được.

Ông Trác gật gù:

- Thế theo anh, thì họ làm thế nào để ở lại?

Ông Hòa giảng giải:

- Thứ nhất là đám đệ tử phải chạy vạy các cửa để cho họ ở lại vì chủ còn thì tớ còn. Thứ hai là họ để cho đám cấp phó không thằng nào chịu thằng nào. Anh nào cũng thấy mình xứng đáng thay thủ trưởng, thế là tự gìm người khác, nói xấu lẫn nhau và cuối cùng là “tao không được thì mày cũng ngồi đấy”. Cấp trên thấy thế, đành giữ thủ trưởng ở lại thêm vài năm “cho ổn định” ...

Ông Trác thở dài:

- Nghe giám đốc công an nói mà cũng thấy buồn cho nhân tình thế thái.

- Việc gì mà phải buồn. Thời nào chả vậy. Nào, ta ăn đi.

Ông Trác và ông Hòa ăn rất ngon lành. ông Trác thốt lên:

- Ngon quá.

Ông Hòa nói:

- Chuyện, ăn bên cạnh Giám đốc công an tỉnh cơ mà. Anh đang đói này, bên cạnh tôi anh thấy yên tâm này... thì ăn gì mà chả ngon.

Hai người uống nước trà. Ông Hòa châm một điếu thuốc đưa cho ông Trác rồi lại châm một điếu cho mình, rồi mới thông thả hỏi.

- Nào bây giờ anh nói đi. Có đúng là ngân hàng bị mất tiền phải không?

Ông Trác gật đầu, nhưng hỏi lại:

- Anh đoán xem là mất bao nhiêu?

Ông Hòa:

- Khoảng trên ba triệu đô la!

Ông Trác chồm khỏi ghế, dụi tắt điếu thuốc lá:

- Nói thật đi, anh có cơ sở bí mật trong ngân hàng của tôi đấy à?

Ông Hòa bật cười:

- Tôi thì không có, nhưng anh phải biết rằng xây dựng mạng lưới cơ sở bí mật là một biện pháp công tác nghiệp vụ cực kỳ quan trọng của công an. Muốn đánh tội phạm, muốn điều tra các băng nhóm tội phạm mà không có cơ sở bí mật thì còn lâu nhé... Cho nên anh đừng bao giờ hỏi công an là có gài cơ sở hay không.

- Thế sao anh biết chính xác thế?

- Có gì đâu, thằng Lâm đánh bạc thua gần ba triệu đô la, lại cho thằng Nguyễn vay mấy trăm ngàn nữa để cùng tay Nam mua lại một phần dự án của tay Thanh... Anh chị Cẩm thì không thể nào có số tiền lớn như vậy cho nó... vậy thì chỉ có đi ăn cắp. Tuy nhiên, nói thì đơn giản như vậy, nhưng tìm cho ra chứng cứ thì cũng phải mất thời gian đấy.

Ông Trác bàng hoàng ngồi phịch xuống ghế.

Tony Nguyễn đang chuẩn bị ra sân bay để đi Bangkok. Hắn lấy ra một va ly trong đó có nhiều xấp đôla và tiền Việt. Hắn bỏ hết ra ngoài và chỉ để lại chừng vài triệu cùng ít tờ đôla lẻ.

Tony Nguyễn bấm máy gọi người chủ khách sạn lên phòng gặp hắn:

- Anh hãy niêm phong số tiền này lại. Nếu sau 12 giờ trưa không thấy tôi gọi điện về thì hãy chuyển ngay số tiền này đi nơi khác, đừng để ở đây. Và cấm không được bép xép gì về chuyện này.

- Thưa ông, vâng ạ.

- Còn việc này nữa, anh cho con bé đã ở với tôi năm trăm đô la, và bảo nó biến khỏi đây một tháng.

- Thưa vâng ạ. Vậy muốn liên lạc với ông thì làm thế nào?

- Có thể vài hôm nữa sẽ có công an đến hỏi. Anh hãy bảo chuẩn bị hóa đơn thanh toán tiền phòng cho tôi... Không được để sơ hở bất cứ điều gì. Anh nói với bọn ở Móng Cái mua cho tôi một cuốn hộ chiếu khác. Tên là như thế này.

Nói xong, Nguyễn đưa cho anh ta một mảnh giấy trong đó viết chữ Trung Quốc.

Có tiếng còi xe taxi, Nguyễn nghiêm mặt, nói gọn từng chữ:

- Hãy nhớ những điều tôi dặn.

Người chủ khách sạn gặp ánh mắt lóe lên những tia sáng dữ dội của Nguyễn thì vội cụp mắt xuống, nói lí nhí:

- Ông cứ yên tâm. Tôi nhớ kỹ.

Tony Nguyễn đi taxi ra sân bay, anh ta vừa đi lại quây làm thủ tục cho chuyến bay đi Bangkok vừa ngó lại đằng sau như sợ ai theo dõi.

Nhân viên hàng không làm thủ tục xong. Nguyễn đi vào cửa làm thủ tục xuất cảnh.

Nguyễn bình tĩnh đưa hộ chiếu, vé máy bay cho cô sĩ quan an ninh cửa khẩu. Nguyễn quay lại và giật thót mình khi thấy có hai người mặc quần áo an ninh đeo cấp hàm đại úy và thiếu tá đứng phía sau và đang chăm chú nhìn Nguyễn. Thật ra thì hai người công an đó là đang đi tiễn bạn.

Cô công an cửa khẩu bấm máy tính và nhú mào rồi gọi bộ đàm cho ai đó.

Nguyễn lo lắng ra mặt. Hai anh công an kia lại tiến sát đến gần Nguyễn.

Vài phút sau, hai sĩ quan an ninh cửa khẩu ra, một người cầm lấy cuốn hộ chiếu của Nguyễn xem rồi nhả nhận nói:

- Thưa ông Nguyễn, xin ông vui lòng vào trong này, chúng tôi có chút việc muốn trao đổi với ông.

Khi Nguyễn vừa vào phía trong, ngoảnh lại, thấy hai anh công an kia đang vẫy chào tạm biệt một người vừa làm xong thủ tục xuất cảnh.

Hắn thở dài ngao ngán.

Vào trong phòng chỉ huy, anh sĩ quan nói:

- Chúng tôi phải xin lỗi ông vì việc xuất cảnh của ông không thể thực hiện được.

Nguyễn nhú mào:

- Vậy có nghĩa là tôi bị bắt?

- Không, chúng tôi mới nhận được lệnh là mời ông ở lại Việt Nam. Lý do cụ thể thế nào, xin ông qua phòng tiếp dân của Cục quản lý Xuất nhập cảnh

tại 40 phố Hàng Bài.

Nguyễn thở hắt ra nhẹ nhõm và nói cứng:

- Tôi là người có hộ chiếu của nước Cộng hòa Pháp. Tôi muốn được giải thích ngay tại đây. Hoặc đề nghị ông cho mời nhân viên sứ quán Pháp tới đón tôi.

- Xin ông cứ bình tĩnh. Chắc là ông có việc gì đó mà cơ quan pháp luật đang cần sự có mặt của ông tại Việt Nam.

- Vậy công việc của tôi tại Bangkok thì tính sao đây.

Anh an ninh cửa khẩu nhún vai nom rất Tây:

- Thế thì gay nhỉ. Nhưng ông thấy đấy, chúng tôi có bốn phận phải chấp hành lệnh trên.

Bỗng anh an ninh cửa khẩu nói:

- Ông đi thế này, ai điều hành quán bar Quê Hương. Tôi đã đến đây uống cafe mấy lần rồi. Rất khó quên đấy.

Nguyễn bị lộ chân tướng và cũng đủ khôn ngoan để biết rằng không nên dây dưa nơi này:

- Tôi không kinh doanh ở Việt Nam nữa. Thôi vậy, tôi đành phải về 40 Hàng Bài xem sao. Còn vé máy bay, có hoãn được không nhỉ.

- Đơn giản mà ông. Chúng tôi sẽ nói với họ hoãn lại cho ông, không chịu phí tổn gì cả.

Nguyễn lại đi xe taxi về Hà Nội và đến ở tại một khách sạn nhỏ.

Thay quần áo xong, Nguyễn gọi điện về cho người chủ khách sạn ban sáng:

- Anh nghe đây, chuyển ngay số tiền đó đi nơi khác. Ngay bây giờ. Nhớ đấy!

Tiếng người chủ khách sạn trả lời:

- Thưa ông, sau đó có phải báo lại cho ông không ạ?

- Không cần. Tôi sẽ tự tôi gặp anh. Nhưng nhớ giữ lấy cái sim điện thoại mà tôi vẫn gọi cho anh.

- Thưa ông, vâng ạ.

Nguyễn lại dùng điện thoại bàn của khách sạn gọi cho Minh Lý.

- Chào em, anh đây.

Minh Lý ngạc nhiên:

- Anh đang ở Hà Nội à? Hai ngày nay, mấy lần tìm anh mà không được.

- Anh có việc gấp cần gặp em.

- Ok. Em sẽ tới ngay.

Nguyễn đi tắm và khoan khoái nằm ngủ. Khi Nguyễn đang lơ mơ ngủ thì Minh Lý đến. Trông thấy Nguyễn, Minh Lý hỏi ngay:

- Em tưởng anh đang đi dạo ở bên bờ sông Sene rồi chứ?

Nguyễn thở dài sườn sượt:

- Sao em không nói là tưởng anh bị bắt rồi.

Minh Lý nói với vẻ hiểu biết:

- Anh tưởng để bắt một người mang hộ chiếu nước ngoài như anh là đơn giản à? Rất nhiều thủ tục đấy.

Tony Nguyễn nhìn Lý bằng ánh mắt ngạc nhiên:

- Em nói cứ như là công an ấy.

- Em chẳng phải là công an. Nhưng những hiểu biết của em về pháp luật thì có khi khối công an cũng chả bằng đâu. Nào anh nói đi, tại sao lại quay trở về đây.

Tony Nguyễn thú thật:

- Anh đã đi rồi nhưng không xuất cảnh được vì đã có lệnh của Bộ Công an. Như vậy chúng tôi rằng chỗ thằng Siu đã khai ra chuyện gì đó liên quan đến anh.

Rồi Nguyễn trầm ngâm:

- Thằng Siu thì anh yên tâm về nó bởi lẽ nó hiểu hơn ai hết là cuộc sống của vợ con nó bên Đài Bắc sẽ ra sao nếu như nó khai mọi chuyện với công an Việt Nam.

Minh Lý hỏi:

- Lúc ở cửa khẩu, công an nói gì với anh?

- Họ chỉ bảo là không được phép xuất cảnh.

- Như vậy là lão Siu chưa khai gì cho nên công an mới chỉ nghi ngờ anh có vai trò quan trọng tại sông bạc đó. Còn nếu họ đã đủ chứng cứ thì chắc chắn họ bắt anh ngay tại sân bay rồi.

Tony Nguyễn gật gù:

- Anh cũng nghĩ thế. Vậy theo ý em ta nên thế nào?

Minh Lý im lặng hồi lâu rồi nói:

- Nếu anh quyết tâm trốn thì chỉ còn mỗi đường vào thành phố Hồ Chí Minh rồi tìm đường đi qua Campuchia.

Nguyễn thở dài:

- Có lẽ cũng phải vậy. Em có nghe gì về chuyện thằng Lâm không?

Minh Lý lắc đầu:

- Em chỉ biết rằng hôm qua có kẻ nào đó đã gài virus vào hệ thống máy tính của ngân hàng Phú Tài và phá hủy toàn bộ dữ liệu trong đó. Công an tỉnh đã phải cầu cứu các chuyên viên tin học của Bộ về diệt virus. Không hiểu tình hình bây giờ thế nào.

Tony Nguyễn lặng đi suy nghĩ rồi đứng phắt dậy:

- Thế thì anh hiểu cả rồi.

Minh Lý ngơ ngác:

- Anh hiểu cái gì?

- Bấy lâu nay anh cứ thắc mắc là tại sao thằng Lâm lấy đâu ra lắm tiền như vậy để đi đánh bạc và nó còn cho anh vay gần 1 triệu đô. Lúc đầu anh cứ nghĩ rằng đây là tiền của gia đình nó. Nhưng bây giờ thì chắc chắn là tiền đó thằng Lâm đã lấy trong ngân hàng và rồi khi thằng Siu bị bắt, nó sợ bị lộ nên đã gài virus để phá máy tính.

Minh Lý hỏi:

- Anh nói như đùa, lấy hàng triệu đôla của ngân hàng đâu có phải là chuyện đơn giản. Chả nhẽ cả một hệ thống kiểm tra, kiểm soát của ngân hàng với những nguyên tắc tài chính chặt chẽ như vậy mà lại không phát hiện ra hay sao.

Tony Nguyễn giảng giải:

- Em nên nhớ là thời buổi công nghệ cao hiện nay việc quản lý tài chính của các ngân hàng nghe thì rất là chặt chẽ và đặc biệt chặt chẽ đối với những người lương thiện nhưng với những kẻ am tường kỹ thuật tin học như thằng

Lâm thì nó không khó gì để tìm ra được những kẻ hở của hệ thống. Anh đã biết rằng khi học ở bên Mỹ, năm đầu thằng Lâm học rất dốt nhưng từ năm thứ hai trở đi nó ra nhập với một nhóm hacker và cũng được coi là một trong những cao thủ. Cách đây hơn một năm, em có nhớ vụ một nhân viên tín dụng của ngân hàng Vietcombank cũng lấy tiền qua máy tính chỉ để đi bao gái và đánh đề hết mấy chục tỉ không?

Lúc này thì Lý mới hiểu ra. Cô thốt lên:

- Nếu đúng như vậy thì không thể tưởng tượng nổi. Em nghe nhiều về thằng Lâm và ai cũng khen nó là ngoan, thật thà...

- Đây là vẻ bên ngoài thôi, còn với anh thì đó là một thằng nếu như có điều kiện, nó có thể trở thành một ông trùm mafia trong tương lai.

Tony Nguyễn ngừng lại rồi nói với giọng năn nỉ:

- Em hãy lo cho anh bằng cách nào sớm nhất để sang được Campuchia.

Minh Lý hỏi:

- Tại sao lại là em mà không phải là đám đệ tử của anh.

Tony Nguyễn giải thích:

- Khi công an đã để mắt đến mình thì phải biết xa lánh tất cả những người thân của mình. Bởi vì họ muốn tìm mình thì cũng lại bắt đầu từ những người đó.

Minh Lý mĩa mai:

- Thế em không phải là người quen biết anh hay sao?

- Nhưng không ai biết chúng mình quen nhau cả, và có lẽ em sẽ là cứu tinh của cuộc đời anh.

Minh Lý cười khúc khích:

- Em chả dám làm cứu tinh cho ai cả. Đời em bây giờ có cứu tinh rồi, tháng sau em sẽ lấy chồng. Đó mới là cứu tinh của em.

Tony Nguyễn nói một cách rất sòng phẳng:

- Em sẽ có 50 ngàn đô ngay sau khi anh sang đến Phnôm Pênh.

Vừa lúc đó Lý có điện thoại, Lý nhìn số máy và biết là Thanh, giám đốc Công ty Hoàng Quân.

Minh Lý đồng dục:

- Chào anh, tôi nghe đây.

Tiếng của Thanh:

- Cô Lý đấy à? Cô đã nghe thông tin gì về thằng Lâm, thằng Nguyễn chưa?

Minh Lý giơ ngón tay lên miệng ra hiệu cho Nguyễn, rồi nói:

- Em không nghe thấy gì cả.

- Cô đừng giấu tôi, tôi biết là cô hiểu rõ việc này. Còn nếu cô chưa có thông tin thì cô về ngay đây chúng ta có việc cần phải bàn.

- Có gấp lắm không?

- Rất gấp. Đây sẽ là cơ hội cho chúng ta trả thù...

- Ok. Em về ngay.

Nguyễn nhìn Lý ra hiệu như muốn hỏi chuyện gì đang xảy ra.

Lý nói:

- Lão Thanh gọi điện muốn trao đổi các thông tin về anh và thằng Lâm.

Thế vụ anh bán dự án của Hoàng Quân đến đâu rồi?

Nguyễn nói buồn bã:

- Hợp đồng đã ký rồi. Lẽ ra tiền đã phải chuyển xong. Nhưng cho đến nay chưa có được 500 ngàn đô.

Minh Lý cười:

- Dù có chuyện gì xảy ra thì anh cũng chẳng mất gì.

Tony Nguyễn:

- Em quả là người phụ nữ khủng khiếp. Anh có cảm giác rằng không có một cái gì giấu nổi em.

- Người phụ nữ như vậy là khổ lắm đấy.

Tony Nguyễn hỏi:

- Em sẽ giúp anh chứ?

- Em chưa dám hứa chắc bởi quả thực việc này em không quen. Nhưng em nghĩ có lẽ sẽ rất đơn giản nếu như anh cứ lẳng lặng lên tàu vào thành phố Hồ Chí Minh rồi đi ra các cửa khẩu ở An Giang, Tây Ninh, thuê một gã xe ôm và chỉ mất nửa ngày là anh đã có thể ở Phnôm Pênh. Rồi từ đó anh muốn sang Thái Lan thì cũng là chuyện đơn giản.

Nguyễn cười nhún nhó:

- Em là người vô can thì em thấy đơn giản thế, chứ anh bây giờ nhìn đâu cũng thấy như có công an đang theo dõi.

- Có khi em cũng là công an đấy.

Minh Lý nói rồi cười:

- Anh cứ yên tâm đi, em sẽ không bán đứng anh đâu. Dù sao thì anh cũng đã có những ngày cư xử tốt với em. Thôi, em đi đây.

Nguyễn đến định ôm hôn Minh Lý nhưng cô khẽ gạt tay hắn và lách đi.

Tại văn phòng Tổng Công ty Hoàng Quân. Đào Trọng Thanh, Tổng Giám đốc ngồi ngả người ra ghế và huýt sáo rất vui vẻ.

Có tiếng gõ cửa. Thanh liếc nhìn vào màn hình và thấy Phó Tổng Giám đốc Nguyễn Triều.

Thanh nói:

- Cứ vào đi

Nguyễn Triều vào, thấy vẻ mặt tươi hơn hẳn của Thanh, anh ta nói:

- Chắc ông anh có chuyện gì vui.

- Nếu thấy người khác sắp chết mà mình lại vui thì không xứng là bậc quân tử. Nhưng trong trường hợp này, nói không vui thì lại là dối lòng.

- Vậy anh cho em biết niềm vui đó được không?

- Anh biết rồi, cứ giả vờ...

- Em thể là chưa thấy có gì vui cả. Bọn ngân hàng vẫn đòi tiền...

Thanh nổi nóng:

- Anh dẹp ngay cho tôi cái điệp khúc ấy đi. Ngày mai, thằng nào đòi tiền, ông bảo đến đây mà thu nhà, lấy đất

Trên màn hình, thấy Minh Lý xuất hiện ở cửa.

Thanh dịu ngay nét mặt:

- Anh mở cửa mời cô Lý vào cho tôi.

Nguyễn Triều ra mở cửa: :

- Chào cô Lý.

- Chào anh. Hình như hai anh đang bàn công việc.

Thanh niêm nở:

- Không bàn gì cả. Chúng tôi chờ cô thôi.

Mọi người ra sa-lon ngồi. Chưa kịp uống nước thì có điện thoại của Thanh.

- Tôi, Thanh nghe đây.

- Chào anh, chúng em ở đài truyền hình tỉnh. Nghe nói là anh ủng hộ bà con vùng bị lụt một ngôi biệt thự trị giá hơn mười tỷ. Chúng em xin đến phỏng vấn anh vào chiều nay. Anh cho phép nhé.

Thanh nói cao ngạo:

- Có gì đâu mà phải phỏng vấn. Giúp đỡ bà con vùng bị thiên tai là trách nhiệm chung của mọi người. Chúng tôi muốn góp nhiều hơn nữa, nhưng chưa có điều kiện.

- Anh cứ khiêm tốn. Doanh nghiệp của anh thế là ủng hộ nhiều nhất nước rồi đấy. Thế nhé, chiều chúng em đến. Có ba người anh ạ.

Minh Lý nghe cuộc đối thoại và cười tinh quái.

Thanh buông máy rồi nói với Minh Lý:

- Bà con bị bão nặng quá. Mình góp hơn chục tỷ mà như muối bỏ bể. Em biết chuyện anh ủng hộ ngôi biệt thự ở khu du lịch số 1 rồi chứ?

Thấy Minh Lý vẫn cười mát, Thanh hỏi:

- Sao cô có nụ cười lạ thế?

- Cười là dạo này anh láu cá hơn nhiều rồi đấy Ngôi biệt thự ấy em biết lắm chứ.

- Cô nói gì lạ thế.

Minh Lý lắc đầu:

- Anh lừa được dư luận chứ lừa thế nào được em. Dù sao thì đây cũng là một nước cờ cao tay. Vừa có danh là ủng hộ bà con bão lụt, vừa chẳng mất xu nào.

Thanh bĩu môi:

- Cả tòa nhà trên khu đất hơn ngàn mét đó mà không xứng đáng mười hai tỷ ư?

- Rất xứng đáng. Nhưng thưa ông Tổng Giám đốc. Có thằng điên nào từ trên Hà Nội, từ Sài Gòn ra đây bỏ hơn chục tỷ ra mua biệt thự ở cái xó này của ông không? Có Việt Kiều yêu nước nào dám mua biệt thự ở đây để làm cảnh không? Có ngân hàng nào dám bỏ tiền ra mua không? Và nếu có tiền mua rồi thì có dỡ mà đem đi được đâu, còn cho thuê ư? Nếu là anh, có dám bỏ ra mỗi tháng gần hai ngàn đô la thuê nhà để xuân thu nhị kỳ về đây nghỉ không. Chả lẽ mời bà con bị bão ở Thanh Hóa, Nghệ An lên đây để chia nhau ngôi nhà này? Như vậy chả là vẫn được tiếng hào phóng mà lại vẫn giữ được của.

Thanh tròn mắt:

- Trời ơi, sao mà lại có người đàn bà như cô nhỉ. Tôi sợ cô rồi đấy.

Nói rồi, Thanh ra hiệu cho Nguyễn Triều đi ra.

Triều hiểu ý, đứng dậy cáo từ:

- Tôi xin phép anh chị.

Chờ Triều ra hẳn, Thanh nói:

- Cô có nghe chuyện thằng Lâm đánh bạc thua mấy triệu đô la rồi chứ?

Minh Lý gật đầu. Thanh nói tiếp

- Nhưng tôi biết nó không thua nhiều như thế đâu. Nó cho lão Nam vay để mua dự án của chúng ta đấy.

Minh Lý hỏi:

- Nếu đúng như thế thì anh định làm gì?

- Trước sau thì vụ này cũng phải ra ánh sáng. Tôi muốn cô giúp chúng tôi trả món nợ với bọn này. Đó là thằng Lâm, con Phương, thằng Tony Nguyễn và cả thằng cha Trần Ngọc nữa.

Minh Lý thở dài:

- Anh cứ làm như tôi là võ sĩ quyền Anh, đủ sức đấm chết mọi người.

Thanh chột giở giọng:

- Sở dĩ tôi nói vậy là vì tôi biết cô có quan hệ với chúng nó. Mà cụ thể là với thằng Nguyễn.

Thanh ngừng lại và nhìn thẳng vào Lý để xem phản ứng của cô. Lời nói này của Thanh làm Minh Lý giật mình. Nhưng cô trấn tĩnh được ngay và nói:

- Anh cứ nói hết đi

- Sẽ còn nhiều điều chúng ta phải nói với nhau. Rồi tôi sẽ cho cô biết vì sao tôi lại biết bí mật này của cô. Nhưng đó là chuyện khác. Còn bây giờ tôi muốn cô cho biết ý kiến nếu chúng tôi cần sự hợp tác của cô.

Giám đốc Hòa chủ trì một cuộc họp quan trọng với các phó Giám đốc, ngoài ra còn có Trung tá Tùng, Trung tá Mỹ, Trung tá Hải trưởng phòng cảnh sát kinh tế. Có một cán bộ ngồi ghi lại nội dung cuộc họp.

Giám đốc Hòa:

- Khả năng Cao Đức Lâm lấy cắp tiền của ngân hàng để đánh bạc và tiêu xài là đã rõ. Tôi đề nghị giao cho đồng chí Mỹ cùng với Ngân hàng Phú Tài nhanh chóng tìm cho ra thủ đoạn lấy cắp tiền của Cao Đức Lâm và chuẩn bị các phương án cần thiết để bảo vệ ngân hàng khi vụ việc bị bung ra. Đồng chí Tùng khẩn trương truy bắt tên Tony Nguyễn và cô gái đã từng sống với Lâm ở sòng bạc. Đồng chí Hải - Trưởng phòng PC 15 tập trung tất cả các trinh sát làm rõ các thủ đoạn làm ăn của Đào Trọng Thanh và công ty Hoàng Quân.

Ông ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Như vậy là chúng ta có ba chuyên án nhỏ trong một chuyên án lớn. Vì thế Ban Giám đốc quyết định thành lập Ban chỉ đạo điều tra vụ án. Đồng chí Đỗ Kim, Phó Giám đốc, thủ trưởng cơ quan điều tra sẽ là Trưởng ban. Đồng chí Mỹ sẽ là Phó ban thường trực. Các đồng chí Tùng, Hải là ủy viên. Các đồng chí về bàn với nhau và bổ sung thêm người, phương tiện, trinh sát rồi đưa lên đây, tôi sẽ ký quyết định ngay. Cũng nhân đây, tôi nhắc nhở đồng chí Hải là phải hết sức lưu ý đến công tác bảo vệ nội bộ của đơn vị. Có nhiều thông tin về một vài cán bộ chiến sĩ của đồng chí có góp vốn làm ăn ở chỗ Hoàng Quân.

Trung tá Hải giật mình và giở sổ ghi chép nhưng thực ra là để giấu sự lúng túng.

Giám đốc Hoà nói tiếp:

- Có lẽ vì thế mà những việc tôi giao cho các đồng chí phải xác minh về tay Thanh này hầu như không tiến triển.

Rồi ông nghiêm khắc nói tiếp:

- Đừng để tôi phải đưa PC 15 ra khỏi chuyên án này.

Đến như thế này thì dù có muốn im lặng cũng không được, Trung tá Hải đứng dậy:

- Báo cáo Giám đốc, đúng là có dư luận về một vài người của đơn vị tôi có quan hệ làm ăn với chỗ Hoàng Quân. Nhưng chúng tôi xin hứa với Giám đốc là sẽ thực hiện nghiêm những chỉ thị của đồng chí.

Thượng tá Đỗ Kim, Phó giám đốc, một người trẻ nhất trong các Phó giám đốc vì anh chưa đến 40 tuổi. Anh có khuôn mặt thư sinh nhưng lại có ánh mắt rất sắc sảo đứng dậy phát biểu:

- Báo cáo đồng chí Giám đốc, qua nghe báo cáo của các trưởng phòng và đánh giá của Giám đốc, tôi thấy có một việc cần làm ngay lập tức. Đó là phải có các biện pháp nhằm ngăn chặn Cao Đức Lâm bỏ trốn. Đồng thời cử trình sát giám sát toàn bộ di biến động.

Giám đốc Hòa:

- Tôi đã báo cáo Tổng cục an ninh để có lệnh cấm xuất cảnh với Tony Nguyễn và Cao Đức Lâm rồi. Tuy nhiên, cũng cần phải bố trí trình sát không rời mắt khỏi anh ta. Tôi nhắc lại phải tuyệt đối giữ bí mật. Nếu để lộ lọt thông tin ra ngoài thì sẽ vô cùng nguy hiểm cho Ngân hàng Phú Tài. Các đồng chí về triển khai công việc ngay. Riêng đồng chí Đỗ Kim ở lại với tôi một chút.

Chờ mọi người về hết, Giám đốc Hòa hỏi Đỗ Kim:

- Chuyên án này sẽ vô cùng phức tạp bởi vì chúng ta sẽ đụng tới những nhân vật có thế lực và cực kỳ lắm tiền.

- Thưa anh, em hiểu.

- Sở dĩ tôi phải quyết định giao ngay việc này cho cậu là vì tôi biết tay cậu sạch... Có một việc này, cậu phải nghĩ giúp hộ tôi, đó là tôi rất khó xử về

thằng Lâm, con anh Cẩm. Anh ấy là thủ trưởng cũ của tôi, người đã rèn luyện bảo ban tôi từ những ngày đầu; là người từng nhường cho tôi miếng lương khô cuối cùng của mình...

Ông Hòa nói thế rồi nghẹn lời. Thượng tá Kim lúc này mới để ý thấy trên gương mặt khắc khổ của Giám đốc lộ nét đau khổ tột cùng.

Trên đường về phòng làm việc, Trung tá Tùng nói với Trung tá Mỹ:

- Tháng sau, lớp mình tổ chức gặp mặt. Ông chuẩn bị đóng góp cho khá khá một chút.

- Gay nhỉ. Nhưng thôi, anh là lớp trưởng, bảo sao em nghe thế.

- Lại còn chuẩn bị sang cát cho thầy Thụ nữa, nhà thầy nghèo quá, chúng mình cũng phải lo thôi.

Rồi Trung tá Tùng nói:

- Ông thấy chưa? Cứ bảo Giám đốc nhà mình với nhà ông Cẩm là chỗ thân tình, chiến hữu. Qua việc này mới thấy Giám đốc rất cứng rắn.

Trung tá Mỹ cười:

- Từ xưa tới nay, trước các cuộc họp chả có thủ trưởng nào lại đại dốt nói rằng vì mối quan hệ thế nọ, mối quan hệ thế kia cho nên các đồng chí lưu tâm... Ai chả nói là với người vi phạm phải xử lý nghiêm, đúng pháp luật, đúng người, đúng tội, dù người đó bất kể là ai.

Trung tá Mỹ kéo Tùng dừng lại:

- Vụ án này rồi sẽ làm rối tung cả tỉnh mình lên cho mà xem. Chính vì vậy, chúng mình phải cẩn thận từng lời nói đấy.

Trung tá Tùng, Trưởng phòng PC 14 họp với một nhóm trinh sát và cán bộ điều tra.

Một trinh sát đeo quân hàm đại úy nói:

- Báo cáo đồng chí trưởng phòng, qua khai thác số nhân viên bảo vệ và lễ tân của sòng bạc Thiên Nga thì tất cả đều xác nhận Cao Đức Lâm có quan hệ đặc biệt với cô gái tên là Vy. Lần nào Lâm đến đây chơi bạc cũng có gặp Vy. Cô này nghiện hút, nhưng mức độ thế nào thì chưa rõ.

Trung tá Tùng ngắt lời:

- Những thông tin đó không có gì mới.

- Báo cáo thủ trưởng, chúng tôi đã xác minh một số mối quan hệ với cô này và rất có khả năng cô ta đang trốn ở Hải Phòng hoặc Quảng Ninh. Đêm hôm kia, Cao Đức Lâm đi Hải Phòng, theo chúng tôi nghĩ, chỉ có thể là đi gặp Vy để bàn chuyện gì đó.

Trung tá Tùng nhăn mặt:

- Hoặc ở Hải Phòng, hoặc ở Quảng Ninh... Các cậu khoanh vùng rộng như vậy thì tìm thế nào? Cao Đức Lâm vẫn đi chiếc Ford Mondeo đấy chứ?

- Vâng, nhưng Lâm đã thay biển 4 số 6 bằng số khác. Đây là biển số xe mới của Lâm. Chúng tôi đã chụp ảnh xe của Lâm để ở bãi. Qua xác minh bên

phòng Cảnh sát giao thông thì đó là biển giả. Tuy nhiên tôi cũng đã đề nghị với chỉ huy phòng Cảnh sát giao thông dặn các tổ tuần tra nếu thấy xe biển 7232 thì không kiểm tra. Trong trường hợp xe vi phạm luật, cũng không giữ xe mà chỉ phạt, nhắc nhở...

Trung tá Tùng:

- Đồng chí xử lý thế là tốt. Bây giờ đồng chí cử hai tổ trình sát đi Hải Phòng, Quảng Ninh, xác minh xem trong mấy ngày vừa rồi, có thấy chiếc xe của Lâm đổ ở khách sạn nào không. Bằng mọi biện pháp, các đồng chí phải lôi cô ả Vy về đây.

Rồi Trung tá Tùng lại hỏi một cán bộ có quân hàm thiếu tá:

- Đồng chí đã lần ra thằng Tony Nguyễn chưa?

Anh thiếu tá gãi đầu:

- Báo cáo... chưa ạ.

Cổ chuông điện thoại của Tùng. Anh nhắc máy:

- Alô, tôi xin nghe.

- Tùng đấy à - Tiếng Giám đốc Hòa - Hôm qua, thằng Tony Nguyễn đã xuất cảnh đi Thái Lan nhưng bị chặn lại. Như vậy, chắc chắn là nó còn loanh quanh ở Hà Nội, đồng chí nhanh chóng tổ chức truy lùng hắn. Tập trung hết quân... Tôi hạn cho cậu hai ngày phải tóm được hắn.

- Báo cáo giám đốc, xin anh nói với công an Hà Nội hỗ trợ...

- Tôi đã nói rồi. Anh lên Hà Nội và đến số 7 Thiền Quang ngay.

- Vâng ạ.

Tùng quay sang nói với các cán bộ:

- May thế, hôm qua Nguyễn bay đi Thái Lan nhưng an ninh cửa khẩu chặn lại - Tùng chỉ vào một sĩ quan đeo hàm thiếu úy - Đồng chí cho mời đội trưởng các đội bắt truy nã, đội chống cướp, đội chống trộm, đội trọng án và đội chống tệ nạn xã hội lên đây ngay.

Một sĩ quan nói:

- Thế mà mấy ông an ninh không bắt ngay nó.

Tùng giải thích:

- Cậu tưởng muốn bắt nó đơn giản à? Ngay chúng ta đây cũng đã làm gì có lệnh bắt nó. Nếu phát hiện ra nó thì cũng chỉ là “mời” về công an làm việc.

Lát sau, từng tốp trình sát hình sự chờ nhau trên xe máy phóng đi.

Hôm nay, Giáng Hương tổ chức khai trương cửa hàng buôn bán máy tính, lập trình các phần mềm ứng dụng.

Hương rất vui khi thấy Minh Phương lái ô tô đến dự khi quan khách đã về hết.

Phương mang một lẵng hoa nhỏ đến chúc mừng.

Giáng Hương:

- Sao mà đến muộn thế? Sáng nay đông quá...

- Tao rất bận, hơn nữa tao không muốn xuất hiện ở chỗ đông người nữa.

Giáng Hương dẫn Phương đến giới thiệu với một người đàn ông nom rất trí thức và hiền lành:

- Giới thiệu với bạn, đây là anh Hiền, phu quân tương lai của tớ và là Giám đốc công ty.

Hiền bắt tay Phương:

- Xin chào hoa hậu. Tôi nghe Hương nói về cô luôn.

- Chắc là nó ghét em lắm - Minh Phương đùa.

Hiền lắc đầu:

- Tôi rất vui khi biết Giáng Hương rất quý cô và thông cảm với gánh nặng của sắc đẹp đang đè lên vai cô. Các cô gái đẹp mà lại thông cảm được với nhau, thật là hiếm.

Giáng Hương kêu lên:

- Chàng “trí thức, trí ngữ” của em ơi, sao bỗng dưng hôm nay lại sâu sắc thế.

Minh Phương nói dịu dàng:

- Hôm nay, tớ đến chúc mừng công ty khai trương. Và để lấy chỗ đi lại về sau, chúng em xin mua mở hàng 15 bộ máy tính, đồng thời ký hợp đồng với công ty bảo dưỡng toàn bộ số máy của Tổng công ty Toàn Gia và thiết kế phần mềm quản lý sản xuất.

Thật là bất ngờ đối với Giáng Hương và Hiền.

Hương cảm động:

- Cám ơn bạn quá.

Anh Hiền lúng túng:

- Cám ơn cô Phương nhưng... nhưng cô cho phép tôi nói thật nhé.

Phương ngạc nhiên:

- Vâng, anh cứ nói.

- Cô mua cho 15 bộ máy tính, thế là quý lắm rồi. Hợp đồng dịch vụ chăm sóc khách hàng chúng tôi cũng xin rất sẵn sàng, nhưng thiết kế phần mềm thì chúng tôi không dám.

- Sao vậy?

- Không phải là chúng tôi không đủ trình độ, nhưng tôi nghĩ... bên cạnh cô có một chuyên gia tin học mà chúng tôi nghe tên cũng đã thấy kính nể, đó là anh Lâm. việc này, đối với anh Lâm, rất đơn giản.

Minh Phương hiểu ra:

- Anh cẩn thận quá. Anh Lâm em chỉ quen làm phần mềm cho ngành tài chính... Thôi, không phải giải thích nữa, anh cho chuẩn bị hợp đồng, em ký ngay, trả tiền trước 50%, sau khi nhận hàng, lắp đặt xong trả nốt phần còn lại.

Anh Hiền gọi một nhân viên tới:

- Cháu soạn ngay cho chú hai bộ hợp đồng. Một bộ mua bán hàng và một bộ thiết kế phần mềm. Chi tiết cụ thể chú sẽ nói sau.

Minh Phương đưa các-vi-dit cho cô gái.

Có khách đến, Hiền ra tiếp. Còn lại Giáng Hương và Phương.

Giáng Hương nói với vẻ hạnh phúc:

- Anh ấy hiền lành quá mà ạ. Hiền lành, thật thà đến nỗi tao cảm thấy xấu hổ với chính mình. Mà biết không, bây giờ tao không dám nói dối anh ấy, thế có lạ không?

Minh Phương nhìn bạn và thấy xót xa cho mình:

- Tao thật sự ghen với mày.

Giáng Hương hỏi:

- Lâm thế nào rồi?

- Vẫn thế. Vẫn hứa là sẽ cai nghiện... nhưng... nhưng có câu gì nhỉ “đừng nghe ca ve kể chuyện, đừng nghe con nghiện trình bày” - Phương nói với vẻ đau khổ.

- Mà có định cưới không?

- Nhà anh ấy muốn tháng sau tổ chức.

- Ý mà thế nào?

Minh Phương im lặng hồi lâu rồi thốt lên:

- Ông nội của Lâm nói là tao với Lâm mắc nợ với nhau từ kiếp trước.

Giáng Hương nói:

- Mà nói thế, tao hiểu rồi. Cũng như tao với anh Hiền đây, cách đây một năm, cái mẫu người chỉ biết chúi đầu vào công việc này thì đừng có hòng chen được vào trí nhớ của tao. Vậy mà bây giờ, có lúc tao ngắm anh ấy làm việc đấy.

Ngừng một lát, Hương nói với vẻ lạnh lùng, quyết đoán:

- Hãy chạy trốn đi. May ra còn kịp đấy.

Lâm đến ngân hàng làm việc. Lâm có vẻ ngạc nhiên khi thấy một không khí nhộn nhịp khác thường.

Một giải bằng rôn treo từ gác ba xuống trên đó nổi bật dòng chữ: “*Chương trình quay số tiết kiệm cho người gửi tiền. Giải nhất: Một xe Ford Laser và 500 giải thưởng các loại*”.

Trước cửa ngân hàng là một chiếc Ford Laser màu ghi bạc đỗ chễm chệ.

Trên gương mặt mọi người đều thấy sự phấn khởi, vui vẻ.

Vũ Văn Đông thấy Lâm đến vẫn cười và chào.

Đội trưởng bảo vệ Tuấn trông thấy Lâm thì cười cầu tài:

- Thế là thoát nạn rồi anh ạ. Công an chỉ diệt được virus còn không tìm ra được ai khác.

Lâm gượng cười:

- Có thể mà loạn cả cơ quan. Nhưng tại sao các ông ấy nghi tôi nhỉ.

- Anh cứ hỏi ông Trác, bọn em phận “con sâu cái kiến” biết gì đâu.

- Dù sao thì tôi cũng rất cảm ơn ông. Có chuyện gì, ông cứ cho tôi biết. Tôi không phải là đứa hẹp hòi.

Tuấn nịnh khéo:

- Anh là người thế nào, ở đây biết cả mà.

Lâm mở phòng làm việc và thấy ổ cứng trong máy tính của mình tháo ra hôm trước ai đã đặt trên bàn.

Lâm lắp vào máy và khởi động. Máy tính hoạt động bình thường. Lâm ngẩn người ra suy nghĩ hồi lâu rồi cười nhạt. Rồi bỗng dưng Lâm cười to hơn, đắc ý. Lâm đi lại trong phòng với vẻ mặt đắc thắng.

Có điện thoại nội bộ gọi. Lâm nhìn số máy và biết đó là của Phó Tổng Giám đốc Vũ Mai gọi. Lâm nói với thái độ lo lắng:

- Cháu chào chú Mai. Chú gọi cháu ạ?

- Lâm à, đã khỏe chưa?

Cháu khỏe rồi ạ.

- Cháu phải xem lại việc dựng hàng rào lửa thế nào nhé. Bị thêm một lần nữa là gay lắm.

Nghe nói vậy, Lâm thấy nhẹ cả người.

- Vâng ạ. Việc xảy ra thế này, cháu cũng là người có lỗi. Cháu hứa sẽ thiết kế lại thật nhanh các chương trình chống virus.

- Phải rồi. Sang tuần, cháu lên Hà Nội, đến Tổng Cục 6 của Bộ Công an, hỏi thêm các anh ấy về cách phòng chống virus. Đây là bài học kinh nghiệm lớn đấy.

Lâm vui vẻ:

- Lỗi ở cháu mà. Tháng này, cháu xin được trừ tiền thưởng.

- Tất nhiên là sẽ bị trừ nửa lương. Phải trừ cho mà nhớ. Chào cháu!

Lâm đặt máy và thấy trong lòng vui như mở hội.

“Như vậy là họ vẫn chưa tìm ra được số tiền mình đã lấy Mà về lý thuyết thì cũng chẳng thể nào tìm ra được Không, thế nào vài ngày nữa, họ cũng biết là bị mất tiền. Nhưng ai lấy và bằng cách nào có thể chuyển đi trót lọt số tiền khổng lồ ấy thì chắc chắn còn phải lâu, rất lâu, và cũng có khi không bao giờ thấy...”

Lâm thấy phấn chấn lạ thường liền gọi cho Phương.

Minh Phương đang ở văn phòng công ty xem báo điện tử, nhìn thấy số máy của Lâm, cô lo lắng. Cô nhắc máy và nghe tiếng Lâm vui lạ thường:

- Chào em, anh của em đây.

Phương hơi ngạc nhiên vì không hiểu tại sao:

- Anh Lâm, sao bây giờ mới gọi cho em. Tại sao máy di động của anh cứ tắt thế. Hay là lại có bóng em nào đấy?

Nghe cái giọng hơi hờn dỗi của Phương, Lâm thấy vui vui:

- Chỉ có một bóng của em thôi. Thực sự là hôm qua anh cực kỳ mệt mỏi, chính vì thế mà anh tắt máy.

- Anh xử lý việc đã xong chưa?

- Anh chả phải làm gì cả. Các chuyên viên tin học của Bộ Công an xử lý xong rồi.

Minh Phương:

- Thế là từ nay hết nói phét nhé.

- Nói phét cái gì?

- Anh chả từng nói anh là cao thủ máy tính, rồi hệ thống bảo vệ chống virus của anh thiết lập cho ngân hàng là tốt nhất thế giới...?

- Cách đây hai năm thì anh đã nói thế, nhưng bây giờ thì không dám nói như vậy nữa. Em có rỗi không?

Phương liếc mắt nhìn lên bảng ghi lịch làm việc trong ngày và thấy sắp đến giờ họp với các quản đốc. Cô nhú mào suy nghĩ rồi nói:

- Em rỗi.

- Thế thì tốt quá. Anh đến đón em, chúng mình đi đâu chơi đến chiều về nhé.

- Vâng. Em chờ anh.

Phương vừa đặt máy thì .cô nhân viên văn phòng vào:

- Thưa chị, mọi người đã tới họp đủ.

Phương ra phòng họp. Cô nói:

- Tôi phải xin lỗi các anh các chị. Cuộc họp hôm nay hoãn đến sáng mai. Đúng 7 giờ 30. Tôi có công việc đột xuất không thể dừng được. Các anh chị thông cảm.

Với mọi người, việc hoãn những cuộc họp thế này chẳng có gì quan trọng. Mọi người vội vã trở về nơi làm việc.

Minh Phương về phòng, và trên khuôn mặt cô hiện lên vẻ khó hiểu vì sự vui vẻ bất thường của Lâm.

Lâm khóa cửa văn phòng và xuống đường vẫy một người xe ôm. Lâm không hề biết rằng đó là một trinh sát hình sự đang được lệnh giám sát Lâm.

Lâm lên xe, nói:

- Anh cho tôi đến Công ty Toàn Gia.

- Vâng ạ.

Xe chạy và có một trinh sát nữa đi theo sau. Được một đoạn, anh trinh sát hỏi chuyện:

- Em trông ông anh quen lắm. Hình như anh là chồng chị Phương, hoa hậu của tỉnh mình đúng không?

Lâm hào hứng:

- Sao anh biết?

- Em thấy ảnh của anh chị in trên một cuốn tạp chí nào ấy.

- Đúng rồi, tạp chí Người đẹp.

- Anh sướng nhỉ, yêu được hoa hậu. Em chỉ mong có dịp may nào được chạm vào bàn tay hoa hậu một lần cũng sướng đời.

Lâm khoái chí:

- Thế thì đơn giản thôi. lát nữa, đến công ty Toàn Gia, tôi gọi hoa hậu ra, bắt tay anh đảng hoàng và mời anh vào công ty, uống nước, nói chuyện và sẽ cho anh chụp ảnh chung với hoa hậu. Anh đồng ý chứ?

Giờ thì đến lượt anh chàng trinh sát mừng rỡ:

- Nếu được thế, đời em may nhất rồi.

Khi đến công ty, anh nhân viên bảo vệ trở mắt khi nhìn thấy Lâm đi xe ôm. Anh ta vội chạy ra đón Lâm:

- Chào anh, sao lại phải đi xe ôm.

Lâm nhún vai:

- Hóa ra đi xe ôm vừa rẻ vừa tự do.

Lâm gọi anh trinh sát vẫn đang đứng ngoài cổng:

- Anh đi vào đây.

Anh trinh sát nói với vẻ ngượng ngập:

- Em cứ tưởng anh nói đùa cho vui.

Lâm đưa anh trinh sát trong vai người chạy xe ôm vào phòng Minh Phương và giới thiệu:

- Đây là hoa hậu Minh Phương. - Rồi Lâm nói với cô - Anh đi xe ôm. Hóa ra anh lái xe này rất ngưỡng mộ em. Anh ta muốn được bắt tay em một lần.

Minh Phương cười khiêm tốn và chìa tay ra:

- Giới Ạ. Chào anh!

Anh trinh sát bắt tay Phương, khúm núm:

- Em cảm ơn anh chị.

Lâm chỉ vào chiếc máy ảnh tự động Phương để trong tủ kính, nói luôn:

- Em đưa máy ảnh của em đây.
- Anh làm gì thế? Máy em vừa lắp phim, chưa chụp kiểu nào?
- Thế thì tốt.

Lâm cầm máy và bảo cả Phương và anh trình sát giả danh:

- Em ngồi đây, anh đứng phía sau, tôi chụp cho một kiểu.

Phương thấy vui vui trước sự hồn nhiên đến hiếm có của Lâm. Cô ngồi ghế và anh trình sát đứng phía sau. Lâm chụp liền ba kiểu rồi “tua” phim, đưa cả cuộn cho anh ta:

- Tặng anh cả ba tấm ảnh và phim gốc.

Anh trình sát sung sướng:

- Em cảm ơn anh chị. Em sẽ cho phóng to bằng người thật, treo ở nhà.
“*Dưng*” mà có ai hỏi, em phải nói thế nào nhỉ?

Mình Phương cười:

- Anh muốn nói thế nào cũng được, chỉ đừng có bảo là... là người yêu tôi thôi.

- Em không dám vô lễ thế đâu. Thôi, em xin phép cứ nói đây là bà chị họ. Em xin phép anh chị.

Anh ta vừa đi ra, Lâm gọi giật lại:

- Này, tôi chưa trả tiền.
- Dạ thôi ạ.
- Không được. - Lâm dúm vào túi quần anh ta tờ năm chục ngàn.
- Em xin anh.

Lâm đóng cửa lại và ôm hôn Phương.

Minh Phương:

- Sao hôm nay anh vui thế. Em rất ngạc nhiên.

Lâm nói:

- Có gì đâu máy tính đã sửa xong, mọi việc trở lại bình thường...

Bỗng dưng Phương thấy nghi ngờ, cô căn vặn:

- Nếu chỉ có vậy thì anh không thể vui được đến như thế này. Anh nói đi, vì sao lại cứ tươi hơn hớn. Nếu anh không nói thật thì em không đi nữa.

Bị Phương tra hỏi, Lâm đâm ra lúng túng, nhưng rồi cũng nghĩ ra được cách nói dối:

- Em lạ nhỉ, anh vui mà cũng thắc mắc. Thôi, anh không cười nữa. Nói thật nhé, anh vừa đi xem bói. Thầy phán là chúng mình phải cưới nhau ngay tháng sau.

- Vào cái ngày mà mẹ anh đã chọn chứ gì. Em thì lại chả thấy có gì đáng vui cả.

Câu nói của Phương như dội gáo nước lạnh vào Lâm:

- Sao em nỡ nói thế.

Phương đột nhiên lạnh lùng:

- Anh đã bỏ được thuốc chưa? Chưa chứ gì? Thế thì có gì đáng vui.

Lâm ngượng ngùng:

- Anh đã hứa với em rồi. Anh sẽ giảm hút dần dần. Chúng mình cưới nhau xong, anh sẽ xin nghỉ việc 6 tháng, tự nhốt mình ở nhà cai nghiện. Em sẽ làm quản giáo nhé.

Minh Phương buồn bã:

- Em chỉ mong anh nghĩ cho em. Thiên hạ sẽ nghĩ thế nào nếu như em, một hoa hậu, lấy người chồng nghiện hút.

Nghe Phương nói thế, Lâm đột ngột nổi nóng:

- Sao, em nỡ nói với tôi thế à? Có phải bây giờ cô bắt đầu nuôi tiếc không? Vậy thì... vậy thì... cô bước ra khỏi đây ngay!

Phương sững người nhìn Lâm rồi cô nói khó nhọc:

- Anh Lâm, anh làm ơn nhắc lại cho tôi nghe những lời anh vừa nói. Làm ơn nói lại đúng như thế.

Lâm nín lặng.

Phương bỏ ra khỏi phòng, cô lặng lẽ đi sang phòng họp, khóa trái cửa lại và khóc nức nở. Mấy cô nhân viên văn phòng nhìn theo ngơ ngác.

Lão Siu được đưa lên phòng hỏi cung. Trung tá Tùng, hai sĩ quan và một cán bộ Viện Kiểm sát đã chờ sẵn.

Tùng đưa cho Siu một tờ giấy có in tiếng Anh:

- Đây là thư của cảnh sát Đài Loan trả lời yêu cầu của chúng tôi về việc đảm bảo an toàn cho gia đình anh.

Siu cầm lá thư xem rất kỹ rồi nói:

- Thưa các ông, như thế này thì tôi yên tâm rồi. Tôi xin khai hết... Nhưng tôi lại có một đề nghị nữa.

Trung tá Tùng:

- Anh cứ nói.

- Nếu sau này cảnh sát Đài Loan có yêu cầu dẫn độ tôi về xin các ông hãy từ chối.

Tùng ngẩn người, lúng túng:

- Vì sao thế? Anh phạm tội nặng à?

- Các ông bảo đã gia nhập băng 14K thì không tội lớn cũng tội bé. Từ buôn người, bắt cóc, tống tiền, cờ bạc, tẩy rửa tiền, kinh doanh gái mại dâm, có loại việc nào mà chúng tôi không nhúng tay vào đâu.

Trung tá Tùng:

- Điều này thì tôi còn phải hỏi cấp trên của tôi. Tất nhiên chúng tôi rất thông cảm với hoàn cảnh của anh trong lúc này. Nào ta bắt đầu nhé. Anh cho biết tên, ngày tháng năm sinh, nơi ở, nghề nghiệp...

Tại văn phòng của Chủ tịch Hội đồng quản trị công ty Toàn Gia, bà Dung lơ đãng xem những hợp đồng kinh tế đã ký, những dự án phát triển sản xuất, rồi báo cáo tài chính.

Bà bấm máy điện thoại gọi nội bộ cho Minh Phương:

- Con và kế toán trưởng sang chỗ mẹ một lát. Mẹ có việc cần trao đổi.

Minh Phương và một phụ nữ đứng tuổi tên là Hòa sang gặp bà Dung.

Bà chỉ vào tập báo cáo tình hình tài chính của công ty qua 6 tháng đi vào hoạt động rồi hỏi:

- Theo như trong báo cáo này thì kết quả kinh doanh sau thuế của chúng ta được năm triệu ba trăm ngàn đô la. Đây là con số rất lớn có phải không?

Kế toán trưởng Hòa:

- Thưa chị, quả là ai cũng bất ngờ với kết quả kinh doanh như thế này. Nhiều công ty họ cũng ghen tị với chúng ta.

Bà Dung quay sang hỏi Phương:

- Phương đã có kế hoạch gì mới chưa?

- Dạ, con đang cùng các cán bộ lập kế hoạch mua lại thêm hai công ty nữa. Thật ra thì bấy lâu nay hai công ty này cũng như công ty vệ tinh của ta rồi. Hàng làm được, họ đều ủy thác cho ta xuất khẩu. Con cũng định báo cáo với mẹ cho mở một trung tâm buôn bán, sửa chữa ô tô với quy mô lớn nhất các tỉnh phía Bắc. Hãng xe Ford sẵn sàng góp vốn đầu tư và hỗ trợ đội ngũ chuyên gia kỹ thuật, nếu chúng ta thành lập được.

- Mẹ ủng hộ tất cả những kế hoạch phát triển kinh doanh. Ngành nghề nào cũng được, kể cả kinh doanh nhà hàng, nhưng phải là nhà hàng sang trọng, cực kỳ sang trọng. Còn bây giờ thế này, hai chị em tính toán thế nào cho tiện, mẹ muốn tách riêng ra khoảng một triệu đô vào tài khoản của mẹ.

Phương đang ngơ ngác chưa rõ và đang định hỏi lại thì Hòa hiểu ý và cướp lời:

- Thưa chị, nếu vậy, chị nên lập tài khoản mới ở một ngân hàng mới.

- Tất nhiên rồi. Nhưng về thủ tục chuyển tiền, hai cô phải làm cho khéo.

Mình Phương nói lí nhí:

- Vâng ạ.

Bà Dung nói thêm:

- Có lẽ nên tăng lương thêm cho đội ngũ cán bộ chủ chốt. Còn với công nhân, tăng trợ cấp ốm đau, thai sản... Mẹ muốn con phải tạo ra hình ảnh một công ty Toàn Gia đẹp như... hoa hậu.

Bà nói xong liền cười rạng rỡ.

Khi trở về phòng, Phương hỏi kế toán trưởng Hòa:

- Tôi không hiểu tại sao mẹ tôi lại tách riêng ra một khoản lớn như vậy. Làm như thế, sau này kiểm toán họ vào thì giải thích sao?

Hòa giảng giải:

- Chị đừng ngại, trong ngành tài chính, thiếu gì mảnh khoe biến không thành có và biến có thành không. Còn cái đám kiểm toán... Chị yên tâm đi. Vụ cái lão Mai Văn Huy vừa rồi, kiểm toán nhà nước đến kiểm tra ba bốn lần đều có lỗi. Đến lúc báo chí phanh phui ra, công an bắt mới lòi ra lỗi hàng trăm tỷ.

Minh Phương thở dài:

- Thôi thì cứ phải làm theo lệnh của “hoàng thái hậu” vậy.

Giải quyết xong chuyện một triệu đô la, bà Dung hớn hờ gọi điện thoại cho Trần Đức:

- Anh Đức à, em Dung đây.

Trần Đức ngồi bàn việc gì đó với hai cán bộ, nghe tiếng bà Dung vội đi ra chỗ khác nói thầm thì:

- Anh đang bận họp.

- Em đã cho mở một tài khoản bí mật và rót vào đấy 1 triệu đô. Em làm cho anh một thẻ tín dụng nhé. Anh thích bao nhiêu?

- Cám ơn em, nhưng... nhưng...

- Nhưng cái gì? Sao ấp úng thế? - Bà Dung cao giọng - Đang bên cạnh em nào hay sao?

Trần Đức nhăn nhó:

- Không có ai cả.
- Hay là chê tiền của em?
- Em nói thế thì tùy. Em cho anh một đồng cũng là quý rồi.

Bà Dung đổi giọng:

- Này, làm thẻ tín dụng cho anh không phải là đi bao gái khác nhé. Để mua nhà đấy. Em sẽ quản lý hóa đơn của thẻ đó.

Trần Đức cười nhăn nhó:

- Nếu vậy thì thôi. Anh không cần thẻ như thế đâu.

Bà Dung lại cười rình ríc:

- Chưa gì đã đổi. Thôi, anh làm việc đi. Em muốn anh thu xếp, chiều mai chúng mình đi lên Thác Đa nghỉ một hôm... Sao, định từ chối à? Thế nhé... em biết là anh luôn chiều em mà.

Trần Đức tắt máy và thở phào như trút được gánh nặng. Đức quay trở lại bàn làm việc, một cán bộ cười tinh quái:

- Chắc là Cục trưởng có em nào gọi, nên nói nhỏ nhẹ quá

Trần Đức gật đầu:

- Đúng là có một em thật. Nhưng mình phải từ chối khéo. Lúc này là phải biết giữ gìn.

- Đúng rồi. Các cụ có câu: “Văn chương chữ nghĩa bề bề. Thân... thân gì ám ảnh cũng mê mẩn đời”.

Anh ta nói xong, cả ba cười phá lên.

Trong trại tạm giam, cuộc hỏi cung lão Siu vẫn tiếp tục

Trung tá Tùng:

- Anh có biết là tại sao Tony Nguyễn lại được gia nhập vào băng 14K không?

Lão Siu trả lời thật thà:

- Thưa cán bộ, tôi không biết. Khi tôi sang Việt Nam mở sòng bạc tại khách sạn Thiên Nga thì nhận được lệnh là phải nghe theo sự chỉ huy của Nguyễn. Tôi có hỏi lại thì chỉ được nghe giải thích là do Nguyễn là người Việt Nam, có quan hệ rộng, mà muốn làm ăn ở Việt Nam, nếu không có quan hệ thì không làm gì được.

- Nguyễn và anh có bao giờ họp với nhau bàn về tổ chức sòng bạc không?

- Thưa cán bộ, không ạ. Nguyễn rất ít tới và nếu có đến thì cũng chỉ như một người tới chơi giải sầu.

Anh Kiểm sát viên nói chen vào:

- Vậy làm thế nào Tony Nguyễn kiểm tra được anh?

- Dạ, tôi phải gửi báo cáo hàng ngày về cho Nguyễn vào mỗi buổi sáng, qua đường thư điện tử. Tuy nhiên tôi biết là không thể che dấu được điều gì vì Nguyễn và cả ông chủ của tôi ở Đài Loan đều gài người vào sòng bạc. Mọi sự gian dối nếu bị phát hiện đều phải trả giá đắt.

Trung tá Tùng:

- Chúng tôi thấy những điều anh trình bày là có cơ sở để tin.

- Thưa các ông, tôi không dám nói dối.

Tùng nghiêm giọng:

- Bây giờ tôi hỏi anh thêm một điều này. Anh hãy suy nghĩ cho thật kỹ rồi hãy trả lời. Tôi nhắc lại, là anh hãy suy nghĩ thật kỹ... Và anh cũng có thể không trả lời.

Lão Siu ngạc nhiên, nhưng rồi cũng khẳng khái gật đầu.

- Như vậy là tôi hiểu lời khai của tôi tới đây sẽ liên quan tới sinh mạng của một người?

Tùng gật đầu:

- Anh thông minh lắm. Điều anh khai không những liên quan tới sinh mệnh của một người mà còn của nhiều người. Trong máy tính của anh có lưu rất nhiều tài liệu về những người đến chơi bạc. Anh nghĩ thế nào về con số hơn ba triệu rưỡi đô la và hàng trăm triệu tiền Việt mà Cao Đức Lâm đã thua.

Lão Siu suy nghĩ hồi lâu rồi quả quyết:

- Số tiền mà anh Lâm thua bạc là đúng đấy.

Tùng hỏi:

- Anh có nhớ ngày nào Lâm thua nhiều nhất, ngày nào thắng nhiều nhất không?

- Thưa cán bộ, nhớ chứ ạ. Đến chết tôi cũng không thể nào quên.

Tùng đưa cho lão Siu một tờ giấy:

- Anh viết ra giấy này.

Lão Siu cầm cúi viết ra giấy. Đầu tiên là: “Những lần anh Lâm chơi bạc thắng”. Viết khoảng năm dòng thì Siu lại chuyển xuống: “Những lần anh Lâm chơi bạc thua”. Phần này thì Siu viết dài hơn.

Không cần chờ cho lão Siu viết hết, Tùng nói:

- Thôi đủ rồi, anh ký vào.

Lão Siu ký xong lễ phép đưa cho Tùng. Anh trao cho một điều tra viên:

- Đồng chí đối chiếu với những con số thu được trong máy tính xem sao.

Trong lúc anh cán bộ điều tra so sánh tài liệu thì Tùng hỏi lão Siu:

- Có bao giờ Lâm nói với anh là lấy đâu ra lắm tiền như thế để chơi bạc không?

- Thưa không ạ. Nhưng thú thật với cán bộ, Lâm là con bạc kỳ lạ nhất mà tôi đã gặp. Nếu là Las Vegas, hay ở Ma cao, ở Thái Lan, những người chơi bạc thua nhiều như vậy cũng không hiếm, nhưng ở Việt Nam, tôi chưa thấy. Và có điều làm tôi không hiểu nổi là khi Lâm chơi bạc, nếu thắng thì cũng không bộc lộ vui mừng thái quá, và nếu có thua thì cũng không lấy đó làm buồn phiền. Anh ta chơi bạc hình như... hình như bằng tiền nhặt được.

- Ngoài Lâm ra thì còn những ai chơi bạc thua nhiều ở đó?

- Thưa ông, có ông Giám đốc Công ty xây dựng và phát triển đô thị. Ông này cũng mới chơi được vài ba tháng và có lần đã thua ba trăm ngàn đô la.

Anh cán bộ điều tra đối chiếu xong, nói:

- Báo cáo thủ trưởng, hoàn toàn chính xác ạ.

Tại phòng làm việc của thượng tá Đỗ Kim, Phó Giám đốc Công an tỉnh, người được giao nhiệm vụ là Trưởng ban Chỉ đạo điều tra vụ án.

Trung tá Tùng đưa cho thượng tá Đỗ Kim một cặp tài liệu và nói:

- Báo cáo anh, đây là toàn bộ những bản khai mới nhất của tên Siu và kết quả xác minh về những hoạt động của sòng bạc tại khách sạn Thiên Nga.

Thượng tá Đỗ Kim chăm chú xem và nhiều đoạn anh còn cẩn thận lấy cái bút đánh dấu màu vàng tô vào chỗ đáng chú ý.

Xem hết tập tài liệu, thượng tá Đỗ Kim suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Tại sao trong báo cáo của các đồng chí không đề xuất kế hoạch tiếp theo?

Trung tá Tùng nín lặng không trả lời.

Thượng tá Đỗ Kim hỏi:

- Có điều gì khiến đồng chí khó nói thế?

Trung tá Tùng hít một hơi dài như thể để lấy can đảm rồi nói:

- Báo cáo đồng chí Phó Giám đốc, không phải chúng tôi không biết điều đấy, nhưng xin đồng chí hiểu cho. Tôi thấy rất khó xử.

Thượng tá Đỗ Kim cười:

- Ông bạn của tôi ơi! Sao tự nhiên hôm nay cậu lại trở nên cẩn trọng quá mức thế?

Trung tá Tùng:

- Nói thật với anh, nếu làm thẳng tay thì ngay bây giờ phải ra lệnh bắt Cao Đức Lâm, Tony Nguyễn. Đó là chưa kể phải khẩn cấp cho khởi tố điều tra ngay về công ty Hoàng Quân. Nhưng anh thấy đấy, Cao Đức Lâm là người thế nào, Đào Trọng Thanh là người thế nào? Chỉ riêng Cao Đức Lâm. thôi cũng đã đặt chúng ta vào tình thế hết sức khó xử.

Thượng tá Đỗ Kim giơ tay lên ngắt lời:

- Tôi hiểu ý anh rồi. Nhưng anh ở với anh Hòa gần hai mươi năm nay. Từ khi anh Hòa mới là Phó phòng, còn anh và tôi đều là sinh viên mới ra trường. Vậy mà anh không hiểu anh Hòa ư? Người ta có thể chê trách anh Hòa nào là

cổ hủ, nào là chậm đổi mới tư duy, nào là thiếu kiến thức nghiệp vụ công an, nhưng không ai dám nói anh Hòa là người hai mặt trong cuộc đấu tranh chống các loại tội phạm. Vụ này cũng vậy. Anh Hòa đang rất khó xử, mà lý do vì sao thì anh hiểu quá rồi còn gì. Vì vậy, nhiệm vụ của chúng ta là vừa phải đấu tranh điều tra cho ra các thủ đoạn hành vi phạm tội của Cao Đức Lâm, Tony Nguyễn, Đào Trọng Thanh và đồng bọn. Nhưng không được để hay cố gắng dùng để anh Hòa khó ăn khó nói với lại ông Cẩm.

Nghe Phó Giám đốc nói vậy, Tùng hiểu ra, anh nói:

- Vậy tôi xin đề xuất như sau: Thứ nhất, chúng ta báo cáo toàn bộ sự việc cho anh Hòa và Viện trưởng Viện Kiểm sát rồi đề nghị các anh ấy làm công tác tư tưởng cho ông Cẩm, bà Dung. Một mặt khác phải tập trung toàn bộ lực lượng lòng bắt bằng được tên Tony Nguyễn và một cô gái tên là Vy. Sau khi bắt được Tony Nguyễn, Vy để củng cố thêm chứng cứ thì chúng ta sẽ khởi tố bị can đối với Cao Đức Lâm.

Thượng tá Đỗ Kim gật đầu:

- Phương án này của anh xem ra có lý đấy. Về chuyện bắt thằng Tony Nguyễn, anh hãy chú ý trên các tuyến đường bộ. Bởi vì thằng Nguyễn không đi được bằng đường hàng không thì rất có thể hắn sẽ đi ô tô lên trên biên giới hoặc vào thành phố Hồ Chí Minh rồi từ đó theo đường tiểu ngạch sang Campuchia.

Trung tá Tùng gãi đầu:

- Phong tỏa đường không thì dễ, mà phong tỏa đường bộ xem ra không có biện pháp nào khả thi.

Thượng tá Đỗ Kim nói vui:

- Trong đánh án, yếu tố may mắn chiếm đến năm mươi phần trăm đấy.
Cậu đã phát hết ảnh của thằng Nguyễn cho anh em chưa?

- Báo cáo anh, mỗi người có 3 tấm ảnh của Tony Nguyễn và đều là những bức ảnh chụp gần đây.

Thượng tá Đỗ Kim:

- Tôi đi sang báo cáo anh Hòa, còn anh cố gắng tìm thằng Nguyễn.

Tony Nguyễn ở trong khách sạn. Hắn gọi điện thoại về cho tên đệ tử là chủ khách sạn ở dưới Đồ Sơn, Hải Phòng:

- Anh đã làm theo lời tôi dặn chưa?

Tiếng người chủ khách sạn:

- Thưa ông, đã đưa đến nơi an toàn rồi ạ.

- Rất tốt. Bây giờ anh bay ngay vào thành phố Hồ Chí Minh thuê cho tôi một chiếc xe để đi xuống miền Tây.

- Thưa ông, vâng ạ.

- Anh mang theo nhiều nhiều tiền một chút, người chiến hữu của anh ở Châu Đốc vẫn còn đấy chứ?

- Thưa ông, vẫn còn ạ.

- Thế thì được rồi, anh hãy đến nói với anh ta đưa tôi sang Campuchia. Hãy trả cho anh ta cái giá mà có năm mơ anh ta cũng không thấy.

Nguyễn tắt máy điện thoại di động rồi lại dùng điện thoại của khách sạn gọi cho Minh Lý. Nhưng đáp lại là tiếng thông báo của nhân viên tổng đài là

máy không liên lạc được. Nguyễn bực bội ném chiếc máy di động xuống giường.

Nguyễn gọi điện thoại cho nhân viên lễ tân của khách sạn:

- Anh mua cho tôi một vé tàu đi thành phố Hồ Chí Minh vào ngày mai có được không?

- Thưa ông, chuyện rất đơn giản. Nhân viên nhà ga sẽ mang vé đến đây ngay. Ông lấy vé hạng nhất chứ ạ.

- Tất nhiên rồi.

Rời văn phòng của Tổng Công ty Hoàng Quân, tâm trạng của Minh Lý nặng trĩu lo âu. Cô gọi taxi đi thẳng ra ga Hà Nội. Trong thâm tâm, cô cũng muốn giúp Tony Nguyễn trốn đi càng nhanh càng tốt vì cô biết rất rõ là Thanh đang tìm cách trả thù Nguyễn và cô cũng biết nếu anh ta bị bắt thì không ít thì nhiều cũng có liên lụy đến cô.

Cô hình dung ra nét mặt đầy căm hờn của Thanh lúc nãy:

“Đào Trọng Thanh:

- Tôi thể với cô là lần này, tôi sẽ phải tống thẳng Lâm, thẳng Nguyễn, thẳng Nam vào tù. Chúng nó định phá tan cơ nghiệp của tôi, chúng sẽ phải trả giá. Còn cô bây giờ tôi phải gọi cô là như thế nào ?

Minh Lý bình tĩnh chịu đựng ánh mắt nặng nề của Thanh, cô nói thông thả:

- Tôi đã nói với anh rồi, tôi có biết Nguyễn từ bên Pháp trong một chuyến đi du lịch. Một người từng là á hậu như tôi, nếu có quan hệ với những người giàu có và trẻ trung như Nguyễn thì cũng là bình thường. Chúng tôi cũng có vài thương vụ làm ăn với nhau.

- Nhưng tại sao cô không nói với tôi? Ngay cả khi bàn chuyện bán một phần dự án cho thằng Nguyễn, cô cũng câm như hến.

Minh Lý đảo đũa.

- Anh nên học cách ăn nói cho có văn hóa, kéo lại tôi ra cái chất của một người từng có thời gian được mặc áo kẻ to. Tôi không nói với anh về mối quan hệ với Nguyễn là bởi vì anh không phải là chồng tôi, là người yêu tôi càng không phải là người tôi phải cầu cạnh. Nếu tôi nhớ không nhầm thì chính anh phải nhờ đến tận ông Chủ tịch tỉnh mời tôi về làm với anh. Vậy thì việc gì tôi phải khai báo với anh về các mối quan hệ của mình.

Thanh nổi khùng, đâm xuống mặt bàn làm ấm chén nảy tung lên:

- Bây giờ tôi mới biết cô là người ghê gớm. Trong phi vụ mua bán vừa qua, cô kiếm được bao nhiêu?

Minh Lý cười nhạt:

- Thế tại sao anh không nghĩ là chính tôi đã giúp anh thoát hiểm trong vụ báo chí. Và tại sao anh không nghĩ là nhờ bán được một phần dự án mà anh thoát phá sản? Cũng nhân đây, tôi nói cho anh biết, công ty của anh sẽ chết, sẽ phá sản và chắc chắn người ta sẽ lần ra những tội lỗi của anh.

Thanh cười phá lên:

- Cô tưởng tượng ra bi kịch ấy để trả thù tôi đấy à? Cô cứ chờ đó.

- Ngẫm cho cùng, anh cũng giống vô vàn những gã doanh nhân phát lên nhờ một sự may mắn và sau đó lại chết vì thiếu hiểu biết các quy luật kinh tế, vì tính háo danh và vì sự tham lam. Anh đang tự vẽ ra mình là doanh nhân giỏi nhất tỉnh, thậm chí nhất Việt Nam, đó cũng chỉ là một cách... một cách... xin lỗi anh, tôi buộc

phải nói thô tục như kiểu của anh đó là “thủ dâm tinh thần ” - tự làm cho mình sung sướng.

Những lời tẽ cay nghiệt, châm chọc của Minh Lý đã làm Thanh không giữ được bình tĩnh. Anh ta nhìn chòng chọc vào Minh Lý rồi nói như nhắc từng chữ.

- Tao thể có quý thần hai vai chứng giám, nếu mày hé răng nói với bất cứ ai về công ty này, về tao, thì cái mặt đẹp đẽ của mày sẽ đầy sẹo.

Minh Lý dừng đứng:

- Tôi biết là thế nào anh cũng có những kiểu trả thù theo kiểu Năm Cam. Vậy thì tôi cũng nói để anh biết: Nếu như chỉ cần cái tin tôi bị bất cứ một tai nạn nào đó, dù là chỉ xước da thôi, thì toàn bộ danh sách các quan chức cùng anh tẩy rửa tiền, các dự án ma để vay tiền ngân hàng... sẽ được gửi đi cho bốn nơi. Đó là cho Công an, Viện Kiểm sát và cho hai tờ báo, mà các vị Tổng Biên tập những tờ báo này khi nhắc đến tên anh là họ không nuốt nổi cơm nữa.

Thanh trở mặt, mặt tái nhợt. Minh Lý nói:

- Nói thế thôi, anh cứ yên tâm đi. Nếu anh là bụt, tôi sẽ mặc áo cà sa”.

Lý bảo lái xe taxi chở cô ra ga Hà Nội. Cô vào nhìn bảng giờ tàu đi thành phố Hồ Chí Minh rồi xếp hàng mua một vé giường nằm nhưng mà loại tàu thường.

Chỉ còn vài ba người nữa là đến lượt, bỗng dưng cô có một linh cảm lạ. Cô quay ngoắt lại và bắt gặp ngay ánh mắt của một thanh niên đang nhìn chòng chọc vào mình. Bị bất ngờ, anh ta lúng túng quay đi. Lý nhú mày suy nghĩ rất nhanh rồi đến chỗ anh ta, cô nói:

- Xin lỗi, anh cũng mua vé đi thành phố Hồ Chí Minh.

Không kịp phản ứng, gã kia nói bừa:

- Vâng, đúng thế.

- May quá - Lý hồ hởi - Anh lên chỗ của tôi, sắp đến lượt rồi. Anh mua luôn hộ tôi nhé, một vé giường nằm, có khi chúng ta là bạn đồng hành cũng vui đấy. Tôi chạy ra mua viên thuốc đau bụng.

Nói rồi, không chờ gã kia phản ứng, Lý nhét vào tay anh ta hai tờ loại 500.000đ. Rồi cô nắm tay lôi anh ta lên chỗ của mình đang xếp hàng:

- Anh làm ơn giúp hộ nhé. Tôi đau bụng quá. Mười phút nữa tôi quay lại.

Lý chạy ra ngoài ga rồi cô kín đáo vòng sang cửa khác và theo dõi. Quả nhiên, gã thanh niên nọ ngơ ngác không biết xử lý ra sao cả. Gã lắc lảo nhìn quanh, thì cô bán vé giục:

- Nào, đến lượt anh, mua mấy vé đây?

Gã giật mình vội đứng ra ngoài và lúng túng nhìn hai tờ giấy bạc của Lý mới đưa cho.

Lý đứng nhìn và cười thâm. Một lát sau, quay vào, cô vồn vã:

- Anh mua vé cho em chưa?

Gã ấp úng:

- Tôi... tôi quên mất không hỏi cô là cô muốn đi tàu “ét” mấy, vì thế tôi không dám mua.

- Thế anh mua vé tàu nào?

- Tôi mua tàu S2.

Lý thở dài:

- May quá, anh chưa mua... Em không muốn đi tàu nữa. Em đi máy bay cho nhanh.

Rồi cô chìa tay xin lại tiền. Gã kia đưa tiền cho cô. Lý cười mỉa mai:

- Anh là người thật thà hiếm có. Tôi lại cứ nghĩ có khi anh cầm tiền rồi “bùng” luôn. Mà tại sao anh lại tử tế thế nhỉ?

Gã nói với giọng tán gái:

- Với một cô gái đẹp như em, chả lẽ anh không tử tế được hay sao?

- Cám ơn anh. Tôi đi ra phòng vé máy bay đây.

Nói rồi, Lý đi luôn và biết là gã sẽ theo dõi, cô đến thẳng phòng cảnh sát giao thông, ngồi chen chúc với những người đang chờ đăng ký xe máy. Mấy phút sau, cô lại liếc nhìn thấy hắn đi bên ngoài phòng và ngó nghiêng tìm cô.

Lý cười nhạt, cố lấy điện thoại di động gọi cho Thanh:

- Này, anh Thanh! Cái thằng mà anh cử nó theo dõi tôi. Nó thật thà và mê gái quá cơ. Tôi đang ngồi ở phòng Cảnh sát giao thông công an Hà Nội, anh bảo đưa khác đến thay nó đi.

Tiếng của Thanh:

- Cô giỏi lắm. Nhưng xin cô chớ lấy làm phiền, chúng tôi có trách nhiệm phải bí mật bảo vệ cô.

- Cám ơn cái sự tử tế của anh. Tôi đồng ý anh cho người bảo vệ bí mật.

Nói rồi cô cắt máy. Mấy phút sau, cô ra ngoài và gã kia đã biến mất.

Lý vào một quán cafe, gọi một ly sinh tố. Rồi cô bảo một nhân viên:

- Chị cần mua một vé tàu Thống nhất đi thành phố Hồ Chí Minh. Em đi mua giúp chị. Bồi dưỡng cho em 100.000 đồng.

Thấy việc quá đơn giản mà lại thù lao cao, cậu nhân viên vui vẻ:

- Em đi mua ngay cho chị. Loại vé nào hả chị?

- Em mua tàu S1, vé giường nằm, khoang máy lạnh. Đi ngay chuyến tối nay. Nếu ga hết vé, em mua vé ngoài cho chị.

- Vâng ạ.

Anh chàng chạy vào nói với một nhân viên lễ tân rồi phóng xe máy ra ga Hà Nội. Mười lăm phút sau, anh chàng quay về đưa vé cho Lý.

Lý kiểm tra vé rồi bảo anh ta lấy cho một phong bì.

Cô cho vé vào, viết bên ngoài mấy chữ rồi cô nói:

- Em đưa vé đến địa chỉ này và giao cho một người tên như thế này. Chị cho em 100.000 nữa.

Anh chàng lại sung sướng phóng xe đi đến khách sạn mà Tony Nguyễn đang ở. Giao phong bì đựng vé cho nhân viên lễ tân của khách sạn, anh ta đi luôn.

Tony Nguyễn cầm cả hai chiếc vé tàu - một chiếc nhân viên khách sạn mua cho và một chiếc của Lý - lên ngắm nghía và bỗng dưng hần cười sảng sặc.

Nguyễn gọi điện thoại cho Lý:

- Cám ơn em đã lo cho anh. Anh sẽ đi ngay, nhưng em phải rất cẩn thận đấy nhé. Anh sợ thằng Thanh đã nghi ngờ em vì hôm nọ có mấy tay Việt kiều từ Pháp về có tới thăm Hoàng Quân. Trong đoàn này, có hai người có biết đôi chút về quan hệ của anh và em hồi em sang Pháp.

- Đúng thế. Lúc này hần đã lỏng lộn lên và thể sẽ trả thù em. Hần cho người theo dõi em nhưng bị em phát hiện.

- Vậy là có chuyện rồi đó. Số tài liệu về thằng Thanh, em vẫn giữ đấy chứ.

- Tất nhiên, bây giờ nó là bùa hộ mệnh của em đấy. Chúc anh đi may mắn.

- Chúc em ở lại bình yên.

Nguyễn đặt máy xuống, nét mặt thần thờ.

Nguyễn lại cầm hai tấm vé ngăm nghía và nhếch mép cười bí hiểm. Nguyễn xé vụn hai tấm vé tàu, ném vào sọt rác.

Trong phòng làm việc của mình, Thanh mắng như tát nước vào gã thanh niên mà hẳn giao cho theo dõi Lý:

- Sao mà ngu thế. Có mỗi việc theo dõi con đàn bà ấy mà không xong. Lại còn để nó phát hiện ra... Thế mà dám nói phét là ngày xưa là trinh sát hình sự.

- Thưa anh, em xin lỗi.

- Thôi rút đi.

Gã kia cóm róm đi ra. Nhưng gã vừa ra đến cửa thì Thanh gọi giật lại:

- Cứ ngồi đấy đã.

Rồi Thanh lông lộn đi lại trong phòng suy nghĩ.

Bỗng mắt hắn sáng lên và thắc mắc trong đầu: “Tại sao con Lý lại ra ga mua vé tàu? Chắc chắn là người như nó không bao giờ chịu đi tàu vào thành phố Hồ Chí Minh. Như vậy là chỉ có thể nó mua vé cho thằng Nguyễn trốn vào Nam rồi tìm đường sang Campuchia. Nếu nó mua cho ai đó, hoặc mua cho chính nó thì nó sẽ phải mua, không có lý gì mà lại bỏ như thế”.

Thanh nói:

- Mà y có chắc là khi nó đi taxi và khi vào mua vé, nó không biết mà y theo dõi chứ?

- Thưa anh, vâng ạ. Em sơ xuất là đứng hơi gần nó vì cũng muốn là xem nó mua vé như thế nào.

- Nó vào Phòng cảnh sát giao thông và chơi với ai?

- Nó ngồi ở phòng chờ đăng ký xe máy.

Thanh tươi nét mặt:

- Bây giờ thế này. Mà y ra mua một sim điện thoại rồi gọi cho chính ông Giám đốc công an tỉnh. Mà y cứ nói là biết cô Minh Lý, trợ lý của tao, đi mua vé tàu cho thằng Nguyễn trốn vào thành phố Hồ Chí Minh. Mà đọc cho họ hai số máy di động của con Lý. Số máy đây. Làm nhanh lên. Tao mà nghe tin công an bắt được thằng Nguyễn thì mà y có thưởng. Có số máy của Giám đốc rồi chứ?

- Tất nhiên là em phải có.

- Hừ, lính cũ mà lại. Mà y làm cảnh sát hình sự được mấy năm?

- Gần chục năm anh ạ.

- Kể cũng là nhiều. Thế mà không biết giữ mình, để bọn lưu manh nó làm cho thân tàn ma dại. Thôi đi nhanh lên.

Thanh đưa cho gã mảnh giấy ghi số máy của Lý.

Tại phòng làm việc của Giám đốc Hòa có phó Giám đốc Đỗ Kim, trung tá Tùng, trung tá Mỹ, trung tá Hải và hai cán bộ điều tra khác. Đại tá Hòa chăm chú đọc báo cáo kết quả hỏi cung lão Siu.

Có điện thoại di động của Giám đốc. Ông nhìn số máy và nhú mào khi thấy số rất lạ. Ông trả lời:

- Alô, tôi nghe đây.

- Xin lỗi, có phải đây là bác Hòa, Giám đốc công an tỉnh phải không?

- Vâng, ai ở đầu dây đây ạ?

- Thưa bác, cháu là công dân thôi. Xin bác đừng hỏi cháu ở đâu. Cháu xin báo cho bác biết một tin quan trọng. Chiều nay, chị Minh Lý, trợ lý của ông Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân, đã ra ga Hà Nội, mua một vé tàu Thống Nhất đi thành phố Hồ Chí Minh tối nay. Chiếc vé đó là mua cho Tony Nguyễn, một người phạm tội đang bị công an lùng bắt.

- Anh có thể nói rõ hơn được không? Tony Nguyễn là ở đâu? Công an nào đang lùng bắt?

- Bác đừng có giả vờ không biết. Cháu cho bác hai số điện thoại này của cô Lý.

- Anh đọc số máy đi.

Giám đốc Hòa lấy bút ghi số máy rồi hỏi:

- Cám ơn anh. Nếu có thông tin gì, anh cứ cho chúng tôi biết thêm.

- Vâng ạ. Chào bác.

Ông Hòa quay sang mọi người:

- Có chuyện rồi đây. Có một người cho hay là cô Minh Lý, trợ lý của tay Thanh đi mua vé tàu Thống Nhất cho Tony Nguyễn. Tại sao lại có người biết chúng ta đang tìm Nguyễn? Đây là chuyện rất không bình thường, các đồng chí tìm hiểu ngay cho tôi thông tin lại lọt ra bên ngoài.

Trung tá Mỹ giờ tay xin phát biểu:

- Báo cáo Giám đốc, theo chúng tôi biết thì trước đây đã có thời kỳ Lý và Tony Nguyễn có mối quan hệ trên mức tình cảm.

Ông Hòa giơ tay ngắt lời:

- Tại sao các anh cứ nói cảm tính thế nhỉ? Thế nào là trên mức tình cảm? Mức tình cảm là dài, rộng, nông sâu hay nặng nhẹ ra sao?

Ông ngừng lại rồi nói dứt khoát:

- Đồng chí Mỹ làm việc khẩn cấp với bưu điện để nghị xác minh ngay những số máy nào đã liên lạc với máy của cô Lý này trong thời gian ngày hôm qua và ngày hôm nay. Đồng chí Tùng cử ngay một tổ trình sát ra ga Hà Nội và hỏi xem có chiếc vé nào đi Thành phố Hồ Chí Minh mang tên Tony Nguyễn không? Tuy nhiên cũng có thể chiếc vé đó không ghi tên hẳn, nên chúng ta cứ cho người theo dõi ở cửa ra tàu.

Tony Nguyễn xuống dưới sảnh của khách sạn. Khi thấy có một chiếc xe tắc xi chở người đến khách sạn, Nguyễn vẫy người lái xe vào hỏi:

- Này ông bạn, tôi muốn thuê một chiếc xe đi từ đây vào Sài Gòn... Dĩ nhiên là đi chơi trong khoảng thời gian một tuần, anh có thể kiếm cho tôi được một xe không?

Anh lái xe tắc xi vồn vã nhận lời:

- Chuyện đơn giản, ông anh cần thuê xe loại gì?

- BMW hay Ford hay Toyota?

Nguyễn suy nghĩ một lát rồi nói:

- Anh thuê cho tôi một chiếc Ford, loại nào vừa vừa tiền thôi.

Anh lái xe hỏi:

- Bao giờ anh đi?

Tony Nguyễn:

- Có lẽ để sáng sớm mai... Mà thôi, đi ngay chiều nay. Tôi muốn ngủ tối ở Cửa Lò.

Anh lái xe tắc xi:

- Anh chờ em mấy phút để em hỏi ở hãng.

Rồi anh ta chạy ra ngoài gọi điện thoại di động.

Lát sau anh ta quay vào nói vui vẻ:

- Em đã gọi cho anh một chiếc Ford Laser. Xe mới, thuê bao trọn gói cho cả chuyến là bảy triệu đồng. Tất nhiên là tiền ngủ của lái xe thì anh phải lo, còn tiền ăn thì tự nó.

Nguyễn phẩy tay:

- Ngủ thì riêng rồi, tôi sẽ lo. Nhưng ăn uống thì anh ta ăn cùng với tôi.

Anh lái xe tắc xi:

- Thế thì tốt quá. Đúng ba giờ chiều xe có mặt tại đây đón anh.

Nguyễn rút ra hai trăm đô la:

- Anh bảo làm hợp đồng luôn cho tôi. Đây là tiền đặt cọc.

Anh lái xe tắc xi xua tay:

- Lát nữa anh sẽ ký hợp đồng trực tiếp với họ.

Nói xong anh lái xe tắc xi vội chạy ra xe vì có ô tô khác đến...

Trung tá Mỹ báo cáo với ông Hòa:

- Báo cáo anh đã xác minh qua bưu điện. Từ chiều ngày hôm qua đến nay có tất cả năm mươi cuộc điện thoại gọi đến hai số máy của cô Lý. Qua xác minh thì hầu hết đó là máy của những người bạn của cô ta. Chúng tôi cũng đã xác minh được tên tuổi. Còn hai số máy này thì lại từ một khách sạn tư nhân loại ba ở Hà Nội. Cuộc gọi gần đây nhất là cách đây nửa tiếng. Kéo dài hai phút mười lăm giây.

Đại tá Hòa hỏi:

- Bây giờ đồng chí định thế nào?

Trung tá Mỹ nói ngay:

- Có lẽ anh nên gọi điện nhờ cảnh sát hình sự Hà Nội giám sát luôn khách sạn này. Nếu có thể thì họ xác minh luôn hộ có thằng Nguyễn ở đây không?

Ông Hòa lắc đầu:

- Từ đây lên Hà Nội có là bao xa. Cậu làm lệnh bắt khẩn cấp. Sau đó phối hợp với hình sự đưa một tổ lên Hà Nội ngay.

Trung tá Mỹ đứng dậy:

- Báo cáo anh tôi hiểu.

Trong phòng khách sạn, Nguyễn thay bộ quần áo mới. Anh ta nhét hết tiền vào túi áo trong, còn tất cả quần áo và các vật dụng khác, hẩn bỏ vào tủ. Có điện của nhân viên lễ tân:

- Thưa ông, ông gọi xe tắc xi phải không ạ?

- Đúng rồi, tôi gọi xe để đi chơi một lát.

- Xe đã tới chờ ông.

Trong lúc Nguyễn đi xuống, thì anh lái xe chở Nguyễn đi Sài Gòn nói chuyện với nhân viên lễ tân:

- Mình đang đói thì lại vợ được ông khách này.

Nhân viên lễ tân nói:

- Việt kiều đấy.

- Ông này chắc mới về Việt Nam nên làm một cuộc tắc xi đi từ đây vào thành phố Hồ Chí Minh.

Anh lễ tân ngạc nhiên vì mới chỉ ít phút trước Nguyễn còn gọi mua vé tàu Thống Nhất... Anh chưa kịp nói sự thắc mắc thì Nguyễn đã xuống đến nơi.

Nguyễn hỏi:

- Anh là lái xe?

- Vâng ạ.

Rồi Nguyễn quay sang nói với nhân viên lễ tân:

- Tôi đi chơi một lát tối quay về. Nếu có khách hỏi tôi anh bảo là tám giờ tối tôi mới trở lại.

Rồi Nguyễn đưa chìa khóa phòng cho nhân viên lễ tân. Thấy Nguyễn chỉ đi người không nên nhân viên lễ tân không nghĩ là Nguyễn đi hẩn và cũng quên luôn cái chi tiết anh lái xe vừa nói là thuê xe đi Sài Gòn. Nguyễn ra xe và đi luôn.

Xe mới chạy được mấy phút thì một tổ công an do Trung tá Tùng chỉ huy ập vào. Một người mặc quần áo cảnh sát hỏi nhân viên lễ tân:

- Từ hôm qua đến nay anh có thấy ở khách sạn này có người nào tên là Tony Nguyễn ở đây không?

Nhân viên lễ tân giở sổ và nói:

- Không có ai tên thế. Nhưng có một người Việt kiều tên là Jimmy Trần.

Trung tá Mỹ hỏi:

- Anh ta có hộ chiếu ở đây không?

Nhân viên lễ tân trả lời:

- Chúng cháu chỉ ghi số hộ chiếu và tên thôi. Rồi lại trả hộ chiếu cho họ.

Trung tá Tùng lấy một tấm ảnh của Nguyễn đưa cho nhân viên hỏi:

- Có đúng người này không?

Anh nhân viên lễ tân nhìn rồi nói ngay:

- Đúng người này rồi. Anh ấy vừa đi xong.

Tùng hỏi nhanh:

- Đi đâu? Đi bằng gì?

- Anh ấy nói là đi chơi tối về. À mà thưa các chú, cháu thấy lạ lắm. Anh ấy nhờ cháu mua vé tàu Thống nhất đi Thành phố Hồ Chí Minh chuyến bảy giờ tối. Nhưng lúc nãy lại bảo cháu là nếu có khách hỏi thì nói là tám giờ tối sẽ về. Còn người lái xe chở anh ta đi thì lại nói là anh ấy thuê xe đi Sài Gòn. Nhưng cháu thấy anh ấy không mang theo hành lý, nên cũng nghĩ là anh ấy đi tối sẽ về.

Trung tá Tùng nói ngay:

- Chúng tôi là công an đang cần truy lùng một tên tội phạm nguy hiểm. Anh hãy cho chúng tôi lên kiểm tra phòng mà người khách ấy vừa ở.

Nhân viên lễ tân vội vàng đưa tổ công an lên phòng Nguyễn. Trong phòng vẫn rất ngăn nắp nhưng khi mở tủ thì thấy quần áo của Nguyễn và va

ly nhỏ vẫn vút ở trong đó. Các trinh sát mở ngăn kéo tủ, ngăn kéo bàn tìm tòi. Một người mở nắp thùng rác ở dưới gầm bàn rồi anh nhìn chăm chú, cầm mấy mảnh giấy trong đó ra rồi thốt lên:

- Ô, vé tàu các anh ạ.

Đồng vé tàu đã bị xé vụn trong sọt rác được các trinh sát bày lên bàn và sắp xếp lại. Anh nhân viên lễ tân ngạc nhiên:

- Ở tại sao lại có hai vé? Cháu chỉ mua cho anh ấy một vé thôi cơ mà.

Trung tá Tùng suy nghĩ một chút rồi nói quyết đoán:

- Như vậy là thằng Nguyễn đã đánh lạc hướng để phòng chúng ta truy bắt.

Rồi Tùng hỏi nhân viên lễ tân:

- Anh có biết anh ta đi bằng xe gì không?

- Dạ thưa, một chiếc Ford Laser màu ghi bạc.

Trung tá Tùng nói với một người:

- Hai đồng chí theo tôi đuổi chiếc xe đó. – rồi anh chỉ vào một sĩ quan khác - Còn đồng chí báo cáo với giám đốc đề nghị thông báo cho công an Hà Nam, Ninh Bình, Thanh Hóa, Nghệ An chú ý kiểm tra những chiếc xe Ford chạy trên đường.

Vài phút sau, chiếc xe Mitsubishi của công an tỉnh rú còi chạy hết tốc lực trên đường cao tốc

Trên xe, Tony Nguyễn luôn mỉm cười khoái chí vì nghĩ mình đã cao mưu, chắc chắn lừa được công an và tránh được sự trả thù của bọn Thanh.

Thấy Dũng, người lái xe cho xe chạy chậm, tự dưng Nguyễn thấy sốt ruột. Hắn giục:

- Anh chạy nhanh lên chứ. Xe yếu máy à?

Lái xe Dũng nói:

- Anh ơi, dạo này cảnh sát giao thông bắn tốc độ ghê lắm. Bị giữ xe bây giờ có mà chết đói. Bằng lái của em bị bấm lỗ hai phát rồi.

Nguyễn phẩy tay:

- Anh cứ yên tâm đi. Nếu bị bắn tốc độ, cần làm “luật” bao nhiêu, tôi chi.

- Ông anh nhớ đấy nhé.

Nguyễn lấy ngay trong túi ra một xấp tiền:

- Đây anh cầm lấy và chạy nhanh lên. Nếu không bị làm “luật” thì coi như số tiền này là của anh.

- Vâng ạ.

Dũng nhét tiền vào cốp trước và tăng ga. Tốc độ xe lao vọt lên 120 km/giờ.

Đi vào một khu đông dân cư, có biển hạn chế tốc

độ Dũng vẫn cho xe chạy tốc độ hơn 70 km/giờ.

Một tổ cảnh sát giao thông đi xe 15 chỗ màu trắng đỗ dưới một lùm cây và đưa máy bắn tốc độ rồi gọi bộ đàm cho trạm phía sau giữ xe lại.

Một cảnh sát giao thông ra hiệu lệnh dừng xe.

Dũng thở dài:

- Biết ngay là bị bắn tốc độ mà.
- Làm gì mà anh sợ thế? Có cảnh sát nào chê tiền đâu?

Dũng lấy tập tiền rồi đếm ra lấy hai trăm ngàn và kẹp vào giấy phép lưu hành rồi ra khỏi xe.

Anh cảnh sát đến, giơ tay chào:

- Anh cho kiểm tra giấy phép lái xe và đăng ký lưu hành xe.

Dũng đưa giấy, trong đó có kẹp tiền. Anh cảnh sát mở ra xem rồi cầm tiền đưa trả lại:

- Cất tiền đi. Tại sao lại cứ phải khổ thế. A, bằng lái đã bị bấm hai lỗ rồi cơ à?

Nói rồi anh cảnh sát cầm giấy tờ xe, đi tới một sĩ quan cấp hàm thiếu tá:

- Báo cáo anh, giấy tờ xe hợp lệ cả. Nhưng bằng lái đã bị bấm hai lỗ.

Người thiếu tá lắc đầu ngán ngẩm rồi hỏi Dũng:

- Anh có biết anh vi phạm lỗi gì không?
- Thưa anh, em biết. Em chạy quá tốc độ quy định. Em xin các anh châm chước... Em chở ông khách có việc phải đi gấp.
- Tôi thấy ai chạy quá tốc độ cũng đều có việc gấp cả.

Nói rồi anh bảo:

- Anh có cần xem lại ảnh do ca-me-ra quay không?
- Thưa các anh, dạ không.
- Anh chạy quá tốc độ quy định hơn 30%. Anh phải chịu phạt một triệu rưỡi và bấm một lỗi bằng lái. Và như vậy anh bị thu bằng.

Dũng tái mặt:

- Em xin các anh. Em... em xin biếu các anh một chút để các anh bồi dưỡng.

Nói rồi Dũng dúm vào tay anh thiếu tá một xấp tiền.

Anh quắc mắt:

- Anh cất ngay đi, nếu không tôi ghi vào biên bản là anh phạm thêm tội hối lộ cảnh sát.

Biết là gặp phải cảnh sát cứng rắn, Dũng nói:

- Em trăm lạy các anh. Các anh cho em một cửa sổ... Em mà mất bằng lái thì vợ con em chết đói.

- Thế anh chạy quá tốc độ, gây tai nạn, dè chết người khác thì sao?

Bây giờ thì lái xe Dũng sợ thực sự. Dũng lại lừa lúc anh cảnh sát ghi biên bản, nhét tiền vào túi quần anh ta. Anh cảnh sát quay lại, khó chịu:

- Tôi đã nói là anh bỏ cái trò ấy đi.

Dũng vẫn không cầm lại tiền và lại lừa lừa tìm cách giấu vào túi quần của anh ta. Anh cảnh sát nổi nóng, cầm tập tiền ném bịch lên nóc cabô xe và nói như quát:

- Đồng chí Tâm đâu?

Anh cảnh sát đeo quân hàm trung úy đứng bên ngoài, chạy vội tới:

- Báo cáo có tôi.

- Đồng chí lập biên bản về việc anh lái xe này đã chạy quá tốc độ quy định tới 30%, lại còn hối lộ cảnh sát.

Lái xe Dững mặt tái nhợt và ngồi bệt xuống gốc cây ven đường.

Ở trong xe ô tô, Tony Nguyễn ngó đầu ra và khi thấy anh lái xe ngồi dưới gốc cây thì hẳn biết là đã có chuyện không hay.

Nguyễn ra khỏi xe, đến hỏi lái xe Dững:

- Sao thế? Không xong à?

Dững nhăn nhó:

- Máy ông này chệ tiền, đòi lập biên bản thu bằng.

Nguyễn nói với vẻ tự tin:

- Được để tôi.

Nguyễn thông thả đi lại, nói với anh thiếu tá:

- Thưa các anh, tôi là Việt kiều ở Pháp về, có chút việc gấp phải về Thanh Hóa nên đã yêu cầu lái xe chạy nhanh. Lỗi đó là ở tôi, các anh phạt bao nhiêu cũng được nhưng xin tha cho lái xe.

Nghe Nguyễn nói nhã nhặn, anh cảnh sát quay lại giải thích:

- Anh ta chạy quá tốc độ đã đành nhưng lại còn dùng tiền để hối lộ. Tôi đã nhắc hai lần nhưng anh ta vẫn không nghe... Còn bằng lái của anh ta thì đã bị bấm hết lỗ.

Nguyễn năn nỉ:

- Thôi xin các anh. Anh em lái xe họ có sai, các anh phạt nhắc nhở thì họ sẽ nhớ thôi. Tất nhiên, hành vi hối lộ cảnh sát thì cũng phải nghiêm trị.

Nhưng xin các anh thương cho lần này.

Nghe Nguyễn nói với thái độ hết sức cầu thị, anh cảnh sát nguôi bực, anh nói:

- Tôi không thể hiểu được mấy ông lái xe này nữa. Chạy trên đường rất ẩu, hễ bị cảnh sát chặn lại thì giở trò làm luật. Mà vô phúc anh nào nhận của họ mấy đồng thì họ lại bêu riếu rằng bị cảnh sát hành thế nọ, hành thế kia.

Vừa lúc đấy, có tiếng còi hú của xe cảnh sát vọng đến. Nguyễn giật mình nhìn xuôi thì thấy một chiếc xe Mitsubishi lao vùn vụt đến. Đó là chiếc xe chở trung tá Tùng và tổ công an điều tra đuổi đến nơi. Thấy chiếc Ford Laser đỗ bên đường. Trung tá Tùng vội vàng bảo lái xe:

- Cậu dừng lại xem chiếc xe này thế nào.

Xe dừng lại, các điều tra viên nhảy xuống và Tùng nhận ra ngay Tony Nguyễn. Anh cười rồi đến bắt tay anh thiếu tá cảnh sát giao thông.

- Chào đồng chí, tôi là trưởng phòng cảnh sát hình sự đang truy đuổi theo một đối tượng nguy hiểm. Không ngờ các đồng chí lại bắt được hần.

Anh thiếu tá cảnh sát giao thông ngơ ngác:

- Đồng chí bảo cái gì? Chúng tôi bắt được ai?

Tony Nguyễn vội vàng lĩnh ra ngoài thì đã bị hai cảnh sát điều tra chặn lại. Trung tá Tùng chỉ vào Tony Nguyễn và nói:

- Chính là đối tượng này.

Rồi anh nói với Tony Nguyễn:

- Anh Nguyễn, chúng tôi có lệnh bắt khẩn cấp đối với anh.

Nguyễn nghiêm giọng:

- Các anh bắt tôi về tội gì? Lệnh bắt đâu?

Tùng bảo một cảnh sát điều tra:

- Đồng chí đọc lệnh bắt cho anh ta nghe.

Nghe nói đến thế thì Nguyễn cúi đầu thở dài.

Một cảnh sát khóa tay Nguyễn lại và tống lên ô tô.

Tùng nói với lái xe Dũng:

- Ngày mai, mời anh lên phòng cảnh sát hình sự chúng tôi muốn làm rõ vài điều.

Dũng run rẩy:

- Thưa các anh, em có biết gì đâu. Nó thuê em chở đi Sài Gòn, dọc đường cứ bắt chạy nhanh vì thế mới bị các bác cảnh sát đây giữ lại.

Lúc này anh thiếu tá cảnh sát giao thông hiểu ra sự việc anh bảo lái xe Dũng:

- Thôi tha cho anh lần này vì nhờ có anh phạm luật mà lại giữ được thằng kia.

Lái xe Dũng nhảy cẫng lên sung sướng.

Trung tá Tùng lấy sổ ghi lại số xe cảnh sát và tên

người cảnh sát trên biển hiệu, rồi nói:

- Tớ sẽ làm cái báo cáo, nói rằng việc bắt được thằng tội phạm này là do công của các ông.

Anh thiếu tá nói:

- Nhưng mà em có biết gì đâu?

- Thì ông cứ nói là phát hiện thấy xe chạy ẩu, nghi có dấu hiệu phạm tội nên đã giữ lại.

Tại phòng họp của giám đốc Công an tỉnh. Giám đốc Hòa đang chủ trì cuộc họp với ông Minh - viện trưởng Viện kiểm sát, ông Trác - Giám đốc Ngân hàng Phú Tài, Thượng tá Đỗ Kim, Trung tá Tùng, Trung tá Mỹ, trưởng phòng An ninh Kinh tế, Trung tá Hải, trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế và một cán bộ của Viện Kiểm sát.

Giám đốc Hòa nói:

- Thưa các đồng chí, qua cuộc hỏi cung gấp đối với Tony Nguyễn thì bước đầu hẳn cũng đã khai ra hành vi đánh bạc của Lâm. Tuy nhiên số tiền Lâm thua, được bao nhiêu đã vay của hẳn như thế nào thì hẳn chưa nói. Với ngần ấy chứng cứ thì chúng ta đã có thể khẳng định rằng Cao Đức Lâm đã đến đánh bạc rất nhiều lần tại sòng bạc Thiên Nga và thua ở đây khoảng hơn 3 triệu đôla. Số tiền này tương đối phù hợp với số tiền mà ngân hàng phú Tài đã bị mất. Trước khi đi đến những quyết định tiếp theo, chúng tôi muốn nghe ý kiến của anh Trác.

Ông Trác đứng dậy, thần mặt ra rất lâu không nói được nên lời. Rồi ông nghẹn ngào:

- Các anh ơi, đau lòng lắm. Mất tiền tôi không tiếc nhưng bây giờ mất con cháu, mất anh em bè bạn bao giờ mới lấy lại được đây.

Ông ngừng lại một lúc rồi bình tĩnh nói tiếp:

- Quả thật là cho đến bây giờ, khi tìm ra được cách Cao Đức Lâm lấy tiền của ngân hàng qua hệ thống tín dụng điện tử, chúng tôi thực sự kinh ngạc. Trong việc Lâm lấy được tiền cũng có một phần trách nhiệm của ngân hàng đó là chúng tôi chưa thực hiện triệt để những khuyến cáo của Ngân hàng nhà nước Việt Nam về chế độ thanh toán. Thủ đoạn Lâm lấy tiền kể chi tiết ra thì

rất dài cho nên ngày mai chúng tôi sẽ gửi các anh một báo cáo chi tiết. Còn bây giờ tôi xin nói vắn tắt như sau: Cách đây bốn năm, ngân hàng chúng tôi áp dụng hệ thống quản lý bằng công nghệ thông tin, sử dụng hệ thống máy vi tính quản lý hoạt động kinh doanh, hạch toán theo mô hình ngân hàng bán lẻ “Silverlake” hay còn gọi là chế độ thanh toán một cửa...

Ông ngừng lời rồi đi lên phía bảng viết dòng tiếng Anh “Silverlake”, rồi ông nói tiếp:

- Theo cách này, thì nhân viên tín dụng được tự quản lý và chịu trách nhiệm cân đối thu chi khi giao dịch với khách hàng. Trong quá trình thực hiện việc chi trả, nhân viên được yêu cầu tiếp quỹ khi thiếu tiền. Vào thời điểm trước khi phòng kiểm tra tồn quỹ cuối ngày, Cao Đức Lâm đã dùng máy vi tính chuyển số tiền lấy cắp lên mã tài khoản của phòng ngân quỹ bằng cách sử dụng mật khẩu của tín dụng viên Vũ Văn Đông. Chúng tôi cũng không hiểu bằng cách nào mà Cao Đức Lâm đã lấy cắp được mật khẩu của Vũ Văn Đông. Và rồi bằng nhiều thủ đoạn, lách qua được hàng rào kiểm soát và các thủ tục xuất tiền, Cao Đức Lâm đã chuyển tiền từ phòng ngân quỹ qua tài khoản của Vũ Văn Đông rồi chuyển vào tài khoản của mình, sau đó chuyển tiếp đi các tài khoản ở ngân hàng nước ngoài.

Ông Hòa giơ tay ngăn lại, rồi hỏi:

- Nhưng tại làm sao nó lấy nhiều tiền như vậy mà không ai biết?

Ông Trác trả lời:

- Đúng là về lý thuyết là không cách nào có thể lấy được tiền với số lượng lớn mà trong một thời gian dài đến như vậy. Nhưng Lâm lấy được đó là do lỗi của chúng tôi. Lãnh đạo các phòng nghiệp vụ đã thiếu trách nhiệm trong việc kiểm soát, ký duyệt chứng từ điện tử và quy trình duyệt tiền đã bị bỏ qua.

Chúng tôi mới rà soát lại quy trình nghiệp vụ xuất nhập tiền và thấy đã không thực hiện đúng theo các Quyết định số 242 và 269 của Thống đốc Ngân hàng nhà nước. Để xảy ra vụ việc này không thể nói rằng đội ngũ cán bộ nghiệp vụ của chúng tôi vô can.

Thấy mọi người nghe vẫn có vẻ không hiểu, ông Trác giải thích thêm:

- Thưa các anh, về nghiệp vụ ngân hàng, để xuất một đồng tiền ra khỏi quỹ phải rất nhiều thủ tục và qua nhiều hàng rào kiểm soát. Nhưng chỉ cần một hàng rào lơis lỏng thì thủ phạm dễ dàng vượt qua các hàng rào khác. Chính tôi đây khi nghe họ báo cáo cũng không tin được Trong báo cáo gửi các anh vào ngày mai chúng tôi sẽ trình bày thật cụ thể để các anh hiểu.

Ông Trác nói xong, tất cả mọi người đều nín lặng.

Giám đốc Hòa hỏi ông Minh:

- Xin anh Minh cho biết ý kiến.

Ông Minh đứng lên:

- Thưa các đồng chí, vụ việc này xảy ra ngoài sức tưởng tượng, không ai có thể ngờ rằng một người nom hiền lành, thật thà và rất ngoan như Cao Đức Lâm lại có thể như vậy. Cũng nói để các đồng chí biết rõ: Tôi, đồng chí Hòa, anh Trác, và anh Cao Đức Cẩm ngày xưa ở cùng một đơn vị. Anh Cẩm là đại đội trưởng của chúng tôi. Là người đã rèn luyện, dạy dỗ, che chở chúng tôi trong những năm chiến tranh. Công lao của anh Cẩm, chúng tôi không bao giờ có thể quên. Có những lúc đói anh ấy đã nhường cho chúng tôi những miếng lương khô cuối cùng. Anh chị ấy sinh nở khó khăn, mãi mới được thằng Lâm. Bây giờ nó phạm tội thế này, không xử lý theo pháp luật thì không được, nhưng cứ nghĩ đến việc phải ra lệnh bắt nó, tôi có cảm tưởng như phải ký lệnh bắt con mình. Tôi đề nghị như thế này, trước khi tiến hành

các thủ tục tố tụng đối với Cao Đức Lâm và các đối tượng trong vụ án, chúng ta sẽ mời anh Cẩm tới, kể cho anh nghe ấy biết toàn bộ sự việc để anh ấy chuẩn bị tinh thần. Để sau này có căn cứ giảm nhẹ tội phần nào cho Lâm, anh Trác gọi cháu lên động viên nó khai ra sự thật và đến cơ quan công an đầu thú. Tất nhiên, bên cạnh đó cũng đề nghị các đồng chí áp dụng những biện pháp cần thiết để ngăn chặn việc Lâm có thể bỏ trốn hoặc có những hành động bột phát, liều lĩnh. Tôi đề nghị các đồng chí làm gì thì làm nhưng phải giữ uy tín cho anh Cẩm, cho cụ Huy.

Giám đốc Hòa:

- Có một việc tôi rất lo đó là giữ bí mật làm sao đối với thông tin này. Nếu như .vì một lời đồn thổi ác ý, bà con kéo đến đòi rút tiền tại ngân hàng thì hậu quả sẽ là khôn lường. Anh Trác đã có cách nào chưa?

Ông Trác:

- Chúng tôi đã chuẩn bị tinh thần cho việc này và đã sẵn sàng vay của các ngân hàng bạn khoảng một nghìn tỉ để phòng trường hợp người dân đến rút tiền. Có thể khẳng định với các anh rằng về tiền mặt chúng tôi không lo thiếu, nhưng nếu người dân đến rút tiền thì ngân hàng không những không thiệt hại mà còn có lợi.

Mọi người nghe vậy đều ngạc nhiên.

Ông Trác nói tiếp:

- Nếu bà con rút tiền ra trước kỳ hạn, theo luật thì không được tính lãi mà với ngân hàng chúng tôi, số tiền lãi đó tính ra khoảng hơn một trăm tỉ. Tổn hại về tài chính thì không đáng ngại nhưng tổn hại về uy tín chắc chắn sẽ lớn rất nhiều.

Cao Đức Lâm đang ở phòng làm việc thì ông Trác vào.

Lâm rót nước mời ông rồi hỏi:

- Chú còn giận cháu không?

Ông Trác nín lặng vì không hiểu tại sao Lâm lại hỏi như vậy. Ông nói:

- Hôm nay, chú có một việc này muốn hỏi cháu. Chú mong rằng cháu hãy tin chú và nói hết sự thật. Chú chỉ có thể hứa với cháu rằng, chú sẽ bảo vệ cháu đến cùng như ngày xưa bố cháu đã bảo vệ chú. Nhưng với một điều kiện cháu đừng nói dối.

Lâm cố lấy bình tĩnh:

- Có việc gì nghiêm trọng đến thế hả chú? Cháu hứa sẽ nói thật.

Ông Trác:

- Vậy thì tốt.

Ông ngừng lại một lúc rồi nói:

- Cháu chơi ở sòng bạc lão Siu thua bao nhiêu?

Lâm nín lặng hồi lâu và ánh mắt bắt đầu thất thần:

- Thưa chú, đúng là cháu có chơi và cũng thua vài trăm ngàn đô.

Ông Trác lắc đầu:

- Nếu như bây giờ cơ quan công an chứng minh được cháu đã thua ở đấy khoảng hơn 3 triệu đôla thì cháu nghĩ sao?

Lâm nói ngay:

- Không thể có những con số đó. Chú phải bảo vệ cháu. Phải tìm cho ra đứa nào gặp lừa bịp tay người như vậy.

Ông Trác thở dài:

- Cháu ơi khi chú đã phải nói với cháu điều này thì có nghĩa là các chú đã biết rất nhiều về cháu, có điều chú muốn tự cháu nói ra, như vậy lòng chú sẽ thanh thản hơn.

Bổng dưng Lâm thay đổi thái độ và tỏ ý bướng bỉnh:

- Nếu các chú đã nghi ngờ cháu thì chú hãy gọi công an đến bắt cháu ngay tại đây. Cháu không có bốn phạm phải trình bày trước cơ quan công an và trước chú. Việc chứng minh hành vi phạm tội của một cá nhân đó là việc của cơ quan công an.

Thấy Lâm ngoan cố như vậy, ông Trác cười nhạt:

- Chú nói cho cháu biết, thật ra cơ quan công an có rất đủ những chứng cứ về hành vi phạm tội của cháu. Đó là các tội đánh bạc, lấy cắp tiền của Ngân hàng, phá hoại hệ thống dữ liệu của Ngân hàng. Cơ quan công an có thể bắt cháu bất cứ lúc nào bởi vì hành vi phạm tội của cháu đã quá rõ. Lão Siu đã khai nhận toàn bộ, thằng Tony Nguyễn cũng đã khai nhận, số liệu về cháu chơi bạc trắng, thua ở trong máy tính thu được hoàn toàn khớp với lời khai; mà chú nói luôn để cho cháu biết số tiền mà ngân hàng bị mất hơn ba triệu đô cũng trùng với số tiền cháu thua bạc...

Lâm giơ tay lên định ngắt lời thì ông Trác ngăn lại:

- Hãy để chú nói hết rồi cháu sẽ có nhiều cơ hội để trình bày. Cháu đã lấy tiền của ngân hàng qua hệ thống thanh toán điện tử. Ngày hôm qua các chú đã tìm ra những lần cháu chuyển tiền từ tài khoản của tín dụng viên Vũ Văn Đông sang tài khoản của cháu rồi sau đó chuyển ra một ngân hàng nước ngoài. Các chú cũng tìm ra những lần cháu chuyển tiền vào tài khoản của thằng Tony Nguyễn. Còn các chuyên viên tin học của Bộ Công an thì cũng đã

có đủ chứng cứ về việc cháu gài virus để phá hoại hệ thống lưu giữ số liệu của ngân hàng.

Ông Trác nói xong, nhìn thẳng vào mắt Lâm như thể muốn xem thái độ như thế nào.

Thật bất ngờ, Lâm nói dừng dừng như không:

- Nghe chú nói mà cháu cứ tưởng đang xem phim cảnh sát hình sự. Kịch bản này, có lẽ chú Hòa đã nghĩ ra và giao cho chú làm đạo diễn phải không? Hôm nọ các chú sai thằng Tuấn, Đội trưởng Đội bảo vệ theo dõi cháu là cháu biết các chú đã nghi ngờ. Nếu cháu lấy tiền của ngân hàng thì thưa chú đến nay cháu đã biến đi một phương trời xa tít nào đó. Có thằng ngu nào lấy được hơn ba triệu đô của ngân hàng rồi lại ngồi đây để chờ công an đến bắt. Còn bây giờ cháu sẽ không nói một câu nào nữa. Các chú thích bắt, thích làm gì thì làm. Chỉ có điều cháu muốn trước khi các chú tống cháu vào nhà giam thì làm ơn gọi điện về cho mẹ cháu biết.

Ông Trác cố giữ bình tĩnh nhưng giọng ông đã run lên.

- Thật ra là cháu đã muốn trốn vì thế cháu mới thay đổi biển số xe. Nhưng cháu phải biết rằng cháu không thể trốn đi đâu được vì ngay từ khi sòng bạc mới bị phá thì công an đã ra lệnh phong tỏa các cửa khẩu để ngăn chặn cháu và thằng Tony Nguyễn xuất cảnh. Sở dĩ cháu vẫn ngồi ở đây là vì cháu quá tự tin vào trình độ tin học của mình. Cháu không nghĩ rằng công an sẽ diệt được con virus đó, phục hồi được giữ liệu của ngân hàng, cháu lại nghĩ rằng không ai có thể lần ra được những mảnh khóc rút tiền của cháu.

Lâm lạnh lùng:

- Chú đã nói thế thì cháu cũng chẳng còn gì để giải thích nữa. Cháu sẽ ngồi đây và chú cứ gọi cho chú Hòa để chú ấy đến bắt cháu.

Nói xong, Lâm nhìn ông Trác bằng cặp mắt khinh khỉnh:

- Nếu chú gọi công an đến bắt cháu chỉ xin đề nghị với chú một yêu cầu.

Ông Trác buồn bã:

- Chú sẽ không gọi công an mà họ sẽ tìm đến cháu đấy. Điều duy nhất chú mong cháu hãy nghĩ đến lúc này là cháu hãy thương lấy ông nội, bố mẹ... và thương lấy cái Phương. Bố mẹ cháu yêu cháu như thế nào thì có lẽ cháu biết hơn ai hết. Nhưng còn cái Phương, nó sẽ ra sao nếu như cháu phải chịu xử phạt của pháp luật. Bây giờ là lúc cháu phải hết sức can đảm, bình tĩnh và có thái độ hết sức thành khẩn... đó là cách duy nhất để giảm nhẹ tội cho cháu.

Lâm nói:

- Chú hãy để cháu nói nốt yêu cầu đã. Cháu muốn khi công an đến bắt cháu là có sự chứng kiến của bố mẹ cháu và ông cháu. Cháu muốn những người đó thấy được sự thật về những người mà bấy lâu nay gia đình nhà cháu vẫn quý mến. Nếu cháu không nhầm thì có nhiều lần bố cháu đã bảo: Tao có ba thằng em trai đó là thằng Hòa, thằng Minh và thằng Trác. Từ trước đến nay cháu vẫn coi các chú như chú ruột. Nếu bây giờ các chú muốn càn tình càn nghĩa với bố cháu thì các chú cứ việc hành động. Cháu không còn gì để nói nữa và cháu cũng xin chú đừng nói gì nữa.

Ông Trác trở mắt nhìn Lâm. Ông không thể tưởng tượng được là một người như nó bấy lâu nay ông vẫn coi như con, thậm chí ông còn tin cậy nó hơn cả con đẻ của mình vậy mà bây giờ nó nỡ ăn nói với ông như vậy. Ông nắm chặt hai bàn tay và tự nhiên ông muốn tát vào cái mặt căng căng của nó. Cố kìm cơn giận ông đứng lên:

- Thôi vậy cũng đành coi như chú có tội với bố cháu. Cái tội lớn nhất của chú là chú tin cháu, chiều chuộng cháu quá mức để cho cháu tự do làm việc tại đây theo ý thích của mình. Cháu đề xuất cái gì, chú nghe theo cái đó, cháu muốn gì, chú đáp ứng đầy đủ. Tội của chú chính là ở đấy.

Lâm cười nhạt:

- Các chú cũng như bố cháu, nói với chúng cháu hết một giọng.

Vừa lúc đó, ông Trác có điện thoại di động.

Ông Trác:

- Alô, tôi là Trác nghe đây.

Đầu dây đẳng kia là tiếng của Trần Ngọc, Tổng biên tập báo Doanh nhân trẻ:

- Chào ông anh. Em nghe nói ngân hàng ông anh vừa rồi xảy ra vụ lớn lắm hả? Bọn phóng viên nó vừa báo cáo em nhưng em muốn hỏi ông anh xem ra làm sao.

Ông Trác:

- Đúng là ngân hàng chúng tôi xảy ra một vụ hacker gài virus phá hoại hệ thống dữ liệu. Nhưng Bộ Công an đã xử lý xong rồi.

- Có tìm ra thủ phạm là đứa nào không anh?

- Không tìm được, nhưng thôi điều đó không quan trọng. Chúng tôi sẽ thiết kế lại hệ thống bảo vệ.

Giọng của Trần Ngọc mỉa mai:

- Ông anh không tìm được hay là không muốn tìm?

Ông Trác hơi khó chịu:

- Tại sao anh lại hỏi như vậy?

- Thôi anh ạ, khi chúng tôi đã nói như vậy thì có nghĩa là chúng tôi đã có nhiều thông tin về vụ bê bối ở ngân hàng Phú Tài trong đó có liên quan đến Cao Đức Lâm.

Ông Trác cố nhin:

- Thế này anh Ngọc ạ, bây giờ tôi đang có chút việc, mời anh sáng mai đến cơ quan tôi, chúng ta cùng trao đổi. Tôi sẽ nói hết cho anh nghe. Trong lúc này sự hỗ trợ của các anh là hết sức cần thiết đối với chúng tôi.

Trần Ngọc nói với giọng kẻ cả:

- Sáng mai thì tôi bận, tôi sẽ cho hai phóng viên đến, có gì anh cứ cung cấp thông tin cho họ.

Ông Trác nói với thái độ nín nhin:

- Thế cũng được anh Ngọc ạ. Rất mong được các anh thông cảm và ủng hộ. Tôi sẽ chờ vào lúc 8 giờ nhé.

Ông Cẩm đang ngồi ở bàn làm việc để duyệt lại những báo cáo thì có điện thoại của giám đốc Hòa. Ông Cẩm vui vẻ:

- Xin chào giám đốc. Hôm nào lên Thiếu tướng đấy để cho anh em mang rượu đến chúc mừng.

- Chào anh, quy chế mới có rồi, Giám đốc công an tỉnh như chúng em không được phong cấp tướng mà chỉ có Giám đốc Công an thành phố Hà Nội, thành phố Hồ Chí Minh thôi. Anh đang làm gì đấy?

- Tôi đang duyệt kế hoạch.

- Có một việc rất cần, em và Minh sẽ đến gặp anh có được không?

Ông Cẩm nhíu mày suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Tốt nhất là các cậu ngồi ở chỗ nào rồi tố đến. Chứ cùng một lúc cả Giám đốc Công an lẫn Viện trưởng Viện Kiểm sát đến đây... xem ra tình hình trật tự trị an có vẻ bất ổn.

Ông Hòa nói:

- Thôi thế này, lát nữa anh về nhà em. Chúng ta vừa uống rượu vừa bàn chuyện.

Ông Cẩm vui vẻ:

- Nhất trí ngay.

Tại phòng làm việc của Cao Đức Lâm. ông Trác đi rồi, Lâm ngồi thừ ra, trong đầu ngổn ngang những suy nghĩ “Thế là cuối cùng vẫn không giấu được họ, thằng Siu, thằng Nguyễn khốn nạn quá. Không ngờ chúng nó lại khai ra mình như thế này. Chắc chắn là chỉ đêm nay hay ngày mai là ông Hòa sẽ cho quân đến bắt mình. Chẳng lẽ không còn đường nào thoát à?”.

Lâm đứng dậy, lông lộn đi lại trong phòng rồi gọi điện cho Minh Phương:

- Anh xin lỗi em. Lúc nãy anh đã cư xử không phải với em. Bây giờ có một việc rất quan trọng anh muốn được gặp em.

Minh Phương im lặng. Lâm năn nỉ:

- Thôi mà em, anh biết lỗi rồi. Cho anh gặp em đi.

Minh Phương thở dài:

- Anh muốn gặp ở đâu?

- Chúng mình về nhà mới có được không?

- Không, em muốn về nói chuyện có ông nội anh chứng kiến.

Lâm thấy khó xử nhưng rồi cũng miễn cưỡng đồng ý:

- Ok, một tiếng nữa anh về.

Nói xong, Lâm gọi điện thoại nội bộ cho ông Trác:

- Thưa chú, cháu sẽ ngồi đây chờ công an đến bắt hay cháu được đi.

Ông Trác:

- Cháu muốn đi đâu thì đi chỉ có điều chú dặn là hãy suy nghĩ kỹ trước khi quyết định một việc gì đó.

- Vâng. Cháu cảm ơn chú.

Lâm mở tủ nhật nhanh các thứ giấy tờ linh tinh nào đó cho hết vào cặp. Rồi Lâm mở két. Trong két trống trơn chỉ còn mấy tờ tiền lẻ.

Lâm khóa cửa phòng rồi bình thản xuống ô tô. Lâm phóng xe về nhà. Thấy cụ Huy đang quét sân. Lâm vào nói chuyện:

- Cháu chào ông. Sao ngày nào cháu cũng thấy ông quét sân hai lần thế?

Cụ Huy nói:

- Thì cháu bảo cuộc đời ông bây giờ còn cầm nổi cái chổi đã là tốt lắm rồi. Không lao động, hỏng người.

Rồi cụ lại hỏi:

- Sao cháu về giờ này?

- Cháu hẹn Phương về đây, chúng cháu muốn nói chuyện với nhau, có ông chứng kiến.

Cụ Huy nghe vậy thì tươi hân lên:

- Thế thì tốt quá. Người ta bảo “khôn không đến trẻ, khỏe không đến già” biết đâu hôm nay ông lại giúp được cho hai đứa một việc lớn gì chẳng.

Bà Dung đang ở trong nhà, nghe tiếng xe ô tô biết là Lâm về nhưng không thấy Lâm đâu, bà ra sân ngõ và thấy Lâm đang nói chuyện với ông. Bà thở dài, ngán ngẩm nói một mình:

- Rõ chán mớ đời. Người trẻ thì chả nghe lại cứ nghe cái ông già gần đất xa trời.

Buổi chiều, tại nhà Giám đốc Hòa. ông Hòa và ông Minh ngồi chờ ông Cẩm. Hai người im lặng như đang theo đuổi ý nghĩa riêng của mình.

Ông Hòa có một cô con gái tên là Chuyên rất xinh đang lúi cúi nấu cơm. Cô quay ra hỏi bố:

- Bố với các bác thích uống rượu với gì để con chuẩn bị?

Ông Hòa bảo:

- Rang cho bố mấy củ lạc, thế là đủ.

Chuyên ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao có bác Cẩm đến mà chỉ có uống rượu với lạc rang?

Ông Hòa xua tay:

- Con cứ làm thế cho bố, rồi nấu cho bố một nồi cháo.

Chuyên vẫn không giấu được vẻ ngạc nhiên nhưng không dám hỏi lại.

Ông Minh quay sang nói với ông Hòa:

- Theo cậu thì có cách nào làm giảm nhẹ tội cho thằng Lâm được không?

Ông Hòa lắc đầu:

- Tôi chưa nghĩ ra. Nhưng cũng phải nói thế này để anh biết thêm tình hình. Anh em trong đơn vị đang chăm chú theo dõi tôi nhất cử nhất động về vụ án này. Tôi đã giao cho Đỗ Kim làm Trưởng ban chuyên án nhưng mọi công tác chỉ đạo thì vẫn là tôi. Nếu mình làm vụ này mà để sót người, lọt tội thì là cái cớ lớn nhất để cho mấy ông ở tỉnh gạt tôi ra khỏi chức vụ này. Anh thấy đấy, Đại hội Đảng bộ tỉnh chỉ còn vài tháng nữa là tiến hành. Sang tháng, khâu nhân sự phải chuẩn bị gấp rút rồi. Nói thật với anh, từ hôm qua tôi đã nghĩ đến việc làm một điều gì đó để giảm tội cho thằng Lâm và sau đó xin về hưu luôn. Nhưng ngẫm ra không ổn.

Ông Minh nói:

- Chớ có nghĩ như vậy. Đành rằng là chúng mình có tình cảm với anh Cẩm, nhưng bây giờ tội nó như vậy không cách gì có thể đỡ được. Mà cậu cũng phải rất cẩn thận. Trong vụ án này, với thằng Lâm thì chúng mình chỉ có khó xử đối với anh Cẩm, chị Dung. Còn nếu mở rộng án mà đụng đến công ty Hoàng Quân thì đừng đùa. Số quan chức ở tỉnh này có vốn đầu tư tại công ty đó sẽ tìm mọi cách bằm vằm cả anh và tôi và có thể là tất cả những người tham gia điều tra.

Ông Hòa gạt đầu:

- Tôi biết việc này, nhưng không thể không làm. Nếu như chúng ta không làm rõ sự thật về công ty Hoàng Quân này thì sẽ còn nhiều cán bộ bị hư hỏng mà tội của họ lớn nhất đó là tiếp tay cho các hoạt động rửa tiền của tay Thanh.

Có tiếng còi xe ô tô, cả hai ông đứng bật dậy chạy ra đón ông Cẩm.

Ông Cẩm nói vui:

- Sao hôm nay cơ quan tổ tụng lại triệu tập tôi đến đây nhỉ?

Ông Minh, ông Hòa gượng cười:

- Lâu không gặp, nhớ anh thôi.

Nhưng nét mặt của hai ông đã không giấu nổi ông Cẩm. Ông ngồi vào ghế rồi chỉ tay vào ông Hòa:

- Nhìn nét mặt của hai ông, tôi biết là có chuyện không hay. Trên đường đi tôi đã nghĩ mãi là tại sao các ông lại triệu tôi đến vào lúc này. Nào, nói đi. Tôi nghĩ rằng, nếu không phải chuyện của thằng Lâm thì hẳn là chuyện làm ăn kinh tế của bà Dung.

Ông Hòa rót rượu:

- Mời hai anh.

Ba người uống hết chén rượu rồi im lặng. Một bầu không khí nặng nề bao trùm khắp căn phòng.

Chuyên thấy như vậy cũng chỉ dám lặng lẽ mang đĩa lạc đặt lên bàn rồi chào ông Cẩm:

- Cháu chào bác ạ.

- Chào cháu. Dạo này học hành thế nào?

- Dạ, thưa bác. Cháu chuẩn bị thi đại học. Cháu thi Đại học Ngoại thương rồi sau này bác xin việc cho cháu nhé.

Ông Cẩm xoa đầu Chuyên:

- Cháu mà học xong thì bác cũng về hưu lâu rồi.

Ông Hòa đưa mắt ra hiệu cho con gái đi ra. Ông dặn:

- Con khóa cổng lại và nói với bất cứ ai đến là bố không có nhà. Cắt cả điện thoại ở nhà đi cho bố.

Chuyên quay đi. Ông Cẩm nhìn chăm chú vào ông Hòa:

- Có gì nghiêm trọng đến thế cơ à? Nào tôi sẵn sàng nghe đây.

Ông Hòa cố lấy can đảm:

- Chúng em nói với anh điều này, nhưng trước hết mong anh hãy hết sức bình tĩnh. Lẽ ra đến nói chuyện với anh còn có cả cậu Trác nữa, nhưng cậu ấy bảo, không dám nhìn anh vì xấu hổ. Anh đã giao thằng Lâm cho cậu ấy trông nom, rèn cặp nhưng bây giờ thằng Lâm hỏng mất rồi. Anh ấy thấy có lỗi với anh.

Ngừng một lát, ông Hòa nói tiếp:

- Thằng Lâm nhà anh nó đã làm một việc tày đình, đó là nó đã lấy của ngân hàng hơn ba triệu đôla đem đi đánh bạc hết. Và theo tin của trinh sát hình sự thì thằng Lâm còn nghiện rất nặng.

Ông Hòa nói xong ngừng lại. Ông Cẩm nhìn hai người bằng ánh mắt vô hồn, lặng đi một lúc rồi nước mắt ông chảy rộng rộng. Một lúc sau, ông lấy ống tay áo quệt mắt rồi nói:

- Thằng Lâm nghiện hút gần đây tôi mới biết. Bố con chưa kịp nói chuyện với nhau thì nay lại xảy ra chuyện này. Nhưng tôi không hiểu là làm thế nào nó có thể lấy được hơn ba triệu đô la của ngân hàng.

Ông Minh nói:

- Thú thật với anh, đến bây giờ anh Trác cũng vẫn chưa dám tin là thằng Lâm đã lấy nổi tiền của ngân hàng qua hệ thống quản lý tín dụng điện tử. Nhưng bây giờ thì chứng cứ đã rõ, số tiền thằng Lâm lấy ở ngân hàng tương đối khớp với số tiền mà nó đã đánh bạc thua.

Ông Cẩm nói:

- Tôi tin hai cậu. Và tôi cũng tin rằng trong trường hợp này các cậu sẽ có cách xử lý đúng. Thôi, con đại cái mang. Tôi là bố nó, tôi phải chịu tội thay cho nó. Bao giờ cậu bắt nó.

Ông Hòa nín lặng rồi nói:

- Viện Kiểm sát đã phê chuẩn nhưng chúng em muốn động viên cháu để cho nó ra tự thú, như vậy thì sau này khi xét xử sẽ có căn cứ để giảm nhẹ tội.

Ông Minh nói thêm:

- Anh Trác đã thuyết phục nó, nhưng nó không nghe và nó cũng không nhận tội.

Ông Cẩm hỏi:

- Bây giờ nó ở đâu?

Ông Hòa trả lời:

- Anh em công an vừa cho em biết là nó đã về nhà.

Ông Cẩm nói:

- Thôi tôi xin hai anh. Hãy để cho nó ở nhà một đêm nay. Sáng mai tôi sẽ đưa nó lên trụ sở công an tỉnh.

Lúc này, ông Hòa và ông Minh mới thấy hơi nhẹ nhõm trong lòng bởi những phút khó xử nhất đã qua khi mà mỗi người đã nói được những điều cần phải nói.

Ông Hòa nói với giọng dằn vặt:

- Chúng mình là đàn ông mà còn thấy không chịu nổi những tình huống như thế này thì không hiểu chị Dung sẽ ra sao đây.

Ông Cẩm nói:

- Các anh đừng lo. Nhà tôi là một phụ nữ bản lĩnh hiểm có. Nhưng điều tôi lo ngại là việc nhà tôi thương con nhiều khi đến mù quáng. Việc này xảy ra thế nào bà ấy cũng sẽ có những nói năng, cư xử không phải với hai anh. Cho nên nếu xảy ra việc ấy cũng mong hai anh thể tất cho.

Nghe giọng nói đầy đau khổ và pha chút khí phách của ông Cẩm, ông Hòa thốt lên :

- Em xin anh đừng nói với chúng em như vậy. Dù thế nào thì chúng em cũng là đàn em của anh, là những người đã chịu ơn anh.

Ông Cẩm ngửa mặt lên trời cười một tiếng khô khốc rồi ông bắt tay hai người:

- Các cậu cứ yên tâm thực hiện nhiệm vụ đi. Tôi chịu đựng được.

Nói rồi ông lầm lũi ra về.

Tại nhà cụ Huy, Lâm ngồi nói chuyện với ông trong lúc chờ Minh Phương tới.

Lâm nói:

- Cháu tới đây sẽ gặp một cái hạn rất lớn. Cháu biết rằng Minh Phương rất tin ông và nghe lời ông. Vì thế cháu muốn ông khuyên cô ấy là hãy quên cháu đi.

Cụ Huy:

- Điều này thì ông không nói. Ông chưa hiểu rằng hạn lớn của cháu tới đây là cái gì? Nhưng ông nghĩ rằng lớn đến mấy thì đó chính là cái hạn cháu đang gánh đây. Cái đó còn lớn hơn cả cái chết. Cháu định bao giờ bắt đầu cai nghiện?

- Cháu định cưới Phương xong thì tập trung cái khoảng một năm nhưng bây giờ có lẽ không được nữa rồi.

Cụ Huy hỏi:

- Sao lại không được? Khi con người ta quyết tâm thì không có cái gì là không làm nổi.

Lâm không đáp lời ông mà ngồi thừ ra. Thấy thái độ của cháu như vậy, cụ Huy đến bên, ôm lấy Lâm:

- Có chuyện gì đấy cháu? Hãy nói cho ông biết đi. Nào, hãy nói đi...

Minh Phương đang đi taxi đến nhà cụ Huy.

Có tiếng điện thoại di động cô nhìn số máy và nhận ra đó là số máy của Thanh.

- Chào em Phương. Anh Thanh đây.

Phương lạnh lùng:

- Anh gọi tôi có việc gì đấy?

- Thông báo cho cô em một tin mừng.

Minh Phương hỏi:

- Tôi nghĩ rằng chẳng có gì đáng mừng đối với tôi lúc này cả.

- Có đấy. Rất đáng mừng nữa là đằng khác. Từ tối hôm nay cô em có thể trở thành người tự do rồi.

Minh Phương:

- Nếu anh không có chuyện gì để nói thì xin anh tắt ngay cái giọng ấy đi cho.

- Sao, cô em vẫn không biết gì à? Nói để em hay, Viện Kiểm sát đã ký lệnh bắt chồng chưa cưới của em rồi. Em chạy về nhà nhanh lên may ra còn được gặp mặt nó.

Minh Phương nổi giận:

- Anh có bỏ được cái giọng khốn nạn ấy đi không. Anh Lâm làm gì nên tội mà bắt anh ấy.

- Em ăn phải bùa mê thuốc lú của nó rồi. Thôi vậy, anh nói để cho em biết: Nó ăn cắp hơn ba triệu đô la của Ngân hàng Phú Tài rồi đem đi đánh bạc hết. Trong số đó thì chắc cũng chỉ cho em khoảng vài trăm ngàn. Anh nói thế, em tin hay không thì cứ gọi điện hỏi ông Trác. Thôi, chúc mừng em thoát khỏi thằng chồng nghiện ngập ấy. Khi nào bình tĩnh lại, nếu nghĩ đến anh, hãy gọi điện. Anh sẵn sàng chờ em.

Thanh ngồi trong phòng làm việc. Cái vẻ mặt đạo mạo ngày nào bây giờ biến mất mà thay vào đó là sự thỏa mãn, đắc thắng đến lạ lùng.

Thanh gọi điện thoại cho một người nào đó. Nhưng nghe qua cách nói chuyện thì biết người đối thoại với Thanh là một cán bộ điều tra:

- Alô, ông đấy à? Thế nào, khi nào thì bắt thằng Lâm?

- Làm sao mà tôi biết được. Vụ này lãnh đạo giữ bí mật ghê lắm. Bọn tôi có được tham gia chuyên án đâu.

- Sao thế?

- Tất cả những anh nào có những biểu hiện mờ ám về kinh tế đều bị loại ra ngoài. Tôi nói trước, ông phải cẩn thận đấy.

- Yên tâm đi, tôi tự lo được. Mà này, nói để ông biết, từ tháng. này, tôi nâng lương cho ông là 10 triệu một tháng nhé.

- Cám ơn ông. Nhưng chớ có để lên tôi trong sổ sách đấy nhé.

Đào Trọng Thanh cười khùng khục:

- Tất nhiên rồi. Ông còn là bé tý trong danh sách của tôi. Để ý hộ nhé, nếu thấy họ đi bắt thằng Lâm, ông báo cho tôi biết.

- Cứ yên tâm đi. Mà ông biết để làm gì?

- Tôi muốn đến nhìn cái mặt nó trước khi nó vào tù. Tôi hỏi thêm một chút. Nếu ăn cắp nhiều tiền như vậy có phải “dựa cột” không?

- Tùy theo tình tiết tăng nặng giảm nhẹ. Nếu nhà nó có tiền đền thì may ra thoát.

Tổng Biên tập Trần Ngọc đang ngồi giờ một phong bì tiền ra đếm thì có tiếng gõ cửa.

Trần Ngọc vội nhét tiền vào ngăn kéo, ngồi ngay ngắn lại và đồng dặc:

- Vào đi

Cửa mở, hóa ra đó là ông Nam, Tổng Giám đốc Toàn Thắng.

Trần Ngọc hỏi với giọng không hài lòng:

- Sao ông đến mà không gọi điện báo trước.

Ông Nam:

- Tôi đang đi đến công ty thì nghe có tin dữ, liền tạt vào đây nói cho anh biết.

- Tin gì thế? Chuyện thằng Nguyễn bị bắt à?

- Không, khủng khiếp hơn nhiều. Chuẩn bị bắt thằng Lâm con ông Cẩm.

Trần Ngọc há hốc mồm:

- Ông có nghe tin vệt không đấy?

- Không, Viện Kiểm sát tỉnh đã ký lệnh khởi tố bị can và bắt tạm giam Cao Đức Lâm. Chắc từ giờ đến tối sẽ bắt thôi.

- Bắt nó vì tội gì?

- Nó lấy cắp của ngân hàng hơn ba triệu đô la đem đánh bạc và nuôi con hoa hậu.

Trần Ngọc:

- Ông kiểm tra lại tin xem. Tôi cam đoan với ông, đây là tin vệt. Làm sao có thể lấy được của ngân hàng ngần đấy tiền. Không khác gì chuyện có lão sư hổ mang khai mất hàng tỷ đô la.

Ông Nam nói nghiêm chỉnh:

- Thằng cháu ruột tôi, nó là Trưởng phòng Kiểm sát án Kinh tế, chính nó ký lệnh... Chả lẽ nó nói sai à?

Trần Ngọc ngây người:

- Khủng khiếp nhỉ. Thảo nào, mấy lần trước, anh em mình và thằng Nguyễn cứ thắc mắc là nó lấy đâu ra tiền. Ra vậy... ông gọi cho thằng cháu ruột, bảo nó cho biết đích xác khi nào bắt thằng Lâm.

- Được thôi. Này, nhưng mà ông phải cẩn thận, có giới mà biết thằng Tony Nguyễn sẽ khai ra những gì.

- Tôi biết. Nhưng ông cứ yên tâm đi. Tôi cao số lắm. Hơn nữa, sắp bầu cử rồi, chả quan chức nào lại đi gây gổ với báo chí.

Ông Nam đi rồi, Trần Ngọc ngồi thừ ra một lúc lâu rồi bấm chuông gọi một cô nhân viên văn phòng nom như trẻ con vào:

- Cháu gọi cho chú anh Bình, Trưởng phòng thời sự và phóng viên ảnh Hồng Quang đến đây.

- Vâng ạ. Thưa chú, có phải nói nội dung họp về vấn đề gì không ạ.

- Không cần. Cứ bảo là đến ngay.

- Dạ vâng.

Cô gái nói xong rồi chạy vào phòng gọi điện thoại cho Hồng Quang và Bình.

Trần Ngọc ngồi thừ ra, trong đầu ngổn ngang suy nghĩ và cảm thấy không thể hiểu nổi vì sao ông Hòa và ông Minh dám bắt con ông Cẩm.

Một lát sau, Bình và Hồng Quang tới.

Trần Ngọc hỏi:

- Các anh có nghe tin gì xung quang ngân hàng Phú Tài không?

Trưởng phòng Bình trả lời :

- Báo cáo anh, ngoài chuyện có tin bị mất mấy triệu đô la thì không có gì mới. Nhưng bọn chúng em không làm sao moi được tin là v>

- Tôi đã gọi điện thoại, nhưng ông ấy hẹn sáng mai. Tôi cáu tiết và nói cho hai phóng viên đến. Mai ông cử cho tôi hai con bé phóng viên mới về, trong đó có một đứa là con ông Trưởng Ban Kinh tế của ủy ban. Cái con mà tóc nhuộm vàng như ca ve ấy. Mặc kệ chúng nó chọc ngoáy thế nào cũng được. Còn bây giờ, tôi cho các ông biết chuyện này, nhưng nhớ là tin tối mật, tuyệt mật đấy nhé.

- Vâng ạ, chúng em hiểu - Bình lễ phép nói.

Trần Ngọc ra vẻ quan trọng:

- Một ông Phó Giám đốc công an tỉnh vừa thông báo cho tôi biết; Viện Kiểm sát đã ký lệnh bắt tạm giam thẳng Cao Đức Lâm, con ông Cẩm. Nó là thủ phạm lấy cắp tiền của Ngân hàng Phú Tài đem chơi bạc và nuôi con hoa hậu Minh Phương. Chiều tối nay sẽ bắt. Anh Quang phải rình chụp bằng được ảnh lúc bắt nó. Anh Bình cho gọi hai đứa phóng viên nào tin cẩn nhất, đi viết ngay về mối quan hệ giữa thẳng Lâm và cô hoa hậu này. Tìm cho ra ngôi nhà chúng mới mua và những nơi chúng hay đến chơi, phỏng vấn các chủ quán, chủ nhà hàng xem chúng ăn chơi kiểu gì? Phải đào bới xối lộn Công ty Toàn Gia lên, kiếm được càng nhiều thông tin càng tốt.

Trưởng ban Bình nói rụt rè:

- Báo cáo anh, nếu có bắt thẳng Lâm thì mình cũng chỉ nên đưa tin... Dù sao thì nó cũng là cháu cụ Huy; ông Cẩm cũng là người tốt. Mình viết sâu quá, mấy ông tuyên giáo Tỉnh lại bảo mình xâm phạm đời tư...

- Vớ vẩn. Cậu giở Luật Báo chí ra mà xem. Làm gì có quy định thế nào là đời tư? Đời tư công dân là gồm những chi tiết gì? Mối quan hệ gì... Đốt đuốc bảy ngày soi cũng không thấy. Dân bây giờ thì chỉ thích bài nào viết phanh phui đời tư của quan chức, của các loại con ông, cháu cha, chắt bà cụ... Các ông làm báo thời nay mà tư duy cũ như... cũ như bao cấp.

Thấy Trần Ngọc nổi nóng, Bình biết là không nên nói thêm. Trần Ngọc dặn Quang:

- Cậu nhớ là phải kiếm được những tấm ảnh thật “hoàn trắng” nhé. Tôi có thưởng.

- Vâng ạ .- Quang nói rõ to rồi kéo Bình chuồn ngay.

Ra khỏi phòng, vừa đi, Quang vừa nói:

- Đấy anh nghe chưa, cứ bảo làm sao phóng viên bọn em coi lão ấy không ra gì? Lão ấy ăn của bà Dung có phải ít tiền đâu. Em còn chụp được ảnh bà Dung dúm tiền cho lão ấy... Thế mà bây giờ con ông bà ấy bị bắt, đã trở mặt ngay.

- Lạ nhỉ, cái con Phương nó làm gì nên tội mà cũng viết bêu riếu nó.

- Anh không nhớ cái vụ lần trước à? Chính lão Nam, thằng Nguyễn và cả thằng Lâm thuê tiền ông Ngọc nhà mình bày trò đánh công ty Hoàng Quân dở sống dở chết.

Bình nói:

- Chú mày biết lắm quá. Biết nhiều không tốt đâu. Với sếp nhà mình, tao mà không học ba con khỉ thì chết từ lâu rồi.

- Ba con khỉ nào?

- Ba con khỉ đá bày trên nóc tủ ấy. Một con bịt mắt, một con bịt mũi và một con bịt tai.

- Anh ghê thật đấy. Em đi chụp ảnh, nhưng em sẽ nói là do sơ xuất bị hỏng máy, không chụp được. Em thấy đăng báo ảnh người ta bị còng tay, nom bắt nhân lắm.

Quang về phòng và gọi điện thoại cho Tuấn:

- Này, có tin tối mật đây. Chuẩn bị bắt Cao Đức Lâm, mang máy ảnh đến phục sẵn đi.

- Bao giờ bắt? Mà nó bị tội gì?

- Có lẽ từ giờ đến tối. Còn tội của nó à... Thôi, hãy bí mật đã. Nhớ đừng có nói âm lên. Trưởng phòng Cảnh sát hình sự mới a lô cho tao đấy.

- Hay lắm. Bọn mình lại phải chiếm sẵn chỗ ở nhà ông thiện chó.

Tuấn lại gọi điện thoại cho một phóng viên khác:

- Báo cho ông biết một tin tuyệt mật. Trả công nhau một châu bìa với “vitamin gâu gâu” nhé.

- Nhất trí thôi. Nhưng vấn đề là tin gì?

- Dỏng tai lên mà nghe. Sắp bắt thằng Cao Đức Lâm, con ông Cẩm rồi.

- Nó bị tội gì?

- Nghe nói là lợi dụng oai của bố, bắt các doanh nghiệp cống nạp.

- Nhưng làm sao công an dám bắt nó. Ông Hòa còn là lính của ông Cẩm cơ mà?

Tuấn cười hi hi:

- Thế mới là cái sự đời.

Bà Dung thấy sốt ruột khi thấy Lâm cứ ngồi mãi với cụ Huy. Bà định xuống gọi thì có điện thoại. Đó là số máy của ông Nam.

- Chào anh Nam, tôi nghe đây.

- Chào chị Dung, chị đang ở đâu đấy?

- Tôi ở nhà chứ còn biết đi đâu bây giờ.

- Xin lỗi chị, tôi hỏi điều này, nếu không phải, xin chị bỏ quá cho.

Bà Dung ngạc nhiên:

- Anh cứ nói. Có chuyện gì thế?

- Chị biết tin về cháu Lâm chưa?

- Chưa tin gì Nó đang ngồi nói chuyện với ông nội.

- Trời ơi, thế là không ai biết gì. Có lệnh của công an tỉnh bắt cháu Lâm rồi đấy.

Bà Dung loạng choạng:

- Cái gì ai bắt thằng Lâm?

- Thưa chị, ngoài công an tỉnh thì còn ai vào đây nữa. Công an đề nghị và Viện Kiểm sát phê chuẩn rồi. Lát nữa là họ đến bắt đấy.

Bà Dung run rẩy:

- Anh nói thật đấy chứ?

- Em sao dám nói dối anh chị. Chị báo anh kiểm tra ngay xem.

- Nhưng họ bắt nó vì tội gì?

- Nghe nói là nó lấy của Ngân hàng mấy triệu đô la và đem cho con hoa hậu hết.

Bà Dung buông máy rồi nghiêng rằng:

- Con ơi là con. Tao đã biết ngay mà... Thế nào cái con hoa hậu ấy nó cũng làm khổ đời con thôi. Trời ơi... dám lấy hàng triệu đô la cho gái... !

Bà chạy xồng xộc xuống nhà cụ Huy. Nhưng vừa ra đến sân, bà. dừng lại suy nghĩ. Rồi bà lại quay vào nhà và lẩm bẩm.

- Nhưng mà vô lý nhỉ? Nó có là thủ quỹ, kế toán đâu mà lấy tiền được. Mà hàng triệu đô la, chứ có phải vài chục ngàn đâu...

Nghĩ vậy, bà lấy sổ danh bạ điện thoại rồi gọi vào máy di động cho ông Hòa. Nhưng đáp lại là tiếng báo máy ngoài vùng phủ sóng. Bà bực tức gọi cho ông Minh, nhưng có chuông mà không có người thưa máy. Bà lại gọi cho ông Cẩm.

Lúc đó, ông Cẩm đang đi ô tô về nhà. Thấy số máy ở nhà gọi, ông đặt máy xuống, không trả lời.

Bà Dung nổi nóng ném máy xuống salon:

- Không biết đang rúc vào con đĩ nào mà im thế?

Lúc này, ngoài đường gần nhà ông Cẩm. Các phóng viên mang máy ảnh đủ kiểu bắt đầu lảng vảng xung quanh. Hồng Quang và Tuấn gõ cửa nhà ông bác sĩ thiên chó. Nhưng nhà ông không có ai ở nhà.

Thế là Quang và Tuấn ngồi ngay trên vỉa hè, trước cửa nhà ông Cẩm không quá ba chục mét.

Rồi các phóng viên cũng túm lại với nhau. Họ khoe máy ảnh và chỉ trỏ, bàn tán về ngôi nhà của ông Cẩm.

Hồng Quang nhìn các phóng viên rồi nói với Tuấn:

- Sao mà quân phóng viên nhà mình mũi thính thế nhỉ? Cứ như ruồi ấy.

Tuấn nói:

- Chuyện, thông tin bây giờ là tiền bạc mà lại. Này, mày thử nghĩ xem? Đến một ngày nào đó, chẳng may mình phạm tội, trước cửa nhà, cũng lại có cảnh này thì khủng khiếp nhỉ?

Minh Phương đi xe về nhà ông Cẩm để gặp Lâm. Trong lòng cô rối bời. Đến gần nhà. cô giật mình khi thấy đám phóng viên đông có đến hai chục người đang đứng ngồi chầu chực. Cô vội bảo lái xe:

- Anh rẽ ngay bên phải cho tôi.

Lái xe giật mình vội cho xe dừng lại và lùi xe, rẽ đi.

Ông Cẩm đi xe về. Xe vừa dừng thì đám phóng viên xô lại chụp ảnh lia lịa. Ông Cẩm bất ngờ đứng sững như trời trồng ngay trước cửa nhà mình. Vừa lúc ấy, Bà Dung ra cửa và thấy cánh đó, bà há miệng định kêu nhưng tiếng kêu cứ bị tắc ngặt trong cổ...

Sau một thoáng bối rối ông Cẩm lấy lại được bình tĩnh, ông mỉm cười với các phóng viên. Nụ cười có vẻ hồn nhiên pha một chút cao ngạo khiến cho các phóng viên cut hứng.

Phía ngoài xa, một trinh sát hình sự trong vai người chạy xe ôm gọi bộ đàm:

- Báo cáo anh Kim, hiện nay có khoảng gần hai chục phóng viên đang vây nhà ông Cẩm. Họ nghe thông tin là sắp bắt Cao Đức Lâm.

Thượng tá Kim lúc đó đang ngồi với ông Hòa và trung tá Mỹ, trung tá Hải.

Đỗ Kim quay sang nói với ông Hòa:

- Báo cáo anh, phóng viên đang tập trung ở nhà anh Cẩm để chụp ảnh bắt Cao Đức Lâm.

Ông Hòa đứng phắt dậy, đấm xuống mặt bàn:

- Thế này thì loạn hết! Loạn hết. Tại sao các nhà báo lại biết...? Thế này thì còn làm công an làm gì nữa. Tôi không thể hiểu nổi là tại sao gần đây cứ công an đi bắt tội phạm nào là có các nhà báo rồ rẩn lên mây kéo nhau đi như thể xem hội.

Ông nhìn thẳng vào từng sĩ quan bằng ánh mắt nghiêm khắc rồi nói cay đắng:

- Các anh phải nghĩ là họ có tội thì phải bị xử lý bằng pháp luật. Nhưng đừng có bêu riếu, làm nhục họ, làm nhục gia đình, họ hàng nhà người ta. Người phạm tội phải chịu xử lý đã đành, còn những người khác thì sao? Bây giờ cảnh sát hình sự, rồi công an phường, quận, đi bắt đối tượng ở đâu cũng cho nhà báo theo để tường thuật... Đó là căn bệnh sinh thành tích, thích khoe khoang, là muốn thỏa mãn cái sự háo danh của mình. Các anh có nhớ chuyện vì bị báo chí bôi mớ mà con gái của anh Tùy đã nhảy từ gác ba xuống tự tử không?

Thấy Giám đốc nổi nóng, mọi người sợ hãi nhìn nhau. Thượng tá Kim rót ly nước lạnh đưa cho ông Hòa. Ông nhấp một ngụm nước rồi dịu giọng:

- Anh Kim nghĩ cách giải tỏa họ ra khỏi khu vực nhà anh Cẩm đi. Sáng mai anh Cẩm sẽ đưa thằng Lâm lên đây đầu thú.

- Báo cáo anh, có lẽ phải gọi cho anh Quy, trưởng Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy, nhờ anh ấy can thiệp

Trung tá Tùng:

- Vô ích thôi, Các nhà báo ở tỉnh này có coi ông Quy ra cái gì đâu.

Thượng tá Kim:

- Báo cáo anh, tôi sẽ tới đó ngay.

- Nhưng đừng có mặc quần áo cảnh sát và nên đi xe máy.

- Vâng ạ.

Kim vừa ra khỏi phòng thì ông Hòa chạy ra:

- Này Kim, chờ chút đã.

Rồi ông nói thầm điều gì đó với Kim, chỉ thấy anh gật đầu.

Tại nhà ông Cẩm.

Ông đi đến một tập phóng viên:

- Tại sao hôm nay tôi lại có may mắn thế này? Nào bạn nào có thể cho tôi biết vì sao không?

Nghe ông nói vậy một số phóng viên bắt đầu lảng lảng chuồn.

Phóng viên Thúy Quỳnh phóng xe máy đến nơi thấy cảnh ông đang bị các nhà báo vây, cô xông vào:

- Cháu chào bác Cẩm. - Rồi cô quay sang đám phóng viên - Nào các ông chụp xong chưa? Xong rồi thì biến ra để tôi phỏng vấn bác Cẩm một câu.

Các phóng viên chẳng ai lạ gì Thúy Quỳnh vì cô là một phóng viên nổi tiếng là sắc sảo, sống trung thực nhưng giọng điệu thì cũng vào loại đánh đá, vì vậy, nhiều lúc khi cô lên tiếng thì anh em phóng viên, nhất là phóng viên trẻ cũng nể.

Ông Cẩm nói luôn:

- Bây giờ thế này, ảnh thì các bạn đã chụp xong rồi, vậy bạn nào cần hỏi thì xin mời lên nhà.

Thấy thái độ của ông như vậy các phóng viên đâm ra lúng túng. Quỳnh nói nhỏ với ông:

- Bác cháu mình lên phòng đi.

Và rồi cuối cùng chỉ có Quỳnh cùng với Hồng Quang vào nhà ông Cẩm.

Ông Cẩm gọi bà Dung:

- Mình pha nước cho các nhà báo uống đi.

Rồi ông quay sang hỏi:

- Hai cháu có thể cho bác biết tại sao lại có chuyện các phóng viên xông đến nhà rình chụp ảnh bác.

Thúy Quỳnh nói trịnh trọng:

- Thưa đồng chí Thứ trưởng, nói thật là chúng tôi cũng thấy xấu hổ trước những cảnh như vừa rồi.

Rồi cô ngừng lại và nói với giọng chân thành:

- Chúng cháu xin bác bỏ quá cho. Làm báo bây giờ nhiều lúc cũng phải bất nhẫn như vậy. Chúng cháu cũng biết như vậy là không phải, nhưng thưa bác, nhiều khi miếng cơm manh áo phụ thuộc vào những tấm ảnh như vừa rồi. Bác cho phép cháu được hỏi một câu.

Lúc này bà Dung mang nước uống ra, bà đã lấy lại được bình tĩnh. Bà gượng vui vẻ:

- Gồm các nhà báo hôm nay quan tâm đến gia đình nhà tôi quá. Mời các anh chị uống nước.

- Cháu cảm ơn bác.

Bà Dung đi ra và nấp ở một chỗ lắng nghe.

Chờ cho bà Dung quay đi. Quỳnh nói:

- Thưa bác, thật ra các phóng viên đang tập trung ở đây là vì có một thông tin rằng Viện Kiểm sát nhân dân tỉnh đã phê chuẩn lệnh bắt anh Cao Đức Lâm, con trai bác vì tội lấy cắp tiền của ngân hàng. Vậy có chuyện đó không?

Ông Cẩm lặng đi, rồi nói:

- Thông tin của các cháu có là đúng. Bác cũng vừa được các đồng chí có trách nhiệm ở công an tỉnh và Viện Kiểm sát cho biết cách đây nửa giờ. Bây

giờ thế này, các cháu hãy hiểu cho bác, hiện nay bác rất buồn và đau đớn. Nhưng pháp luật phải công bằng với tất cả mọi người. Bác nói thế tùy các cháu nghĩ.

Bà Dung đứng ở phía ngoài nghe hết câu chuyện, bà lao bổ vào:

- Ông vừa nói cái gì? Ai bắt thằng Lâm?

Ông Cẩm đỡ vợ ngồi xuống:

- Mình hãy bình tĩnh rồi tôi sẽ nói hết cho mình hiểu.

Rồi ông quay sang nói với Quang và Quỳnh:

- Thôi bây giờ bác xin các cháu, mọi việc rồi sẽ đâu có đó. Bác hứa sẽ dành cho các cháu một buổi trả lời phỏng vấn.

Bà Dung thì lồng lên:

- Ông nói cái gì? Ông nhắc lại cho tôi nghe xem nào? Như thế này mà ông lại còn định trả lời phỏng vấn bọn nhà báo này à?

Bà quay ngoắt sang chỉ mặt Quang và Quỳnh:

- Thì ra các người đang rình quanh nhà tôi để chụp ảnh cảnh công an đến bắt con tôi có phải không? Lương tâm các người để đâu. Nhân phẩm các người vứt đi đâu hết rồi? Con tôi nó làm nên tội thì sẽ có pháp luật trừng trị nó, việc gì mà các người xông đến tận nhà người ta rình mò. Nào bây giờ có cần chụp ảnh để đưa nhà tôi lên báo thì gọi hết tất cả lên đây, thích chụp cái gì cũng được.

Quỳnh và Quang lúng túng chưa biết nói thế nào thì ông Cẩm đỡ lời:

- Thôi đi mình, cũng đừng trách các cháu. Thời buổi thông tin bùng nổ mà.

Quang nháy mắt ra hiệu cho Quỳnh rút lui.

Quỳnh nói khẽ khàng:

- Thưa bác, đúng là chúng cháu cũng đã có những hành động không phải với hai bác và gia đình. Chúng cháu xin phép về, hẹn gặp bác vào dịp khác.

Quang và Quỳnh ra về. Một số phóng viên vẫn đang ở dưới chờ. Thấy hai người ra, họ xô đến. Một phóng viên:

- Thế nào, có được gì không mà?

Một phóng viên khác:

- Ông Cẩm nói thế nào?

Thúy Quỳnh nói đồng dục:

- Chúng mình bị lừa cả rồi. Chả có chuyện gì cả.

Một phóng viên còn rất trẻ, tóc nhuộm hoe hoe nói:

- Lừa là thế nào? Thông tin mà thằng này có là rất chuẩn. Chắc ông Cẩm lại dí cho mấy đồng hay sao mà im miệng nhanh thế?

Quỳnh quắc mắt nhìn anh phóng viên trẻ:

- Chả lẽ chị lại cho mày một cái tát. Lát nữa tao sẽ gọi điện cho bố mày để hỏi xem có phải bố mày là Phó Tổng biên tập mà để mày ăn nói như vậy không?

Anh chàng phóng viên nọ vội lỉnh ra sau. Đám phóng viên biết Quỳnh nổi nóng nên họ im lặng. Quỳnh nói:

- Chúng mình nên về đi. Làm như thế này ngượng lắm. Chả còn chút tình người nào.

Một phóng viên cười khẩy:

- Bà chị hôm nay “nhân văn” đáo để nhỉ? Thế em hỏi chị, khi thằng Lâm nó ăn cắp hàng triệu đôla, nó đi đánh bạc, chơi gái, tậu nhà, tậu xe; đi du lịch nước trong nước ngoài với hoa hậu; bố mẹ nó cậy có chức có quyền rót tiền cho nó ăn chơi; tạo điều kiện cho nó làm giàu bất chính thế thì họ có tình người à?

Quỳnh nói:

- Việc họ phạm pháp như thế nào sẽ có pháp luật. Còn thấy người ta đau khổ mà mình hí hửng thì chả có gì hay ho cả.

Nghe Quỳnh nói thế, các phóng viên cũng có vẻ thấy ân hận và thế là họ lục tục kéo nhau ra về.

Minh Phương đứng ở một ngách phố, cô thấy các phóng viên về, cô thở phào nhẹ nhõm rồi len lén đi đến nhà ông Cẩm.

Trong nhà, ông Cẩm dìu bà Dung vào phòng và đóng cửa lại.

Bà túm lấy ông, đấm vào ngực ông huỳnh huỵch. ông cố chịu đựng và gỡ tay vợ ra:

- Tôi xin mình, hãy bình tĩnh đi nào.

- Bình tĩnh cái phải gió. Bây giờ thằng Hòa, thằng Minh cho quân đến bắt con mình mà ông còn bình tĩnh à? Nào bây giờ ông đã mở mắt ra chưa? Ông cứ kể rằng ngày xưa ông từng nhường cho chúng miếng lương khô cuối cùng; rồi nào là ông gác hộ chúng khi chúng buồn ngủ, rồi những lần chúng nó vi phạm kỷ luật dân vận đi tán gái bản, đi ăn trộm sản... ông cũng bảo vệ. Bây giờ thì chúng nó trả ơn ông thế đấy.

Ông Cẩm:

- Mình đừng hiểu sai các cậu ấy. Trong giờ phút này các cậu ấy cũng đau đớn không kém gì tôi và mình đâu.

Bà Dung bĩu môi:

- Ông làm sao thế nhỉ. Đến giờ này mà ông vẫn còn tin chúng à? Tôi hỏi ông, ông đã tận mắt nhìn thấy chứng cứ về việc thằng Lâm lấy cắp tiền chưa?

Ông Cẩm:

- Chả lẽ Giám đốc công an tỉnh, Viện trưởng Viện Kiểm sát nói với tôi mà lại không chính xác à?

- Thằng Lâm lấy mấy triệu đôla?

- Theo báo cáo thì khoảng hơn ba triệu.

Bà Dung:

- Ông nghe có thấy vô lý không. Nó vẫn phải xin tiền tôi ăn sáng, vẫn phải xin tiền tôi để lo mua nhà mua cửa, thế nó lấy tiền kia đem đi đâu, mua cái gì cho hết? Con tôi đẻ ra tôi biết chứ, nó không ăn nhậu, không hút sách, không cờ bạc, thế mà lại bảo nó lấy ngần ấy tiền à?

Ông Cẩm cười đau khổ:

- Cả tôi và mình đều nghĩ về nó như vậy. Nhưng hóa ra sai tất. Nó không ăn nhậu nhưng nó hút và cờ bạc. Tất cả số tiền lấy cắp được ở ngân hàng nó đều nướng vào sòng bạc.

Bà Dung:

- Ông bảo công an xem lại đi. Tôi sợ rằng có đồng nào, cái con hoa hậu kia nó thu hết rồi. Đứa nào vu cho con tôi nghiện hút... Tôi rạch mồm nó ra.

Vừa lúc đó, cụ Huy và Lâm xuất hiện. Bà Dung trông thấy Lâm vội lao bổ đến, ôm lấy con và xoa đầu, xoa vai như thể kiểm tra xem có bị thương tích gì

không. Bà nói run rẩy :

- Con ơi, con nói đi... Họ nói con như thế là sai có phải không?

Lâm bình tĩnh:

- Mẹ ạ, họ nói không sai đâu.

Bà Dung trở mắt nhìn con trai rồi nói run run:

- Vậy là vậy là con có lấy tiền của Ngân hàng?

- Vâng!

- Con có đánh bạc?

- Vâng!

- Con... con... có nghiện hút?

- Vâng !

Bà Dung nhìn con trân trân rồi đổ vật xuống, bất tỉnh.

Vừa lúc đó, Minh Phương vào. Cô trông thấy Lâm và cứ thế nước mắt trào ra.

Lâm vội vàng kéo Minh Phương ra ngoài. Lâm dúm vào tay Phương chiếc chìa khóa xe ô tô, nói gấp gáp:

- Không biết lúc nào công an bắt anh... Có việc này, chỉ có em là giúp anh được.

- Việc gì thế?

- Trong xe ô tô, anh còn để một bánh hê-rô-in. Em lấy xe của anh đi ngay. Ra chỗ nào vắng, em mở cốp sau, lấy bánh hê-rô-in còn lại của anh trong ngăn lớp dự phòng... em ném đi.

- Trời ơi, sao anh... sao...

- Anh lạy em... Đi ngay đi. Kéo không kịp nữa rồi.

Nói rồi Lâm đẩy vào lưng Phương. Cô chạy xuống xe và nổ máy đi luôn.

Vẫn anh trinh sát hình sự trong vai người chạy xe ôm đứng ở góc phố gọi bộ đàm:

- Báo cáo thủ trưởng, cô Minh Phương vừa lấy xe ô tô của Lâm đi rồi.

- Có ai đi cùng nữa không?

- Báo cáo không.

- Đồng chí cứ tiếp tục theo dõi.

Minh Phương phóng xe đi với tốc độ khá nhanh. Hai cảnh sát giao thông đi tuần trên một chiếc mô tô màu trắng vội rú còi đuổi theo. Họ chặn xe Phương lại. Nhưng một anh cảnh sát nhận ra Phương. Anh thay đổi thái độ:

- Xin chào hoa hậu. Tại sao phóng xe nhanh thế?

Phương thở hắt ra nhẹ nhõm:

- Em xin các anh... em có chút việc gấp.

- Chú ý chạy cẩn thận nhé.

Nói rồi anh giơ tay chào với phong thái rất hào hoa.

Phương lái xe ra một bờ hồ. Cô dừng xe lại và nhìn quanh như sợ có ai theo dõi. Thấy không có gì có gì khả nghi, cô mở cốp xe và lục lọi, tìm được bánh hê-rô-in để trong ngăn lớp dự phòng. Cô nghiêng rương ném xuống hồ rồi đứng phúi tay.

Tại nhà ông Cẩm.

Bà Dung đã tỉnh lại. Bây giờ thì bà trở lại bình tĩnh. Bà hỏi:

- Có phải lúc này con Phương đến đây không?

Lâm nói:

- Con nhờ Phương đi lo giúp chút việc.

Bà cười nhạt:

- Nó lo được cái gì? - Bà quay sang ông Cẩm - Thế nào, ông còn đứng đấy à? Sao ông không đi hỏi những đàn em yêu quý của ông là lúc nào thì đến bắt con ông, và có lẽ sẽ bắt cả tôi. Ông thấy nhục chưa? Con ông nó phạm tỳ tội, thế mà họ làm âm lên, còn thông báo cho phóng viên biết để chúng nó đến chụp ảnh, quay phim.

Cụ Huy đang ngồi ở ghế đứng bật dậy. Cụ gõ ba toong xuống nền nhà:

- Chị Dung, chị nên bỏ cái giọng hỗn láo ấy đi. Chị đừng có xúc phạm vắng mặt những người như anh Hòa, anh Minh, anh Trác. Con mình làm nên tội thì phải chịu... Tại sao đi trách cứ người ta.

Bà Dung nhìn bố chồng bằng vẻ mặt căng căng rồi nói với ông Cẩm:

- Đây là ý kiến của ông, còn mình... có lời vàng ý ngọc gì thì nói nốt ra.

Ông Cẩm vẫn nhẫn nhịn:

- Bây giờ không phải là lúc trách cứ ai. Hãy lo cho việc thằng Lâm...

- Lo được cái gì nữa nào? Chúng nó giả nhân giả nghĩa... Nó chuẩn bị bắt thằng bé xong xuôi rồi mời gọi ông đến để đả thông tư tưởng có phải không? Nếu chúng nó tử tế thì ngay khi thấy thằng bé hư hỏng, chúng nó phải nói cho mình biết... đằng này đến lúc bắt con người ta rồi thì mới...

- Chị im đi - Cụ Huy nổi giận - Chị gọi ai là “chúng nó” vậy. Tại sao chị ăn nói hàm hồ thế. Thế chị tưởng mình chị biết xót thằng Lâm, còn chúng tôi đây là gỗ đá à? Cả dòng họ này có mỗi mình nó... Nó làm sao thì tôi có nhắm mắt được không?

Bà Dung nghiêng răng kèn kẹt. Bà lôi Lâm đi ra ngoài :

- Mẹ với con đi lên gặp ông Hòa, để xem ông ấy ăn nói thế nào.

Vừa lúc đó, thượng tá Kim vào. Anh nhã nhặn:

- Chào chị Dung. Chị không phải gặp anh Hòa. Có gì cứ nói với tôi cũng được.

Bà Dung nhìn thượng tá Kim từ đầu đến chân:

- Anh là ai?

Thấy thái độ của Bà Dung như vậy, Đỗ Kim nghiêm giọng:

- Tôi là Đỗ Kim, Phó Giám đốc công an tỉnh. Trưởng ban chuyên án điều tra về vụ mất cắp tiền tại Ngân hàng Phú Tài. Thừa ủy quyền của Giám đốc đến nói chuyện với gia đình.

Bà Dung:

- Có chuyện gì?

Ông Cẩm đi ra và nói:

- Mời đồng chí vào đây đã.

Mọi người ngồi vào ghế, thượng tá Kim chỉ vào Lâm đang đứng khép nép ở góc nhà:

- Cháu lại đây.

Rồi Kim chỉ cho Lâm ngồi xuống bên cạnh mình.

Nhưng Lâm chưa kịp ngồi xuống thì bà Dung đã kéo Lâm về phía mình. Thượng tá Kim làm như không biết thái độ đó của bà Dung, anh nói thông thả:

- Thưa cụ, thưa anh Cẩm, chị Dung. Trước hết, tôi xin truyền đạt lại ý kiến của Ban Giám đốc công an tỉnh. Đã có lệnh khởi tố bắt tạm giam bị can đối với cháu Cao Đức Lâm về tội danh đánh bạc và lấy cắp tiền của Ngân hàng Phú Tài. Chiều nay, chắc Giám đốc Hòa và Viện trưởng Viện Kiểm sát đã báo cáo anh Cẩm.

Thượng tá Kim nói rất chậm rãi hai chữ “báo cáo”.

Ông Cẩm gật đầu và nói:

- Trưa hôm nay thì Ngân hàng mới có đủ chứng cứ về việc thằng Lâm rút tiền và thằng Tony Nguyễn... Các anh ấy đã cho tôi biết ngay.

Bà Dung chen vào:

- Và họ ký lệnh bắt ngay thằng Lâm?

Thượng tá Kim:

- Chúng tôi sẽ không thực hiện lệnh bắt cháu Lâm mà Viện Kiểm sát đã phê chuẩn.

Bà Dung:

- Thật ư? Thằng Lâm vô tội phải không?

Thượng tá Kim:

- Không, Lâm có tội và tội của cháu nặng, rất nặng nữa là khác. Chị có biết cháu đã lấy của ngân hàng gần bốn triệu đô la để đem đi đánh bạc không? Nếu chị là Giám đốc công an tỉnh, liệu chị có thể để cho một kẻ phạm tội như vậy thoát khỏi pháp luật không? Chúng tôi quyết định... không, không phải là chúng tôi mà của Giám đốc Hòa... Giám đốc Hòa quyết định không bắt cháu Lâm mà sẽ chờ cháu tại phòng của Giám đốc. Ngay bây giờ

cũng được, ngày mai cũng được, và cũng có thể là....là ngày kia? Nhưng lâu hơn nữa thì không được Tôi nói thế, chắc cụ và anh chị hiểu cho.

Ông Cẩm:

- Tôi cũng đã nói chuyện với các anh ấy rồi. Các đồng chí cứ yên tâm.

Nghe chồng nói vậy, bà Dung quay sang hỏi:

- Ông nói họ cứ yên tâm... có nghĩa là ông sẽ mang thằng bé nộp cho họ chứ gì?

Rồi bà cười khẩy:

- Thì cũng vẫn là bắt. Một đảng là bắt tại nhà, một đảng là bắt tại trụ sở công an... Có gì khác đâu.

Thượng tá Kim đứng dậy:

- Thưa chị, khác nhiều đấy, rất nhiều đấy. Thôi xin phép cụ và anh chị, tôi về.

Ông Cẩm tiễn thượng tá Kim ra ngoài đường và nói:

- Cám ơn đồng chí. Mai tôi sẽ đưa cháu lên công an tỉnh.

Kim nắm tay ông Cẩm:

- Càng sớm càng tốt anh ạ. Đó là cách đầu tiên để giảm nhẹ tội cho cháu đấy. Anh cũng nói sao để cháu hiểu là không có cách nào trốn được đâu và như vậy thì chỉ thêm nặng tội.

- Vâng.

Thượng tá Kim đi xe máy ra ngoài đường lớn thì bị ngay một nhóm phóng viên vây quanh xúm lại.

Một phóng viên :

- Ông anh, cho bọn em hỏi tý chút.

Thượng tá Kim:

- Các cậu hỏi về vụ Lâm chứ gì?

- Ông anh sáng suốt.

- Có thông tin gì, hé cho bọn em xem đi.

- Ông anh có rồi, đi làm tý bia tươi đã.

Mấy phóng viên cứ nhao nhao hỏi làm Kim bật cười:

- Điều các cậu quan tâm là có bắt Cao Đức Lâm phải không? Tôi thông báo chính thức nhé: Chưa bắt và sẽ không bắt. Nào, nói thế đủ chưa?

- Nhưng mà tại sao lại không bắt. Viện Kiểm sát ra lệnh bắt khẩn cấp rồi cơ mà?

- Cậu về học lại luật đi nhé. Không có Viện nào ra lệnh bắt khẩn cấp cả. Thôi, tớ phải đi đây.

Lại một phóng viên túm lấy tay lái xe máy của Kim:

- Chắc chắn là chưa bắt phải không anh?

- Đúng thế.

Nói rồi Kim phóng xe đi.

Một phóng viên:

- Về thôi ông Kim đã nói thế đừng có chờ nữa.

Một phóng viên:

- Tao cóc tin mấy bố công an này. Họ đánh lạc hướng đấy. Chắc ông Kim vào làm công tác tư tưởng cho gia đình... Được rồi, mình cứ phục kích ở đây. Chờ đến đêm xem sao.

Thượng tá Đỗ Kim đi rồi, cụ Huy hỏi Lâm:

- Cháu có đủ dũng cảm ngày mai lên đầu thú tại công an tỉnh không?

Lâm cúi đầu không nói gì. Ông Cẩm nắm lấy bàn tay con trai:

- Bây giờ là lúc con phải dũng cảm với chính bản thân mình. Mai bố đưa con lên với chú Hòa.

Bà Dung cười mỉa mai:

- Hay thật, chả có gia đình nào như gia đình nhà này. Cả ông lẫn bố chỉ vận động, khuyến khích con đi nộp mình cho công an.

Ông Cẩm:

- Tội của nó là quá rõ rồi. Bây giờ chỉ còn cách ra công an đầu thú thì sau này khi xét xử, người ta mới có lý để giảm nhẹ tội cho. Chú Hòa không muốn bắt nó ngay cũng là vì lẽ đó và giữ gìn chút danh dự cho nhà... Tại sao mình không chịu hiểu.

Bà Dung:

- Tôi không thể nào hiểu được và cũng không bao giờ muốn hiểu cái lý lẽ cách mạng của ông là mang con mình nộp cho công an. Tại sao ông không đi tìm hiểu xem thực hư chuyện con ông nó phạm tội thế nào? Chứng cứ thiếu đủ ra sao? Rồi dù như thế nào thì cũng phải tìm cách cứu con mình trước chứ. Ông tưởng tống nó vào tù thì nó sẽ thành người tử tế à? Ông giờ báo ra mà đọc, ông tìm ra thấy bao nhiêu người khi ra tù mà lương thiện?

Nghe giọng nói cay nghiệt và bênh con một cách mù quáng của bà Dung, cụ Huy không chịu nổi. Cụ thở dài nảo nuốt rồi lắc đầu:

- Anh chị đã làm hỏng thằng Lâm rồi và bây giờ lại định muốn giết chết nó hay sao.

Bà Dung quắc mắt nhìn bố chồng:

- Con xin thầy. Việc của nhà con để chúng con tự lo.

Cụ Huy:

- Tất nhiên là anh chị phải tự lo, phải tự chịu trách nhiệm về việc để con mình hư hỏng. Cho đến giờ phút này thì tôi thấy cháu tôi lại hiểu biết hơn hai người nhiều đấy.

Nói xong, cụ chống ba toong lão đảo đi về.

Minh Phương ném xong bánh hêrôin xuống hồ, cô phóng xe đến cửa hàng của Giáng Hương. Hương đang ngồi đọc cho chồng đánh máy một văn bản gì đó. Thấy Phương, Hương chạy ra đón:

- Sao mà thiêng thế, từ lúc này đến giờ tao cứ thấy nóng ruột về mày. Mấy lần tao bảo anh Hiền gọi điện cho mày nhưng không được. Mà làm sao mặt mày tái nhợt như thế kia.

Minh Phương:

- Nhục nhĩ lắm mày ơi.

- Chuyện gì vậy?

- Công an có lệnh bắt Lâm rồi.

Giáng Hương tròn mắt nhìn:

- Bắt vì tội gì? Đưa đi trại cai nghiện à?

- Không. Chuyện nghiện hút lại là nhỏ. Lâm lấy cắp gần 4 triệu đô của ngân hàng đem đi đánh bạc hết. Công an vừa điều tra ra. Tao vừa phải lái xe đi ra hồ để vớt nốt bánh hêrôin mà Lâm vẫn giấu trong xe.

Giáng Hương ngồi phịch xuống ghế.

- May quá!

- Mà bảo may cái gì?

- Thế là quá may rồi. Công an họ bắt, khám xe, thấy một bánh hêrôin thì chỉ có đường ra dựa cột. Bao giờ họ bắt Lâm?

- Tao không biết, nhưng lúc này các nhà báo quây đầy ở nhà Lâm. Kiểu này chắc chỉ ngày mai là cùng. Mà bảo tao nên làm gì lúc này?

Giáng Hương suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi thì dù sao bọn mày cũng có một thời kỳ gắn bó với nhau, bây giờ nó hoạn nạn mà quay đi ngay cũng không phải. Mà cứ về nhà ấy đi, cố gắng an ủi Lâm...

Tại nhà ông Cẩm. Bà Dung hỏi Lâm:

- Con Phương đi xe ô tô của con à? Sao nó đi lâu thế?

- Chắc Phương sắp về rồi.

Bà Dung nói về mĩa mai:

- Có chắc không? Hay là nó lặn đi rồi?

Ông Cẩm:

- Tại sao bà cứ nghĩ xấu cho người khác thế?

Bà Dung:

- Vâng, còn ông thì luôn nghĩ tốt cho người khác và bây giờ thì họ tốt với ông như thế đấy.

Rồi bà quay sang hỏi Lâm:

- Mẹ hỏi thật con, số tiền con lấy được ở ngân hàng, con đã đưa cho cái Phương bao nhiêu?

Lâm nhìn mẹ khó chịu:

- Con chả đưa cho nó được đồng nào cả.

- Mẹ không tin. Mà là thằng đại gái vô cùng. Nhiều lần tao mà không ngăn lại thì có khi nó lột chả còn cái quần mà mặc.

Vừa lúc đó Phương về. Phương chào:

- Cháu chào hai bác.

Bà Dung:

- Chào chị.

Phương biết là bà Dung đang bực bội cho nên cô cũng không dám tỏ thái độ gì. Cô đưa chìa khóa xe cho Lâm và ngồi xuống bên cạnh. Cô thăm thì vào tai Lâm.

Bà Dung nhìn thấy cảnh đó ngứa mắt:

- Có điều gì thì anh chị nói to lên. Có phải đi buôn hêrôin đâu mà thăm thì.

Đến nước này thì Phương không nhịn được nữa, cô nói bằng giọng run run:

- Đúng là chuyện hêrôin đấy. Cháu vừa phải đi vớt một bánh hêrôin anh Lâm giấu trong xe xuống hồ. Để công an họ bắt được thì còn khổ nữa.

Bà Dung giật mình:

- Cái gì? Một bánh hêrôin cơ à?

- Vâng ạ.

Ông Cẩm nói:

- Thôi bây giờ hai mẹ con bà lên nhà, để tôi nói chuyện với thằng Lâm một lúc.

Bà Dung:

- Có gì thì ông nói ngay trước mặt tôi. Tại sao đến lúc này lại còn phải chuyện riêng với chuyện tư.

Ông Cẩm nổi cáu:

- Bà lên nhà đi cho tôi nhờ.

Phương thấy vậy cũng đứng dậy:

- Cháu xin phép hai bác. Cháu về.

Bà Dung:

- Vâng, chị về.

Lâm rất muốn chạy ra nói điều gì đó với Phương nhưng không làm sao đứng dậy nổi.

Ông Cẩm theo ra.

- Ngày mai bác sẽ đưa nó ra đấu thú. Cháu đừng để bụng với bà ấy, mẹ nào mà chả xót con.

Minh Phương:

- Cháu hiểu ạ. Bác cố gắng giữ gìn sức khỏe, thật ra cháu biết là thế nào cũng sẽ có một ngày như thế này.

Ở trong nhà, bà Dung hỏi Lâm:

- Con Phương nó có biết việc của mày không?

- Có lẽ cũng mới biết thôi.

- Trước đó nó có biết mày nghiện hút không?

- Biết từ lâu rồi.

Bà Dung nghiêng rằng:

- Thế mà nó cứ im như thóc. Ngày nào gặp cũng mẹ mẹ con con ngọt sớt. Bây giờ thì chưa gì đã giở mặt gọi bác bác cháu cháu.

Bữa cơm tối ở nhà ông Cẩm diễn ra tẻ nhạt vô cùng. Lâm thì chỉ nuốt nổi nửa bát cơm. Bà Dung đang ăn bỗng buông bát bỏ ra ngoài thêm nhà ngói. Ông Cẩm thì nhấp từng ngụm rượu nhỏ.

Bà Dung thấy một người đi xe đạp chầm chậm qua nhà, bà quay vào nói:

- Ông ra mà xem, công an nó đang theo dõi nhà mình đây này.

Đáp lại là ông Cẩm thở dài, lắc đầu.

Ông hỏi Lâm :

- Sáng mai bố đưa con đến đầu thú, con có chuẩn bị cái gì thì lát nữa chuẩn bị đi.

Lâm nín lặng hồi lâu rồi nói bình tĩnh:

- Thật ra con biết thế nào cũng có ngày này nên từ mấy hôm nay con đã chuẩn bị tinh thần rồi.

Ông Cẩm:

- Bố không trách con mà bố trách chính mình. Nhưng bố xin con điều này. Con đã một lần đại dột thì bây giờ hãy đừng đại dột thêm lần nữa. Chưa biết ngày mai sẽ ra sao nhưng bố tin rằng chú Hòa, chú Minh, chú Trác không phải là người cạnh tình cạnh nghĩa với bố cho nên con hãy bình tĩnh.

Lâm nín lặng rồi bỗng đứng cơn nghiện kéo đến.

Thấy Lâm ngáp ông Cẩm hỏi:

- Con lên cơn nghiện à?

Lâm uể oải trả lời:

- Vâng.

Nói rồi Lâm đi lên gác vào phòng riêng và lấy một tép hêrôin ra hít rồi nằm vật ra giường. Lâm mở máy điện thoại di động rồi thay một cái sim riêng vào. Chỉ mấy phút sau có dòng tin nhắn hiện lên: “Công an chuẩn bị bắt anh. Hãy đến chỗ em ngay”. Lâm gọi điện cho số máy hiện trên máy. Tiếng của Vy mừng rỡ.

- Em cứ tưởng công an bắt anh rồi.

Lâm nói cười cợt:

- Bắt thế nào được. Em đang ở đâu?

- Em vẫn ở chỗ cũ. Nhưng em đã lót ổ sẵn ở bên Đông Hưng rồi. Anh xuống đây rồi mai mình bùng đi Trung Quốc, thế là xong.

Lâm suy nghĩ rồi nói:

- Bây giờ anh không đi được nữa, công an đang gác ở ngoài đường.

- Anh phải cố lên, thiếu gì cách.

- Em đừng tắt máy đấy.

Rồi Lâm nằm vật ra suy nghĩ. Nghĩ đến cái cảnh ngày mai phải đưa tay vào còng số 8, phải mặc quần áo tù phải ở trong những căn buồng nhà giam chật chội, bẩn thỉu, Lâm bỗng sợ hãi.

Lâm tự nói với mình: “Sao mà yền thế hả Lâm, trong túi mà vẫn còn tiền, mà đi đâu trả sống được. Sang Trung Quốc rồi đi Hồng Kông, trái đất

này rộng lắm. Nếu mày vào trại giam thì mày sẽ chống chọi ra sao với những cơn thèm thuốc. Bọn đầu gấu ở trong trại biết mày là con nhà giàu chắc chắn là chúng nó sẽ hành hạ mày. Và rồi với tội này, chắc gì đã được sống mà trở về...”.

Ông Cẩm và bà Dung ngồi ở dưới phòng. Không ai nói với ai mà mỗi người đang theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình. Không chịu nổi cảnh im lặng này ông Cẩm mở cửa đi ra ngoài hiên ngồi. Bà Dung đang thần thờ suy nghĩ thì Lâm xuống. Bà ôm Lâm vào lòng rồi khóc nức lên từng chập:

- Con ơi, vào trại giam thì làm sao con sống được.

Lâm hỏi:

- Bố đâu rồi hả mẹ?

Bà Dung chỉ ra ngoài:

- Đang ngồi ngoài kia.

Lâm nói khẽ:

- Mẹ ơi, mẹ phải cứu con. Con mà vào nhà giam thì chỉ ba ngày là chết thôi.

Bà Dung run lên rồi ánh mắt lộ vẻ quyết đoán:

- Con bảo mẹ làm gì bây giờ?

- Con phải trốn ngay đêm nay.

- Nhưng mẹ sợ có công an canh ngoài kia.

- Không. Chiều nay ông Kim đã nói thế thì chắc ông Hòa không cho người gác đầu.

Bà Dung mím môi suy nghĩ rồi hỏi:

- Con định đi đâu?

- Có đứa bạn đang đón con ở dưới Hải Phòng, con sẽ sang Trung Quốc và ở Hồng Công.

- Con còn bao nhiêu tiền?

- Cũng còn vài chục ngàn đô bằng thẻ tín dụng. Nhưng mẹ phải làm thế nào để bố không biết.

Bà Dung:

- Mẹ đồng ý để con trốn đi. Được rồi mẹ sẽ có cách.

Nói rồi bà Dung buông Lâm ra, đi ra ngoài nói với ông Cẩm bằng giọng nhẹ nhàng khác thường:

- Bố thả Lâm vào ngủ đi. Rồi mai còn đưa con lên công an.

Ông Cẩm quay vào:

- Ngủ làm sao được bây giờ nữa. Giá như tôi vào tù thay nó được thì tốt quá.

- Bây giờ ông mới nghĩ thế à? Lẽ ra ông phải nắm nỉ tay Hòa, tay Minh để chúng có cách cứu thằng bé chứ?

Ông Cẩm nói:

- Các chú ấy sẽ có cách. Chúng không nỡ phụ tôi đâu.

Ông quay vào rồi ôm lấy Lâm:

- Thôi đi ngủ đi con. Cố giữ sức khỏe.

Bà Dung lục ở trong ngăn tủ lấy ra một vỉ thuốc ngủ và bóc lấy một viên đưa cho Lâm:

- Con uống viên thuốc này đi để mà ngủ.

Lâm lấy nước uống thuốc trước mặt ông Cẩm nhưng rất khéo léo giữ viên thuốc ở lại trong miệng rồi nhả vào ống tay áo và lặng lẽ đi lên phòng. Ông Cẩm chìa tay:

- Bà cũng cho tôi xin hai viên đi. Thức đêm để chờ cái phút đưa con đi đâu thú tôi chịu không nổi.

Bà Dung đưa cho ông hai viên và ông cũng uống luôn.

Một trinh sát hình sự theo dõi nhà ông Cẩm thấy đèn trong nhà phụt tắt. Anh gọi bộ đàm về báo cáo chỉ huy:

- Báo cáo anh, nhà ông Cẩm tắt đèn đi ngủ hết rồi ạ.

- Cứ để ý thêm lát nữa. Nếu mệt quá thì gọi người khác đến gác thay.

- Báo cáo rõ.

Anh trinh sát nói xong rồi lững thững đi ra một gốc cây to và ngồi xuống như gã say rượu.

Kim đồng hồ chỉ 12 giờ đêm.

Trời bắt đầu nổi cơn giông.

Anh trinh sát đang lơ mơ ngủ thấy gió lạnh lạnh, anh choàng tỉnh và ngó về phía nhà ông Cẩm, vẫn thấy tắt đèn

Anh gọi bộ đàm:

- Trời sắp mưa rồi. Em lại không mang áo mưa. Anh bảo thằng Sơn ra trông thay em nhé.

- Được rồi. Cậu về đi. Mấy phút nữa Sơn sẽ ra.

Anh trinh sát sung sướng đi luôn.

Bà Dung rón rén đi sang phòng ông Cẩm. Bà áp tai vào cửa lắng nghe. Từ trong phòng .tiếng ngáy nhè nhẹ của ông Cẩm vọng ra. Bà gật gù rồi sang phòng. Lâm. Bà mở cửa vào thì đã thấy Lâm đang đứng nhìn xuống đường. Bà nói:

- Bố mày ngủ say rồi.

Lâm bảo:

- Mẹ đi xuống đường kiểm tra, nếu có cảnh sát chắc chắn họ sẽ đi theo. Nếu không có gì, mẹ báo cho con biết.

Bà Dung gật đầu:

- Cẩn thận con nhé. - Rồi bà gửi cho Lâm một tập đồla - Con cầm theo mà phòng thân. Hình như trời sắp mưa. Con nhớ mang theo áo mưa và áo lạnh.

- Vâng.

Bà Dung đi xuống mở cổng và lững thững đi. Bà đi ngang qua gốc cây và không thấy có ai lạ. Bà quay lại và ngẩng mặt lên gác, vẫy Lâm. Lâm xuống nhà đứng nép vào cánh cổng.

Bà Dung đến ôm chặt Lâm vào lòng. Bà khóc nức lên, nhưng cố kìm. Rồi rất đột ngột, bà đẩy Lâm ra:

- Đi nhanh lên con. Đến chỗ nào, nhớ báo cho mẹ biết.

Lâm cũng khóc và quệt nước mắt đi như chạy ra ngoài đường lớn. Vừa lúc đó một người chạy xe ôm phóng đến:

- Đi đâu đấy chú em?

- Anh cho tôi ra bến xe.

Ngồi trên xe đi được một đoạn, Lâm hỏi:

- Tôi có việc phải đi Hải Phòng gấp. Anh có chở đi nổi không?

Người lái xe:

- Vấn đề là bao nhiêu?

- Ông muốn thế nào?

- Hai trăm ngàn.

- Ok.

Ông Cẩm đang nửa mê nửa tỉnh thì choàng dậy vì trời bỗng đổ mưa sầm sập. Ông lên phòng của Lâm để ngó xem con trai đêm cuối cùng ở nhà như thế nào? Ông sững người khi thấy cửa buồng mở toang, trong phòng không có ai. Ông chạy sang buồng bà Dung đập cửa:

- Dậy đi mình. Thằng Lâm có trong đấy không?

Bà Dung mở cửa nói ráo hoảnh:

- Nó ngủ ở phòng cơ mà.

- Tôi vừa sang phòng nó nhưng không thấy.

Bà Dung:

- Hay là nó đi toa lét.

- Làm gì có.

Hai ông bà vội vàng chạy xuống phòng của Lâm bật đèn lên và thấy mảnh giấy để trên bàn có mấy dòng chữ nguệch ngoạc: “Con xin lỗi bố mẹ. Con phải đi đây. Con không muốn vào tù”.

Thấy bà Dung đọc mảnh giấy mà thái độ vẫn bình thản, ông Cẩm nghi ngờ. Ông quắc mắt hỏi:

- Bà giúp nó trốn phải không?

Bà Dung:

- Tôi biết đâu đấy. Lúc nãy thấy nó bảo nó phải uống thuốc ngủ cứ tưởng nó ngủ say rồi.

Ông Cẩm chạy ra cửa sổ ngó xuống đường. Bà Dung quay mặt đi lấy tay che mặt cười. Ông Cẩm quay ngoắt lại và nhìn thấy nụ cười đó. Ông xông đến túm cổ áo bà:

- Bà nói đi, có phải bà cho nó trốn phải không?

Bà Dung lạnh lùng nhìn chồng:

- Đúng đấy, thì sao nào?

Ông Cẩm sững người, thẳng tay tát vào cái mặt căng căng của bà Dung.

- Bà lại giết nó rồi. Trời ơi là trời ?

Bà Dung:

- Tôi không thể nhẫn tâm mang con tôi nộp cho công an được. Còn ông, ông muốn giữ cái ghế của ông thì ngày mai, ông hãy ra công an và làm đơn xin từ con để được thanh thản. Tôi nói cho ông biết, nó mà vào tù thì tôi đi vào theo. Còn nó chết thì tôi cũng chết... để cho ông sống một mình mà giữ lấy cái danh trong sạch...

Ông Cẩm long lộn đi lại trong phòng và bỗng nhiên ông sực nhớ ra mảnh giấy ông ghi số điện thoại hôm trước ông mở cặp lấy mảnh giấy ra rồi vội vàng khoác áo mưa đi ra ngoài.

Anh cảnh sát bảo vệ gác cổng công an tỉnh đang gật gà gật gù thì thấy có một người lù lù đứng trước mặt.

Anh giật bắn người quát:

- Ai đấy?

Ông Cẩm tiến đến:

- Đồng chí cho tôi gặp khẩn cấp giám đốc Hòa hoặc anh Đỗ Kim.

Anh cảnh sát:

- Bác cho biết tên được không?

- Anh nói là có ông Cẩm đến gặp.

- May cho bác, hôm nay cả thủ trưởng Hòa lẫn thủ trưởng Kim đều có mặt ở đây - Anh gọi điện thoại báo cáo rồi quay sang nói với ông Cẩm:

-Thủ trưởng Hòa mời bác lên. Bác đã biết phòng chưa?

- Tôi biết rồi.

Giám đốc Hoà xuống chân cầu thang đón ông Cẩm.

Vừa gặp nhau ông Cẩm nói luôn:

- Hòa ơi, thằng Lâm nó trốn mất rồi.

Ông Hòa bình tĩnh:

- Anh lên nhà đã. Em cũng đoán là có thể nó sẽ trốn.

- Thế tại sao cậu không bố trí người canh gác?

Ông Hòa cười:

- Thật ra là có, nhưng mấy cậu trinh sát thấy trời mưa nên rúc vào đầu ngủ. Nhưng cũng chẳng sao.

Hai người vào phòng, ông Hòa rót cho ông Cẩm một chén nước nóng, ông Cẩm uống xong rồi nói:

- Tôi xin lỗi cậu. Nhưng quả thật tôi không thể ngờ được nó lại bỏ trốn. Thấy hai mẹ con nói chuyện lâu với nhau, tôi giục nó đi ngủ, rồi thấy nó xin

mẹ nó thuốc để ngủ thì cũng nghĩ là nó không có âm mưu gì. Hóa ra hai mẹ con nó bàn nhau.

Ông Hòa:

- Anh cứ bình tĩnh, cháu nó trốn rồi em cũng bắt được thôi. Em chỉ tiếc là tại sao chị Dung lại đại dốt thế.

Ông Cẩm đưa cho ông Hòa mảnh giấy:

- Anh cho kiểm tra số máy điện thoại này.

Ông Hòa nhìn số máy rồi nói:

- Số này ở dưới Hải Phòng.

- Hôm nọ khi số máy này gọi đến, nó vội vàng đi ngay.

Ông Hòa nhíu mày suy nghĩ rồi bấm điện thoại gọi thượng tá Đỗ Kim:

- Kim đấy à? Cậu và một cán bộ điều tra nữa đến ngay chỗ tôi.

Ít phút sau Đỗ Kim và một sĩ quan khác tới. Ông Hòa nói ngay:

- Thăng Lâm bỏ trốn rồi. Đây là số điện thoại của ai đó gọi cho nó mấy ngày trước. Số này từ Hải Phòng, như vậy có thể là Vy gọi từ chỗ nào đó. Cậu xác minh khẩn cấp ngay. Đồng thời báo cho một tổ hình sự đến ngay đây.

Thượng tá Đỗ Kim và anh sĩ quan cầm mảnh giấy đi ra ngay. Một lát sau họ quay lại.

Đỗ Kim:

- Báo cáo giám đốc số máy này là từ khách sạn tư nhân Hoàng Long ở gần Cầu Rào. Hai hôm trước có một cô gái đến đây thuê phòng ở và đã gọi cuộc gọi này cho số máy di động.

Anh chìa cho Giám đốc Hòa một mảnh giấy có ghi số máy.

Giám đốc Hòa hỏi:

- Bây giờ cô ta còn ở đó không?
- Báo cáo anh, nhân viên lễ tân nói vẫn có nhưng không phải tên là Vy.

Anh cảnh sát điều tra chạy vào:

- Báo cáo Giám đốc, khách sạn xác nhận là vào buổi đêm có một thanh niên đi chiếc Ford Mondeo mang biển số 7532 đến và đã ở lại với cô gái tại phòng 604.

Giám đốc Hòa nói quả quyết:

- Đồng chí dẫn một tổ xuống ngay Hải Phòng, tôi cam đoan rằng thế nào Cao Đức Lâm cũng tới đó. Nhưng có cách nào dẫn nhân viên lễ tân phải hết sức bí mật không?

- Báo cáo Giám đốc, tôi đã nói với nhân viên lễ tân và anh ta cam kết là sẽ không tiết lộ thông tin.

Buổi sáng, chưa đến giờ làm việc nhưng Minh Phương đã tới công an tỉnh. Cô đứng bên này đường và hy vọng sẽ gặp Lâm khi anh đến đầu thú. Cả đêm qua cô không ngủ được chút nào nên bây giờ, trông cô phờ phạc. Cô mặc bộ quần áo rất giản dị vì không muốn ai chú ý tới.

Thấy đứng mãi không tiện và anh cảnh sát bảo vệ trẻ thỉnh thoảng lại nhìn cô với thái độ cảnh giác, cô ra ngồi ở một quán nước và nhìn chăm chăm vào cổng công an tỉnh.

Chợt cô giật bản mình khi nghe tiếng trẻ con đi rao báo ới ới: “Báo đề, Viện Kiểm sát ra lệnh bắt giam Cao Đức Lâm - Hoàng thái tử của Thứ trưởng Cao Đức Cẩm”.

Tiếng một đứa khác rao: “Cao Đức Lâm, con trai Thứ trưởng Cao Đức Cẩm đã ăn cắp 4 triệu đô như thế nào?”.

Lại tiếng một đứa khác rao: “Bi kịch của mối tình giữa Cao Đức Lâm và hoa hậu Minh Phương”.

Minh Phương gục mặt xuống.

Tại văn phòng của ông Hòa. Ngoài Giám đốc ra còn có thượng tá Đỗ Kim, trung tá Mỹ, trung tá Hải, trung tá Tùng và một số cán bộ điều tra. Trên bàn bày một đồng báo. Ông Hòa chỉ vào một tờ báo nói:

- Các đồng chí thấy chưa? Nếu như chiều hôm qua ta bắt Lâm mà hôm nay các báo đưa tin kiểu này rồi lại đưa ảnh nữa thì thử hỏi gia đình người ta sống hay chết?

Rồi ông hỏi:

- Đã có tin gì từ Hải Phòng về chưa?

Trung tá Tùng đứng lên:

- Báo cáo Giám đốc, không thấy Cao Đức Lâm xuất hiện ở khu vực khách sạn và Vy “chân dài” vẫn đang ngủ.

Giám đốc Hòa:

- Không ngờ cái anh chàng Lâm này lại lảm thủ đoạn đến như vậy. Đây cũng là bài học cảnh giác cho các ông bố bà mẹ. Nhiều người thấy con mình ở nhà nói năng lễ phép, ngây thơ cứ tưởng chúng nó không biết gì. Nhưng khi ra đường thì chúng lại ghê gớm hơn tất cả mọi sự tưởng tượng.

Vừa lúc đó, Giám đốc Hòa có điện thoại. Từ đầu dây đằng kia tiếng một người nói với giọng gay gắt:

- Anh Hòa đấy à? Sao các anh lại để thằng Lâm bỏ trốn.

Ông Hòa:

- Báo cáo anh vì chúng tôi tin rằng cháu sẽ ra đầu thú cho nên cũng đã mất cảnh giác.

- Các anh mất cảnh giác hay là các anh tạo điều kiện cho nó trốn. Tôi không thể hiểu được là tại sao với một kẻ đã có thủ đoạn ăn cắp hàng triệu đôla mà các anh lại coi thường nó.

Ông Hòa cố nói giọng bình tĩnh:

- Báo cáo anh, tôi xin nhận trách nhiệm về việc này. Lẽ ra chúng tôi đã bắt chiều hôm qua nhưng nghĩ rằng anh Cẩm sẽ thuyết phục cháu đến đầu thú... Hơn nữa chúng tôi cũng không muốn làm ầm ĩ bởi nghĩ đến việc phải giữ uy tín cho anh Cẩm.

- Thế bao nhiêu vụ quân của anh đi bắt người, dắt theo cả nhà báo đi quay phim chụp ảnh thì là các anh giữ uy tín cho ai. Hay là vì anh Cẩm với anh là có mối quan hệ nên anh đã không dám làm nghiêm.

Ông Hòa:

- Thưa đồng chí Phó Chủ tịch tôi sẽ làm nghiêm và tôi chịu trách nhiệm trước cấp trên về những việc quyết định của mình.

Nói xong ông cắt máy.

Ông nói với mọi người:

- Rồi các đồng chí thấy, chỉ đến trưa nay là loạn cả tỉnh cho mà xem.

Chờ mãi không thấy ông Cẩm đưa Lâm tới đầu thú.

Minh Phương sốt ruột, cô liền gọi điện thoại cho Giám đốc Hòa:

- Alô, chú Hòa đấy ạ. Cháu là Minh Phương đây.

Ông Hòa giật mình:

- Chào cháu.

- Chú ơi, cháu xin lỗi chú... Cháu chờ ngoài cổng này từ mờ sáng đến giờ, sao chưa thấy bố cháu đưa anh Lâm ra đấu thú?

Ông Hòa nói:

- Mời cháu lên phòng chú. Cũng đang có việc muốn bàn với cháu đây. Cháu vào cổng đi, chú cho thư ký xuống đón nhé.

- Vâng ạ.

Minh Phương lững thững đi sang đường như người mất hồn. Một chiếc xe máy lao vùn vụt tới. Anh ta xuýt đâm vào Phương. Chiếc xe lao vào vỉa hè, may mà chưa đổ. Anh quát:

- Muốn chết à?

Nhưng nhìn thấy gương mặt u tối của Phương, anh ta dịu giọng:

- Sao mà người đẹp như mất hồn thế? Chắc chồng bị công an bắt à.

Phương im lặng và vào cổng công an tỉnh. Anh thư ký của Giám đốc chạy ra đón đưa Phương vào phòng của ông Hòa.

Nhìn vẻ mặt của Phương, ông Hòa cũng thấy nao lòng. Ông tự tay bóc một hộp sữa đưa cho Phương:

- Nhìn cháu, chú biết là cả đêm qua cháu không ngủ, và có lẽ cũng chưa ăn gì?

- Vâng ạ.

- Hôm qua hai đứa có nói chuyện được nhiều không?

- Không ạ.

- Sao thế?

- Cháu sợ bác Dung quá nên không dám ở lại nói chuyện.

Minh Phương nhìn xấp báo trên bàn và cũng muốn lấy một tờ để xem, ông Hòa tế nhị xếp gọn đóng báo lại.

Minh Phương:

- Họ chửi chúng cháu ghê lắm phải không chú?

- Cũng phải chịu đựng thôi cháu ạ.

Minh Phương gục mặt xuống bàn:

- Cháu không biết có chịu nổi hay không. Chú bảo cháu phải làm gì bây giờ.

Ông Hòa:

- Sẽ có nhiều việc cháu phải giúp chú để cứu Lâm. Chú tin cháu...

- Cháu thì làm được gì? Trong việc của Lâm, cháu tự nghĩ và cũng thấy mình có lỗi.

Ông Hòa :

- Cổ nhân có câu: *“Phúc họa chi sở ẩn. Họa phúc chi sở tại”*. Trong cái phúc có cái họa đang ẩn náu, còn trong cái họa, cũng có cái Phúc. Cho nên khi gặp hoạn nạn thì cũng phải biết suy xét, đừng sụp đổ. Biết đâu lần này... - ông bỏ lửng câu nói - Nó còn quá trẻ mà.

Minh Phương không hiểu:

- Chú cho cháu biết cái *Phúc* này là gì?

Ông Hòa đến bên Phương:

- Con gái ơi, nếu con còn yêu thằng Lâm thì trong cái *Họa* này, con sẽ thấy có *Phúc* đấy.

- Chú ơi sao giờ này anh ấy chưa ra tự thú?

Ông Hòa nhìn thẳng vào mắt Phương. ông không hiểu là cô nói thật hay nói dối:

- Chú cũng không biết nữa?

- Cháu chỉ muốn gặp anh ấy trước khi anh ấy bị bắt.

Cô nói xong rồi nước mắt cứ thế chảy ròng ròng.

Nhìn những giọt nước mắt ấy, ông Hòa tin là cô nói thật.

Ông bảo:

- Chả lẽ cháu không biết chuyện gì ư?

- Không ạ? - Phương sợ hãi - Có chuyện gì hả chú?

- Lâm nó trốn rồi. Nó đi từ nửa đêm hôm qua. Tiếc quá chú đã cho nó một cơ hội, nhưng nó khước từ.

Tại một nhà nghỉ, Cao Đức Lâm ngủ vùi trong sự mệt mỏi và lo sợ. Nhưng rồi nhớ ra thân phận và hoàn cảnh thực tế của mình, Lâm cố ngóc đầu dậy rồi chui vào trong lavabô xối nước lên đầu. Lâm mở máy điện thoại và lại thấy một dòng tin nhắn: “Em đang chờ anh”.

Lâm gọi điện thoại cho Vy:

- Anh đang ở Hải Phòng. Em ra bến tàu mua vé đi Móng Cái ngay rồi chờ anh ở đó.

Vy nói:

- Khoảng bao nhiêu phút nữa thì anh tới được?

- Em cứ ở bến tàu rồi anh sẽ tới trong khoảng một giờ nữa thôi.

Lâm thanh toán tiền nhà nghỉ xong liền gọi xe ôm và đi ra bến Bính. Trên đường đi, Lâm dừng lại mua một chiếc áo bảo hộ lao động và một chiếc mũ bảo hộ. Lâm vào một góc đường vắng thay áo rồi đi ra bến Bính nhưng ngồi cách đó một quãng.

Vy thay quần áo, trang điểm xong rồi xách chiếc túi nhỏ đi xuống. Cô ta đưa khóa cho lễ tân:

- Tôi ra chợ một lát rồi quay lại.

Nhân viên lễ tân gật đầu cười rồi ra hiệu cho hai trinh sát hình sự đang ngồi đọc báo ở một góc sảnh khách sạn.

Vy gọi một anh xe ôm chở cô ta ra Bến Bính mua vé tàu. Khi xe vừa đi khuất góc phố thì hai trinh sát hình sự cũng đi xe máy bám theo.

Vy ra bến Bính và nhìn quanh tìm kiếm nhưng không thấy Lâm đâu. Trong khi đó, Lâm đứng nép trong một quán bán hàng tạp hóa, kín đáo theo dõi động tĩnh.

Vy xếp hàng mua vé tàu cao tốc đi Móng Cái, nhưng vẫn đưa mắt nhìn tìm Lâm và trên gương mặt phảng phất một nỗi lo sợ.

Một trinh sát đứng ngay sau lưng Vy và cũng xếp hàng mua vé, còn một người đứng nhìn bên ngoài như chờ đợi sự xuất hiện của Lâm.

Lâm nhìn thấy hai trinh sát và có ý nghi ngờ người đứng cách Vy mấy mét vì anh ta cứ nhìn xung quanh.

Vy mua hai vé. Anh trinh sát cũng mua hai vé.

Vy vào phòng chờ và bắt đầu sốt ruột. Vy lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Lâm: “Em đã mua vé. Chuyển tám giờ”.

Anh trinh sát mua vé xong, hai người bàn bạc với nhau:

- Cậu đẹp giai, ra tán cô ả, làm sao gọi nhờ một cú điện thoại di động, để mình biết số máy của nó.

- Trông tớ lương thiện quá. Ông nom “ngầu” hơn, nó không nghi đâu.

- Thôi đi nhìn điệu bộ của nó, tôi cam đoan với ông là nó đang chờ thằng Lâm. Ông ra nhanh lên...

Anh trình sát đẹp trai mỉm cười tự tin, tắt máy điện thoại di động và đến bên Vy:

- Chào em. Em cũng đi Móng Cái à?

- Vâng - Vy trả lời và nhìn anh chàng với ánh mắt nghi ngại.

Anh trình sát:

- Anh và thằng bạn cũng đi Móng Cái đánh hàng Tàu.

Rồi anh rút chiếc điện thoại di động ra:

- Máy của anh bị hết pin... Hôm qua mãi vui quá nên không nạp pin... Em làm ơn cho anh nhắn nhờ một cuộc được không?

Vy lúng túng không biết thế nào thì anh nói:

- Hay em nhắn hộ anh nhé. Chỉ cần thế này thôi: “Lấy thêm 5 kiện nhưng kẻ tằm. Màu lông chuột. Máy Tiến hết pin”.

Vy lấy máy ra nhắn tin xong rồi hỏi “Số máy bao nhiêu”.

Anh trình sát đọc luôn số máy của mình cho Vy.

Gửi tin xong, anh trình sát đưa đẩy:

- Em đi Móng Cái làm gì thế? Người đẹp thế này, chắc không phải đi làm ăn.

Vy trả lời miễn cưỡng và chỉ mong anh ta biến đi cho khuất mắt:

- Em đi chơi.

Nói rồi, Vy quay mặt đi. Anh trình sát biết ý:

- Cám ơn em. Biết đâu chúng mình chả lại gặp nhau ở Móng Cái.

Nói rồi anh đi ra cửa xuống tàu và kín đáo bật máy. Mấy phút sau, dòng tin nhắn hiện lên, đưa máy cho bạn.

Lâm ngồi phía ngoài và thấy hết các cảnh đó. Bỗng nhiên, một sự sợ hãi mơ hồ ập đến. Lâm chăm chú theo dõi hai anh trinh sát và rồi hẳn quyết định ngay. Lâm nhắn tin cho Vy: “Anh thấy em rồi. Nhưng em đang bị công an theo dõi. Anh không đi tàu thủy nữa”.

Vy đảo mắt nhìn quanh và không biết ai là công an. Vy nhắn tin hỏi lại: “Em không biết ai”.

Lâm nhắn lại: “Một người đội mũ bò, đeo kính râm to và có thể là người vừa mượn điện thoại”.

Vy nhận tin và giật bắn người sợ hãi khi thấy người đội mũ bò và đeo kính râm to bản ngồi ngay phía sau.

Vy vội vàng vào xin trả vé tàu.

Vy lảng lảng đi ra ngoài và sợ hãi lên một chiếc xe xích lô bảo chở ngay về khách sạn.

Tình huống này xảy ra ngoài dự kiến. Hai trinh sát biết có thể mình đã bị lộ, và rất có thể Lâm đang ngồi đâu đó theo dõi. Với họ, có một điều khó nữa là chưa ai biết mặt Lâm cả. Trong tay họ chỉ có mỗi tấm ảnh cỡ 9 x 12 chụp Lâm với Minh Phương, nhưng là ảnh cách đây 2 năm rồi.

Anh trinh sát đẹp trai hỏi đồng đội:

- Mình quay về hay sao?

Anh trinh sát kia nói:

- Tôi nghi có thể thằng Lâm đang ở đâu đây, và cũng rất có thể nó đã phát hiện ra mình. Nếu chúng ta không đi thì càng dễ lộ và chúng nó sẽ có cách

đối phó khác Chi bằng ta cứ lên tàu đã. Mình đã có số máy của nó rồi. Cậu gọi điện về phòng báo cáo ngay.

Đúng lúc ấy, cửa ra tàu mở. Mọi người chen chúc xuống tàu. Hai trinh sát cũng xuống tàu.

Anh trinh sát chui ra phía khuất của mạn trái tàu và gọi điện thoại về báo cáo tình huống rồi thông báo cho số máy của Vy.

Lâm đứng trên bờ nhìn theo và khi tàu nổ máy xé nước phóng đi thì hân mĩm cười yên tâm.

Lâm gọi cho Vy:

- Anh tưởng hai thằng cha đó là công an... Hóa ra không phải. Chúng lên tàu đi rồi. Em quay lại đây. Chúng mình mua vé đi chuyến sau.

Vy nói:

- Anh làm em sợ hết hồn. Hay là chúng mình đi ô tô.

Lâm nói ngay:

- Không, đừng đi ô tô. Chắc chắn công an cho kiểm soát đường bộ, không khéo lại bị như thằng Nguyễn thì chết.

- Em qua lại ngay.

Lúc này Vy đã về đến khách sạn. Vy nói xong liền chạy lên phòng thu xếp đồ đạc và xuống thanh toán tiền phòng, lấy giấy chứng minh. Anh nhân viên lễ tân còn rất trẻ hỏi:

- Sao chị đi đột ngột thế? Lên Hà Nội à?

- Không, chị sang Trung Quốc chơi vài ngày.

- Chị có cần ô tô không, em gọi xe ở bến đến đón nhé. Có xe chất lượng cao, chạy hay lắm.

- Không, chị đi tàu cao tốc, còn nhanh hơn mà lại được ngắm Vịnh Hạ Long. Chào em nhé.

Vy lại gọi xe taxi ra bến tàu.

Anh nhân viên lễ tân gọi điện báo cho Trung tá Tùng:

- Anh ạ, chị Vy đã đi khỏi khách sạn rồi. Chị ấy nói là đi Trung Quốc bằng tàu cao tốc.

- Cám ơn em.

Trung tá Tùng quay sang nói với các cán bộ điều tra:

- Như vậy chắc chắn là cô Vy này sẽ đưa Cao Đức Lâm sang Trung Quốc trốn. Địa bàn thị trấn Đông Hưng và Móng Cái là nơi quen thuộc của cô ta. Các đồng chí thông báo ngay cho Huy và Toàn. Dặn các cậu ấy phục sẵn ở bến tàu Đông Tiến ngoài Móng Cái.

Một điều tra viên vào:

- Báo cáo anh, có một tin nhắn đến số máy của cô Vy.

Nói rồi, anh đưa cho trung tá Tùng một tờ giấy ghi số máy nhắn đến. Tùng xem và cười:

- Vậy là chắc chắn anh chàng Lâm hẹn hò với cô ả này. Thôi, cứ để hai người đi du lịch trên biển với nhau lần cuối.

Vy đi taxi đến bến tàu và lại ngơ ngác tìm Lâm nhưng không thấy. Vy lại mua hai vé tàu và ngồi chờ.

Lâm từ đằng sau đi lại và ngồi ghế sau lưng Vy. Anh ta thối nhe nhệ vào gáy Vy.

Vy giật bản người quay lại và há hốc mồm khi thấy Lâm.

Hai người ở trên tàu cao tốc. Họ ngã đầu vào vai nhau âu yếm.

Vy nói:

- Em cứ tưởng là sau cái lần phải nộp tiền cho bọn mất dạy kia, anh giận em vì cho em là chân gỗ...

- Không, nếu nghi ngờ em thì anh đã không gọi.

- Anh sang Trung Quốc ở với em nhé. Nhưng mà không tiếc cô hoa hậu à?

- Anh bị thế này, chắc cô ấy cũng bỏ của chạy lấy người thôi.

Nói đến thế, một thoáng buồn hiện xa trên gương mặt Lâm. Vy nhìn thấy:

- Đừng có nói dối. Anh vẫn yêu cô hoa hậu lắm. Hay là đến Móng Cái rồi quay về... và để chị ấy đi thăm nuôi.

Lâm nói:

- Vớ vẩn. Bây giờ chả có mình em và anh còn gì?

Vy sung sướng:

- Anh có đủ tiền để chúng mình đi Hồng Công không?

- Đủ chứ. Mẹ anh chuẩn bị kỹ lắm. Không có mẹ anh lừa ông già thì còn lâu mới trốn được.

- Thế bố anh lại muốn công an bắt anh à?

- Không muốn, có bố mẹ nào lại muốn công an bắt con mình. Nhưng ông già anh cổ hủ lắm. Nghe ông Giám đốc công an dõ ngon dõ ngọt thế nào ấy, định đưa anh đi đầu thú.

Vy tròn mắt:

- Sao bố anh “cách mạng” thế. Nhưng mà anh còn may, có bà mẹ tuyệt vời thật đấy.

Nói rồi Vy thiu thiu ngủ. Lâm thấy mệt và cũng ngủ thiếp đi.

Ông Cẩm đến cơ quan. Ông đi như chạy trốn lên phòng làm việc. Mọi người nhìn theo ông bằng ánh mắt ái ngại.

Trên bàn làm việc của ông có một tập báo mà nhân viên văn thư đã để sẵn. Ông liếc nhìn qua các trang rồi nhếch mép cười đau khổ.

Trần Đức đứng ngoài, mấy lần định gõ cửa nhưng rồi cứ ngần ngừ. Hình như sau mấy phút suy nghĩ, Đức lấy thêm can đảm và gõ cửa.

Ông Cẩm ngẩng đầu lên, nói với giọng hồ hững:

- Cứ vào đi.

Trần Đức vào. Thấy nét mặt già sạm đi và đầy sự đau đớn, Trần Đức cũng thấy ân hận và ngượng vì nghĩ tới bà Dung.

Trần Đức tự đi pha trà mang một chén đến cho ông Cẩm.

- Anh uống trà.

Ông Cẩm nói thẳng thốt:

- Cám ơn cậu. Tình hình vụ thằng Lâm, cậu biết hết cả rồi chứ?

Trần Đức rụt rè:

- Em cũng có biết sơ sơ. Nhưng em không tin... Em sợ có điều gì nhầm lẫn chăng? Làm sao cháu nó có thể lấy đi được ngân ấy tiền?

Ông Cẩm cười gượng :

- Tôi cũng không tin. Giám đốc công an tỉnh cũng không tin. Viện trưởng Viện Kiểm sát cũng không tin...Anh Trác cũng không tin...? Nhưng đó lại là sự thực mới kỳ lạ chứ. Nào, theo ý cậu thì phải làm gì bây giờ?

Trần Đức đi lại trong phòng, suy nghĩ rồi nói:

- Anh Hòa, anh Trác, anh Minh đều là đàn em của anh. Chắc các anh ấy cũng biết cần phải làm như thế nào cho phải. Nhưng em nghĩ quan trọng nhất là anh Hòa và anh Minh. Quyền trong tay các anh ấy, quân trong tay các anh ấy... Còn hồ sơ vụ án, vẽ thế nào, nên như thế. Pháp luật ở Việt Nam, anh còn lạ gì? Nó được áp dụng và thực hiện theo ý muốn của từng người.

- Nhưng tội của thằng Lâm, nó quá rõ, là “hai năm rở mười”? Không thể làm khác được.

Trần Đức cười nhạt:

- Em không tin là thời buổi này lại có cái gì bất di bất dịch. Sẽ thay đổi được hết, làm lại được hết...

Ông Cẩm:

- Hôm qua, mình đã thuyết phục được thằng bé là nó sẽ ra tự thú. Như thế khi xét án, cũng được giảm nhẹ phần nào. Cậu Hòa, cậu Minh cũng muốn như thế và sau này, có gì cũng dễ ăn dễ nói... Nhưng ai ngờ, đêm qua, bà ấy lừa tôi, giúp nó trốn. Trông thấy cậu Hòa, tôi nhục quá...

Trần Đức nói với vẻ thông cảm:

- Anh đừng trách chị ấy, ai mà chả thương con. Tuy nhiên, các bà mẹ có kiểu thương con nhiều khi rất mù quáng. Chỉ biết nghĩ trước mắt, cảm nhìn thấy cái gì xa hơn sống mãi.

- Tôi biết anh là người được bà ấy coi trọng. Anh phải giúp tôi khuyên giải bà ấy, đừng có điều gì đại đột. Chớ lấy dầu hỏa đi chữa cháy.

- Vâng. Nhưng em sợ chị ấy không nghe. Tính nết bà chị, anh lạ gì? Thích làm gì là làm bằng được. Đố ai ngăn cản được phụ nữ mà có mệnh Trường Lưu Thủy thì lúc nào cũng như dòng sông vào mùa lũ ấy. Cuốn đi hết, nhấn chìm hết.

Ông Cẩm thở dài nảo nuốt rồi ngồi ngay ngắn lại. Ông đẩy chồng báo về phía Trần Đức:

- Anh đọc hết những tờ báo này chưa?

- Em đọc rồi. Báo chí viết độc địa quá...?

- Tôi thấy có lẽ mình nên từ chức. Không còn mặt mũi nào mà làm lãnh đạo nữa.

Trần Đức vội vàng:

- Đừng đừng anh ạ. Con làm, con chịu... sao lại quy tội cho bố được. Anh là người thế nào, cả Bộ này đều biết.

Vừa lúc ấy có điện thoại của Bộ trưởng:

- Anh Cẩm đấy à? Tôi đang công tác ở Thành phố Hồ Chí Minh, sáng nay đọc báo mới biết việc thăng Lâm nhà anh.

- Báo cáo anh, tôi cũng đang rất buồn về việc này.

- Rất tiếc là cái điều tôi cảnh báo hồi anh mới được đề bạt lại là sự thật. Anh phải khuyên chị ấy hết sức bình tĩnh và kiềm chế. Chớ để thiên hạ có cớ đàm tiếu thêm nữa. Bây giờ là lúc phải giữ gìn từng lời ăn tiếng nói.

- Báo cáo anh, tôi hiểu ạ.

Bộ trưởng Hiền nói thêm:

- Phải học võ của Tôn tử: Rút củi đáy nồi.
- Thưa anh, tôi xin được nghỉ việc vài ngày.
- Anh cứ nghỉ, lo việc cho cháu đi. Tôi xin chia sẻ với anh chị. Anh yên tâm, tôi không nghĩ sai về anh.

Ông Cẩm xúc động:

- Xin cảm ơn Bộ trưởng.

Ông Cẩm buông máy và nói:

- Mình lại thấy xấu hổ quá.

Trần Đức hăng hái:

- Việc của thằng cháu Lâm, anh để em, thằng Nam và Trần Ngọc và bà chị lo.

- Lo là lo kiểu gì?

- Cương vị lớn như anh, đi năn nỉ, xin xỏ người ta không tiện. Chúng em thì lại dễ ăn dễ nói. Anh cứ nghỉ vài ngày, giữ gìn sức khỏe. Có vấn đề gì, chúng em xin ý kiến anh qua điện thoại hoặc cho văn thư mang tới nhà...Anh nghĩ ngơi ít thôi.

Trần Đức chào ông Cẩm rồi đi ra.

Ông suy nghĩ hồi lâu rồi lấy một tờ giấy khổ A4 ra. Ông kiểm tra lại bút máy rồi viết nắn nót dòng chữ “*Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Độc lập - Tự do - Hạnh phúc*” và ở dưới là dòng chữ to: “***Đơn xin từ chức***”.

Trung tá Mỹ và hai cán bộ điều tra an ninh hỏi cung Tony Nguyễn.

Trung tá Mỹ nói với giọng ôn tồn:

- Hôm nay sức khỏe của anh thế nào?

Với vẻ ngạo mạn, Nguyễn nói:

- Tôi đề nghị buổi sáng các ông cho tôi được tập thể dục một giờ. Tôi bị bệnh tiểu đường, các ông có thể lấy hồ sơ bệnh án của tôi tại Bệnh viện Việt - Pháp, vì vậy, tôi cần có chế độ ăn uống đặc biệt. Và từ hôm nay, tôi chỉ trả lời mọi câu hỏi của các ông khi có mặt luật sư của tôi.

Trung tá Mỹ nói với vẻ thông cảm:

- Anh bị tiểu đường à? Tôi có bài thuốc dân gian tuyệt vời. Bản thân tôi cũng bị khá nặng, nhưng từ khi tôi uống loại thuốc đó, ba năm nay rồi, tôi thấy không còn vấn đề gì nữa.

Nguyễn quan tâm:

- Thuốc gì vậy?

Mỹ chỉ ra cây ổi mọc ngoài trại giam:

- Rất đơn giản. Chỉ cần uống nước lá ổi đều đặn hàng ngày.

Nguyễn cười nhạt:

- Tôi không tin.

- Tùy anh. Nhưng ở trại giam này, có các bác sĩ đủ trình độ và có đủ phương tiện để chữa bệnh cho anh.

Mỹ ngừng lại rồi nói:

- Chúng tôi đánh giá cao những lời khai hôm qua cũng như thái độ hợp tác tốt với cơ quan an ninh của anh.

- Cảm ơn các ông. Nhưng tôi xin các ông cho tôi rút lại những lời khai đó. Và tôi nhắc lại là tôi chỉ trả lời các ông khi có luật sư của tôi.

Trung tá Mỹ nghiêm khắc:

- Những hành vi phạm tội của anh là xâm hại đến an ninh quốc gia và liên quan nhiều đến cán bộ Nhà nước, vì vậy, sự có mặt của luật sư lúc này là chưa phù hợp. Anh sẽ được mời luật sư, sau khi việc điều tra cơ bản kết thúc.

Tony Nguyễn cúi đầu im lặng. Trung tá Mỹ nói tiếp:

- Những lời khai của anh, qua xác minh là chúng tôi thấy phù hợp với những tài liệu mà cơ quan an ninh đã thu được. Vì vậy, nếu anh có xin rút thì cũng chẳng mang lại lợi ích gì cho anh, ngoài việc chứng minh rằng anh có thái độ bất hợp tác...

Thấy thái độ của Nguyễn có vẻ nao núng, Trung tá Mỹ bồi thêm một đòn cân não:

- Lẽ ra, anh phải cảm ơn chúng tôi vì chúng tôi đã sớm đưa anh vào đây, đó là chỗ an toàn nhất cho anh hiện nay.

Nguyễn có vẻ không hiểu:

- Vâng, nhà giam bao giờ chả là chốn “an toàn”.

- Tôi không nói đùa đâu. Anh mà còn lảng vảng ở ngoài, bọn sát thủ của băng 14K chắc khó có thể để anh yên, nhất là một khi anh đã sang Thái Lan. Chỉ riêng cái tội anh cùng lão Siu khai gian dối số tiền thu từ sòng bạc để giảm tiền nộp đã đủ để chúng nấu anh trong thùng nhựa đường rồi. Đó là chưa kể cái vụ anh bán lại một phần dự án của Công ty Hoàng Quân cho một nhóm tội phạm châu Âu khác...

Rồi Trung tá Mỹ nói dừng dừng như không:

- Mà mấy hôm nay, chúng tôi quá mệt với mấy ông nhà báo. Chẳng hiểu sao họ thính thế. Suốt ngày đòi phỏng vấn...

Nguyễn tái mặt:

- Tôi xin các ông không công bố những thông tin đó cho báo chí.

Trung tá Mỹ nói ngất ngưỡng:

- Khó thật đấy. Các nhà báo bây giờ quyền to lắm. Chúng tôi còn phải sợ họ. Những cái gì đã có trong hồ sơ thì họ sẽ moi ra bằng được... Tất nhiên, cái gì cũng có giá của nó.

Nguyễn hiểu ra:

- Tôi biết rồi. Cái giá này là tôi phải khai theo yêu cầu của các ông chứ gì?

- Sao anh lại nghĩ như thế. Không phải là khai theo yêu cầu của chúng tôi. Tất nhiên là chúng tôi có yêu cầu anh phải khai trung thực, chính xác. Còn anh làm gì, thì anh tự khai... Chả ai bắt anh khai những điều anh không làm. Nhưng anh hiểu vấn đề rồi đấy.

Nguyễn ngồi im lặng hồi lâu rồi nói:

- Các ông đã dẫn tôi vào con đường cùng.

- Anh lại nặng lời rồi. Nào, bây giờ chúng ta nói với nhau về việc thứ nhất nhé: Những ai góp vốn với anh để mua lại dự án của Công ty Hoàng Quân?

Bà Dung tới văn phòng công ty.

Cô nhân viên văn thư đưa vào cho bà một tập báo. Rõ ràng là cô không hề đọc báo và cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

- Cháu chào bác ạ.

- Vâng, chào cô.

Liếc nhìn tập báo, bà Dung nổi nóng. Bà cầm cả tập ném vào mặt cô nhân viên tạp vụ. Cô gái trẻ ngớ người không hiểu chuyện gì xảy ra. Đang lúng túng chưa biết nói sao thì bà đã gầm lên:

- Cút cút ngay...!

Cô gái vội vàng cúi nhặt những tờ báo, vừa lúc đó, ông Các lái xe vào. Ông nói khẽ với cô gái:

- Cháu cứ ra, để bác.

Cô gái quệt nước mắt len lén đi giật lùi ra cửa.

Ông Các nói nhẹ nhàng:

- Chị đừng mắng, nó biết gì đâu.

- Chả lẽ nó mù chữ à?

- Nó không mù chữ, nhưng báo của chị để trong phong bì, nó chỉ được phép bóc ra và mang nguyên cho chị. Con bé này ngoan đáo để. Bố nó đang ốm nặng.

Rồi ông Các dịu giọng như thăm thì:

- Chúng tôi rất hiểu nỗi lòng của chị lúc này. Nhưng xin chị hãy bình tĩnh và theo tôi, chị nên gọi ngay những người thân tín tới, cùng với chị bàn hướng giải quyết.

Bà Dung thở dài:

- Anh gọi con bé vào đây.

Ông Các quay ra ngoài gọi:

- Cô Hải đâu?

Cô nhân viên tên là Hải đang đứng run như dế ngoài hành lang lò dò vào.
Bà Dung nói vẻ thành thực:

- Bác xin lỗi cháu. Từ mai không phải mang báo

Bà mở ví lấy tờ năm trăm ngàn đồng đưa cho Hải:

- Nghe nói bố cháu ốm nặng. Bác cho cháu mua cái gì cho bố.

Cô gái nhìn bà như vị tiên trên trời rơi xuống. Cô chưa thốt nên lời thì bà nói tiếp:

- Nếu nhà neo người, cháu cứ về chăm bố.

- Cháu xin thay mặt bố cháu cảm ơn bác.

Hải nói lý nhí rồi lại đi giật lùi ra.

Bà Dung nhìn theo:

- Con bé nó nói khéo chưa? Đây mới là đứa ít chữ nhưng có văn hóa.

Ông Các cười:

- Thưa chị, nó không ít chữ đâu. Tốt nghiệp đại học khoa Xã hội học đấy.

Bà Dung ngẩn người và lẩm bẩm:

- Sao mà cứ phải đua nhau đi đại học thế nhỉ? Đúng là cái nền giáo dục “phi đại học bất thành nhân”.

Rồi bà quay sang ông Các:

- Anh gọi Chánh văn phòng lại đây cho tôi. Mà hình như chưa thấy chị Giám đốc Phương tới nhỉ?

Nghe cái giọng mỉa mai ấy, ông Các liền bịa chuyện nói bừa:

- Chắc cô Phương cũng đang đi lo việc cho cậu Lâm.

Bà Dung:

- Tôi thì lại không tin nó tử tế đến vậy.

Ông Các dùng điện thoại gọi nội bộ:

- Xin mời anh Khiêm sang gặp Chủ tịch.

Một lát, anh Chánh văn phòng tên là Khiêm, một người còn rất trẻ sang:

- Cháu chào cô.

- Chào anh.

Bà Dung lạnh lùng chào lại rồi nói:

- Thằng cháu Lâm nhà tôi đang gặp mấy chuyện rắc rối với pháp luật. Nó bị kẻ nào đó vấy cho tội lấy cắp tiền của ngân hàng. Mà số tiền có phải ít đâu? Bốn triệu đôla... Hiện nay nó phải đi trốn, chờ khi công an làm rõ mọi việc thì mới về. Báo chí, nhất là mấy tờ lá cải muốn hạ uy tín ông Cẩm và con Phương cho nên đã cóp nhặt thông tin, viết theo kiểu gắp lửa bỏ tay người... Lát nữa, tôi sang làm việc với mấy ông tuyên giáo Tỉnh ủy, hỏi xem các ông ấy có bảo được mấy thằng nhà báo không?

Bà ngừng lại, nói khúc triết:

- Giờ thế này. Từ mai, anh cho kiểm tra tất cả những tờ báo trước khi đưa xuống phân xưởng. Những tờ nào có bài viết về gia đình nhà tôi thì thôi. Anh cũng giải thích cho công nhân biết việc này.

- Vâng ạ.

- Con bé Hải, bố nó ốm nặng quá. Anh cho nó nghỉ vài ngày về chăm bố. Nghe nói nó đã tốt nghiệp đại học khoa xã hội học, anh xếp nó giúp việc cho tôi.

- Vâng ạ.

Tại một phân xưởng may. Các công nhân đang làm việc chợt ngừng cả lại khi nghe tiếng loa rành rọt:

“Thông báo của văn phòng công ty: Hiện nay, một số tờ báo đang đưa những thông tin sai lệch về anh Cao Đức Lâm nhằm gây mất uy tín của Giám đốc Minh Phương. Cơ quan công an đang điều tra làm rõ vụ việc. Văn phòng công ty đề nghị tất cả công nhân không được nghe những lời đồn đại và hãy cảnh giác với những tin tức thất thiệt”.

Một công nhân nữ nói với người bên cạnh:

- Không có lửa làm sao có khói. Cứ làm như công nhân ngu đốt cả ấy.
- Cẩn thận cái mồm đấy. Giám đốc Phương thì còn tử tế chứ bà Dung không vừa đâu.

Minh Phương đến công ty. Nhìn nét mặt buồn thê thảm của cô, nhiều người thấy ái ngại.

Ông Các gặp Phương nói:

- Chị vào gặp bà ngay. Bà đang chờ chị đấy.

Phương vừa ló mặt vào, bà Dung nói ngay:

- Chị đi chạy việc nơi khác mới về đấy à?

Trên tàu cao tốc đi Móng Cái. Lâm và Vy đã tỉnh ngủ. Vy bắt đầu thấy say sóng.

Khi ngang qua Cẩm Phả, tàu rẽ vào lấy thêm khách.

Vy chợt bảo:

- Anh ạ, hay chúng mình xuống Cẩm Phả đi.

- Sao không đi luôn Móng Cái? - Lâm ngạc nhiên hỏi.

Vy giải thích:

- Em say sóng quá. Lát nữa, tàu đi ngang qua cửa Đài sóng to lắm. Em chết mất. Mỗi lần say sóng, em mệt cả tuần.

Lâm nói:

- Cũng được. Mà nếu cần thì nghỉ ở đây thêm một ngày. Anh muốn vào đền Trần ở Cửa Ông lễ.

Vy sung sướng:

- Thế thì thích quá.

Hai người lên bờ. Anh nhân viên của tàu ngạc nhiên và ngăn lại:

- Anh chị định đi chơi à? Năm phút nữa tàu chạy rồi?

Lâm trả lời:

- Nhà tôi say sóng, chúng tôi đành phải thuê ô tô đi.

Anh nhân viên nói:

- Đi ô tô còn khổ hơn. Từ Tiên Yên đi Móng Cái, đường xấu lắm.

Vy nói:

- Tôi sợ tàu lắm rồi.

Nói xong, hai người nắm tay nhau lên cầu tàu là một tấm ván dày nhưng vẫn bị rung rinh vì lúc đó nước thủy triều lên, sóng làm lắc lư con tàu.

Đang đi, chẳng hiểu sao Lâm lấy điện thoại di động ra và bật máy. Vừa lúc đó, ván cầu tàu rung mạnh vì có một người gánh nặng bước lên. Lâm lao đảo... Vì sợ ngã xuống nước nên Lâm buông máy, nắm lấy sợi dây. Chiếc máy rơi tõm xuống biển.

Vy kêu lên:

- Thôi, mất máu rồi. Thuê người lặn tìm nhé.

Lâm nhìn chăm chăm xuống biển và chợt bật cười:

- Nước biển ngấm vào, phá máy ngay. Không sao, của đi thay người, tốt lắm.

Vừa lên đến bờ, Vy hỏi Lâm:

- Em thèm thuốc quá. Anh có mang theo nhiều không?

- Không nhiều lắm. Nhưng sợ gì, mình có tiền cơ mà.

- Sao anh bảo là anh dự trữ đủ dùng mấy năm?

Lâm cười vì sự ngây thơ của Vy:

- Em ơi, mang ngân ấy thuốc trong người, nếu công an bắt được thì dựa cột à?

Cơ nghiệp ập đến làm Vy không kịp được. Hai người vội vã vào một nhà nghỉ. Vừa nhận phòng, Vy lăn ra vật vã. Lâm lấy từ trong lớp lót giày ra một tép và đưa cho Vy.

Hai người cùng hít chung một liều.

Hai trinh sát đến Móng Cái trước và khi biết còn hai giờ nữa thì chuyển tàu thứ hai mới cập bến. Họ yên tâm đi ăn và rồi ra bến tàu xem đám trẻ con câu cá.

Anh trinh sát đẹp trai tên là Huy nói với vẻ khoái chí:

- Không hiểu lát nữa, khi hai anh chị bước chân lên bờ bị bắt ngay thì chúng sẽ nghĩ ra sao nhỉ?

Trình sát Toàn:

- Sao cái thằng Lâm ngu đến thế nhỉ? Việc quái gì phải trốn... Mà trốn đi đâu bây giờ? Chỉ một cú điện thoại của Interpol là cả thế giới biết.

- Nó trốn đi với gái thế này, chắc cô nàng hoa hậu ở nhà cũng hát bài “chia tay anh... chia tay hoàng hôn”

Toàn thở dài:

- Không thể hiểu nổi cái đám con nhà giàu này nữa. Tôi nghe nói thằng Lâm này tiêu tiền không hề biết tiếc. Một bữa ăn sáng của nó với cô hoa hậu là gần ba trăm ngàn.

- Chuyện vặt, một buổi sinh nhật của thằng Lâm là hết hơn ba chục ngàn đôla...

Vừa lúc đó, hai người trông thấy con tàu xuất hiện từ xa.

Toàn xoa tay:

- Nào, chuẩn bị bắt cá.

Huy nói:

- Ngộ nhỡ chúng nó không đi tàu thì sao?

Toàn bĩu môi:

- Các ông ấy xác minh kỹ ở Hải Phòng rồi. Yên tâm đi. Mà cũng nhờ có vụ này mà mình biết Móng Cái nhỉ. Lát nữa, gửi chúng nó vào nhà giam công an thị trấn, mình đi chơi một ngày, mai dong chúng nó về cũng được.

Tàu cập bến.

Hành khách lục tục lên bờ.

Hai người ngồi ở một quán nước ngay gần đó, kín đáo theo dõi.

Nhưng khách cứ thưa dần, thưa dần...Và không thấy Vy, Lâm xuất hiện.

Trình sát Huy chạy bổ xuống tàu.

Cả tàu trống vắng, ngoài mấy nhân viên đang làm vệ sinh.

Cả hai ngơ ngác nhìn.

Một nhân viên đến hỏi:

- Các anh tìm ai đấy?

Huy nói:

- Tôi tìm hai đứa bạn. Một trai, một gái. Nó gọi điện cho tôi là lên tàu rồi, thế mà giờ không thấy đâu.

- Cô gái thế nào?

- Xinh đẹp tóc hoe, “chân dài đến nách”

Anh nhân viên cười:

- Đi với anh chàng cũng đẹp trai phải không?

- Đúng rồi. Tóc hơi xoăn nữa.

Anh nhân viên nói vui vẻ:

- Họ đi rồi.

Toàn giật mình:

- Đi đâu xuống biển à?

- Không, cô chân dài say sóng chịu không nổi. Đến Cẩm Phả, hai người xuống tàu và nói là thuê ô tô đi.

Toàn thở dài:

- Chán mớ đời. Cám ơn anh bạn nhé.

Toàn và Huy lên tàu. Toàn lấy điện thoại di động ra gọi. Anh nhân viên kia trông thấy liền nói to:

- Đừng gọi nữa.

Toàn quay ngoắt lại:

- Sao thế?

- Máy của bạn anh rơi xuống biển rồi.

Tại phòng làm việc của Giám đốc Hòa. Trung tá Tùng vào:

- Báo cáo anh, Lâm và cô ả Vy đã lên tàu đi Móng Cái, nhưng đến Cẩm Phả thì Vy bị say sóng và đã xuống tàu nói là thuê ô tô. Lâm đã đánh rơi điện thoại di động xuống biển.

Ông Hòa suy nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu đúng cô ả này bị say sóng thì chắc chắn chúng sẽ chưa đi ngay và nghỉ lại ở Cẩm Phả. Cậu trực tiếp chỉ huy một tổ trinh sát nữa xuống Quảng Ninh. Dù có phải lục tung các khách sạn ở Cẩm Phả lên cũng phải lùng được chúng. Dặn Huy và Toàn báo cáo ngay với Công an thị xã Móng Cái, đề nghị các anh ấy giúp đỡ ngăn chặn chúng tẩu thoát sang Trung Quốc. Cậu nên nhớ là cô Vy “chân dài” này từng sống lâu năm ở Trung Quốc nói tiếng Quảng Đông rất giỏi, để chúng thoát sang bên đó là thả cá xuống biển đấy.

Tùng cười tự hào:

- Báo cáo anh, em đã trao đổi với Ban chỉ huy Công an Cẩm Phả rồi ạ. Hiện nay, cảnh sát giao thông của Quảng Ninh đang kiểm tra xe trên đường từ Cẩm Phả đi Tiên Yên - Móng Cái. Cảnh sát hình sự đang xác minh ở khu

vực bến tàu. Còn em cũng đã cử hai tổ trinh sát đi rồi ạ, tất nhiên là em chỉ huy. Đúng ý Giám đốc nhé.

Ông Hòa chỉ vào chiếc ghế mình ngồi và nói:

- Giỏi lắm. Thế là cậu có thể ngồi vào ghế này được rồi đấy.

Tùng chợt dạ vì nghĩ Giám đốc nói ám chỉ gì chẳng.

Ông Hòa hiểu ý, nói chữa:

- Làm Giám đốc công an tỉnh mà có những trưởng phòng thạo việc, quyết đoán như cậu thì nhàn quá.

Trần Đức lái xe đến gặp bà Dung tại văn phòng của Công ty Toàn Gia. Sau cái lần bị bà Dung mắng cho nên anh bảo vệ thấy Trần Đức là vội vàng mở cổng ngay và nở nụ cười cầu tài.

Bà Dung đang nóng lòng chờ tin tức của Lâm. Nghe tiếng gõ cửa, bà sẵn giọng:

- Vào đi.

Thấy Trần Đức, bà lao đến, gục đầu vào vai Đức và khiến Đức sợ hãi. Một tay Đức thì vuốt tóc bà Dung, nhưng mắt thì lác lác nhìn ra cửa. Nhưng chỉ một thoáng, bà Dung lấy lại được bình tĩnh. Bà đẩy Đức ra và mở hé cánh cửa. Trần Đức thấy như vậy cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Trần Đức:

- Thăng bé ở đâu rồi?

Bà Dung vừa lấy nước trong tủ lạnh cho Trần Đức vừa trả lời:

- Em cũng không biết nó đang ở đâu.

Trần Đức:

- Chồng em suy sụp quá. Ông ấy muốn từ chức...

Bà Dung trố mắt:

- Lão ấy điên à? Những lúc thế này, người ta mong có tý chức, tý quyền để làm chỗ dựa cho con... đằng này...! Thật đúng là đồ gàn dở.

Trần Đức chợt đứng phắt dậy, đi ra ngoài cửa, ngó nghiêng, nhưng hành lang vắng lặng. Bà Dung hiểu ý:

- Anh không phải lo.

Trần Đức thở dài.

- Em đừng nghĩ về anh Cẩm như vậy. Một người cả đời tận tụy với công việc, sống tử tế với mọi người, nay gặp phải chuyện này, choáng váng lắm. Em đừng có dẫn dắt anh ấy.

Bà Dung:

- Anh mới đi học chính trị về đấy à?

- Không. Sáng nay, anh thực sự thấy mình là kẻ chả ra gì khi thấy anh Cẩm đau khổ.

Bà Dung đến nhòm nhòm vào mặt ông Đức:

- Tôi phải nói về cái sự... sự hoàn lương này như thế nào nhỉ? Em hỏi anh điều này, anh phải nói thật.

- Em cứ nói.

- Anh thể độc đi?

- Em đừng bắt đàn ông phải thể. Vô ích thôi.

Bà Dung nói:

- Chúng ta đi ra ngoài vườn nói chuyện. Có lẽ hôm nay cũng phải sòng phẳng với nhau.

Hai người đi ra con đường nhỏ dưới rặng cây chạy vòng quanh khuôn viên công ty.

Bà. Dung:

- Nào, anh nói đi. Có phải anh thấy nhà em mặt vận cho nên bắt đầu tìm cách chạy trốn em chứ gì?

Trần Đức:

- Không phải thế. Nhưng anh không muốn lúc này có thêm sự rắc rối cho gia đình em. Bây giờ là lúc tập trung mọi cách để cứu thằng Lâm.

Nói đến chuyện cứu Lâm, bà Dung lại quên ngay chuyện đang nói. Bà xem đồng hồ :

- Sao giờ này vẫn chưa thấy có tin của nó nhỉ. Em lo quá. Theo anh, thằng Lâm có bị oan không?

Trần Đức nói chắc chắn:

- Không oan đâu. Em nên nhớ tay Hòa Giám đốc Công an tỉnh và tay Minh là đàn em của chồng em...

Bà Dung dừng lại, ngắt lời:

- Làm sao mà cứ phải nói “chồng em, chồng em” mãi thế. Không thay được bằng từ khác dễ nghe hơn à?

Trần Đức nhăn mặt:

- Thì gọi là “sếp em” vậy.

- “Sếp” của anh chứ không phải sếp của em.

Trần Đức:

- Bắt bẻ quá... Anh nói tiếp. Vì thế, không bao giờ các ông ấy dám làm ẩu và anh tin là nếu có cách nào cứu được thằng Lâm thì các ông ấy cũng đã làm.

Bà Dung :

- Lại nói như sách... Tôi không tin. Nếu họ tử tế, tại sao họ không nói cho ông Cẩm biết là thằng Lâm có những biểu hiện bất minh và họ giúp mình ngăn không cho nó phạm tội.

Bà nhìn thẳng vào Trần Đức:

- Thôi thế này đi. Nếu thằng Lâm trốn thoát và đi định cư ở Mỹ, Canada thì coi như mọi chuyện sẽ êm. Nhưng chẳng may nó bị bắt thì tính thế nào?

- Quan trọng nhất vẫn là ông Hòa rồi mới đến ông Minh... Công an không làm thì Viện lấy đâu ra tài liệu.

Bà Dung:

- Anh giúp cho em. Có lẽ anh và tay Nam cùng với Trần Ngọc phải bàn bạc trước và tính hướng giải quyết, nếu vụ việc diễn biến xấu đi.

- Đó là việc đương nhiên anh phải làm. Nhưng có một người này nữa, em phải tranh thủ.

- Ai thế?

- Con Phương.

Bà Dung hơi ngạc nhiên:

- Nó thì làm được gì?

Trần Đức cười:

- Em lạ nhĩ? Nó có sắc đẹp trời cho... Một giọt nước mắt của nó, bằng ngàn lời em nói. Một lời xin của nó, trị giá ngàn vàng.

- Lúc nãy em vừa cho nó một trận.

Trần Đức sững người:

- Sao thế?

- Thằng bé mới như vậy; mà sáng nay nó đã bỏ đi đâu, mãi mới đến văn phòng.

- Nó có phản ứng gì không?

- Nó chỉ khóc.

Trần Đức lắc đầu:

- Em... em đúng là đồ đàn bà. Lẽ ra lúc này, phải tìm mọi cách làm cho nó hiểu rằng nó đã là con dâu của nhà này, là vợ thằng Lâm; nó được yêu quý, được chiều chuộng; phải làm cho nó một lòng, một dạ theo mình...

Bà Dung ngẩn người:

- Đúng là em không nghĩ ra. Thôi, anh vào an ủi nó giúp em.

Minh Phương vẫn đang ảm ức và buồn về chuyện bà Dung mắng mỏ ban nãy thì Trần Đức vào.

Minh Phương lau mắt:

- Cháu chào chú.

Trần Đức:

- Chào cháu. Đang buồn lắm phải không?

Minh Phương gượng cười, nín lặng đi pha nước.

Trần Đức khẽ khàng:

- Cháu đừng chấp bà ấy. Bà ấy đang lo cho con trai, lại sợ mất con dâu, cho nên ăn nói hồ đồ... Mà cháu sắp làm dâu nhà này, cháu còn lạ gì tính bà ấy.

Minh Phương vẫn nín lặng, Trần Đức tiếp tục:

- Chú chưa biết là thằng Lâm sẽ trốn lui trốn lủi ở đâu, và số phận sau này của nó sẽ ra sao, nhưng trong lúc này, chú biết là bố cháu, cụ Huy và cả bà Dung là chỉ còn có cháu là chỗ dựa tinh thần thôi.

Những lời nói ngọt ngào của Trần Đức đã làm cho Minh Phương ngơ ngai. Cô nói:

- Cháu biết anh Lâm nghiện hút từ lâu rồi. Cháu đã nói với ông nội anh ấy và đang tìm cách giúp anh ấy cai nghiện thì nay lại xảy ra chuyện này. Việc đến nhanh quá, cháu cũng bị bất ngờ. Sáng nay cháu đến làm việc muộn là vì đi gặp chú Hòa.

- Thế à, ông ấy bảo sao?

- Chú ấy cũng buồn và lo lắm.

- Về cái gì?

- Lo làm sao cố làm nhẹ tội cho anh Lâm.

Trần Đức thở hắt ra, nhẹ nhõm:

- Chú cũng đoán vậy. Ông Hòa là người nhân hậu, nhìn cái mặt ông ấy thì biết.

- Chỉ có điều là anh Lâm lại trốn, khiến chú ấy không biết ăn nói với lãnh đạo tỉnh như thế nào. Hình như cũng có người cho rằng chú ấy muốn để anh Lâm chạy trốn, cho nên mới không bắt ngay.

Trần Đức:

- Thiên hạ độc mồm thật.

Bà Dung đứng ở ngoài lắng nghe và gật gù ra vẻ hài lòng. Bà mở cửa vào rồi nói dịu dàng, ấm áp:

- Hai chú cháu nói chuyện xong, Phương sang đây mẹ nhờ chút việc.

Lâm và Vy thuê một xe taxi đi lễ đền Đức thánh Trần ở Cửa Ông.

Lần đầu tiên, Lâm thắp hương và đứng chắp tay, lẩm rầm khấn với nét mặt hết sức thành kính.

Hai người lễ xong, quay về khách sạn. Nhưng khi xe gần tới nơi, Lâm nhìn thấy trước cửa khách sạn có chiếc xe của cảnh sát 113. Lâm chốt dạ, bảo lái xe:

- Anh dừng ở đây.

Vy hỏi:

- Sao thế?

- Anh muốn đi bộ ngắm phố.

Lâm trả tiền lái xe rồi kéo Vy nấp sau một gốc cây to và Lâm chỉ vào khách sạn:

- Có cảnh sát đến.

Vy tái mặt:

- Chẳng lẽ họ đi tìm chúng mình?

- Biết đâu đấy. Tốt nhất là tránh ngay.

Rồi Lâm hỏi :

- Em có còn để gì trên phòng không?

- Chỉ có bộ quần áo bẩn.

Lâm vỗ vào ba lô:

- Anh không để gì ở đó cả. Thôi, chúng mình biến ngay.

Hai người ra một ngã ba gần đó và thuê hai chiếc xe ôm đi luôn ra Tiên Yên.

Hai trinh sát Huy và Toàn ở Móng Cái.

Toàn nhận được điện thoại của Trung tá Tùng. Huy đứng bên cạnh chăm chú theo dõi nội dung cuộc nói chuyện qua nét mặt bực bội của Toàn.

Không hiểu Trung tá Tùng nói gì mà chỉ thấy Toàn “vâng, dạ”. Toàn tắt máy, quay sang nói với Huy:

- Chúng nó biến rồi.

Huy hỏi lại:

- Biến thế nào?

- Công an Cẩm Phả tìm thấy chúng nó ở một nhà nghỉ tại Cẩm Phả, nhưng bây giờ không biết chúng đâu. Thằng Lâm này... tanh thật.

Huy thắc mắc:

- Là nhỉ. Nó toàn đi trước mình một bước. Cứ như là có người bảo.

Toàn nói:

- Chưa biết chừng... Trong Ban chuyên án mà có người làm nội gián thì có mà giới bắt được nó.

Huy gạt đi:

- Chả đến nỗi ấy đâu. Mà anh lại mắc bệnh nghề nghiệp rồi. Nghi cả quân ta.

Toàn bấu môi

- Ông phải biết bố nó là người thế nào? Giám đốc nhà mình, Viện trưởng Viện Kiểm sát trông thấy ông ấy là phải cúi đầu chào từ xa. Bà mẹ nó là người lắm tiền... Vậy ai dám đảm bảo là bà Dung, và các đệ tử không gây dựng được mạng lưới cơ sở trong công an.

Rồi Toàn nói mĩa mai:

- Hay thật... Chả lẽ chúng nó trốn thoát được toàn nhờ những sự ngẫu nhiên ư. Mà làm gì có lắm tình huống ngẫu nhiên thế. Tôi sợ rằng kiểu này có ai “chân gổ” cho chúng.

Huy gạt đi:

- Ông thì cứ suy diễn vớ vẩn. Thế cái vụ cảnh sát giao thông ngẫu nhiên vô được thằng Tony Nguyễn thì là cái gì? Tôi thấy có lần Giám đốc bảo trong đánh án, nhiều khi như đá bóng, may hơn khôn.

Toàn xí xóa:

- Thôi không tranh luận nữa. Tôi với ông là xung khắc, lần sau, đừng bao giờ đi chung với nhau nữa.

Huy cười hì hì:

- Tất nhiên, tôi đẹp giai thế này, ông thì như quỷ... !

- Đẹp mà làm gì. Đến giờ đã “câu” được con nào chưa? Tở xấu giai, nhưng tán gái “nhảy” lắm. Anh Tùng đang dẫn một tổ trình sát đi Móng Cái đấy. Tôi cam đoan với ông, chúng nó sẽ xuất hiện ở đây vào tối nay.

Lâm và Vy thuê hai xe ôm chạy đi Móng Cái. Dọc đường thấy có khá nhiều các tổ tuần tra của cảnh sát giao thông kiểm tra xe khách.

Lâm chốt dạ, hỏi lái xe:

- Sao tuyến đường này lắm cảnh sát thế nhỉ? Có cái gì trên đường này mà ra quân lắm thế.

Người lái xe ôm:

- Vừa rồi xảy ra mấy vụ cướp nên cảnh sát đang truy lùng gắt lắm. Bọn em chạy xe ôm, đi đường xa heo hút thế này, trông thấy cảnh sát là yên tâm hẳn.

- Ông có hay phải cho họ tiền không?

- Hôm nào kiếm được thì mời anh em cốc bia, bằng không thì thôi. Chả ai bắt mình phải cống nạp cả.

Đến một thị tứ, lái xe nói:

- Anh cho dừng lại nghỉ một lúc. Mình đi gần tám chục cây số rồi, đau lưng quá.

Lâm đồng ý. Họ dừng xe lại và vào một quán cafe.

Vy có vẻ mệt nên kiếm một chiếc ghế xích đu của chủ ngã lưng.

Lâm nói với hai lái xe:

- Các anh thích ăn uống gì cũng được, tôi sẽ trả tiền.

Hai lái xe gọi mỳ tôm, cafe và cầm đầu cầm cổ ăn. Lâm gọi làm cho Vy một ly nước cam, còn mình thì uống Pepsi.

Một lái xe khuyên Lâm:

- Còn gần bảy chục cây số nữa; anh chị ăn cái gì cho đỡ mệt:

Lâm trả lời:

- Chúng tôi mới ăn lúc đến lễ Đền Trần, giờ hãy còn no.

Anh lái xe lại hỏi:

- Sao anh chị không đi xe máy lạnh cho khỏe?

Lâm nói:

- Cô ấy đi ô tô sợ say.

Vừa ăn uống xong thì có một chiếc xe của cảnh sát giao thông đến. Từ trên xe, có ba cảnh sát vào quán và cũng gọi mỳ tôm ăn.

Trong lúc chờ chủ quán nấu mỳ, ba anh ngồi một góc và nói chuyện.

Anh cảnh sát đeo quân hàm đại úy:

- Số bọn mình hôm nay làm sao ấy. Sắp đến giờ nghỉ thì lại phải dính vào vụ này.

Một cảnh sát đeo quân hàm trung úy:

- Sếp có dặn là khi lên xe kiểm tra hành khách, phải lễ phép và xin lỗi cẩn thận đấy. Kéo mấy tay nhà báo lại ghi âm.

Lâm nghe loáng thoáng và đoán là rất có khả năng các cảnh sát đang tìm hai người. Lâm vào thanh toán tiền rồi bảo hai người lái xe ô tô:

- Đi thôi.

Vy có vẻ chưa muốn đi, nhưng khi thấy Lâm liếc mắt về phía cảnh sát thì hiểu ý.

Hai người đi ra xe. Ba cảnh sát nhìn theo với vẻ tò mò. Xe máy vừa chạy thì trong quán, anh cảnh sát đeo hàm trung úy nói:

- Cô nàng nom như người mẫu nhỉ. Có khi cao hơn cả mình...

Anh đại úy bỗng đứng nói:

- Lúc này sắp bảo chú ý một cô gái cao, chân dài, tóc vàng... Đây, khéo đúng cô ả kia đấy.

Anh trung úy:

- Đúng rồi, chân dài... tóc vàng... lại đi với một thằng đẹp trai, cao lớn.

Anh đại úy đứng phắt dậy:

- Đuổi theo mau. Bắt nhầm hơn bỏ sót.

Thế là ba anh chạy ra ô tô. Bà chủ quán bưng mỳ lên thì xe đã lao đi mất hút.

Bà ta nói:

- Thế là làm bà mất toi ba bát mỳ. Lại phải ăn trừ bữa.

Chiếc xe của cảnh sát không kéo còi ưu tiên vì đường vắng. Chả mấy chốc, họ bắt kịp hai chiếc xe ôm.

Anh lái xe nhìn trong gương thấy xe cảnh sát, nói:

- Mấy bố cảnh sát này ăn nhanh thế. Đã lại đi đến đây rồi.

Chiếc xe lao vượt lên trước. Anh đại úy giơ gậy chỉ huy giao thông ra, ra hiệu cho hai xe ôm dừng lại.

Lâm hoảng hốt, hét lái xe:

- Ông chạy đi. Họ bắt tôi đấy. Tôi trả cho ông một triệu.

Lập tức, anh lái xe phanh dúi dụi lại, vút xe, hét toáng lên:

- Cướp, cướp! Cứu em với!

Thấy thế một cảnh sát giao thông lao bổ vào Lâm và đánh ngay. Lâm ngã bổ chửng xuống rãnh ven đường kêu lên:

- Sao lại đánh tôi.

Anh đại úy đề nghị Lâm xuống.

Thấy anh cảnh sát dữ dòn, người lái xe ôm vội chạy lại:

- Không phải cướp đâu. Em nói nhầm!

Anh đại úy quắc mắt nhìn anh chạy xe ôm:

- Ông đùa với chúng tôi đấy à?

Người lái xe phàn trần:

- Vì anh ấy bảo chúng em chạy nhanh... em nghĩ là tội phạm, nên... nên sợ quá.

Lâm và Vy đã bình tĩnh trở lại. Vy phủi quần áo cho Lâm.

Anh đại úy:

- Tôi xin lỗi anh chị. Cũng là tại thằng cha này... Nhưng chúng tôi đang phải đi lùng bắt hai tội phạm, mà trong đó có một người được mô tả là giống như cô này đây.

Lâm cao giọng:

- Và thế là chỉ nghe thằng này hô mà các ông đánh tôi ngay.

Anh cảnh sát cười hì hì:

- Xin lỗi... xin lỗi hai người. Cứ tưởng cướp thật thì phải ra tay ngay. Anh không biết chứ bọn cướp bây giờ ưa dùng “hàng nóng”, cho nên phải tấn công, vô hiệu hóa lập tức. Chậm chạp là có khi ăn dao của chúng.

Anh trung úy:

- Xin lỗi anh chị cho chúng tôi kiểm tra giấy tờ tùy thân.

Vy nói:

- Tôi làm gì mà kiểm tra giấy tờ?

Anh đại úy:

- Có gì đâu mà cô khó khăn thế. Là công dân lương thiện thì phải giúp đỡ công an chứ.

Vy mở ví lấy hộ chiếu. Anh đại úy xem ảnh và nhìn rất kỹ vào Vy rồi nói thăm thào vào tai anh trung úy và trả giấy.

Anh quay sang Lâm và ra hiệu đưa giấy tờ. Lâm cũng lấy hộ chiếu đưa trình, tay run bần bật. Xem xong, anh đại úy hỏi:

- Anh chị đi Móng Cái à?

Lâm trả lời:

- Vâng, chúng tôi đi lấy hàng.

Người lái xe ôm bỗng túm lấy anh đại úy:

- Nó là tội phạm đấy. Nó vừa bảo em là công an đang đuổi bắt, nếu chạy thoát, nó cho một triệu.

Anh đại úy ra lệnh:

- Mời hai người lên xe. Chúng tôi phải xác minh nhân thân của các vị. Nếu hai người không phải là đối tượng chúng tôi cần tìm thì chúng tôi sẽ đưa các vị lên Móng Cái ngay lập tức.

Trên ô tô quay về thị tứ, Lâm nói với anh đại úy:

- Em biếu các anh chỗ tiền này, các anh... coi như không gặp em.

Lâm dúi vào tay anh cảnh sát một tập đôla. Anh cầm và hỏi:

- Bao nhiêu đấy?

- Hai ngàn anh ạ.

Anh đại úy cười:

- Thế thì đích thị chúng bay là tội phạm rồi.

Trời bắt đầu sập tối. Bà Dung đang ngồi trong phòng của Lâm và mở tủ của Lâm ra xem thì ông Cẩm về.

Ông đi như lê từng bước vào nhà và gọi:

- Dung ơi! Dung ơi...

Bà Dung đi xuống:

- Cổ tin của thằng Lâm à?

Ông Cẩm nói như người mất hồn:

- Mình chuẩn bị đi. Có tin... có tin... công an bắt được nó rồi. Nó trốn ra Móng Cái với một con ca ve. Công an Quảng Ninh bắt được.

Bà Dung ngồi bệt xuống bậc cầu thang. Mặt tái nhợt. Bà nổi thều thào:

- Khổ con tôi quá.

Rồi bà hỏi:

- Ai nói cho ông biết?

- Chú Hòa vừa gọi điện báo cho biết. Lát nữa, họ đưa nó về để khám nhà và khám phòng làm việc của nó.

Bà Dung nhìn ông Cẩm khó chịu:

- Đàn em của ông tử tế thật. Bắt được nó chưa đủ hay sao mà còn phải dong nó về đây khám nhà? Mà nó làm gì có nhà? Nhà này là của tôi, tôi đứng tên. Bảo họ đi tìm nhà nào đứng tên của nó mà khám.

Ông Cẩm:

- Luật tố tụng quy định như vậy thì họ phải chấp hành, chứ ai muốn. Khi khởi tố bắt tạm giam bị can thì phải có khám xét nơi ở và nơi làm việc. Bà không biết mấy ông Thứ trưởng vừa rồi bị bắt đều phải khám nhà hay sao.

Thấy chồng có thái độ bình thản, bà Dung khó chịu:

- Tôi nghe cách nói của ông, hình như ông và tay Hòa bàn bạc với nhau kỹ lắm rồi thì phải.

- Chưa bàn gì cả. Chú ấy chỉ động viên tôi và mình là phải hết sức bình tĩnh. Việc gì làm được cho thấu tình đạt lý, chú ấy sẽ làm.

Bà Dung:

- Tôi thì chả tin được những người giả nhân giả nghĩa đó. Chẳng có tiền thì lấy đâu ra tình nghĩa.

Ông Cẩm buồn bã đến bên vợ:

- Thôi tôi xin mình.

Vừa lúc đó, có tiếng xe ô tô dừng ngoài cổng. Bà Dung ra ngó xuống và thấy có hai chiếc xe con sang trọng đỗ trước cửa và có mấy người đứng lơ nhố, nhưng không thấy có ai mặc quần áo cảnh sát. Một người bấm chuông. Bà yên tâm xuống và trong khi mở cổng bà thấy khuôn mặt của Lâm thấp thoáng ở khoang ghế sau chiếc xe đi đầu. Tay chân bà tự nhiên bủn rủn. Khi cửa vừa mở thì bà cũng gần như khụy xuống. Một cảnh sát nhanh nhẹn đỡ lấy bà. Anh nói nhẹ nhàng:

- Xin bác hãy bình tĩnh.

Mấy người đi vào nhà, còn Lâm bị khóa tay và đưa ra khỏi xe rất kín đáo. Lâm lấy một tờ báo che lên hai tay bị còng. Hai người đi kèm hai bên và một người cao lớn đi đằng sau như thể che cho Lâm khỏi bị những ánh mắt tò mò...

Lâm nhìn thấy mẹ và nhếch mép cười đau khổ.

Ông Cẩm ngó xuống rồi đi giật lùi, ngồi phịch xuống ghế.

Cũng vào giờ đó tại một nhà hàng sang trọng, Đào Trọng Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân đang ngồi với hai người đó là Trần Ngọc và ông Nam, Tổng Giám đốc Toàn Thắng.

Đào Trọng Thanh:

- Hôm nay, thằng em có chén rượu tạ lỗi với hai ông anh. Mọi việc trước đây, có những lúc anh em không hiểu nhau và thằng em cũng biết các ông anh bị thằng Nguyễn, thằng Lâm nó cho thông tin đều. Nhưng thôi, bây giờ thì mọi chuyện đã rõ. Thằng Lâm, thằng Nguyễn là người thế nào, các ông anh biết rồi. Em xin hai ông anh đại xá cho.

Trần Ngọc:

- Chú nói thế cũng phải. Anh thì vốn chẳng thù oán gì với chú, nhưng làm báo... có phải lúc nào cũng tỉnh táo khôn ngoan được đâu. Cơm đưa lên mâm còn rơi ra, huống chi là làm báo. Nào chúng ta cùng chúc cho sự hợp tác mới.

Ba người nâng ly. Thanh uống xong ly rượu rồi mở cặp lấy ra một phong bì tiền và một gói nhỏ.

Thanh đưa gói cho Nam:

- Biếu ông anh mấy lạng cao hổ uống cho... khỏe mọi nhẽ.

Thanh đưa phong bì cho Trần Ngọc:

- Em nghe nói ông anh sắp đi học Trường báo chí Lille ở Pháp. Em biểu ông anh dăm ngàn “ơ - rô” để ông anh mua quà. Sang đó, ông anh phải chọn chỗ ở cho đàng hoàng. Khách sạn của Pháp đắt và tốn lắm.

Trần Ngọc:

- Cám ơn chú. Mà sao đến chuyện đi học của anh, chú cũng biết nhỉ.

- Anh là người cả nước biết tên, cho nên chuyện gì của ông anh, từ hắt hơi sổ mũi đến nâng lương, đề bạt, thiên hạ biết cả.

Trần Ngọc được nịnh khéo cười sung sướng..

Nam uống xong rồi nói:

- Theo thông tin tôi nắm được thì ông Thanh cũng phải rất cẩn thận với công an đấy.

Thanh cười khùng khục:

- Anh yên tâm đi. Lão Hòa Giám đốc không ngồi đấy được lâu đâu. Chỉ riêng vụ để thằng Lâm trốn thoát, ông ấy cũng đáng ăn án kỷ luật rồi. Vụ án này, nếu thằng Lâm trốn thoát thì ông Hòa mất chức là chuyện khỏi phải bàn.

Trần Ngọc hỏi: :

- Làm sao mà mất chức?

- Đơn giản, rất đơn giản. Viện Kiểm sát đã ký lệnh bắt, ông ấy ra lệnh cho quân không thực hiện và tạo điều kiện cho thằng Lâm ra đầu thú để giảm nhẹ tội, nhưng thực chất đây là chiến thuật kéo dài thời gian nhằm giúp thằng Lâm trốn. Thằng Lâm trốn thoát, bà Dung, ông Cẩm phải chịu ơn ông ấy, vụ án phải chìm xuống...Mưu ấy cao chưa? Còn nếu thằng Lâm chẳng may

bị bắt, thì ông Hòa cũng vẫn giữ được thể diện với ông Cẩm, bà Dung. Nhưng các ông tin tôi đi... không bao giờ bắt được.

Ông Nam:

- Vì sao ông bảo thế, xem ra ông có vẻ am hiểu công an quá?

- Đúng thế. Tôi cũng chả hiểu gì về công an, nhưng có mấy thằng đệ tử nó là quân của phòng cảnh sát kinh tế và hình sự, nó nói, thì mình mới biết.

Nam gật gù:

- Đúng là làm kinh tế thời nay, không nắm được thông tin là chết Nhưng trở lại chuyện bắt thằng Lâm...Tôi không tin là nó thoát.

- Đơn giản, rất đơn giản. Bọn điều tra nó đọc được suy nghĩ của Giám đốc, cho nên nó sẽ “giả vờ như thật” là “báo cáo thủ trưởng, chúng em lòng không xót một xó nào, nhưng không thấy”. Tiền cho cảnh sát đi ăn nhậu, chơi gái có bà Dung cung cấp. Các chú cứ việc lên đường và đi du lịch. Đó là chưa kể đến nó trốn một đảng, xua quân đi bắt một nẻo...

Nói rồi, Thanh ngân nga hát nho nhỏ, nhại lời một bài hát quen thuộc:

- Nó đi đảng Đông, sắp bảo bắt đảng Tây. .. ấy dô trên đất này... !

Vừa hát đến đó thì Thanh chợt im bặt vì có điện thoại di động.

Thanh: :

- Tôi nghe đây.

- Anh Thanh à? Thằng Lâm bị bắt rồi.

- Chú có nhầm không đấy?

- Không nhầm được. Em thấy nó bị khoá tay ngồi trong ô tô mà. Giờ này chắc đang khám nhà rồi.

Thanh:

- Thế này thì Giám đốc nhà máy khiếp thật. Có tin gì mới báo ngay cho biết nhé.

Thanh tắt máy, thần thờ:

- Công an họ vô được thẳng Lâm rồi. Đang khám nhà.

Chợt nhớ ra những điều mình vừa nói, Thanh có vẻ ngượng. Thanh nói chừa:

- Đúng là cuộc đời... có những điều không bao giờ mình tưởng tượng ra nổi.

Trần Ngọc vội vàng lấy điện thoại ra gọi:

- Alô, tôi Trần Ngọc đây... Này, công an bắt được thằng Lâm rồi, đang khám nhà. ông cho thằng Quang đến rình chụp ảnh nhé. Bảo Thúy Quỳnh nó viết cho cái tin ngắn... hai trăm chữ thôi.

Lâm được đưa lên nhà.

Một cảnh sát mặc thường phục đóng cổng lại và đứng canh gác.

Những người đến nhà ngoài bốn cảnh sát điều tra còn có một cảnh sát khu vực, một người trong tổ dân phố đến làm chứng.

Anh cảnh sát điều tra nom đứng tuổi nhất đưa thẻ công an cho ông Cẩm rồi nói:

- Thưa hai bác, tôi là Thiếu tá Đỗ Văn Công, Phó thủ trưởng Cơ quan cảnh sát điều tra Công an tỉnh Hòa Sơn. Xin phép gia đình cho chúng tôi làm nhiệm vụ.

Bà Dung nói lắp bắp:

- Xin... xin các anh mở còng tay cho cháu.

Thiếu tá Công lễ phép:

- Bác thông cảm, chúng tôi không thể làm khác được.

Bà Dung tự nhiên bắt bẻ:

- Sao tôi không thấy ai mặc quần áo công an nhỉ?

- Thưa bác, vì không muốn gây ồn ào và tạo ra sự chú ý không cần thiết đối với gia đình nên cấp trên ra lệnh cho chúng tôi mặc thường phục.

Nói rồi, anh Thiếu tá quay sang Lâm, nổi dõng dạc:

- Anh Cao Đức Lâm đứng dậy nghe lệnh bắt khám xét.

Lâm đứng lên và tự dưng bà Dung cũng đứng dậy theo bên cạnh con. Anh thiếu tá đọc:

- Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Độc lập, tự do, hạnh phúc. Lệnh bắt bị can để tạm giam. Tôi, Thiếu tá Đỗ Văn Công, Phó thủ trưởng Cơ quan điều tra. Căn cứ Quyết định khởi tố bị can số 3457 ngày 30 tháng 10 năm 2004 của cơ quan Cảnh sát điều tra Công an tỉnh Hòa Sơn đối với Cao Đức Lâm đã có hành vi tham ô tài sản và đánh bạc, phạm vào Điều 278 và 248 Bộ luật Hình sự nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Căn cứ vào các Điều 34, 79, 80, 88 và 120 Bộ luật Tố tụng hình sự nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam.

Ra lệnh:

Bắt bị can để tạm giam trong thời hạn 4 tháng kể từ ngày bị bắt đối với Cao Đức Lâm. Tên gọi khác Lâm “thái tử” ...

Tiếng của Thiếu tá Công đọc rõ ràng từng tiếng.

Mọi người như nín thở để nghe, tưởng chừng như ngoài tiếng của Công thì có thể nghe được tiếng muỗi bay...

Vẫn tiếng của Công:

- Ủy nhiệm ông Nguyễn Đức Quân, điều tra viên Cơ quan Canh sát điều tra Công an tỉnh Hòa Sơn tổ chức thi hành lệnh này và giải bị can đến Trại tạm giam công an tỉnh. Giám thị trại tạm giam Công an tỉnh Hòa Sơn thi hành việc tạm giam bị can.

- Lệnh này đã được Viện Kiểm sát nhân dân tỉnh phê chuẩn ngày 2 tháng 11 năm 2004.

Anh đọc xong và đưa giấy bút cho Lâm:

- Anh Lâm nghe rõ chưa?

- Dạ, em nghe rõ.

- Mời anh ký vào biên bản.

Lâm ký biên bản xong, Thiếu tá Công nói tiếp:

- Bây giờ chúng tôi xin khám nơi ở của anh Lâm.

Bà Dung nói ngay:

- Cháu nó chỉ ở nhờ đây thôi. Nó làm gì có tên trong nhà này. Từ ngày nó đi Mỹ là đã không có tên trong hộ khẩu rồi.

Nói xong, bà mở tủ lấy quyển sổ hộ khẩu đưa cho Công. Thiếu tá Công xem xong rồi nói:

- Đúng là anh Lâm không có tên trong sổ hộ khẩu này, nhưng hàng ngày anh vẫn ở đây. Xin phép hai bác, chúng tôi chỉ khám chỗ ngủ của anh Lâm thôi. Anh Lâm ngủ ở phòng nào?

Lâm giờ hai tay bị khóa chỉ lên gác.

Thiếu tá Công nói:

- Anh dẫn chúng tôi lên phòng riêng của anh để chúng tôi thực hiện lệnh khám.

Cuộc khám xét ở phòng của Lâm diễn ra rất chiếu lệ và chẳng có gì được gọi là tài liệu cần phải thu giữ ngoài một cuốn sổ tay. Anh cảnh sát lật xem và thấy trong đó ghi bằng tiếng Anh và có rất nhiều những ký hiệu. Liếc nhìn thấy Lâm có vẻ rất căng thẳng, anh hỏi Lâm:

- Anh ghi cái gì trong này?

- Đó là những ký hiệu tin học. Xin các ông đừng hủy nó.

Anh cảnh sát đưa lại cho bà Dung. Lâm thở phào nhẹ nhõm. Anh cảnh sát nhận biết thái độ đó của Lâm, anh nói:

- Bác đưa quyển sổ cho chúng tôi.

Cảnh sát điều tra lập biên bản giao cho gia đình giữ những tài sản của Lâm như ti vi, đầu video, dàn nghe nhạc...

Cuộc khám xét diễn ra nhanh chóng và Lâm lại ký biên bản.

Những người làm chứng cũng ký biên bản và nhanh chóng ra về.

Thiếu tá Công nhìn đồng hồ và nói:

- Lâm có đói thì ăn thêm chút gì đi.

Rồi anh quay sang bà Dung:

- Hai bác chuẩn bị cho cậu ấy mấy thứ để mang vào, trại giam.

Bà Dung vội vàng lấy một cái va li nhỏ có bánh xe mà bà vẫn dùng rồi vội vàng bỏ vào đó bàn chải đánh răng, dầu gội đầu, khăn mặt, quần áo lót của

Lâm; bà nhặt trong tủ lạnh ra một đồng đồ hộp như cá, thịt, batê ruốc... nhét đầy vào đó. Thiếu tá Công cười:

- Chẳng cần nhiều thế đâu bác ạ. Nếu cần tiếp tế thì mỗi tuần được hai lượt. Chú Hòa cũng đã nói chuẩn bị phòng cho cậu ấy ở chung với mấy ông cán bộ mới bị bắt vì tội tham nhũng. Cũng không đến nỗi nào đâu.

Bà Dung lấy ra một cọc tiền và nói với Công:

- Anh Công ra đây, tôi có chuyện này muốn nói riêng với anh.

Hai người đi ra góc nhà. Bà Dung dúm vào tay Công tập tiền:

- Anh làm ơn giúp hộ chúng tôi lo cho cháu trong trại giam... Tôi nghe nói không có tiền cho quản giáo họ cho đầu gấu hành hạ chết mất...

Công gạt đi:

- Bác cứ cất tiền đi. Mà ai nói với bác là quản giáo đòi nộp tiền... Không có chuyện ấy đâu.

- Anh tin tôi đi. Có chuyện ấy mà. Khu này mấy nhà có con bị bắt, họ kể với tôi.

Công vẫn cương quyết:

- Bác cất tiền đi. Còn việc cậu Lâm, Giám đốc đã có chỉ đạo, gia đình cứ yên tâm.

Bà Dung đi ra hỏi Lâm:

- Con ăn gì?

Nhưng lúc này, mắt Lâm tự nhiên mờ dần và Lâm ngáp liên tục. Lâm uể oải trả lời:

- Con chẳng muốn ăn gì cả.

Lâm quay sang Thiếu tá Công:

- Em xin anh cho em vào toa lét một chút.

Công nhìn Lâm và anh hiểu ngay ra mọi chuyện. Anh nói:

- Nhìn cậu tôi biết là cậu đang lên cơn thèm thuốc. Có đúng không?

Lâm lúc này không còn biết ngượng ngùng là gì nữa và cuống quýt gật đầu.

Công gọi mấy cảnh sát kia ra thăm thì điều gì đó rồi quay vào hỏi Lâm:

- Anh còn thuốc không?

- Dạ, còn.

Đúng lúc đó, cụ Huy lên. Cụ lặng lẽ đi vào và ngồi xuống bên cạnh Lâm.

Công nói:

- Chúng tôi cho anh hút một lần cuối cùng. Chỉ có điều xin mọi người đừng nói chuyện này.

Lâm cởi giấy và lật trong lớp lót lấy ra một tép hêrôin và hút vô cùng thành thạo trước mặt mọi người, không một chút suy nghĩ, không chút ngượng ngùng.

Ông Cẩm nhìn cảnh con hút thuốc chịu không nổi. Ông ra góc nhà gục đầu vào tường và khóc lặng lẽ. Lâm hút thuốc xong, ngả người ra sa - lông, mắt lim dim, đờ đẫn.

Bà Dung thì ôm lấy con khóc nức lên:

- Con ơi, sao lại đến nông nỗi này hả con.

Cụ Huy thì lại khác. Cụ bình tĩnh và nói:

- Đời cháu thế là còn may đấy.

Rồi cụ bảo với các cảnh sát:

- Xin các đồng chí cho tôi nói riêng với cháu vài lời.

Mọi người tề nhị lùi ra xa. Cụ Huy ôm lấy Lâm:

- Dũng cảm lên cháu ạ. Mình đã làm thì phải chấp nhận. Cháu bị như thế này là ông thấy may đấy.

Lâm lúc này đã tỉnh táo và nhìn ông như không hiểu ý. Cụ Huy nói tiếp:

- Ông tin rằng những tháng ngày tới đây sẽ giúp cháu từ bỏ cái con quỷ này - ông chỉ vào mảnh giấy bạc xám đen - Cháu phải dũng cảm cháu nhé. Còn việc này nữa... cháu hãy tin vào c;ơ vi Phương. Nó không bỏ cháu đâu.

Lâm nói:

- Cháu đã nghĩ kỹ mấy ngày hôm nay rồi, cháu sẽ không gặp nó nữa. Ông bảo nó đi yêu người khác... đừng nghĩ đến cháu cho phí đời.

Nói xong, Lâm đứng dậy nói với các cảnh sát:

- Em xong rồi.

Rồi Lâm quay chào:

- Thôi con đi bố mẹ nhé. Cháu chào ông.

Thiếu tá Công đứng trên nhà ngó xuống và đã thấy có mấy nhà báo lăng vảng quanh đó. Anh bảo:

- Lại có phóng viên đến rồi. Bây giờ thế này. Hai cậu ở đây, giữ Lâm lại. Khi nào hết nhà báo, gọi cho tôi rồi chúng ta về khám tiếp ở ngân hàng. Còn các cậu đi theo tôi ra xe. Cứ coi như chúng ta đến đây nhậu với anh Cẩm.

Mấy phút sau, Công và các trinh sát khác vui vẻ ra ô tô.

Các phóng viên ngơ ngác vì chỉ thấy ông Cẩm ra tiễn họ và rất vui.

Trần Quang nói với Tuấn:

- Vớ vẩn, lão Ngọc nghe toàn tin vịt.

Các phóng viên đình ninh là họ bị ăn tin vịt nên nhanh chóng lên xe chuồn ngay.

Khi thấy không còn ai, một trinh sát gọi điện thoại cho Công. Vài phút sau, hai chiếc ô tô lại quay về và Lâm được nhanh chóng đưa ra xe.

Xe vừa đi khuất. Bà Dung gọi điện thoại cho Trần Đức:

- Anh Đức đấy à, người ta bắt được thằng Lâm rồi.

Trần Đức :

- Bắt được lúc nào?

- Trưa nay, họ bắt được ở Quảng Ninh... Thế mới biết cái lão Hòa tệ thật. Thằng bé nó đã trốn đi thì lẽ ra cứ để nó đi, coi như không bắt được là xong. Đảng này lão ấy cho quân đuổi theo...? Anh gọi tay Nam và Trần Ngọc đến đây, có mấy việc các ông phải giúp ngay cho.

Trần Đức hỏi với vẻ cảnh giác:

- Có tiện không, sắp mà biết đến bàn chạy án thì không khéo còn khổ với ông ấy.

Bà Dung ngẫm nghĩ rồi nói:

- Các anh ngồi ở đâu rồi tôi đến.

Trong lúc này, Nam vẫn cùng Trần Ngọc ngồi nhậu với Đào Trọng Thanh. Cái tin Lâm bị bắt làm cho Thanh rất khoái chí, hân hừng hồn tuyên bố:

-Tội của thằng Lâm,có giới cứu khỏi thoát án tử hình.

Ông Nam:

- Làm gì đến mức ấy. Nó là con một, bố lại là thương binh, là cán bộ cao cấp... cùng lắm là chung thân.

Trần Ngọc:

- Các ông chả hiểu gì pháp luật Việt Nam cả. Pháp luật của ta nhiều khi được hiểu và được thực hiện theo ý muốn của từng người, từng quan niệm. Người Việt Nam mình vốn sống duy tình. Trăm cái lý không bằng một tý cái tình... Việc xét xử, nếu tử tế thì xử theo tình, còn không thì cứ lý mà nói.

Đào Trọng Thanh nghiêng rằng nói:

- Tôi thể với các ông là tôi sẽ cho thằng Lâm ra dựa cột.

Trần Ngọc:

- Ông đừng quá như thế. Tôi lại nghĩ khác. Lúc này ông nên nằm im thở khè. Ai dám đảm bảo là thằng Lâm nó không khai khẩn chuyện gì đó về ông. Ông tưởng ông trong sạch hoàn toàn à? Nhiều người đã chết lây khi công an mở rộng điều tra...

Đào Trọng Thanh ngẩn người ra không biết nói thế nào. Trần Ngọc thủng thẳng:

- Cho nên cứu người nhiều khi lại là cứu mình. Ông hãy làm thế nào để công an họ loại ông ra khỏi trí nhớ của họ, đó mới là cao tay. Còn nếu muốn làm người quân tử thì ông nên có những lời tử tế về nó.

Đào Trọng Thanh rót một ly rượu cho mình:

- Ông anh sáng suốt. Thằng em này nghĩ cạn... Xin tự phạt.

Nói xong, Thanh ngửa cổ uống hết ly rượu.

Ông Nam có chuông điện thoại di động. Nam nhìn số máy và biết đó là Trần Đức. Nam giơ tay ra hiệu cho hai người im lặng:

- Alô, anh Đức à, em nghe đây.

Trần Đức:

- Công an bắt thằng Lâm và đưa về khám nhà rồi. Chị Dung nói cần gấp mấy anh em mình gấp. Các ông đang ngồi ở đâu đấy.

- Em đang uống rượu với anh Ngọc. Anh nói chuyện với anh Ngọc nhé.

Nói xong, Nam đưa máy cho Trần Ngọc.

Ngọc nói giọng kẻ cả:

- Có việc gì đấy anh Đức?

- Chị Dung muốn mấy anh em mình giúp một tay lo việc cho thằng Lâm.

Ngọc suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Ông bảo bà ấy đừng có cuống lên như thế. Gặp nhau lúc này, nhờ công an cho trình sát theo dõi thì khổ cả bọn. Để sau vài ngày nữa rồi tính. Ông nói với bà ấy là cứ yên tâm. Chuẩn bị “đạn dược” cho đầy đủ. Ngần này thằng mình cộng với cái oai của ông Cẩm, cộng với túi tiền của bà Dung mà lại không cứu được thằng bé thì còn ra cái gì nữa. Trong lúc này, bà ấy cuống, ông phải bên cạnh bà ấy, có gì trao đổi riêng từng người.

Tại nhà Minh Phương. Cô và Giáng Hương ngồi trong phòng riêng.

Phương lấy ra một chiếc hộp khảm trai rất đẹp và mở cho Giáng Hương xem. Hương kinh ngạc khi thấy trong đó có khá nhiều vòng vàng, dây chuyền, nhẫn kim cương...

Minh Phương vốc một vốc đưa lên ngẫm nghía:

- Tất cả chỗ này là của Lâm mua cho tao. Mà đoán xem khoảng bao nhiêu?

Giáng Hương:

- Có đến một trăm ngàn đô không?

- Hình như hơn. .. Một chiếc nhẫn này đã gần hai chục ngàn rồi.

Phương đưa cho Giáng Hương xem một chiếc nhẫn kim cương.

Hương xem hờ hững rồi nói:

- Mà có biết hẩn trốn ở đâu không?

- Tao chỉ nghe chú Hòa nói là rất có thể đi Quảng Ninh.

Giáng Hương thở dài:

- Cầu mong cho hẩn trốn thoát.

Minh Phương nói:

- Máy ngày nay, tao đến công ty mà cứ phải cầm đầu đi, không dám nhìn ai, không dám cả đi ô tô nữa. Cũng may là mình sống với mọi người không đến nỗi nào cho nên họ cũng thông cảm.

Giáng Hương:

- Nó mà trốn được thì may cho mà.

Phương ngạc nhiên:

- Sao lại may?

- Mà được giải thoát khỏi nó. Vừa khỏi phải dính vào thằng nghiện, vừa khỏi mang tiếng lấy thằng tù... thế chả tốt ư?

Có điện thoại di động của Phương. Cô nhìn máy và biết đó là Giám đốc Hòa gọi.

Minh Phương:

- Cháu chào chú.

Giám đốc Hòa:

- Chào cháu. Thằng lâm đã bị bắt lại rồi. Giờ này anh em đang làm thủ tục khám xét tại nhà và ở cơ quan. Cháu có muốn gặp nó trước khi nó vào trại giam không?

Phương bật khóc:

- Chú ơi, cho cháu gặp đi!

- Cháu đến Ngân hàng Phú Tài. Chú sẽ bảo anh em cho cháu gặp. Cháu phải nhớ lời chú hôm qua đấy nhé.

- Vâng ạ. Cháu rất nhớ.

Lâm được đưa về Ngân hàng để tiến hành thủ tục khám phòng làm việc.

Tại phòng khách của Ngân hàng, ông Trác, ông Ngân và một vài người trong Ban Giám đốc chờ đợi Cảnh sát Điều tra đưa Lâm đến để khám phòng làm việc. Một bầu không khí im lặng, nặng nề bao trùm tất cả.

Như đã được báo trước cho nên cánh cổng đã mở sẵn và khi chiếc xe chở Lâm vừa lọt qua thì hai nhân viên bảo vệ đóng lại ngay. Tất cả ánh sáng ngoài cổng Ngân hàng bị tắt luôn.

Lâm vào phòng và nhìn mọi người bằng ánh mắt ân hận. Lâm đến bên ông Trác, cúi đầu:

- Cháu xin lỗi chú. Và chú cho cháu xin lỗi tất cả mọi người.

Ông Trác nao lòng trước thái độ của Lâm. Ông ôm lấy vai Lâm, an ủi:

- Cháu đã sai lầm một lần rồi, hãy cố gắng đừng để mắc thêm sai lầm nữa. Cháu hãy nghĩ đến những người trong nhà. Cháu là đứa con duy nhất của dòng họ Cao đấy.

Lâm tự nhiên thấy lo sợ. Lâm hỏi nhỏ:

- Chú ơi liệu tội của cháu có bị tử hình không?

Ông Trác cười buồn:

- Cháu ơi sao cả nghĩ thế.

- Lúc trên ô tô, có một anh công an bảo cháu là tội của cháu phải tử hình.

Ông Trác nói:

- Họ dọa đấy. Nhưng cháu phải thành khẩn. Các cụ đã có câu đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh kẻ lại. Mất cháu, chú đau hơn mất tiền nhiều...

Lâm được đưa lên phòng làm việc. Các Điều tra viên mở tủ, rồi bảo Lâm tự mở kết, nhưng tất cả đều trống không.

Thiếu tá Công nói với Lâm:

- Chắc anh đã chuẩn bị cho cái ngày hôm nay từ lâu rồi phải không?

Lâm gượng cười và cúi đầu.

Các thủ tục khám xét đã xong, Lâm được đưa ra ô tô. Ông Trác đi ra tận xe. Ông cẩn thận đỡ Lâm lên xe và nói:

- Đừng nghĩ đại nữa cháu nhé. Chú vẫn tin cháu. Tuổi trẻ có những lúc mắc sai lầm, thì hãy coi đó là bài học. Cuộc đời cháu còn rất dài.

Đúng lúc ấy, có một nhân viên bảo vệ chạy lên nói nhỏ vào tai ông Trác. Không hiểu anh ta nói gì mà chỉ thấy ông gật gật đầu rồi ông quay sang nói với Lâm:

- Minh Phương tới, cháu gặp nó một lúc nhé.

Lâm lắc đầu:

- Thôi chú ạ. Cháu đã quyết rồi... cháu không yêu Phương nữa. Cháu không gặp đâu.

Lâm nói xong thì đã thấy một Cảnh sát Điều tra và Minh Phương xuất hiện. Phương nhìn Lâm trân trân và nước mắt cô trào ra. Ông Trác nói:

- Hai đứa nói chuyện với nhau một lát.

Nói xong ông ý tứ đi ra ngoài và khép cửa lại.

Minh Phương lấy lại bình tĩnh:

- Anh vừa nói gì, nhắc lại xem nào?

Lâm ấp úng:

- Tội anh nặng lắm, có khi bị tử hình, nếu không thì cũng tù chung thân cho tới hết đời. Em yêu người khác đi đừng nghĩ đến anh nữa cho phí đời.

Phương nói:

- Sao trước đây anh yêng hùng thế mà bây giờ hèn nhất vậy. Tôi không xấu hổ vì yêu một thằng cờ bạc, một thằng ăn cắp... nhưng tôi xấu hổ vì chót yêu một thằng hèn như anh. Có gan làm thì phải có gan chịu, kể cả có phải ra pháp trường.

Phương nói đanh thép như quan tòa khiến Lâm bối rối :

Bên ngoài, ông Trác và anh Điều tra viên nghe cũng thấy giật mình.
Phương tiếp tục:

- Trong việc anh phạm tội, cũng một phần có lỗi của tôi, vì thế, anh cứ yên tâm đi, anh không phải ra tòa một mình đâu. Và anh cũng đừng tưởng là anh vào tù mà tôi đã quay đi. Tôi sẽ vẫn là Giám đốc của Công ty Toàn Gia và tôi vẫn có đủ tư cách đến nhà anh.

Lâm nghe đến thế thì sụp xuống, khóc rưng rức.

Phương cũng ôm lấy Lâm như người chị ôm lấy em.

Xe ô tô đưa Lâm đi. Ông Trác và Phương lủi thủi quay về phòng.

Ông nói với Phương:

- Chú cảm ơn cháu. Bây giờ chú đã hiểu thêm nhiều về cuộc đời này.

Phương chào ông:

- Thôi cháu xin phép chú. Cháu sẽ thường xuyên đến xin ý kiến chú.

- Cháu giữ gìn sức khỏe nhé. Chú biết cụ Huy là chỉ còn trông vào cháu thôi. Có việc gì, cháu cứ tới. Chú sẵn sàng.

Phương về rồi, ông Trác ngồi thừ ra một lúc rồi gọi điện cho ông Hòa. Nhưng ông vừa nhấc máy thì có tiếng gõ cửa. Và cũng chẳng chờ ông trả lời, Giám đốc Hòa mở cửa vào.

Ông Trác thốt lên:

- Sao anh thiêng thế, tôi vừa định gọi điện cho anh.

Ông Hòa hỏi:

- Khám ở đây xong hết rồi chứ?

- Xong rồi, chả có cái gì. Nó đã chuẩn bị từ trước.

Ông Hòa:

- Thằng này nó đưa tôi đi hết từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác. Nếu không có mấy ông cảnh sát giao thông của Quảng Ninh cảnh giác tóm được nó thì có lẽ bây giờ nó đang ở Trung Quốc rồi. Và lúc đấy có trời mà tìm.

Ông Trác:

- Giá mà không bắt được nó lại hay.

Ông Hòa hiểu nỗi lòng của ông Trác. Ông nói:

- Nói thật với anh, tôi cũng có lúc nghĩ như anh. Bây giờ chúng mình đến gặp anh Cẩm đi. Tôi sợ anh ấy không chịu nổi nỗi đau này.

Ông Trác:

- Đến lúc này ư? Tôi sợ bà Dung không cho mình vào nhà đâu.

- Thì mình cứ đến. Không cho vào, sau này chị ấy đừng có oán anh em mình.

- Bà ấy oán rồi chứ không chờ đến sau này đâu.

- Mình cứ đến. Chị ấy không tiếp thì mình xuống với cụ Huy.

Tại nhà ông Cẩm. Hai vợ chồng mỗi người ngồi một góc nhà và im lặng.

Mãi sau, bà Dung thốt lên:

- Bây giờ ông định tính thế nào? Chả lẽ để thằng bé vào tù à?

Ông Cẩm nói nhẹ nhàng:

- Thế theo mình thì nên làm gì bây giờ?

- Mình là đàn ông, là chủ gia đình này. Khi có việc khó khăn, lại hỏi tôi.

Ông Cẩm nhăn nhó:

- Bây giờ không phải là cái lúc trách cứ nhau. Tôi biết có nhiều việc mình sáng suốt hơn tôi...

Bà Dung:

- Giờ ông mới nhận ra điều đó à? Ông là một công chức mẫn cán nhưng không thức thời... Chứ ông mà tỉnh táo, khôn ngoan, thì khá hơn nhiều rồi đấy.

Có chuông điện thoại. Bà Dung nhắc máy.

- Tôi nghe đây.

Từ đầu dây đằng kia có tiếng của ông Hòa:

- Alô, chị Dung à? Em Hòa đây.

Bà Dung:

- Không dám, chào ông Giám đốc.

- Em và Trác tới anh chị bây giờ, có chút việc chúng em muốn trao đổi với anh chị.

Bà Dung lặng im suy nghĩ một lát rồi nói:

- Vâng, tôi cũng muốn được nghe ý kiến của các ông.

Nói rồi bà đặt máy và quay sang ông Cẩm:

- Hai chú em của ông đến đấy. Chuẩn bị mà đón tiếp. Tôi không muốn nhìn thấy mặt của họ nữa.

Nói rồi bà Dung quày quả đi lên gác.

Bà lấy nước lạnh uống một ly rồi nằm vật ra giường.

Nhưng chỉ vài phút sau bà vùng dậy. Bà đi rửa mặt và chải lại đầu tóc.

Phương về nhà. Bà mẹ Phương thấy con gái ủ dột, biết là cô đang buồn vì chuyện Lâm. Bà hỏi:

- Thăng Lâm sao rồi?
- Họ đưa vào trại giam rồi.
- Con có gặp nó không?
- Có được mấy phút.
- Nó nói gì không?
- Anh ấy bảo con đi yêu người khác. Con mắng cho một trận.

Bà mẹ ngồi lặng đi và thở dài nảo nuốt. Rồi bà nói:

- Nếu nó bị tù, còn có ngày ra, nhưng không biết có cai nghiện được hay không?

Ông Trác và Giám đốc Hòa tới nhà ông Cẩm.

Ông Cẩm lẳng lẽ ra đón hai người vào nhà nhưng không ai nói với ai câu nào. Vào nhà, ông Hòa nhìn quanh quất và hỏi:

- Chị Dung đâu hả anh?

Ông Cẩm chỉ lên gác:

- Bà ấy nằm trên kia. Buồn phiền vì thằng bé...

Ông Cẩm mở tủ lấy chai rượu và rót ra ly thì cũng vừa lúc đó, cụ Huy lên.

Ông Hòa và ông Trác đứng dậy, lễ phép:

- Con chào ông ạ.

- Chào hai anh.

Ông Trác:

- Đạo này ông khỏe không?

- Cũng tạm tạm. Chỉ mong sao chết là chết luôn, đừng sống lay lắt, khổ con khổ cháu. Hôm kia ở phố này, có ông Tổng Giám đốc, mẹ ốm liệt giường mấy tháng trời, con dâu không chịu chăm mẹ, thế là mời thầy cúng về cúng cho mẹ chồng chết nhanh. Ông chồng thấy thế, uất quá, lên cơn huyết áp, đứt mạch máu não, chết luôn. Thấy cảnh đó, tôi sợ quá...

Vừa lúc ấy, bà Dung từ trên gác đi xuống. Hai ông cũng đứng dậy, lễ phép:

- Chào chị ạ.

- Chào hai anh. Bận công việc thế mà các anh cũng tới được vinh hạnh quá.

Ông Hòa hiểu ý, và cười:

- Chúng em biết bà chị đang rất buồn về thằng Lâm và bức mình với chúng em. Hôm nay, chúng em đến là để nghe anh chị chửi đây.

Bà Dung thay đổi thái độ:

- Hai chú nói thế là không đúng rồi. Chuyện con cái như thế, có buồn cũng là phải. Nhưng oán trách các chú thì tôi không. Chú Trác lo cho cháu như thế nào, tôi biết chứ. Còn chú Hòa, chú là Bao Công của tỉnh này, việc công, phép nước, chú phải làm, cũng là chuyện không dừng.

Rồi bà ân cần rót rượu mời mọi người. Thái độ của bà khiến tất cả ngạc nhiên, nhất là ông Cẩm. Bà Dung vẫn nói chân thành:

- Tôi là đàn bà, nhiều khi cạn nghĩ. Việc của cháu như vậy, đúng là có lúc đã nghĩ các chú không thương cháu, những xét cho cùng, tội nó làm, nó phải

chịu. Các chú cũng là người phải làm... Chỉ có điều là hoàn cảnh nhà các chú thấy đấy. Có mỗi mình nó...

Bà ghen lời rồi ngồi như dựa vào ông Cẩm, mắt rân rấn nước.

Ông Trác đỡ lời:

- Thưa thật với ông, với anh chị, chúng em xin thể có bóng đèn... Mấy hôm nay không ăn, không ngủ được vì chuyện của cháu. Cho đến giờ, chúng em vẫn không hiểu nổi sao cháu nó lại đại dột đến như vậy.

Bà Dung nói :

- Tôi hiểu mà... Các chú vẫn coi nó như con. Thôi thì cứ để chú Hòa cho quân điều tra làm rõ. Tôi chỉ nghĩ là hình như nó bị thằng nào giật dây, xúi bẩy.

Ông Hòa:

- Đúng thế chị ạ. Anh em đang lấy lời khai của thằng Nguyễn.

Bà Dung:

- Thôi thì con đại cái mang, tôi xin lỗi hai chú vì dạy con không nghiêm, để lụy đến các chú. Chú Hòa, chú Minh là người quyết định vận mệnh của cháu. Xin các chú làm thế nào cho cháu nó được cái án treo, bằng không thì cho nó vài năm tù để sáng mắt ra.

Những câu cuối cùng, bà Dung nói chắc chắn từng chữ. Nghe bà Dung nói, ông Hòa xuýt bật cười vì hình như bà chẳng hiểu chút gì về pháp luật. ông định giải thích nhưng lại thôi. Tuy vậy, ông cũng nói :

- Chị nói thể quá lời rồi. Chúng em chẳng quyết định được vận mệnh của cháu, trên chúng em là Tòa án. Tuy vậy, án nặng hay nhẹ tùy thuộc vào cháu

và... và vào anh chị. Nhưng dù thế nào, chúng em cũng hứa với anh chị là cố gắng giúp cho cháu.

Bà Dung cười tươi tỉnh:

- Giám đốc nói thế thì tôi yên tâm rồi. Còn việc này, tôi xin Giám đốc châm chước. Thằng cháu Lâm quen sống đầy đủ rồi, nay phải vào trại giam, chắc chắn không được như ở nhà. Sức khỏe của cháu không được tốt vì thế tôi xin Giám đốc ra lệnh cho giám thị ưu tiên cho cháu, đừng giam cháu với cái bọn đầu trộm đuôi cướp, hay nghiện hút, sida... Tôi nghe nói có những người vốn tử tế nhưng không may phạm tội. Bị giam vài tháng, thế là quen ở tù... ra tù là không biết sợ nữa.

Ông Hòa bắt đầu khó chịu nhưng vẫn cố mềm mỏng:

- Em đã nói với giám thị chuẩn bị cho cháu ở với mấy người lớn tuổi, trong đó có cả người từng là bạn của anh đây. Ông Triều đó, anh chị chắc không lạ gì.

Bà Dung:

- Vâng, tôi có biết. Thôi, mấy anh em và thầy ngồi nói chuyện với nhau. Tôi xin phép...

Nói rồi bà Dung lên phòng của mình.

Bà Dung đi rồi, khi nghe thấy tiếng đóng cửa, mấy người nhìn nhau và không biết nói thế nào nữa.

Ông Hòa lắc đầu:

- Hôm nay mới được chứng kiến cách nói sắc như dao của bà chị. Thảo nào ông anh chỉ huy được cả ngàn lính nhưng không chỉ huy được bà chị.

Ông Cẩm cười gượng:

- Bà ấy vốn là diễn viên kịch mà.

Cụ Huy nhấp một hớp rượu rồi thông thả nói:

- Theo anh Hòa, với tất cả tội như trong hồ sơ hiện có của thằng Lâm thì mức án sẽ là như thế nào?

Ông Hòa nghĩ ngợi rồi nói chậm rãi:

- Nếu với số tiền nó đã lấy tổng cộng gần bốn triệu đô la và năm trăm triệu tiền Việt, như vậy là khoảng hơn bảy chục tỉ... Nếu không có tình tiết giảm nhẹ, nếu không trả được tiền thì... thì khung là tử hình.

Cụ Huy giật mình rơi cả cây ba toong.

Ông Cẩm ngồi trên ghế mà phải dựa vào một bên.

Buổi sáng, ông Cẩm đến cơ quan và cúi mặt đi không dám nhìn ai.

Ông gọi anh Hoạt, Chánh văn phòng Bộ tới.

Ông nói:

- Anh Hoạt này, thằng Lâm nhà tôi bị Công an đưa vào trại hôm qua rồi.

Hoạt giả vờ ngạc nhiên:

- Sao... sao em tưởng anh Hòa cho cháu nó được tại ngoại?

- Tội nó to lắm, làm sao tại ngoại được. Sáng sớm hôm nay, tôi đã báo cáo Bộ trưởng và sau đó đã báo cáo hết sự việc với Phó Thủ tướng.

Hoạt hỏi:

- Các Thủ trưởng có ý kiến gì không?

- Thì các anh ấy cũng an ủi... Nhưng tôi thì thấy ngượng lắm. Con mình chả dạy được thì còn nói ai nữa đây. Vì thế, tôi quyết định sẽ từ chức.

Hoạt suy nghĩ một lát rồi nói chân thành:

- Hãy bình tĩnh anh ạ. Chúng em hiểu nỗi lòng của anh và cũng hiểu nhân cách trong con người anh. Tất nhiên người ta chẳng ai trọn vẹn, nhưng với em và với nhiều người ở cơ quan này... anh là người đáng được kính trọng. Cuộc sống bây giờ phức tạp, việc của cháu đã thế rồi, nay anh đột ngột từ chức, dễ gây cho thiên hạ những lời đàm tiếu, em sợ bà chị không chịu được.

Ông Cẩm cười đau khổ:

- Tôi xấu hổ lắm. Tôi định làm đơn xong, tôi sẽ công bố với báo chí lý do tôi xin từ chức... Minh cứ minh bạch, chắc thiên hạ cũng hiểu.

Chánh văn phòng Hoạt:

- Bộ trưởng có ý kiến gì không?

- Anh ấy cũng khuyên hãy bình tĩnh và chờ thêm thời gian nữa. Còn nếu quyết tâm thôi thì để Ban Cán sự Đảng và tổ chức bố trí người thay.

Minh Phương đi xe ôm đến Công ty. Cô đi như chạy vào phòng làm việc. Mấy nhân viên của Công ty nhìn thấy Phương, họ xì xèo.

Một nhân viên nữ:

- Khổ chị Phương quá. Từ hôm xảy ra vụ cha Lâm, chị ấy suy sụp hẳn.

Một nhân viên nữ khác:

- Giờ mới khó xử nhỉ? Đường đường là hoa hậu, chả lẽ yêu thằng tù à? Mà không yêu thì bà Dung cho thôi Giám đốc ngay.

Một nhân viên nam chen vào:

- Người như Giám đốc, làm chỗ nào mà chả được. Thiếu gì nơi mời mọc. Họ chỉ cần có cái danh hoa hậu thôi.

Nhân viên nữ:

- Em thấy làm như chị Phương là quá giỏi. Ngày xưa, mình dưới trướng lão Nam, có được như thế này không?

Minh Phương vào phòng và dặn người phục vụ:

- Tôi không tiếp ai cả. Nếu có điện thoại, cứ bảo là tôi đi vắng.

Buổi sáng, Lâm được gọi lên hỏi cung.

Trong phòng đã có Trung tá Tùng và hai Điều tra viên cùng một cán bộ của Viện Kiểm sát.

Tùng chỉ cho Lâm ngồi vào ghế và hỏi:

- Đêm hôm qua anh ngủ được không?

Lâm cười hiền lành:

- Ngủ được ạ

Một Cảnh sát Điều tra nhắc nhở:

- Đã vào đây khi cán bộ điều tra hỏi, anh phải nói “Thưa cán bộ” rồi trả lời vào câu hỏi.

Trung tá Tùng động viên:

- Không sao, cậu ấy chưa quen. Nào, bây giờ chúng ta bắt đầu nhé. Mà này, sáng nay cậu ăn sáng no chưa?

- Dạ, cũng no ạ.

- Mỳ tôm à?

- Không ạ, em ăn cháo gà. Cháo gói ấy mà.
- Mấy người ở cùng phòng đối xử với cậu thế nào?
- Dạ, tốt ạ, các bác ấy cũng biết gia đình nhà em.

Tùng nói vui vẻ:

- Thế này nhé, bây giờ cậu viết cho chúng tôi một bản tường trình, trong đó nói rõ việc quan hệ với Tony Nguyễn và lão Siu. Hôm nay chúng ta chỉ làm mỗi việc này. Được chứ?

Lâm nói:

- Thưa cán bộ, vâng ạ.

Một cán bộ điều tra lấy giấy, bút đưa cho Lâm.

Lâm nắn nót viết nhưng viết rất chậm và chữ xấu vô cùng. Tùng nhìn và lắc đầu:

- Chết thôi chữ với nghĩa như thế này à?

Lâm ngẩng đầu ngượng ngịu:

- Em viết máy quen rồi, không viết tay được.

Được gần một trang thì Tùng bắt đầu thấy Lâm có dấu hiệu lạ. Đầu tiên là Lâm ngáp liên tục, rồi nước mắt chảy ra. Tùng biết ngay là Lâm lên cơn nghiện.

Thế rồi cơn nghiện ập đến khiến Lâm hết tự chủ. Lâm lết về phía Tùng, van vãn:

- Cán bộ ơi, có... có thuốc... có thuốc, cho em một liều rồi em xin khai. Em xin khai hết. Cán bộ... cán bộ thích gì, em khai như thế.

Và đã quá quen với những đối tượng lên cơn nghiện trong khi hỏi cung nên các điều tra viên không thấy lạ.

Trung tá Tùng đưa cho Lâm một ly nước. Rồi anh quay sang nói điều gì đó với anh cán bộ kiểm sát. Một điều tra viên đi ra gọi giám thị và Lâm được đưa xuống trạm xá.

Lâm được đưa đi rồi, Tùng nói với anh cán bộ kiểm sát:

- Nó nghiện khá nặng. Bây giờ phải tập trung chữa cho nó cắt cơn nghiện, rồi sau đó mới hỏi được. Tôi sẽ làm văn bản báo cáo Ban Giám đốc và quý Viện. Anh thấy thế nào?

Anh Kiểm sát viên ngần ngừ rồi nói:

- Tôi nhất trí. Thôi, cứ tập trung chữa nghiện cho nó đã.

Lâm được đưa xuống bệnh xá của trại giam. Các bác sĩ đề Lâm ra tiêm thuốc.

Lâm lộn lộn trong căn phòng trống trơn, bọt mép sùi ra, mắt trợn ngược.

Hai nhân viên y tế của trại bảo nhau:

- Thằng này phải canh chừng cẩn thận. Bố nó là chiến hữu với Giám đốc đấy.

Bà Dung ngồi với Trần Đức và luật sư Hộ tại Văn phòng của bà ở Công ty Toàn Gia. (Luật sư Hộ là người làm thủ tục thành lập Công ty Toàn Gia và là cố vấn pháp lý của bà Dung).

Bà Dung nói:

- Tôi đã nói với Giám đốc Công an tỉnh ngay sau khi đưa cháu vào trại giam rồi. Tôi đặt ra là cố lo cho thằng Lâm được án treo, còn nếu không thì

vài ba năm tù cũng được.

Luật sư Hộ nhếch mép cười:

- Giám đốc bảo sao?

- Ông ấy nói là *tùy thuộc thằng Lâm và tùy thuộc vào gia đình.*

Luật sư Hộ:

- Thái độ ông ấy thế nào?

Bà Dung hãnh diện:

- Nhũn như con chi chi. Tôi biết là ông ấy và tay Trác có vẻ ngượng với vợ chồng tôi, cho nên đến định xin lỗi. Tôi không chấp. Nhưng cứ để xem họ cư xử như thế nào.

Trần Đức có điện thoại di động. Đức nhìn máy biết là Đào Trọng Thanh gọi tới. Đức đi ra ngoài nghe máy:

- Có việc gì đấy ông Thanh?

- Ông đang ở chỗ bà Dung phải không?

- Đúng rồi.

- Thằng Lâm lên cơn nghiện, đập đầu vào tường... “đi” rồi. Ông báo cho bà ấy biết. Nhưng đừng bảo là tôi nói.

Trần Đức run người :

- Có đúng không đấy?

- Đệ tử của tôi là Cảnh sát Điều tra, vừa vào hỏi cung nó về... tay Tùng đang làm báo cáo gửi Viện Kiểm sát. Chắc đang xin khám nghiệm.

Trần Đức:

- Khổ thân thằng bé quá. Đúng là giới không cho thọ.

Nói rồi Đức đi vào nhưng vẫn ngồi im lặng.

Luật sư Hộ:

- Chị thật thà quá. Tin thế nào được mấy cha Công an ấy. Làm gì có chuyện thằng Lâm lấy gần bốn triệu đôla mà lại được hưởng án treo, hay vài năm tù. Khung của loại tội này là tử hình.

Câu cuối cùng, Hộ nói đanh như súng bắn.

Bà Dung há hốc mồm.

Luật sư Hộ nói tiếp:

- Ông ta nói là tùy thuộc vào gia đình có nghĩa là phải chạy... phải chạy? Nghe Công an nói thì phải hiểu từng câu của họ theo... theo không gian ba chiều. Tôi nói thật nhé, nếu tôi là thẩm phán xử thằng Lâm, cứ lý mà xét, không có tình tiết giảm nhẹ, không có đi “chạy” thì tôi cũng tuyên tử hình. Tuyên án thấp hơn để báo chí nó chửi cả bố mình lên à? Còn mình cứ tuyên, phúc thẩm xử thế nào thì... hậu xét. Tuyên án nặng đối với con ông to, vừa được lòng dân, vừa được tiếng là dũng cảm, liêm khiết. Còn nếu tử tế, biết điều thì chung thân. Nếu biết điều nữa thì tù có thời hạn, nhưng không có dưới mười năm đâu bà chị ạ.

Bà Dung nghe đến thế thì tái mét mặt. Không để bà Dung có thời gian suy ngẫm, luật sư Hộ bồi tiếp:

- Nói vậy thôi, bà chị đừng quá lo lắng. Loại luật sư nào như tôi muốn sống được thì cũng phải lập cho mình được một đường dây gồm công an-kiểm sát-tòa án-báo chí.

Bà Dung nghiêng rằng:

- Nếu đúng như vậy thì lão Hòa này tệ thật.

Luật sư Hộ: - Đừng vội trách ông ấy. Với thằng Lâm nhà chị, thế là ông ấy quá tử tế rồi. Thâm ý của ông ấy muốn tạo điều kiện cho thằng Lâm trốn, nhưng số nó không may nên bị vồ lại. Chị phải thấy là Công an Quảng Ninh bắt được chứ không phải quân ông Hòa. Với ông Hòa, chắc chắn là ông ấy muốn cứu thằng Lâm và một xu cũng chả cần. Tôi đổ chị biếu ông ấy một chai rượu mà ông ấy nhận cho đấy. Nhưng để giải quyết một vụ án này, đâu chỉ có Công an... Mà chỗ nào chả cần tiền? Cho nên Giám đốc nói *tùy gia đình* là cũng có ý như vậy. Thời buổi này, chị phải thấm nhuần câu "*đồng tiền đi trước tà đồng tiền khôn*".

Bà Dung thở dài:

- Tôi hiểu cả rồi.

Bà im lặng một lát rồi nói cương quyết:

- Tôi nhờ cậy tất cả vụ này vào Luật sư. Tiền nong cần bao nhiêu, chúng tôi sẽ cố gắng đáp ứng. Anh Đức cũng phải xắn tay áo vào nhé.

Trần Đức gật đầu.

Luật sư Hộ nói tiếp:

- Chị cũng phải có lời chính thức với Trần Ngọc. Anh ấy là một Tổng Biên tập có thể lực ở tỉnh này, hơn nữa, báo chí đang là cơ quan quyền lực, có mồm ăn, mồm nói.

- Tôi đã nói rồi và anh ấy cũng rất nhiệt tình.

Chợt thấy sự im lặng của Trần Đức, bà Dung hỏi:

- Sao anh im lặng thế?

Trần Đức lúng túng rồi nói:

- Tôi vừa nhận được điện thoại... nhưng chị phải bình tĩnh. Hết sức bình tĩnh nhé.

Bà Dung nghe đến thế thì tái mét mặt;

- Có chuyện gì thế?

- Cháu Lâm... tự sát rồi?

Bà Dung ngồi im rồi thở hắt ra và bà từ từ sụp xuống.

Trần Đức và luật sư Hộ vội để bà ngã người ra ghế và lấy nước lạnh vỗ lên mặt. Mấy phút sau bà tỉnh lại. Sau giây lát ngơ ngác, bà nói bình tĩnh lạ thường:

- Anh nói kỹ xem nào.

- Một Công an cho tôi biết là cháu Lâm lên cơn nghiện, lại bị cán bộ công an dồn ép hỏi cung, thế là cháu... cháu lao đầu vào tường... Hiện Công an đang báo cáo Viện Kiểm sát.

Bà Dung mắt long lên sòng sọc. Bà mở cửa ra ngoài và hét to :

- Gọi cho tôi cô Phương.

Phương đang ngồi thần thờ vì chuyện của Lâm thì nghe tiếng gọi của bà Dung. Biết là có chuyện chẳng lành, cô lao vội sang.

Bà Dung thấy Phương, nói lạnh lùng:

- Thằng Lâm chết rồi. Chú Đức mới cho biết.

Mình Phương vội túm lấy Trần Đức:

- Sao... *sao lại như thế. Chú nghe tin ở đâu?*

- Một Công an cho chú biết.

Bà Dung vội lấy máy điện thoại gọi cho ông Cẩm.

- Ông chạy ngay sang Công an... Thằng Lâm tự sát chết rồi.

Rồi cũng không đợi ông Cẩm nói thêm câu nào, bà đặt máy và quay cho Trần Ngọc.

- Alô, anh Ngọc đấy à? Tôi Dung đây... Có chuyện gấp báo cho anh biết. Thằng Lâm tự sát chết rồi. Công an bức cung nó ghê quá. Anh cho phóng viên vào trại giam tìm hiểu ngay nhé.

Rồi bà gọi điện ngay cho ông Hòa.

- Alô, có phải ông Hòa, Giám đốc Công an tỉnh đấy không ạ?

- Dạ vâng, chị Dung phải không ạ.

- Vâng, tôi Dung đây. Thưa ông Giám đốc, con tôi chết như thế nào, ông làm ơn cho tôi biết.

Ông Hòa lúc này đang họp với Tùng và Trung tá Mỹ nghe báo cáo về vụ Lâm. Nghe bà Dung nói thế, ông ngơ ngác:

- Cái gì chị nói lại xem sao?

- Anh còn giả vờ à? Thằng Lâm nó chết trong trại giam của anh như thế nào?

Ông Hòa vội bịt ống nghe bảo Tùng:

- Bà Dung nói thằng Lâm chết rồi. Cậu gọi vào trại xem thế nào...

Thấy ông Hòa không trả lời, bà Dung gay gắt hơn:

- Sao, anh không dám nói à? Hay lại nghĩ kế chối bỏ trách nhiệm.

- Chị nghe tin ở đâu thế? Anh em vừa đi hỏi cung nó xong, nhưng nó lên cơn nghiện, không nói được, phải đưa xuống bệnh xá để chữa. Chúng tôi đang bàn làm báo cáo với Viện Kiểm sát để cho cháu tập trung chữa bệnh. Chị làm ơn chờ tôi một phút.

- Tôi không chờ đợi gì cả.

Nói rồi bà Dung cắt máy. Bà quay sang Trần Đức:

- Đúng rồi, lão ấy đang nghĩ kế hoãn binh.

Trung tá Tùng gọi điện thoại cho giám thị trại giam:

- Tình hình phạm nhân Cao Đức Lâm thế nào rồi?

Tiếng Giám thị:

- Tôi vừa xuống bệnh xá về đây được năm phút. Lâm đang được bác sĩ bấm huyết. Hiện nay các bác sĩ đang lập kế hoạch để cai nghiện cho cậu ta.

Trung tá Tùng:

- Anh nói chuyện với Giám đốc.

Tùng đưa máy điện thoại di động cho Giám đốc Hòa :

- Đồng chí Vinh đây à? Thằng Lâm còn sống hay chết?

- Báo cáo Giám đốc, sao lại chết ạ? Tôi vừa ở chỗ nó về phòng, chưa kịp uống nước. Bác sĩ Tâm và y sĩ Liên đang bấm huyết, châm cứu cắt cơn cho nó.

- Chắc chắn chứ?

- Sao Giám đốc lại hỏi thế ạ? Có chuyện gì vậy?

- Bà mẹ nó vừa gọi điện thoại tới đây, nói là nó tự sát chết rồi.

Tiếng giám thị Vinh gay gắt:

- Sao lại có kẻ nào gấp lửa bỏ tay người như vậy. Tôi xin lấy sinh mạng chính trị của mình ra đảm bảo là phạm nhân Cao Đức Lâm vẫn đang sống.

- Đồng chí đi ngay xuống bệnh xá đứng cạnh Lâm và chờ lệnh tôi.

Ông Hòa bắt đầu nổi nóng. ông nói rõ từng tiếng:

- Đồng chí Tùng.

Nghe vậy, Tùng vội đứng lên:

- Báo cáo Giám đốc, có tôi.

- Chắc chắn là có kẻ nào đó trong Công an chúng ta đã cung cấp tin thất thiệt cho bà Dung. Đồng chí cho tổ chức điều tra ngay. Nếu đúng là cán bộ

của chúng ta thì phải xử lý.

- Báo cáo rõ.

Ông Hòa lẩm bẩm:

- Đến thế này thì quá lắm...quá lắm!

Có điện thoại gọi Trung tá Tùng. Tiếng của Giám thị Vinh đồng dặc:

- Anh báo cáo với Giám đốc, tôi đang đứng cạnh Cao Đức Lâm đây. Cậu ta vẫn bình thường, tuy có hơi mệt vì đã uống thuốc cắt cơn.

Giám đốc Hòa giơ tay, Tùng hiểu ý đưa máy cho Giám đốc.

Ông Hòa:

- Đồng chí cho tôi nói chuyện với Lâm.

Ông Hòa:

- Cháu Lâm đấy à?

- Cháu chào chú.

- Chú biết là cháu đang bị cơn nghiện giày vò. Các bác sĩ sẽ giúp cháu cai nghiện, cháu đồng ý chứ?

- Cháu cảm ơn chú. Cháu hứa với chú là sẽ ca nghiện...

- Tốt lắm. Chú tin ở cháu. Chú nói chuyện tiếp với giám thị.

Rồi ông lại nói với Vinh:

- Đồng chí cứ đứng ở đó. Khoảng mười phút nữa đồng chí làm thế nào đưa Lâm đi dạo trước cổng tra giam... Các nhà báo sẽ đổ xô tới bây giờ đây.

- Báo cáo Giám đốc, tôi hiểu.

Lại có điện thoại của ông Hòa, lần này là ông Cẩm gọi.

Ông Cẩm:

- Tôi nghe nhà tôi nói cháu Lâm bị sao hả?

- Anh Cẩm à? Bọn em đang điên đầu vì thằng nào tung tin đồn cho bà chị đây. Anh cứ yên tâm đi. Em vừa nói chuyện với cháu xong. Nó lên cơn nghiện, không lấy cung được, anh em phải đưa nó xuống bệnh xá...

- Tôi xin lỗi cậu về tính hồ đồ của bà ấy. Thôi, đừng chấp nhé.

- Vâng, nhưng em sẽ cho bà chị một bài học. Anh đừng nói gì, cứ để em.

- Cám ơn Hòa.

Ông Hòa tắt máy thì lại có điện thoại của bà Dung.

Tiếng bà Dung:

- Sao, ông Giám đốc không dám trả lời tôi à?

Ông Hòa:

- Rất xin lỗi chị. Nhưng chị nghe tin ở đâu mà nhanh thế. Tôi cũng vừa mới biết cách đây vài ba phút.

Nghe nói vậy, bà Dung càng tin là chuyện có thật. Bà nói:

- Anh Trần Đức thông báo thì tôi mới biết, nếu không chắc các anh chôn con tôi rồi mới cho gia đình biết phải không.

Ông Hòa mỉm cười:

- Anh Đức giỏi quá nhỉ. Được, chúng tôi sẽ cho triệu tập anh Đức đến ngay Cơ quan Cảnh sát Điều tra để hỏi rõ, ai cung cấp tin cho anh ấy. Còn bây giờ tôi thông báo cho chị biết: Cháu Lâm nhà chị vẫn khỏe. Tôi vừa nói chuyện với cháu xong. Cháu hứa sẽ quyết tâm cai nghiện. Cháu Lâm sẽ nói chuyện với chị sau vài phút nữa.

Bà Dung lúng búng:

- Anh nói thật đấy chứ?

- Thưa chị, tôi là Đại tá, Giám đốc Công an tỉnh việc gì tôi phải nói dối chị. Chị cứ tắt máy, cháu Lâm sẽ nói chuyện với chị ngay. Còn chị bảo anh Trần Đức, tốt nhất là cung cấp ngay cho chúng tôi ai là người cho anh ta tin này? Nếu không, chúng tôi mời anh ấy đến trụ sở Cơ quan Cảnh sát Điều tra.

Nói xong, ông Hòa tắt máy. Ông quay sang Trung tá Tùng:

- Đồng chí dẫn theo một cán bộ nữa, lấy giấy giới thiệu đến gặp ông Trần Đức ngay. Yêu cầu ông ấy cho biết ai đã cung cấp cho ông ta tin này. Phải thật cứng rắn. Mấy ông cán bộ này không nói có lý không xong.

- Vâng ạ - Trung tá Tùng nói và đi ngay.

Bà Dung thần thờ. Thấy nét mặt của bà như vậy, Minh Phương, Trần Đức và luật sư Hộ không biết nói thế nào, vì họ vẫn tưởng có việc đó. Mãi sau, Trần Đức hỏi:

- Họ bảo thế nào?

Bà Dung chưa kịp nói thì có điện thoại di động.

Bà Dung:

- Alô, tôi nghe đây.

Tiếng của Lâm mừng rỡ:

- Mẹ đấy à, con đây. Con Lâm đây?

Bà Dung ngỡ ngàng:

- Lâm đấy hả con. Có đúng Lâm không?

- Vâng, con đây.

- Trời ơi, con của mẹ. Con có khỏe không?

- Dạ, con khỏe. Các bác sĩ đang chữa cho con. Mẹ đừng lo gì nhé.

Bà Dung khóc xụi xùi:

- Mẹ... mẹ sẽ xin chú Hòa vào thăm con. Có thiếu gì cứ nói nhé.

Bà đưa máy cho Phương:

- Con nói chuyện với nó.

Phương cầm máy, nói giọng run bần:

- Anh ơi, thế mà có người độc mồm bảo anh... bảo anh...

Phương nổi đến đó thì im bặt vì thấy bà Dung lườm.

Lâm nói hồ hởi:

- Em ơi, các bác sĩ bảo sẽ chữa cho anh khỏi nghiện. Chỉ vài tháng thôi. Bị bắt thế mà lại may em ạ.

Trần Đức nghe mà mặt tái nhợt.

Bà Dung nói với Đức:

- Tay Hòa tức lắm vì cho là có đứa nào tung tin thất thiệt. Ông ấy nói là sẽ cho Cảnh sát Điều tra đến hỏi anh đấy.

Trần Đức hoảng sợ, quay sang luật sư Hộ:

- Ông bảo nên nói với tay Hòa thế nào bây giờ?

Hộ cười nhạt:

- Cho ông Hòa uống mật gấu cũng không dám cho Cảnh sát Điều tra đến làm việc với anh về cái chuyện nhố nhăng đó. Ông cứ nói là nghe...nghe ngoài quán nước. Về kể lại với chị Dung, ai ngờ chị ấy quá lo cho con nên không giữ được bình tĩnh...

Trần Đức lắc đầu:

- Giải thích thế, nghe không ổn. Mẹ cha thằng Đào Trọng Thanh, nó nói với mình chắc như đinh đóng cột là nó có đệ tử là Cảnh sát Điều tra, vừa đi hỏi cung thằng Lâm về...Vì thế mình mới tin chứ.

Bà Dung:

- Đơn giản thôi. Ông Hòa muốn trị tay công an nào tung tin này...Mình cứ nói là Đào Trọng Thanh cho biết. Ông ấy không dám hỏi Đào Trọng Thanh đâu.

Trần Đức:

- Tại sao không dám hỏi Đào Trọng Thanh?

Bà Dung cười và nói với vẻ hiểu biết :

- Đào Trọng Thanh là đại gia có thế lực nhất của tỉnh này...Mà thôi để tôi nói chuyện với ông Hòa cho.

Đúng lúc đó, Trần Đức có điện thoại. Nhìn thấy số máy lạ, Đức ngần ngại không muốn nghe, nhưng rồi tiếng chuông chuông hối thúc khiến Trần Đức phải nghe:

- Alô, tôi Trần Đức nghe đây.

Tiếng Trung tá Tùng:

- Xin chào anh Đức. Tôi là Tùng, Trưởng phòng Cảnh sát điều tội phạm về trật tự an toàn xã hội. Chúng tôi có chút việc xin được gặp anh, càng sớm càng tốt. Anh có ở cơ quan không ạ?

Trần Đức run run:

- Anh có thể cho biết việc gì không?

- Báo cáo anh, chúng tôi sẽ trình bày trực tiếp với anh.

Trần Đức nói luôn:

- Có phải anh muốn hỏi tôi về chuyện cháu Lâm không?

- Đúng thế, vậy là anh đã biết.

- Có ghê gớm đâu anh. Tay Đào Trọng Thanh, Giám đốc Hoàng Quân khoe là có một đệ tử làm trong phòng Cảnh sát Điều tra. Nó cho biết là thằng cháu Lâm tự sát. Tôi vì sốt ruột cho cháu nên không kịp kiểm tra, nói luôn với chị Dung... Chuyện có vậy thôi.

Tùng nói:

- Nếu đúng như vậy thì rất cảm ơn anh.

Nói xong, Tùng cắt máy.

Theo lệnh của Trần Ngọc, một nhóm phóng viên trong đó có Trần Quang, Thúy Quỳnh, Tuấn phóng xe máy vào trại giam.

Nhưng khi dừng xe trước cổng thì họ thấy Lâm đi giữa hai nhân viên y tế, vừa đi vừa vươn vai tập thể dục. Một người vội lấy máy ảnh bấm lia lịa.

Trần Quang cúi, chữ:

- Cái lão Tổng Biên tập nhà mình làm sao ấy? Toàn cho anh em ăn tin vịt. Mất hết cả thời gian của bố.

Phóng viên Thúy Quỳnh:

- Nó đang khỏe như trâu thế kia mà dám dựng chuyện nói nó chết. Thật đúng là mấy thằng cha ăn phải củ ráy.

Cảnh sát bảo vệ vội ra ngăn không cho mấy phóng viên chụp ảnh thế là họ lại ào ào phóng xe về.

Trung tá Tùng họp với các cán bộ chỉ huy của phòng Cảnh sát Hình sự và Đội trưởng và Đội phó các đội. Có khoảng hơn một chục người.

Trung tá Tùng nói hơi gay gắt:

- Hôm nay, Giám đốc ra lệnh cho tôi phải tìm ra người nào trong đơn vị chúng ta đã cung cấp tin cho Đào Trọng Thanh rằng Cao Ngọc Lâm đã tự sát chết trong nhà giam vì bị cán bộ điều tra bức cung. Đào Trọng Thanh cung cấp tin này cho ông Trần Đức và ông ta nói với bà Dung. Hậu quả là bà Dung nổi điên lên, nói năng lung tung, đồng thời gọi phóng viên đến trại tạm giam... Rất may là Giám đốc đã lường trước được và kiềm chế sự kích động của mọi người. Tôi đã làm việc với ông Trần Đức và ông ấy cũng nhận lỗi. Bây giờ, tôi đề nghị các đồng chí về họp ngay cán bộ chiến sĩ lại và kêu gọi ai đã trót đưa tin này, hãy lên gặp tôi. Còn nếu không, khi chúng tôi tìm ra, thì xin hứa với các đồng chí và người đó không có chỗ đứng trong đơn vị này đâu.

Anh ngừng lại rồi nói tiếp:

- Đó là việc thứ nhất. Còn việc thứ hai. Từng đồng chí chỉ huy và từng sĩ quan phải làm một bản báo cáo, nói rõ là có góp cổ phần vào Hoàng Quân hay vào các khách sạn, nhà hàng nào không? Vợ, con có đóng góp không...? Nếu ai có mà giấu giếm thì đừng trách là chỉ huy phòng khắt khe. Còn về vụ án Cao Đức Lâm, do những yêu cầu đặc biệt về tính bảo mật thông tin của quá trình điều tra nên từ nay, tôi và Đội trưởng, Đội phó đội Điều tra trọng án trực tiếp thụ lý. Các đồng chí có ý kiến gì nữa không?

Mọi người im lặng. Rồi một cán bộ nói:

- Đúng là phải tìm cho ra những kẻ “nội gián” ... Chứ không, làm án khổ lắm mà ức nhất là không biết tin ai.

Vừa lúc đó, một sĩ quan đeo quân hàm đại úy, tên là Lưu đứng dậy:

- Báo cáo đồng chí Trưởng phòng... Tôi xin nhận khuyết điểm. Chính tôi đã nói tin đó cho Đào Trọng Thanh... nhưng tôi không nói là Lâm chết.

Trung tá Hải họp với các cán bộ chủ chốt của phòng PC 15. Trong đó có một người mà ta đã biết trong lần dẫn các nhà báo đi viết đậm thuê chém mướn, đó là Đại úy Tần.

Anh nói:

- Các đồng chí chỉ huy và sĩ quan. Mỗi người phải làm một bản báo cáo với nội dung sau: Có đóng cổ phần vào một công ty, nhà hàng, khách sạn nào không? Có nhận lương tháng của một công ty tư nhân nào không? Vợ hoặc con có cổ phần ở đâu cũng phải khai. Tới đây trong quá trình điều tra một số vụ án kinh tế, nếu phát hiện ra, Ban Giám đốc dứt khoát sẽ xử lý nghiêm khắc.

Đại úy Tần cúi đầu suy nghĩ.

Một sĩ quan cấp thiếu tá, đứng lên, mặt đỏ dừ:

- Báo cáo Trưởng phòng, tôi có góp vốn với quán thịt chó ở dốc Cây Si... có phải khai không ạ?

Mọi người cười ồ lên:

- Kín tiếng thế?

- Thảo nào, chuyên gạ bọn mình ra uống bia hơi...

- Hóa ra bấy lâu nay, ông chỉ khen bia Hà Nội ở đó là nhất.

Trung tá Hải cũng bật cười và nói:

- Khai tất.

Lại một sĩ quan Đại úy đứng lên:

- Báo cáo Trưởng phòng, em góp vốn vào lò mổ lợn lão Ba “đồ tể”, có phải khai không ạ?

Trung tá Hải cố nín cười:

- Khai hết mà lại. Thôi, cứ làm báo cáo.

Bỗng anh dừng lại nhìn thẳng vào Đại úy Tần và nói như đe nẹt:

- Tôi cũng nói luôn là có mấy anh ở đơn vị này ăn lương tháng của thằng Tony Nguyễn để làm bình phong cho nó... Giờ cũng nên khai ra. Đừng nghĩ quán nó bị sập rồi mà mọi chuyện xí xóa đâu.

Tại phòng làm việc của Phòng An ninh Kinh tế. Có mấy sĩ quan đang ngồi cắm cúi viết báo cáo.

Một sĩ quan ngẩng đầu lên nói:

- Không biết có chuyện gì mà Trưởng phòng bắt khai thế này nhỉ? Mình góp vốn vào một cửa hàng cho thuê váy cưới, không biết có nên khai không?

Một sĩ quan cấp hàm Thiếu tá nói:

- Nên khai tất. Tôi cũng có góp vốn vào quán phở bà Tý “lùn”, tháng được ba triệu, gấp rưỡi lương Thiếu tá. Giờ mà bị cắt đi là ốm. Lương ba cọc ba đồng... Sắp tới, ông Bộ Giáo dục lại tăng học phí, không biết còn nuôi nổi con đi học không đây?

Một sĩ quan Trung úy:

- Em hai tháng nợ tiền nhà rồi, nhìn thấy chủ nhà là cứ phải cúi mặt trốn. Mang tiếng là sĩ quan an ninh kinh tế mà tháng bốn trăm ngàn tiền thuê nhà không có mà trả.

Nghe nói thế, một sĩ quan cấp Trung tá ngồi góc nhà nói:

- Không phải tố khổ. Anh đây gần ba chục năm công an rồi mà đã được phân mét đất nào đâu. May mà vợ được cô vợ con nhà cháo lòng tiết canh thì mới có nhà. Thôi, cứ khai trung thực đi, chắc là Giám đốc muốn tìm xem thằng nào bảo kê cho mấy đại gia thôi.

Tại bệnh xá của trại giam. Lâm lên cơn nghiện vật vã. Các bác sĩ phải đè Lâm ra để tiêm thuốc rồi châm cứu. Khi Lâm hết cơn rồi, một nữ bác sĩ đưa Lâm đi dạo trong vườn hoa ở bệnh xá.

Lâm hỏi nữ bác sĩ:

- Chị ơi, em hết nghiện thật rồi. May quá. Bố mẹ em mà biết thì mừng lắm đấy, mà có lẽ nhất là ông em.

Chị bác sĩ cười đôn hậu và hỏi:

- Thế cô hoa hậu không mừng à?

Lâm cười bẽn lén:

- Chắc nó cũng bỏ em thôi. Chị bảo người như thế, ngu gì mà chờ đợi một thằng tù... Mà chắc gì em đã được tù. Có khi ra dựa cột ấy chứ.

- Thì cậu bảo gia đình bán nhà, bán cửa đi, đền tiền vào thế là được giảm án ngay.

Lâm hỏi:

- Em thấy cai nghiện cũng không khó lắm chị nhỉ?

- Để cắt cơn nghiện thì đúng là không khó, nhưng để chống tái nghiện thì mất hàng năm. Nghiện như cậu, phải sau ba năm mới hết cảm giác thèm thuốc.

Lâm cười:

- Trong trại này có cho cai nghiện... cai nghiện dịch vụ không chị?

- Sao cậu lại hỏi thế?

- Nếu tòa không xử em tử hình, em nói bố mẹ em đóng tiền vào đây, em cai xong vài năm rồi đi trại.

Bác sĩ cốc vào đầu Lâm:

- Đi trại lao động cai còn tốt hơn ở đây.

Sau nửa tháng cai nghiện quyết liệt, Lâm đã dứt cơn và sức khỏe dần hồi phục. Và lúc này, việc hỏi cung ăm mới được tiếp tục.

Một buổi sáng, Lâm được đưa lên phòng hỏi cung.

Trung tá Tùng và hai sĩ quan cấp Đại úy và Thiếu tá đã chờ sẵn.

Lâm vào, chào có vẻ ngượng ngập:

- Chào các cán bộ ạ.

Tùng vui vẻ:

- Xem ra có vẻ quen... quen nếp sống văn hóa trại giam rồi đây. Thế nào, sức khỏe ra sao? Còn lên cơn vật không?

Lâm nói tự nhiên hơn:

- Dạ, em hết nghiện rồi ạ.

Một Thiếu tá:

- Chưa đâu. Nếu cậu không xa lánh được thuốc trong từ hai đến ba năm thì đừng mong khỏi. Và nếu nghiện lại thì lần sau bao giờ cũng nặng hơn lần trước.

Tùng hỏi:

- Bây giờ chúng ta bắt đầu chứ.

- Dạ, vâng.

- Chúng tôi đã đọc kỹ những bản tường trình anh viết mấy ngày qua. Nói chung là thành khẩn và phù hợp với những tài liệu mà chúng tôi có. Tuy nhiên, những bản tường trình đó được viết trong những ngày sức khỏe không tốt, cho nên nếu anh muốn, chúng tôi sẽ trả cho anh để anh viết lại.

Lâm lắc đầu:

- Em đã nghĩ kỹ và viết trong tâm trạng bình thường.

- Vậy thì tốt. Nào, hôm nay chúng tôi muốn anh cho biết về vụ mua lại Dự án của Công ty Hoàng Quân.

Trung tá Mỹ và hai cán bộ an ninh điều tra hỏi cung Tony Nguyễn.

Trung tá Mỹ lật cặp hồ sơ cho Nguyễn thấy những tờ khai trước đây:

- Anh Nguyễn ạ, tôi rất... rất... khó chịu vì sự lỳ lợm của anh. Chính anh là người đưa Cao Đức Lâm vào con đường nghiện hút và cờ bạc, vậy mà bây giờ anh vẫn coi thư không biết gì?

Nguyễn bình thản:

- Thưa cán bộ, đúng là tôi có đưa Lâm đến chơi sòng bạc một lần... Nhưng khi biết Lâm thua vài trận, tôi đã khuyên nhủ rất nhiều, thậm chí yêu cầu ông Siu không cho Lâm chơi nữa.

Trung tá Mỹ:

- Thế còn ai đưa thuốc cho Lâm hút? Ai bán cho Lâm một bánh hê-rô-in. Ai cho Lâm vay mỗi lần hàng trăm ngàn đô la để đi đánh bạc?

Nguyễn ngơ ngác:

- Làm gì có chuyện ấy... oan cho tôi. Tôi xin thề với cán bộ là tôi không bao giờ dính tới ma túy. Thuốc tôi đưa cho Lâm hút là một loại thuốc lá có tẩm dược liệu làm tăng khả năng... khả năng sinh hoạt nam nữ. Loại thuốc này, người Hoa sản xuất, ông có thể mua được tại Hồng Kông, Đài Loan. Còn tiền vay đánh bạc... Đúng là có đôi lần.

Trung tá Mỹ :

- Tôi đọc cho anh nghe thông báo kết quả xác minh của Interpol Việt Nam qua Interpol Pháp nhé. Mà văn bản này có nguyên gốc bằng tiếng Pháp, anh đọc được chứ.

Mỹ đưa cho Nguyễn bản bằng tiếng Pháp. Hắn đọc và trên trán rịn ra mồ hôi. Đọc xong, Nguyễn lau mồ hôi rồi im lặng:

Trung tá Mỹ nói thẳng thắn:

- Anh quả là người “đa tài”, ngón gì cũng thạo. Khi còn nhỏ, ở Việt Nam thì có hai tiền sự về tội ăn cắp trên tàu điện tuyến Bờ Hồ- Hà Đông. Lớn lên, được bảo lãnh sang Pháp định cư, anh tham gia buôn lậu cần sa, rồi buôn gái từ các nước Đông Âu sang Pháp, Hà Lan; rồi anh lại bắt tay với bọn 14K Đài Loan kinh doanh sòng bạc... Còn trong vụ anh đưa cô Minh Lý sang cho một đại gia ở Arập Xê-út không thành, nhưng anh cũng kiếm được hơn trăm ngàn ơ-rô. Cái vụ này, cô Lý có biết không nhỉ?

Nguyễn tái mặt:

- Nhưng sau đó chúng tôi có quan hệ tốt với nhau.

- Đúng rồi, nhưng khi cô ấy sang làm với Đào Trọng Thanh thì anh lại....

Nguyễn vội giơ tay:

- Xin cán bộ không đủ nói nữa. Tôi hiểu hết cả. Thưa cán bộ, nhưng đây là quá khứ. Từ khi về Việt Nam, tôi làm ăn lương thiện. Quán Quê Hương của tôi chưa nộp thiếu một đồng tiền thuế, chúng tôi làm từ thiện hơn một trăm triệu.

- Những cái đó chúng tôi ghi nhận. Bây giờ anh nghe tôi hỏi đây. Trong vụ mua lại một phần dự án của Công ty Hoàng Quân, Cao Đức Lâm đưa cho anh và ông Nam bao nhiêu?

Nguyễn ngơ ngác:

- Lâm không đưa cho tôi đồng nào, ngoài trả tôi những lần vay do đánh bạc bị thua.

- Có chắc không?

- Thưa đúng thế.

Mỹ nói bằng quơ:

- Chán nhĩ chả lẽ... chả lẽ cô ta.. Tài liệu không đúng?

Anh nói lấp lửng đến thế rồi xua tay:

- Nếu vậy thì anh viết cho chúng tôi một bản cam kết là Cao Đức Lâm không đưa cho anh tiền góp vốn...

Nguyễn nhú mày suy nghĩ, và khi nghe Trung tá Mỹ nói đến chữ “quota” rồi dừng lại thì hẳn biết đó rất thể là Minh Lý. Nguyễn giữ thái độ bình thản:

- Tôi không biết là các ông có tài liệu gì, nhưng tôi cam đoan là tôi không quan hệ tiền nong gì với Lâm. Tôi xin chịu trách nhiệm, nếu như các ông có được những giấy tờ thể hiện là Lâm đã cho tôi vay tiền.

Thanh đang ngồi trong phòng, rung đùi huyết sáo thì có điện thoại.

Thanh nói hách dịch:

- Ai đấy?

- Tôi, Lưu đây.

Nghe đến đấy, Thanh nổi cáu:

- Ông Lưu hả? Ông chơi sỏ tôi đấy à? Thằng Lâm nó chết đâu mà ông dám nói thế. Lúc này lão Tùng quần tôi một trận, tôi phải muối mặt xin lỗi.

- Thôi tôi xin ông. Ông làm ơn gạch tên con vợ tôi ra khỏi những người đóng cổ đông khổng. Từ nay tôi không nhận gì của ông nữa đâu.

Thanh ngạc nhiên:

- Ông chạy làng đấy à? Được thôi. Nhưng tên vợ ông thì tôi cứ để đấy... Nhỡ kiểm toán họ vào thì còn có giấy tờ tài chính chứ.

Lưu năn nỉ:

- Thôi, ông cứ xóa đi cho tôi nhờ. Tôi nói thật nhé, ông Hòa bắt đầu cho trình sát tìm hiểu về ông rồi đấy. Thằng Lâm, thằng Nguyễn nghe nói khai như tháo nước cống.

Thanh nói cứng:

- Thế à? Ông làm ơn truyền lại lời tôi nhé: ông Hòa muốn giữ ghế thì tránh xa tôi ra... Mà thôi, tôi sẽ gạch tên vợ ông. Nhưng có gì ông phải

“alô”cho tôi biết ngay nhé.

Tiếng của Lưu mừng rỡ:

- Tất nhiên rồi. ông cứ yên tâm đi, tôi sẽ có cách bảo vệ ông.

Thanh đặt máy, nét mặt cau có, hằn lấm bầm: “Tôi có cách... không có tiền thì có cái phải gió”.

Thanh rót rượu ra uống nhưng chỉ được một hợp thì dừng lại vì hần nghĩ về lời nói của Lưu. Thanh gọi cho một Công an nữa mà hần cũng trả lương tháng.

- Alô, chú Hạnh đấy à? Anh Thanh đây!

Anh sĩ quan đại úy tên là Hạnh lúc đó đang ngồi viết bản báo cáo theo lệnh của Giám đốc, hốt hoảng. Anh ta nhìn quanh rồi đi ra khỏi phòng:

- Sao im lặng thế? - Thanh thúc giục.

Hạnh hoảng sợ:

- Em xin anh, bọn em sắp chết cả đây.

- Có chuyện gì thế?

- Giám đốc đang bắt khai thằng nào có cổ phần hay được công ty tư nhân trả lương... Có chuyện to rồi đấy.

- Chú cứ yên tâm đi. Anh dù chết cũng không khai... khai đồng đội nằm trong đồng rơm đâu.

- Anh đừng gọi cho em nữa nhé. Có gì em sẽ liên lạc.

- Chú biết thằng Lâm khai gì không?

- Không ạ. Trưởng phòng trực tiếp hỏi cung, bí mật lắm. Nhưng mà nghe nói sẽ mở rộng án đấy. Anh cẩn thận.

Thanh buồng máy, thần thờ.

Sau gần một tháng điều tra hôm nay, Ban Giám đốc họp với Ban Chuyên án để đánh giá kết quả đấu tranh với các đối tượng.

Đại tá Hòa, Giám đốc chủ trì. Thượng tá Đỗ Kim, Trưởng ban Chỉ đạo Chuyên án báo cáo:

- Báo cáo Giám đốc và các đồng chí. Ban Chỉ đạo Chuyên án đã có báo cáo kết quả điều tra cho đến ngày hôm qua. Nói chung, trừ Tony Nguyễn còn khai báo loanh quanh về vụ mua, bán một phần dự án khu du lịch của Hoàng Quân, còn các đối tượng đều khai nhận thành khẩn, đặc biệt là Cao Đức Lâm. Những lời khai của Lâm, của lão Siu và của Nguyễn đã phù hợp với kết quả điều tra và đã làm rõ được các thủ đoạn, hành vi phạm tội của các đối tượng. Về vụ tổ chức đánh bạc, tham ô tiền của Ngân hàng Phú Tài đã rõ và có thể làm kết luận điều tra chuyển hồ sơ sang Viện Kiểm sát để truy tố các đối tượng ra trước pháp luật. Cũng qua lời khai của Nguyễn, Lâm cộng với tài liệu trình sát thì Hoàng Quân là một trung tâm tẩy rửa tiền. Kết quả kinh doanh của Hoàng Quân ba năm qua là chỉ có thua lỗ...

Giám đốc Hòa giơ tay ngăn Đỗ Kim và hỏi:

- Tony Nguyễn có nhận là đã dùng tiền của Lâm để mua Dự án Hoàng Quân không?

- Báo cáo, hấn vẫn chưa nhận. Nhưng theo lời khai của Lâm thì có hai người biết rất rõ việc này là cô Minh Lý và ông Nam.

Trung tá Mỹ xin phát biểu:

- Báo cáo Giám đốc. Tôi xin trình bày quan điểm của tôi trong vụ này như sau. Hiện nay, chúng ta phải giải quyết ba vụ án trong một chuyên án. Thứ nhất là việc tham ô tiền của Cao Đức Lâm; thứ hai là vụ tổ chức đánh bạc và tổ chức tẩy rửa tiền của Tony Nguyễn; và thứ ba là điều tra về vụ mua bán dự án khu du lịch sinh thái của Hoàng Quân và những hoạt động có tính tẩy rửa tiền của Công ty này. Vụ tham ô của Lâm thì đã rõ, vụ đánh bạc cũng đã rõ, nhưng vụ điều tra về kinh tế của Hoàng Quân thì không đơn giản, thậm chí là rất phức tạp. Vì vậy, tôi đề nghị lập một Ban Chuyên án riêng điều tra Hoàng Quân.

Giám đốc Hòa gật đầu:

- Tôi cũng đã nghĩ về việc này và thấy quan điểm, bước đi của đồng chí Mỹ là hợp lý. Chúng ta hãy thu thập tài liệu, chuẩn bị chứng cứ cho chắc chắn rồi báo cáo lãnh đạo tỉnh. Riêng tôi thì muốn để tỉnh chỉ đạo cho Thanh tra làm trước. Sau khi có kết quả thanh tra, nếu họ chuyển hồ sơ sang đề nghị xử lý bằng pháp luật thì lúc đó ta tính...! Nhưng trước hết, các đồng chí cho triệu tập ngay ông Nam, cô Minh Lý để làm rõ những việc liên quan đến vụ mua bán dự án.

Một buổi tối thứ bảy tại nhà ông Cẩm. Minh Phương đến giúp bà Dung nấu cơm. Từ ngày Lâm bị bắt và khi bà Dung hiểu ra sự thật về con trai thì bà thay đổi hẳn thái độ đối với Minh Phương. Với Minh Phương, những sự xét nét, những lời nói cay nghiệt vốn có của bà đã biến mất. Bà thực sự coi Phương như con cái trong nhà và chỉ cần hai ngày Phương không đến là bà lại thấy nhớ và lo Minh Phương bỏ Lâm.

Bà Dung đứng xem Phương nấu cơm và nói:

- Hôm nay mẹ nghe tin thằng Lâm đã cắt được cơn nghiện, mừng quá. Sao người ta cứ nói cai nghiện là khó lắm? Nhưng thằng Lâm thì không đến một tháng đã hết. Chứng tỏ nó là đứa có ý chí.

Minh Phương bảo:

- Tối hôm qua con đến nhà chị bác sĩ trực tiếp chữa cho anh Lâm, chị ấy nói cắt cơn nghiện thì dễ nhưng cai hẳn thuốc phải mất vài ba năm.

Bà Dung bĩu môi:

- Thằng Lâm nó nói cái gì là nó làm được cái đấy. Nhưng con cũng phải động viên nó hộ mẹ.

Thấy thái độ bà Dung như vậy, Minh Phương chỉ cười chứ không nói gì.

Ông Cẩm về khi mâm cơm đã dọn xong. Cả nhà ngồi ăn cơm nhưng trên nét mặt ông Cẩm lộ vẻ u uất. Bà Dung hỏi:

- Ông lại có chuyện gì thế?

Ông Cẩm nói:

- Sắp có kết luận điều tra vụ thằng Lâm rồi. Chúng nó nhận tội hết.

Bà Dung nói:

- Vào tay Công an thì đứa nào chả phải nhận tội. Tôi đồng ý là thằng Lâm nó có tham ô tiền của Ngân hàng nhưng lẽ ra họ phải tìm ra nguyên nhân, kẻ nào lôi kéo xúi giục nó, đó mới là kẻ chủ mưu phải trị nặng.

Ông Cẩm:

- Tại sao mình vẫn không bỏ được cái lối nói nghiệt ngã với anh em Công an? Tôi nói thật, với thằng Lâm nhà này là họ quá tốt đấy. Riêng cái chuyện họ cai nghiện cho con bà thì phải đội ơn họ rồi.

Rồi ông quay sang hỏi Minh Phương:

- Nghe nói luật sư sẽ đưa cháu đi gặp Thẩm phán phải không?

Minh Phương trả lời:

- Con mới thấy luật sư Hộ gọi điện nói là sẽ đưa con đến nói chuyện với ông Toàn, Thẩm phán Tòa Hình sự.

Bà Dung nói chen vào:

- Tôi đã bàn với luật sư rồi, tất cả những việc phải đi giao dịch, chạy cửa này cửa khác thì giao cho cái Phương.

Ông Cẩm nói :

- Một anh cán bộ của Viện Kiểm sát theo dõi vụ này nói với tôi là, để giảm nhẹ tội cho thằng Lâm thì cách tốt nhất là có tiền đền cho Ngân hàng. Đền càng nhiều tiền thì mức phạt của nó càng giảm.

Bà Dung thở dài:

- Ai chả hiểu điều đó. Nhưng bây giờ ông bảo lấy đâu ra tiền?

Ông Cẩm:

- Mấy hôm nay tôi nghĩ mãi rồi. Có lẽ nên bán cái nhà này, cũng được khoảng hai chục tỉ. Rồi bà bán bớt cổ phần ở nhà máy cũng được vài ba chục tỉ nữa... Thế là cứu được thằng bé.

Nghe ông Cẩm nói vậy, bà Dung đang và cơm liền đặt đĩa xuống:

- Sao mà ông ngây thơ thế. Tôi đã hỏi kỹ luật sư rồi: Chắc chắn là thằng Lâm không bị tử hình vì nó là con một, ông lại là người có cống hiến cho nên nỗ chỉ án đến mười lăm năm là cùng. Mà án mười lăm năm thì khi đi tù chịu khó chăm sóc giám thị, chỉ năm năm là được đặc xá. Tôi hỏi ông: Nếu con

ông đi tù năm năm, liệu trong hời gian ấy, ở ngoài đời, nó có kiếm nổi mấy chục tỉ không?

Ông Cẩm nói cương quyết:

- Tôi dứt khoát rồi. Con đại cái mang. Phải bán nhà này để lấy tiền đền cho Ngân hàng. Bán nốt cả cái nhà bà vừa mua cho chúng nó và nếu cần thì bán hết cả công ty. Không có kinh doanh cái gì cả.

Bà Dung nhìn chòng chọc vào ông Cẩm rồi nói với thái độ bất cần:

- Ông là chủ nhà này đấy à? Ông có giỏi thì đi mà bán... Tôi nói cho ông biết: Tôi sẽ bỏ vài trăm ngàn đô ra chạy cho thằng Lâm để nó vừa không phải nộp tiền mà lại được mức án vừa phải.

Ông Cẩm đứng phắt dậy:

- Bà... bà! Bà chỉ vì tiền... chỉ vì tiền. Chính vì tiền mà bà đã giết con bà bằng cái sự nuông chiều của mình. Bây giờ bà lại định dùng tiền để bà chạy tội cho nó... Thử hỏi bà làm như vậy tôi còn mặt mũi nào nhìn thấy mọi người.

Bà Dung cũng đứng phắt dậy:

- Tôi biết ông danh giá. Tôi biết ông cách mạng. Vì thế việc của thằng Lâm, tôi có dám nói với ông câu nào đâu. Tôi tưởng ông biết điều, ông biết thương con, thương vợ thì ông đã phải đến ông nói với thằng Hoà, nói với thằng Minh. Ông phải năn nỉ họ để họ làm giảm nhẹ tội cho thằng bé... Đằng này, ông không được một lời. Tôi nói cho ông biết, tôi không bán chác cái gì ở nhà này cả. Còn nếu ông thích thì cửa nhà ra mà bán phần của ông.

Minh Phương nghe hai ông bà cãi nhau, cô ù té chạy ra ngoài sân khóc một mình.

Ông Cẩm giận ứ cổ. Ông nghiêng răng cầm cái bát ăn cơm đập xuống nền nhà.

Bà Dung cũng không vừa. Bà cầm luôn cả đĩa thức ăn đập xuống bàn...

Ông Cẩm mặc nguyên bộ quần áo ngủ, đi xe ôm tới nhà ông Minh, Viện trưởng Viện Kiểm sát.

Ông Minh đang đọc báo cáo về vụ án thì Chuyên, con gái ông vào gọi :

- Bố ơi, bác Cẩm đến.

Rồi cô ghé tai ông nói nhỏ :

- Con thấy nét mặt bố thấy buồn lắm. Con chuẩn bị rượu nhé.

Ông Minh véo tai con gái:

- Mà chỉ gạ cho bố uống rượu.

Cô con gái cười tinh quái:

- Hôm nay mẹ đi vắng, con nguyện làm... đồng phạm với bố.

- Cha bố cô.- Ông Minh mỉm cười con gái.

Ông Cẩm thấy ông Minh đi xuống. Ông đứng dậy chào:

- Chào Viện trưởng.

Ông Minh vội vàng chạy lại, đỡ ông Cẩm ngồi xuống:

- Em chào anh.

Rồi ông nhìn ông Cẩm ngạc nhiên:

- Sao anh mặc thế này? Anh đi bằng cái gì tới?

Ông Cẩm cười ngượng nghịu:

- Mình với bà ấy vừa cãi nhau xong...Cũng xung quanh chuyện thằng Lâm.

Ông Minh cười:

- Sao lại cãi nhau với chị ấy...Anh cũng thật đại dột. Ngày xưa, anh chả dạy chúng em, không được cãi nhau với vợ, không được cãi nhau với tổ chức, và không được cãi nhau với...

Ông ngừng lại và nhìn vào con chó to tướng đang nằm ở góc. Ông Cẩm hiểu ra và bật cười.

Ông Minh nói với vẻ hào sảng:

- Hôm nay, vợ em đi công tác Sài Gòn. Em gọi thằng Hòa , thằng Trác tới đây...Bốn anh em mình nằm một phản. Nằm tráo đầu đuôi nhé.

Rồi ông gọi:

- Con gái đâu?

- Dạ.

- Gọi cho chú Hòa và chú Trác. Nói là Viện trưởng Viện Kiểm sát Nhân dân tỉnh ra lệnh triệu tập hai người đến ngay đây. Nếu chậm trễ sẽ cho áp giải.

- Vâng!

Hình như đã quen với kiểu nói đùa của bố nên cô cũng lại nói trong máy:

- Alô, chú Trác đấy ạ. Vâng, cháu là... “Kiểm sát viên cao cấp” đây. Đồng chí Viện trưởng có lệnh mời chú đến ngay... Hí hí! Có cả bác Cẩm nhé. Bố cháu nhờ chú triệu tập luôn cả chú Hòa nữa... Vâng, cháu chào chú.

Ông Minh nghe con gái nói điện thoại và lắc đầu:

- Bố bảo con gọi chú Hòa nữa cơ mà.

- Thì bố vẫn bảo bốn người là một cơ mà. Chú Hòa gọi thì cũng thế, lại bớt được một cuộc điện thoại...

Ông Minh:

- Rõ là đồ keo kiệt. Sau này, bố cho mày đi làm Ngân hàng.

Vừa lúc đó, có chuông gọi cửa. Con gái ông Minh chạy ra rồi quay vào nói nhỏ với bố:

- Bố ạ, có chú luật sư Hộ và bác Trần Ngọc đến. Bác Ngọc nói là đã hẹn bố rồi.

Ông Minh giật mình:

- Đúng rồi, mấy ngày nay, Trần Ngọc gọi điện suốt...? Nhưng chắc có chuyện lý thú đây. Con đưa bác Cẩm lên nhà, mở máy ghi âm cho bác Cẩm theo dõi cuộc đối thoại này.

Rồi ông giải thích với ông Cẩm:

- Em phải bố trí sẵn hệ thống máy ghi âm, ghi hình ở nhà này... Những nhân vật nào đến gặp mà mình nghĩ thấy có mùi... mùi “chạy án” là phải ghi lại ngay. Có khi nó chỉ biểu mình một cân trà nhưng sau đó là thành hàng chục triệu.

Ông Cẩm vội vàng theo Chuyên lên gác.

Ông Minh ra đón luật sư Hộ và Trần Ngọc về nhà.

Ngọc thì chỉ mang theo một chiếc túi nhỏ nhưng Hộ mang theo một túi quà khá to.

Hộ lấy trong túi ra hai chai rượu đặt lên bàn:

- Em vừa đi Trung Quốc về, mua được mấy chai Mao Đài, mang biếu anh để uống chơi. Em nghe mấy anh em bên Viện nói là anh sành rượu bậc nhất.

Ông Minh:

- Cám ơn anh. Tôi xin nhận một chai và chúng ta thưởng thức luôn.

Trần Ngọc đỡ lời:

- Anh khách khí quá, có chai rượu biếu anh chứ có phải gì lớn đâu mà anh cũng từ chối.

- Tớ cũng có từ chối đâu. Nhưng nói thật, cái anh Mao Đài này, hương thơm nhức mũi quá, khó uống. Tôi xin một chai thôi.

Ông Minh nói xong liền lấy một chai bỏ lại vào túi của Hộ.

- Thôi mà anh, có chai rượu, đáng gì?- Luật sư Hộ nói vớt vát.

Ông Minh vẫn cương quyết bỏ vào rồi ông tự tay mở hộp gỗ đựng chai rượu và lấy ra chai rượu hình con rồng rất đẹp. Chuyên mang ly đến. ông Minh mở nắp rót ra. Rồi rất tự nhiên, ông nói:

- Chúc sức khỏe hai anh.

- Chúc Viện trưởng mạnh khỏe.

Uống xong, ông Minh nói:

- Tôi rất xin lỗi hai anh là tôi sắp có khách. Biết tin vợ tôi đi vắng, họ đến uống rượu.

Luật sư Hộ hiểu ra và nói:

- Anh không có nhiều thời gian, em xin vào việc luôn. Đó là chuyện của cháu Lâm.

Ông Cẩm ngồi trên gác áp tai vào chiếc cat-sét.

Tiếng của Hộ:

- Chúng em cũng biết anh sẽ lo cho cháu Lâm nhưng cương vị anh, không thể nói cụ thể cho cấp dưới được. Cho nên em cũng đã bàn với anh Huân, Trưởng phòng Kiểm sát án Trại an là sẽ để cho anh Chí ngồi ghế Công tố xét xử vụ này. Tuy nhiên, khi nào họp ba ngành để bàn về đường lối xét xử, em xin anh “bật đèn xanh” cho anh Chí.

Tiếng của ông Minh:

- Anh nói thế tức là các anh đã bàn với cả bên Tòa. án rồi phải không?

- Vâng, anh Toàn, Thẩm phán sẽ xử vụ này.

Ông Minh:

- Các anh muốn tôi “bật đèn xanh” như thế nào?

- Thì anh cứ chỉ đạo cho các anh ấy là phải chú ý đến nhân thân của bị cáo.

- Tất nhiên. Vụ án nào khi xét xử chẳng chú ý đến nhân thân bị cáo.

Luật sư Hộ:

- Vâng, nhưng vụ này có khác anh ạ. Tình tiết giảm nhẹ chỉ căn cứ vào nhân thân thôi ạ.

Tiếng của Trần Ngọc:

- Anh cứ yên tâm đi. Báo chí sẽ ủng hộ các anh xét xử vụ này. Nói gì thì nói cũng phải giữ uy tín cho anh Cẩm.

Ông Minh:

- Thế mà hôm nọ báo anh viết bài chửi ông Cẩm ghê quá. Lại còn nâng quan điểm, đòi phải xử lý ngay ông Cẩm.

Trần Ngọc nói với vẻ ngượng ngịu:

- Tôi đi vắng, phóng viên nó viết, ông Phó Tổng Biên tập trực ở nhà chỉ thích gu viết thương mại hóa... Thế là duyệt cho đăng. Tôi về, đọc bài mà tức quá. Tôi quạt cho một trận.

Ông Minh:

- Tôi hiểu ý tứ các anh rồi. Chị Dung, anh Cẩm chưa nói gì với tôi, mà có lẽ chị ấy cũng hiểu. Chỉ có điều luật sư nói thêm với chị ấy là nên cố gắng thu xếp lấy mười tỷ, đền cho cháu. Có như vậy thì cả Tòa, cả viện đều dễ dàng thống nhất giảm án cho cháu. Thôi, xin lỗi hai anh...

Hai người đứng dậy, chào ông Minh rồi ra về.

Ông Cẩm từ trên gác đi xuống. Ông Minh nói:

- Nghe đủ cả rồi chứ ông anh? Chúng nó định bắc bếp lên lưng anh em mình để nấu cơm đây.

Rồi ông nói như tâm sự:

- Vụ án lớn nào cũng như thế này anh ạ. Hết người này tác động xin xỏ lại đến người kia nhờ vả. Và mệt nhất là có đám chân gỗ chạy án. Nhiều khi chúng nó cứ lợi dụng bóng của người này, người khác để gây áp lực, chứ thực tế, có khi cả đời chả biết chúng nó là ai. Em cam đoan với ông anh, nghe cái giọng mấy thằng cha này em biết là chúng nó sẽ lấy của bà chị tiền tỷ...

- Sao anh không đập vào mặt chúng nó?

- Anh có biết vì sao nó kéo Trần Ngọc đi không? Cũng là một cách để gây áp lực thôi và cho mình biết là “ông hãy cẩn thận. Có báo chí giúp tôi đấy”. Nếu mình từ chối thẳng thừng, nó biết “không mua” được, thế là tung tin nót

xấu, bịa đặt, vu khống. Như anh Hòa đấy đã âm lên chuyện là anh ấy ngầm cho thằng Lâm trốn... Nếu không bắt ngay được thằng Lâm, anh ấy còn khổ.

Có tiếng chuông gọi cửa. Ông Minh nói:

- Hòa với Trác đến đấy. Thích nhỉ, giá tháng nào vợ em nó cũng đi công tác độ vài lần thì sướng quá

Khi ông Cẩm bỏ đến nhà ông Minh, bà Dung ngồi chờ ra một lúc rồi gọi điện thoại cho Trần Đức:

- Anh ơi, anh đến nhà em ngay có được không?

Trần Đức hoảng sợ:

- Anh đến làm sao được?

Bà Dung:

- Em với lão ấy vừa cãi nhau một trận chí tử. Kiểu này, có khi phải chia tay thôi. Chứ sống với cái lão cổ hủ ấy chán quá?

Trần Đức van vãn:

- Em ơi, đừng có nóng. Thằng Lâm đang như thế, mà bố mẹ lại sinh chuyện... Thiên hạ người ta cười cho đấy.

Bà Dung nói:

- Lão ấy lại bảo em bán nhà để lấy tiền nộp cho Tòa để họ giảm án cho thằng Lâm. Anh bảo thế có dễ người không chứ.

Trần Đức ủng hộ:

- Anh ấy nghĩ phải đấy.

Bà Dung nổi cáu:

- Lại được anh nữa... Hay là hai người bàn với nhau rồi? Anh dạo này cũng bắt đầu thay đổi rồi đấy. Có phải chán em rồi không?

Trần Đức:

- Anh xin em. Sao cứ âm ỉm lên thế?

Bà Dung cười nhạt:

- Xem ra, anh cũng không khá hơn ông Cẩm là bao nhiêu.

Tại một quán cà phê, Trần Ngọc ngồi với luật sư Hộ.

Trần Ngọc:

- Với tất cả tính toán của ông thì vụ này sẽ xử thế nào?

Luật sư Hộ cười tinh quái:

- Sẽ không ghê gớm lắm đâu. Chắc chắn là không có án tử hình, và không có chung thân. Còn nặng hay nhẹ thì tùy thuộc vào tiền nộp nhiều hay ít, anh chả nghe ông Minh nói rồi còn gì?

Trần Ngọc:

- Nói như ông Minh thì ai chả nói được? Xem ra ông ấy không mặn mà lắm.

- Thật ra, mình chẳng đến gặp ông Minh cũng được. Nhưng phải đến để cho bà Dung yên tâm...

Trần Ngọc :

- Tôi hiểu rồi. Trong vụ này, cụ thể chuyện giảm nhẹ là thế nào?

Luật sư Hộ:

- Ví dụ con cái gia đình chính sách, bố mẹ có công với cách mạng, bản thân có cống hiến lớn...: Nhưng quan trọng nhất trong các vụ án kinh tế này là khắc phục hậu quả. Nếu nộp lại số tiền đã tham ô, tham nhũng thì án còn nhẹ lắm. Như thằng Lâm chẳng hạn, nếu nộp hết tiền thì có khi chỉ còn vài năm.

Trần Ngọc:

- Nếu thế thì đơn giản. Bà Dung đủ sức lo được số tiền vài triệu đô la để cứu con trai.

Luật sư Hộ:

- Lấy đâu ra ngân đẫy tiền bây giờ? Tất nhiên, nếu cố gắng, bán nhà cửa, bán Công ty thì cũng thừa, nhưng vấn đề là bà Dung không muốn như vậy.

Trần Ngọc sốt ruột:

- Ông cứ nói vòng vo mãi. Tóm lại là bà ấy muốn gì? Và chi bao nhiêu?

- Bà ấy khoán gọn là năm trăm ngàn đô và án của thằng Lâm là mười năm tù trở lại.

Trần Ngọc trầm ngâm:

- Nếu với giá ấy thì cũng chấp nhận được.

Luật sư Hộ:

- Cũng không ngon đâu. Trong cả gói ấy, có phần của anh.

- Của tôi? - Trần Ngọc ngạc nhiên.

- Chứ sao nữa, ông phải dùng công cụ của mình, gây áp lực lên Công an, Viện Kiểm sát... ông cho quân viết bài, ca ngợi ông Cẩm, phân tích về vai trò của thằng Nguyễn trong vụ án này và cột cho nó cái tội là dẫn dắt, dụ dỗ đưa thằng Lâm vào con đường tội lỗi. Thằng Nguyễn là mafia ngoại quốc chính

cống, réo bố nó lên mà chửi cũng không sợ bị kiện là xâm phạm đời tư. Mặt khác bằng mối quan hệ của mình, ông rỉ tai các quan chức để họ khuyên ông Hòa, ông Minh nhẹ tay hơn.

Trần Ngọc cười khùng khục:

- Thế thì ông nhầm rồi. Lãnh đạo tỉnh đang muốn thay ông Hòa đấy. Họ đang nghi cho ông ấy bố trí cho thằng Lâm trốn. Đơn thư bắt đầu gửi về Bộ Công an rồi. Nhưng thay làm sao được ông ấy. Kỳ bầu cử Hội đồng Nhân dân vừa rồi, số phiếu của ông ấy gần như tuyệt đối chín mươi tám phần trăm, trong khi đó Chủ tịch tỉnh có hơn tám mươi phần trăm.

Trần Ngọc:

- Chết là ở chỗ phiếu cao đó. Ông ấy làm Giám đốc Công an hai khóa rồi, nhiệm kỳ tới rất có thể cơ cấu vào Bí thư Tỉnh ủy. Ông ấy sạch tay, lại cứng rắn và sắc sảo, nếu làm Bí thư Tỉnh ủy thì khối chú quan tham đứt, cho nên họ phải hò nhau dìm ông ấy xuống. Một lý do nữa mà nhiều người muốn hạ bệ ông Hòa là vì họ biết ông Hòa muốn phanh phui những mờ ám của Công ty Hoàng Quân. Mà ai cũng biết Công ty này là chốn tẩy rửa tiền của các quan chức. Hiện nay, ông ấy đã bắt tay vào việc đầu tiên là cho lính hình sự, kinh tế khai ra có nhận lương của Thanh không...

Nghe Trần Ngọc phân tích mà luật sư Hộ thấy hoảng.

- Chuyện chính trường ghê nhỉ. Tôi thì lại ít để ý đến họ.

Trần Ngọc nói tiếp:

- Tôi làm Tổng Biên tập là làm chính trị, cho nên phải cân nhắc từng bài báo. Nịnh Bí thư mà để Chủ tịch tỉnh ghét thì cũng chết... Hơn nữa, khóa này, các anh ấy cũng muốn đưa tôi sang làm Phó Chủ tịch tỉnh. Vì vậy, lúc này là

phải thận trọng từng lời nói, từng dấu phẩy trên báo. Ông thử nghĩ xem, tôi có lợi lộc gì nếu cùng với ông Hòa để bảo vệ thằng Lâm.

Luật sư Hộ nói:

- Thế thì chán nhỉ. Bà Dung kỳ vọng vào ông lắm.
- Tôi không muốn nói để bà ấy thất vọng, nhưng tôi có cách của tôi.
- Cách gì?

Trần Ngọc mỉm cười đắc ý:

- Mình là báo của tỉnh, không ngu gì chống lại tỉnh, cho nên trong vụ này, tôi ủng hộ bà Dung bằng cách... im lặng và chỉ đưa tin khi nào có kết quả xét xử. Nhưng tôi sẽ nhờ mấy báo của các đoàn thể giúp. Các báo ấy nó không biết sợ ai cả, cho nên nói thoải mái.

Luật sư Hộ thở phào:

- Tôi hiểu rồi. Thôi thì ông cứ tùy cơ ứng biến.

Hộ nhìn đồng hồ rồi nói:

- Bà Dung gửi ông năm ngàn để ông chi tiêu cho việc của thằng Lâm. Còn bây giờ tôi phải cùng con dâu bà Dung đi gặp tay Thẩm phán xét xử vụ thằng Lâm đây.

- Sao lại có cái Phương?

- Nó xinh đẹp, ăn nói thễ thọt, dễ nghe hơn tôi với ông nhiều. Bà Dung bây giờ phải nịnh nó đấy.

Trần Ngọc:

- Vợ vẩn, tôi chả tin cái loại gái từng đi kiếm tiền từ bằng vốn tự có như nó mà lại chung thủy. Có mà là chuyện cổ tích.

Luật sư Hộ thở dài:

- Ông làm báo, quen sống với tiêu cực nên nhìn cuộc đời đen tối quá.
- Bây giờ ông lại dắt nó dăng cho Thẩm phán à?
- Không coi như đến có lời xin trước.
- Đã có kết luận điều tra đâu mà lo xét xử.
- Ông chả hiểu gì cá? Xử án bây giờ cũng phải xí phần đấy. Xử mấy thằng giết người, buôn ma túy thì màu mỡ gì?

Hộ đưa cho Ngọc một phong bì đô la. Ngọc không nói gì bỏ tọt vào cặp.

Tại một nhà hàng sang trọng vào buổi tối. Minh Phương ăn mặc đẹp lộng lẫy đi cùng với luật sư Hộ đến gặp Thẩm phán Toàn. Họ chọn một góc ngồi kín đáo và gọi đồ ăn.

Luật sư Hộ:

- Chắc khỏi cần giới thiệu anh cũng biết đây là hoa hậu Minh Phương.

Toàn nhìn Minh Phương bằng ánh mắt dài dại:

- Một người đẹp như Minh Phương mà lại không quan tâm đến thì còn ra cái giống đàn ông gì nữa.

Minh Phương ngượng ngùng:

- Cháu bây giờ là loại hoa hậu bỏ đi rồi.
- Bỏ đi là thế nào. Anh có những lần nằm mê thấy em đấy.

Minh Phương đánh trống lảng:

- Thưa chú, cô nhà công tác ở đâu ạ?

Thẩm phán Toàn không trả lời mà nâng ly:

- Chúc cho quan hệ của chúng ta ngày càng bền vững.

Nhưng vừa chạm ly xong thì Toàn đặt xuống và nhìn vào Phương:

- Anh có một nguyên tắc bất di bất dịch... Đó là không gọi nhau bằng chú, cháu. Cái lối xưng hô đó giả dối lắm. Đồng ý chứ.

Phương cúi đầu lặng im.

Nhân viên nhà hàng mang đồ ăn lên. Phương gấp thức ăn cho Toàn, nói lí nhí:

- Em mời anh.

Toàn gật gù:

- Đấy, nghe gần bó biết bao nhiêu.

Luật sư Hộ:

- Thế này, anh Toàn ạ. Như tôi đã nói chuyện nhiều lần với anh rồi, và tôi cũng đã trao đổi với anh Huy, Chánh án... Hôm nay, tôi đưa Minh Phương tới để anh biết và có gì Phương cứ trao đổi với anh Toàn. Từ trước tới nay, những vụ nào khó khăn, anh Huy thường giao cho anh Toàn.

Toàn nói trầm ngâm:

- Thú thật là tôi không muốn xử vụ này, bởi vì qua nắm tình hình thì tội của cậu Lâm nặng quá. Khung này là khung tử hình hoặc chung thân... Thà cứ không quen biết thì lại dễ. Đằng này anh Hộ nhận bào chữa, em Phương nhờ cậy... Xử nhẹ thì chết với tỉnh, bởi vì rất nhiều người muốn biến vụ này thành ngọn lửa. Mà họ có lý của họ... Xử án bây giờ những vụ lớn mà không nắm được ý cấp trên, cứ “hiên ngang” tuyên án theo hồ sơ thì có ngày về trông quán cho vợ sớm.

Luật sư Hộ:

- Bên Viện Kiểm sát, tôi cũng lót ổ được công tố rồi.

- Ai thế?

- Ông Chí. Người nhiều lần đụng độ với ông.

Toàn gật gù:

- Được ông Chí hay. Ông này tuy lạnh lùng, cứng rắn, nhưng khi đã nhận lời bảo vệ ai thì ông ấy cũng làm bằng được. Con người đó không có tính hai mặt, chơi được.

Rượu vào, Toàn mê mẩn nhìn Phương. Ánh mắt của anh ta làm Phương thấy khó chịu. Thi thoảng, Toàn lại lợi dụng để nắm cổ tay Phương, nhưng cô ý tứ gạt ra.

Có mấy cô gái ngồi ở bàn bên là quen biết Phương nên cô xin phép sang chào họ.

Phương đi rồi, Toàn nói nhỏ với Hộ:

-Vụ này, bà ấy chi bao nhiêu?

- Nếu án dưới mười năm, ông có năm chục ngàn.

- Cũng tạm được, nhưng tôi... tôi muốn ông thiết kế cho tôi với em hoa hậu này một buổi... được không?

Hộ lắc đầu:

- Tôi cho ông số di động của nó, ông tự giao dịch. Tôi sẽ tác động thêm. Chắc cũng không khó.

- Ông hiểu nó rồi à?

- Thì ông lạ gì đám gái đẹp này... Nó cũng có một thời ngang dọc lắm.

Lát sau, Phương quay về bàn. Luật sư Hộ ý tứ lấy có có việc đột xuất phải đi:

- Hai người cứ ngồi với nhau rồi lát nữa Phương đưa anh Toàn về nhé. Có gì hai anh em cứ trao đổi với nhau cho thoải mái.

Nói rồi, luật sư Hộ đi. Còn lại hai người, Toàn nói:

- Người đẹp như em, chắc hát hay lắm nhỉ.

Phương ý nhị:

- Em hoàn toàn không biết hát và nghe nhạc kém lắm.

- Em đừng khiêm tốn thế. Thôi thế này nhé. Việc của Lâm, anh lo. Anh tuyên án luôn. Sáu năm tù... được chưa?

Phương thấy quá bất ngờ nhưng cô cũng không hiểu ra sao cả, vì vậy, cô chỉ biết nói:

- Em cảm ơn anh.

- Còn bây giờ, anh em mình đi... đi thư giãn một lát. Anh muốn được nghe em hát.

Minh Phương hiểu ra tất cả. Cô im lặng gọi người tính tiền và nói với Toàn:

- Anh đến chỗ nào trước đi rồi gọi cho em. Đi hai người... nhớ bà chị bắt gặp thì em chết.

Toàn sung sướng.

- Anh đi trước nhé. Anh biết một quán hay lắm. Từ đây ra đó chỉ năm phút đi xe máy thôi.

Toàn đi rồi, Phương nhìn theo cười khinh bỉ. Cô tắt máy điện thoại và đi về nhà luôn.

Phương về nhà nằm và nghĩ đến cảnh Toàn chờ đợi và thấy vui vui. Cô thiếp đi trong giấc ngủ nhẹ nhàng.

Sáng hôm sau, Phương đến Văn phòng Công ty Toàn Gia.

Bà Dung gọi Phương vào phòng và hỏi:

- Hôm qua đi được việc chứ?

Phương trả lời lúng túng:

- Con... về sớm.

- Sao con tắt điện thoại di động à?

Phương hiểu ngay mọi chuyện. Chắc tay Toàn chờ không thấy nên nổi cáu gọi cho Hộ và Hộ gọi cho bà Dung. Phương nói dối:

- Con đánh rơi máy, thế là không sao gọi được nữa.

Bà Dung biết Phương nói dối nhưng không dám gay gắt:

- Con mình nằm trong tay người ta. Họ cho thêm một năm tù, một ngày tù cũng là khổ, mà bớt đi cho một ngày cũng là bớt bao nhiêu cơ cực... Cho nên có phải dịu ngọt, có phải chiều chuộng người ta một tý thì cũng là vì người nhà mình.

Minh Phương sợ hãi khi nghe bà Dung nói như thế.

Bà không để ý đến nét mặt của cô mà nói tiếp:

- Đọc tiểu thuyết Tắt đèn, cứ bảo chị Dậu là thương chồng... Nhưng thương chồng mà không dám hy sinh thân mình để cứu chồng thì cái thương đó có ích gì. Đành rằng phải chịu nhục...

Minh Phương không nhịn được nữa. Cô nói lạnh lùng:

- Con hiểu ý mẹ muốn con làm gì. Con sẵn sàng ngủ với bất cứ thằng nào nếu giảm được án cho anh Lâm. Nhưng ngày mai, con phải hỏi ý kiến anh ấy đã.

Bà Dung đang đứng ngồi phịch xuống ghế khi nghe Phương nói.

Nguyễn Văn Nam, Giám đốc Tổng Công ty Dệt may Toàn Thắng nhận được giấy triệu tập lên Cơ quan Cảnh sát Điều tra.

Nam hoảng sợ gọi cho luật sư Hộ:

- Ông Hộ ơi, tôi nhận được giấy mời của Cảnh sát Điều tra... Theo ông thì thế nào?

Luật sư Hộ:

- Đã là giấy triệu tập thì không thể không đến. Tất nhiên là anh có thể lấy cớ đi xa, nhưng theo tôi thì cứ nên đến để nghe xem họ muốn tìm hiểu chuyện gì? Tuy nhiên, ông phải biết giữ mồm giữ miệng. Chỉ cần một lời trình bày hớ là họ sẽ khoét sâu vào đó để tìm ra mâu thuẫn đấy. Mà này, tôi nghe một chiến hữu nói là sẽ gọi cả con bé gì ngày xưa là trợ lý của thằng cha Thanh.

- Con bé Minh Lý, từng là á hậu đấy.

- Hình như họ muốn đào bới cái việc các ông mua bán khu du lịch của tay Thanh.

Nam thần mặt khi nghe luật sư Hộ nói. Một lúc lâu sau Nam trấn tĩnh, gọi cho Thanh:

- Alô, ông Thanh đấy à.

Lúc này Thanh đang ngồi đọc báo.

- Vâng, tôi đây.

- Cảnh sát Điều tra đã gọi con trợ lý cũ của ông lên để hỏi về những tình hình của Hoàng Quân.

Thanh đang ngồi, đứng phắt dậy:

- Ai cho ông tin này?

- Luật sư Hộ.

Thanh nói:

- Ông ta có nói tin từ đâu không?

- Không, tôi chỉ biết rằng ông ta có nhiều chiến hữu làm bên Công an, Viện Kiểm sát, Tòa án. Tôi cũng đã nhận được giấy mời đến Cơ quan Cảnh sát Điều tra... Ngày mai tôi phải đến.

Thanh hoảng sợ:

- Họ gọi ông đến có việc gì?

- Tôi cũng chưa rõ. Nhưng nghe nói là lão Hòa quyết tâm phanh phui chuyện làm ăn kinh tế ở chỗ ông đấy.

Thanh cười nhạt:

- Không đụng đến tôi thì thôi, còn không khéo chưa biết ai chết trước ai. Ông đến gặp Công an, tình hình thế nào cho biết ngay nhé.

- Tất nhiên rồi.

Thanh buông máy và khi nghĩ đến Minh Lý bị gọi đến Công an trong lòng hẳn đầy hoảng sợ.

Thanh bảo nhân viên gọi Vũ Mai đến. Một lát sau, Vũ Mai tới ăn mặc cực kỳ sang trọng như đi đám cưới. Đào Trọng Thanh:

- Ông đi đâu mà nom như chú rể vậy.

- Lát nữa, tiếp một đoàn của Đài Loan, anh quên rồi à?

Đào Trọng Thanh ngẩn người ra, rồi nói:

- Ủ, đúng quên thật. Bây giờ có việc quan trọng đây. Công an đã gọi con Lý lên để ghi lời khai rồi. Có giờ mà biết nó sẽ khai những cái gì... ông gọi ngay cho tôi thằng Đán, tôi đã giao cho nó theo dõi con Lý suốt từ ngày ấy đến giờ. Dạo này không thấy nó cung cấp tin gì cả.

Vũ Mai:

- Thằng Đán vẫn trao đổi thông tin với tôi, nhưng vì thấy không có gì mới nên tôi không nói với anh.

- Anh bảo thằng Đán chuẩn bị sẵn phương án để ngăn chặn việc con Lý cung cấp tài liệu gì đó cho Công an.

Sau bao ngày suy nghĩ đến mất ăn mất ngủ, cụ Huy quyết định bán nhà bán đất để lấy tiền nộp cho Tòa án, mong nhẹ tội cho Lâm. Cụ làm việc này mà không hề nói cho ông Cẩm, bà Dung biết.

Một buổi trưa, có một nhóm đến xem đất. Cụ Huy mời họ vào nhà rồi lấy giấy tờ đưa cho họ xem. Cụ Huy giở từng loại giấy ra và nói:

- Đây nhé, sổ đỏ nghiêm chỉnh. Diện tích tất cả là ba trăm bốn chục mét. Có mình tôi, không lo bị tranh chấp.

Chị phụ nữ xuýt xoa:

- Giấy tờ nghiêm chỉnh quá. Năm ngoái, đất đang sốt như thế mà cụ không bán?

- Cũng có định bán đâu, nhưng bây giờ tôi mới cần tiền... Bán chia cho con cháu.

Người đàn ông mua đất:

- Cháu nói, xin cụ tha lỗi. Mảnh đất này, chắc là do các cụ xưa để lại. Giữ lại, làm nhà thờ thì con cháu còn được thấy bóng ông cha. Nhưng bán đi, chia chác mỗi người một ít, thành ô tô, xe máy, rồi không khéo lại có đứa con, đứa cháu coi đồng tiền này như trên trời rơi xuống... Thế là ăn tiêu, đập phá, cờ bạc, hút xách! Cháu đi buôn đất, cháu biết cái họa này lắm.

Nghe nói thế, cụ Huy ngẩn người. Một người đàn ông mua đất đoán được tâm trạng của cụ nên nói:

- Tất nhiên, không phải ai cũng thế. Nhà cụ là nhà danh giá cho nên có phải bán đi cũng là chuyện không thể không bán. Chúng cháu là dân buôn bán bất động sản, nhiều khi lấy đầu môi chót lưỡi để kiếm tiền, nhưng cũng không phải là không biết nghĩ. Chúng cháu biết cụ trước là Chủ tịch tỉnh này, cho nên không dám làm điều gì để cụ bần khoản. Mảnh đất này đúng là rất đẹp... Nhưng chắc cụ biết, thị trường nhà đất đang đóng băng. Có sốt, có rét gì thì cũng phải sau bầu cử. Lúc đó các quan chức có tiền khi đã yên vị ghế rồi mới dám đi mua đất Còn bây giờ... giá chững lắm.

- Các anh chị trả bao nhiêu nào?

- Con xin nói với cụ một lời. Con trả cụ đúng ba cây vàng ba số chín một mét vuông. Tổng cộng là một ngàn hai trăm hai mươi cây vàng.

Cụ Huy cười móm mém:

- Nhiều nhĩ.

Tưởng cụ nói có ý mát mẻ, người đàn ông nói vội:

- Thôi thì con xin gởi cụ thêm tám chục cây nữa là chẵn một ngàn ba trăm cây. Nếu cụ đồng ý, con xin làm giấy ngay và đặt cọc trước hai chục cây. Ngày mai con chồng đủ vàng thì cụ cho con xin sổ đỏ. Còn các thủ tục sang tên, nộp thuế, chúng con tự lo. Tuy nhiên, cụ có thể đi tham khảo thêm... Nhưng chúng con nghĩ giá thế là không rẻ nhưng cũng chẳng đắt.

Cụ Huy suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tôi đồng ý bán.

Vừa lúc đó thì Minh Phương đến. Cô nhìn mấy người đến mua đất bằng cặp mắt tò mò. Cụ Huy giới thiệu:

- Đây là cháu dâu tôi.

Người phụ nữ:

- Có phải cô hoa hậu Minh Phương... Xem ảnh mãi bây giờ mới được gặp.

- Chào các anh, chị.

Thấy có Phương đến, cụ Huy mừng lắm. Cụ gọi Phương đi ra sân. Cụ nói:

- Ông bán đất cho họ đấy.

Minh Phương ngẩn người, không biết nói gì. Cụ Huy giải thích:

- Ông định dành mảnh đất này của cha ông để lại này cho thằng Lâm. Nhưng bây giờ nó bị như vậy, ông nghe nói là chỉ có nộp trả tiền mới cứu được nó, cho nên ông bán đi, lấy tiền nộp cho Tòa án.

Phương hỏi:

- Ông có nói với... với bác Cẩm chưa?

Cụ Huy lắc đầu:

- Không, đất này là của ông, sổ đỏ đứng tên mình ông, chả việc gì ông hỏi ai cả.

- Thế ông sang bên nhà ở à?

- Không, ông với mẹ cháu không hợp. Mình già rồi, tính nết lắm cẩm, nếu không hợp với con cháu thì tốt nhất là tránh xa họ ra. Ông đã hỏi mua một căn buồng ba chục mét vuông ở khu nhà mới xây gần khu nghĩa trang mới. Nơi đấy có hồ lớn, có vườn cây, lại gần chỗ... gần chỗ mình “sắp định cư lâu dài”.

Ông nói xong cười sảng khoái. Phương muốn nói gì

đó nhưng cổ cứ nghẹn lại.

Cụ Huy bảo:

- Cháu vào viết cho ông giấy bán nhà nhé.

Minh Phương ở nhà. Cô lại mở hộp khảm trai ra trong đó đựng các đồ trang sức. Cô chọn đi chọn lại và lấy một chiếc nhẫn kim cương giản dị nhất đeo vào ngón tay. Rồi với vẻ cương quyết, cô bỏ tất cả vào một chiếc túi. Vừa lúc đó Phương có điện thoại di động, thấy số máy lạ, cô ngần ngừ không muốn nghe. Nhưng rồi qua một lúc đắn đo Phương quyết định trả lời:

- Alô, tôi xin nghe đây.

- Chào em, chị là Minh Lý đây.

Minh Phương ngẩn người khi nghe đến tên này. Minh Lý nói tiếp:

- Trước đây chị đã làm trợ lý cho Đào Trọng Thanh và chị rất biết những mảnh khoe của Tony Nguyễn cũng như ông Nam đưa Lâm vào bẫy. Chị muốn gặp em trao đổi với em một chút.

Bây giờ thì Phương mới nhớ ra. Cô nói:

- Em gặp chị ở đâu bây giờ?

- Tùy em. Hay chị đến nhà em nhé?

Minh Phương đồng ý ngay:

- Vâng ạ, em cũng đang ở nhà. Chị đến ngay đi, em chờ.

Minh Lý đến trụ sở Phòng Cảnh sát Điều tra theo giấy mời. Người tiếp cô là Thiếu tá Đỗ Văn Công và một Điều tra viên nữ.

Thiếu tá Công:

- Thế này, chị Lý ạ. Hôm nay chúng tôi mời chị lên đây là cũng muốn để chị giúp cho vài điều xung quanh vụ án của Cao Đức Lâm. Chúng tôi biết chị chả liên quan gì đến vụ này, nhưng do công việc của mình nên có lẽ chị biết nhiều thông tin. Nhưng trước hết, xin thành thật hỏi chị: Chị nghĩ thế nào về việc hành vi phạm tội của Cao Đức Lâm?

Minh Lý điềm tĩnh:

- Tôi không biết về Lâm trực tiếp mà chỉ biết qua Tony Nguyễn. Anh ta không phải là người xấu, nhưng bông bột, sĩ diện hão và nói chung là còn rất trẻ con. Nhiều lần khi thấy Lâm hào phóng cho Nguyễn vay tiền, tôi cứ nghĩ không hiểu anh ta nhặt được tiền hay sao ấy?

Lý nói xong rồi ngừng lại vì xúc động. Công và nữ nhân viên điều tra cũng không giấu nổi vẻ ngạc nhiên trước sự thành thực của Lý.

Sau gần hai giờ làm việc, Lý ra khỏi trụ sở trong tâm trạng thoải mái. Cô lững thững đi bộ một đoạn để đón taxi.

Có tiếng xe máy đến gần và một người đàn ông đội mũ cối, đeo kính râm to bản nói thông thả:

- Chúng tao sẽ rạch mặt mày ra đấy, con ranh ạ.

Lý chưa kịp định thần thì chiếc xe đã lao vút đi.

Minh Lý đi taxi đến nhà Phương và cô không hề nghĩ rằng đang có người theo dõi. Đó chính là tên Đán, một gã cảnh sát hình sự bị kỷ luật đuổi ra khỏi ngành đang đi làm thuê cho Thanh và cũng chính hắn là người vừa dọa cô.

Khi xe dừng lại trước cửa nhà Phương, Minh Lý đã thấy cô đứng chờ. Tay Đán đứng cách một đoạn và gọi điện thoại về cho Vũ Mai.

Phương đưa Minh Lý vào nhà, pha nước mời rồi nói:

- Em cũng có lần nghe anh Lâm nói về chị. Hình như anh ấy gặp chị ở nhà Tony Nguyễn.

Minh Lý:

- Chị cũng một vài lần gặp Lâm và nói thật với em trong việc Lâm phạm tội, có một phần lỗi ở chị.

Phương nghe mà vô cùng ngạc nhiên:

- Em không hiểu chị nói gì?

Minh Lý nói giọng buồn buồn:

- Chuyện của chị nếu kể ra thì dài lắm. Nhưng nói tóm tắt như thế này. Trong vụ mua bán một phần Dự án của Hoàng Quân có bàn tay của chị. Và nói thật, chị cũng kiếm được ở đó vài tỉ. Để có tiền mua Dự án, Tony Nguyễn đã phải huy động một phần đóng góp của lão Nam, một phần của bọn mafia

nước ngoài, một phần của lão Siu và một phần của Lâm. Nếu chị nhớ không nhầm thì Lâm đã lấy tiền của Ngân hàng đưa cho Nguyễn khoảng hơn 1 triệu đô la.

Minh Phương nghe nói mà run người:

- Trời ơi, thế mà bấy lâu nay em không hề biết gì. Chị ơi em xin chị, chị hãy nói điều này với chú Hòa giúp cho anh Lâm đi.

- Sáng nay, chị đã nói tại Cơ quan Cảnh sát Điều tra rồi.

Minh Phương thở phào nhẹ nhõm:

- Các anh ấy bảo sao?

- Thì bước đầu họ đã ghi nhận sự trình bày của chị nhưng có một điều, cơ quan Công an phải làm rõ, bởi vì Lâm đưa tiền cho Nguyễn không hề có một thứ giấy tờ gì làm chứng cả.

- Nhưng chị là người làm chứng. Chị nói thì các chú Công an phải tin chứ.

- Án tại hồ sơ em ạ. Tuy nhiên, việc này cũng có thể giải quyết được nếu như có một người nữa xác nhận.

- Ai hả chị?

Minh Lý nói:

- Người này thì phải mẹ chồng em thuyết phục may ra ông ta mới nghe. Đó là ông Nam, Tổng Giám đốc Công ty Toàn Thắng. Tuy nhiên, chị biết đây là việc rất khó bởi vì nếu ông ta công nhận thì ông ta cũng là đồng phạm với Tony Nguyễn.

Nghe nói đến bà Dung, Minh Phương buồn hẳn.

Lý hỏi:

- Em làm sao thế?

- Em sợ bác Dung không nghe. Em biết là hiện nay bác ấy còn cầm của ông Nam khá nhiều tiền. Chị có nói với Công an về ông Nam không?

- Chị nói hết, và chưa biết chừng mấy hôm nữa Cơ quan Công an sẽ khởi tố điều tra cả chị.

Minh Phương tròn mắt:

- Sao lại thế?

Minh Lý giải thích:

- Thì cũng có nhiều việc chị liên quan đến họ. Mà thôi, chị chẳng sợ gì cả. Chỉ có điều lần này chị phải lật tung cái mặt nạ của thằng cha Thanh. Em có đồng ý không?

Minh Phương:

- Tại sao chị lại hỏi em điều này?

- Chị biết ngày xưa lão Thanh đã từng bỏ tiền ra để Ban Giám khảo để cho em cái danh hiệu hoa hậu, và em cũng đã trả ơn hẳn...

Minh Phương:

- Em lạy chị, xin chị đừng nhắc lại chuyện đấy nữa. bây giờ nghĩ lại em không muốn sống. Cũng đã có lúc em muốn kể cho mọi người biết hết cái chuyện em thi hoa hậu ngày ấy. Cuộc đời em điêu đứng cũng vì cái danh hão ấy.

Hôm nay, tại phòng họp của ông Hòa diễn ra cuộc họp của ba ngành Công an - Tòa án - Viện Kiểm sát bàn về đường lối xét xử vụ Cao Đức Lâm.

Dự họp có ông Minh, Viện trưởng Viện Kiểm sát, ông Chánh án Tòa án Nhân dân tỉnh, Thượng tá Đỗ Kim, Trung tá Tùng, Trung tá Mỹ, Trung tá Hải

và một số cán bộ của Viện Kiểm sát, Tòa án.

Ông Hòa:

- Báo cáo các đồng chí, bản dự thảo kết luận điều tra vụ Cao Đức Lâm và đồng bọn tham ô, tổ chức đánh bạc đã gửi các đồng chí. Trước khi có kết luận chính thức chúng tôi muốn được nghe ý kiến của các đồng chí.

Ông Minh đứng lên:

- Trong vụ án này, cơ quan công an đã bắt được hết các đối tượng chủ mưu và tốc độ điều tra rất nhanh. Tôi nghĩ rằng, có được kết quả này cũng là nhờ một phần do các đối tượng như Cao Đức Lâm, lão Siu khai báo thành khẩn. Tuy nhiên, tôi muốn đồng chí Giám đốc Công an tỉnh giải thích thêm vì việc, tại sao không cho mở rộng vụ án điều tra về những hành vi tẩy rửa tiền của Tony Nguyễn và của Đào Trọng Thanh.

Ông Hòa đưa mắt cho Đỗ Kim. Hiểu ý ông, Thượng tá Đỗ Kim đứng dậy nói:

- Báo cáo các đồng chí, theo những tài liệu mà các cơ quan nghiệp vụ thu thập được, cũng như qua lời khai của một số đối tượng trong vụ án này thì có những dấu hiệu cho thấy Đào Trọng Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân đã biến Công ty của mình thành một trung tâm tẩy rửa tiền và tiến hành nhiều hoạt động lừa đảo khác.

Nhưng để điều tra được rõ chân tướng của Đào Trọng Thanh thì cần phải có nhiều thời gian và áp dụng nhiều biện pháp nghiệp vụ khác nhau. Các đồng chí đều biết, từ lâu tại tỉnh ta đã có dư luận về một số quan chức đóng góp tiền vào Hoàng Quân... Qua công tác trinh sát, Cơ quan An ninh Kinh tế đã có trong tay một bản danh sách đen gần 50 cán bộ của tỉnh và của một số cơ quan Trung ương đã góp tiền vào Hoàng Quân với tổng số tiền là trên một

trăm tỉ. Thừa các đồng chí, mấy năm qua, ai cũng nghĩ Hoàng Quân là một Công ty ăn nên làm ra, hào phóng trong việc làm từ thiện và Đào Trọng Thanh được coi là một gương mặt đại gia danh tiếng bậc nhất ở tỉnh này. Nhưng thực sự, Công ty này đang đứng bên bờ vực phá sản bởi không có khả năng chi trả tiền vay Ngân hàng. Để cứu Công ty, Đào Trọng Thanh đã phải bán một phần dự án cho ông Nam, Tổng Giám đốc Công ty Dệt may Toàn Thắng. Nhưng thực chất tiền mua lại dự án này lại là của Tony Nguyễn và Cao Đức Lâm...

Anh ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Ban Giám đốc Công an tỉnh đã bàn đi tính lại về việc mở rộng vụ án này. Nhưng chúng tôi thấy rằng, hiện nay chưa thể làm được vì chứng cứ tố tụng vẫn còn mỏng, đặc biệt là mở rộng vụ án này sẽ đụng đến nhiều quan chức. Vì vậy, nếu không tạo được sự đồng thuận từ trên xuống dưới thì sẽ rất khổ.

Báo cáo các đồng chí, trong quá trình điều tra, chúng tôi cũng đã phát hiện ra việc Tony Nguyễn cùng ông Nguyễn Văn Nam dựng hiện trường giả rồi thuê mướn báo chí viết để phá Công ty Hoàng Quân. Rất đáng tiếc là trong vụ này, ông Trần Ngọc, Tổng Biên tập báo Doanh nhân trẻ của tỉnh ta đã có nhiều hoạt động không bình thường. Chúng tôi đã chuyển toàn bộ tài liệu cho Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy để các đồng chí xem xét. Tuy nhiên, nếu sau này mở rộng điều tra vụ án, tôi nghĩ là cũng cần làm rõ vai trò của ông Trần Ngọc.

Thượng tá Đỗ Kim nói xong thì ông Chánh án Tòa án tỉnh phát biểu luôn:

- Tôi biết rất nhiều về cái chỗ Hoàng Quân này. Nhưng thôi, các anh nên tính kỹ, đụng vào đó tức là đụng vào túi tiền của nhiều người trong tỉnh. Mà các cụ có câu rồi... “đồng tiền liền khúc ruột”. Cắt ruột của họ đau lắm và biết

đâu có khi chúng ta còn mang họa. Cho nên việc đó hãy cứ để đấy đã. Vài tháng nữa, chúng ta có Chủ tịch tỉnh mới, xem ý tứ ông ấy thế nào rồi hãy làm. Nếu Chủ tịch là người “sạch tay” thì mọi người chuyện có khả năng dễ dàng còn nếu như ông ấy là người góp vốn với Hoàng Quân thì có lẽ cũng chìm xuống thôi.

Ông Hòa đứng lên nói:

- Xin các đồng chí cứ yên tâm. Đối với Hoàng Quân, chúng tôi vẫn giữ một quan điểm là: Nếu họ minh bạch, làm ăn trung thực thì không được để tổn hại đến một đồng xu của họ. Nhưng nếu đây đúng là nơi tẩy rửa tiền đen thì dù có phức tạp đến mấy, chúng tôi cũng quyết làm. Bây giờ trở lại vụ của Cao Đức Lâm...

Minh Phương chở một túi đồ trang sức đến Văn phòng của Giáng Hương.

Trông thấy Phương, Giáng Hương reo lên:

- Sao mày thiêng thế? Tao đang định gọi mày đi ăn tối cho đỡ buồn. Ông xã tao đi sang Singapore mấy ngày.

Phương cười buồn:

- Bây giờ còn bụng dạ nào để ăn nữa.

- Việc của Lâm sao rồi?

Minh Phương trả lời:

- Công an chuyển hồ sơ sang Viện Kiểm sát để đưa ra truy tố rồi. Nghe nói là mấy ngày nữa sẽ có cáo trạng.

- Có chạy được giảm án không?

Minh Phương nói buồn buồn:

- Không. Tao cũng đã đi nhiều cửa, van lạy nhiều người, nhưng hóa ra vớ phải toàn bọn chân gỗ đều. Chúng nó chỉ lợi dụng móc túi bà Dung thôi. Mà đi với tao ra hiệu vàng nhé?

Giáng Hương ngạc nhiên:

- Mua vàng dự trữ à?

- Không, tao bán tất cả đồ trang sức, chỉ giữ lại một chiếc nhẫn thôi. Tiền mua đồ cho tao cũng là tiền Lâm tham ô, cho nên tao quyết định bán hết, nộp cho Tòa án. Cụ Huy cũng bán nhà, bán đất để nộp cho Lâm rồi.

Giáng Hương hiểu ra, cô nói:

- Mà nghĩ thế cũng phải.

Hai người ra một hiệu vàng. Bà chủ hiệu kinh hãi khi nhìn thấy Phương đồ túi trang sức ra. Cố nở nụ cười bình thản, nhưng bà kín đáo bấm chuông báo động. Một nhân viên ở phía trong vội vàng gọi cho Công an phường...

Minh Phương:

- Cháu có việc cần đến tiền nên phải bán chỗ trang sức này.

Bà chủ hiệu vàng:

- Mời các cô vào trong này... Bán số lượng lớn thế này cũng cần thời gian.

Minh Phương khẽ khàng:

- Vâng ạ.

Bà chủ hiệu đưa hai người vào trong. Hương và Phương chưa kịp uống chén nước thì đã thấy có ba cảnh sát ập vào.

Bà chủ hiệu chỉ vào Phương và nói:

- Đây cô này?

Phương và Hương ngơ ngác:

- Bà làm cái gì thế này?

Một cảnh sát:

- Có lẽ bà thấy các cô có nhiều đồ quá nên sinh nghi... đề nghị cô cho kiểm tra giấy tờ?

Phương lục túi và nói:

- Tôi xin lỗi, tôi không mang đi.

Anh cảnh sát:

- Nếu vậy, chúng tôi phải mời cô về Công an phường và làm rõ nguồn gốc số đồ trang sức này. Nếu không có gì bất minh, các cô cứ việc bán thoải mái.

Minh Phương hỏi:

- Nhưng xác minh kiểu gì bây giờ?

- Cô không lo, chúng tôi có cách.

Minh Phương mím môi suy nghĩ rồi gọi điện thoại cho Giám đốc Hòa:

- Cháu chào chú. Cháu Minh Phương đây ạ.

Ông Hòa:

- Chào cháu.

- Thưa chú, cháu có một số vàng, đồ trang sức, cháu mang đi bán để lấy tiền nộp cho anh Lâm. Cháu cũng nói thật với chú là hầu hết số trang sức này là của Lâm mua cho cháu. Nhưng hiện nay, cháu đang bị cảnh sát giữ, vì các anh ấy nghi cháu buôn bán đồ bất minh, hơn nữa cháu không mang giấy tờ gì cả.

Ông Hòa cảm động:

- Chú rất xúc động khi thấy cháu đã làm như vậy. Cháu đưa máy cho chú nói chuyện với anh chỉ huy. Cháu bán xong, về đây, chú có việc cần nói với cháu.

- Vâng ạ,

Minh Phương chuyển máy cho anh cảnh sát đeo quân hàm đại úy:

- Chú Hòa, Giám đốc Công an tỉnh nói chuyện với anh.

Anh đại úy ngần ngừ cầm lấy máy và nhìn số máy hiện trên màn hình :

- Alô...

- Tôi, Hòa, Giám đốc Công an tỉnh đây.

- Chào Thủ trưởng. Báo cáo Thủ trưởng, chúng em ở Công an phường Nam Yên. Nhận được tin báo có cô gái mang nhiều vàng đến bán nên đến xác minh.

- Các đồng chí làm thế là đúng. Cô gái đó là hoa hậu Minh Phương... đang đi bán vàng để lấy tiền nộp cho người yêu bị tù. Đồng chí cứ để cho cô ấy bán, cử người bảo vệ cẩn thận và sau đó đưa cô ấy về Công an tỉnh gặp tôi.

- Báo cáo Giám đốc, tôi hiểu.

Anh cảnh sát trả máy cho Phương và nở nụ cười rất tươi:

- Bây giờ mới nhận ra cô là hoa hậu Minh Phương. Cô cứ bán cho bà chủ đây. Khi nào xong, chúng tôi có trách nhiệm đưa cô về gặp Giám đốc.

Bà chủ hiệu vàng nét mặt tươi rói, bà nói:

- Cô Phương thông cảm nhé. Chúng tôi bây giờ là cứ nhất nhất nghe theo Công an phường.

Minh Phương bán vàng xong, được hơn 100.000 USD. Cô được các cảnh sát đưa về gặp ông Hòa. Phương mở túi lấy ra số đô la bày lên bàn:

- Cháu nộp luôn cho chú cũng được chứ ạ?

- Hồ sơ chuyển hết sang Tòa án rồi. Cháu mang nộp Tòa thay cho Lâm cũng được.

- Cháu không muốn nhìn thấy số tiền này nữa. Chú cứ giao cho Cảnh sát Điều tra nhận hộ cháu.

Ông Hòa gật đầu:

- Thôi cũng được. Nhưng bây giờ chú muốn hỏi cháu điều này đây. Cháu phải nói thật nhé.

- Vâng ạ.

Ông Hòa nhìn thẳng vào mắt Phương, ánh mắt của ông làm Phương thấy sợ.

- Mấy hôm vừa rồi, luật sư Hộ dẫn cháu đi gặp những ai?

Minh Phương thở dài:

- Ông Hộ dẫn cháu đi gặp anh Toàn, Thẩm phán Tòa Hình sự, người sẽ xử vụ này, rồi đi gặp chú Chí, Kiểm Sát viên...

- Và họ hứa những gì với cháu?

- Ông Toàn hứa sẽ xử cho anh Lâm mức án... 5 năm tù.

- Với giá bao nhiêu?

- Cháu không biết. Mọi việc mẹ cháu đã bàn với luật sư.

Ông Hòa gằn giọng:

- Thật là hoang đường... Đúng là bọn lừa đảo. Cháu nghe cho rõ ý kiến của bác Phúc, Chánh án nhé.

Nói xong ông gọi cho Chánh án và để loa ngoài cho Phương nghe.

Ông Hòa:

- Xin chào đồng chí Chánh án. Sắp có lịch xử Cao Đức Lâm chưa anh?

Chánh án Phúc:

- Có rồi. Ngày mừng năm tháng sau. Tôi quyết định thay Thẩm phán rồi. Anh em phát hiện ra cậu Toàn và luật sư Hộ nhiều lần gặp gỡ, bàn bạc với nhau... Nói tóm lại là có dấu hiệu chạy án. Tôi cử chị Tân, làm Chủ tọa phiên tòa này. Chị ấy là người như thế nào, anh quá hiểu. Tôi cũng nghe nói anh Minh cho thay Công tố viên rồi. Ngồi ghế Công tố viên sẽ là anh Huyền và chị Quý.

Ông Hòa:

- Nếu chị Tân xử, thì không còn điều gì phải suy nghĩ. Anh cũng phải rất cẩn thận đấy. Nhiều khi không được như ý là lại có chiến dịch nói xấu.

- Vâng, rất cảm ơn anh.

Ông Hòa tắt máy và quay sang Phương:

- Cháu nghe rõ cả rồi chứ.

- Vâng. Tự nhiên cháu thấy sợ quá.

Buổi tối ở nhà ông Cẩm.

Ông Cẩm về nhà nhưng không thấy có cơm.

Bà Dung đang ngồi sửa móng tay. Bà nói:

- Tôi có việc phải đi... Không kịp nấu cơm. Trong tủ lạnh có đủ thứ đấy, ông ăn gì thì tự làm mà ăn.

Ông Cẩm lẳng lặng nấu mì ăn liền.

Cụ Huy đi lên nhà. Cụ nói lạnh lùng:

- Anh chị ra đây tôi có chuyện muốn nói.

Ông Cẩm bỏ luôn nồi mì đi ra.

Bà Dung vẫn lẳng lẽ mài móng tay. Cụ Huy cố nén giận nói:

- Tôi báo để anh chị biết, tôi đã bán toàn bộ đất và nhà rồi. Đất này của hương hỏa cha ông để lại. bấy lâu nay, tôi cũng định là để cho thằng Lâm vì nó là cháu đích tôn. Nhưng nay nó không may bị pháp luật xử lý, tôi phải bán đi, cho nó lấy tiền nộp Tòa án.

Ông nhìn con trai với ánh mắt thương hại, rồi ông nói:

- Tôi cũng khuyên hai người là hãy thương lấy thằng bé. Nó phạm tội cũng là vì các người đấy... Tôi nói trước, nó mà làm sao thì các người không yên được với tôi đâu.

Nói xong, cụ Huy quay đi. Ra đến cửa, cụ dừng lại:

- Tôi đã mua nhà tập thể để sống nốt những ngày còn lại rồi. Anh chị không phải lo.

Cụ Huy ra khỏi nhà, bà Dung nói đứng đưng:

- Cụ cứ làm như chỉ có cụ mới biết thương cháu.

Ông Cẩm vẫn bỏ mặc nồi mì sôi sùng sục. Ông hỏi bà Dung:

- Thế nào, bà có bán nhà lấy tiền nộp để cứu thằng bé hay không?

- Ông có cách cứu con của ông, tôi có cách của tôi. Ông đi đường lớn, tôi đi đường nhỏ, đường tắt... Miễn là nó không chết, không phải nộp tiền, thế là được chứ gì? Còn ông, nếu ông thích nộp thì ông giấu được bao nhiêu, đem mà đưa cho Tòa.

Ông Cẩm uất đến nghẹn cổ. Ông găm lên:

- Bà im đi! Sao trên đời này này lại có người như bà? Tôi... tôi sẽ ly dị bà. Tôi bán phần của tôi để cho thằng bé.

- Tôi dại gì mà lại đi ly dị ông chồng là Thứ trưởng nhỉ.

Bà Dung nói xong rồi đi luôn.

Bà đến câu lạc bộ khiêu vũ dành cho những người lớn tuổi.

Bà ngồi được một lúc thì Trần Đức đến.

Bà ngồi nhìn Trần Đức trân trân rồi rót rượu uống.

Bỗng nhiên mắt bà dại hẩn đi. Bà khóc và hai vai cứ rung lên. Trần Đức dỗ dành:

- Kìa em... Bình tĩnh lại đi. Nào, có chuyện gì nói cho anh biết đi?

Bà Dung lau nước mắt, nói nghẹn ngào:

- Em cũng thương thằng Lâm lắm chứ. Con em dút ruột đẻ ra, không thương, không xót sao được... Em có cách cứu con em. Thế mà... thế mà ông ấy cứ bắt em bán nhà lấy tiền nộp cho nó. Em không nghe, ông ấy đòi ly dị !

Sáng hôm sau, ông Cẩm đến cơ quan sớm và việc đầu tiên là ông viết đơn xin từ chức...

Ông viết nắn nót từng chữ: “Kính thưa Thủ tướng. tôi đã có lỗi rất lớn là không quan tâm nuôi dạy con đến nơi đến chốn; không phát hiện được những hư hỏng của cháu để có biện pháp ngăn chặn kịp thời. Cũng vì do cháu là con một cho nên vợ chồng tôi nuông chiều cháu. Bây giờ ngẫm lại mới thấy chính sự nuông chiều thái quá này đã làm cho cháu chỉ biết hưởng thụ, từ đó đua đòi ăn chơi rồi sa ngã. Nay cháu đã phạm tội lớn, tôi tự thấy mình đến việc nhà không lo nổi thì lo sao được việc chung. Và nếu tôi có nói gì, bảo ban cấp dưới điều này, điều khác thì cũng chỉ là giả dối mà thôi. Vì vậy, tôi làm đơn này kính xin Thủ tướng cho tôi được từ chức...”.

Ông viết đơn xong, cho vào phong bì dán cẩn thận rồi ông bấm chuông gọi văn thư. Cô nhân viên văn thư vào:

- Thưa, chú gọi cháu ạ.
- Cháu đưa ngay lá thư này lên Văn phòng Chính phủ cho chú nhé.
- Có phải vào sổ công văn không ạ?
- Không cần đâu. Thư riêng mà.

Rồi ông mở cặp lấy ra một xấp tiền đưa cho cô văn thư:

- Bác cho cháu.

Cô văn thư ngạc nhiên, không dám cầm. ông nói:

- Sao, không dám nhận à. Bác cho mà.
- Cháu cảm ơn bác.

Cô văn thư đi rồi. Ông Cẩm mở tủ và lấy ra một hòm đạn đại liên. Ông mở nắp và lấy từ trong đấy ra những quyển sổ nhật ký cũ nát; những tấm huân chương, những huy hiệu Dũng sĩ diệt Mỹ; và cả những cuộn giấy khen; rồi ông lấy ra một khẩu súng Colt ổ quay nhỏ xíu. ông bật lấy ổ đạn và để rơi ra

bàn hai viên đạn. Ông cầm từng viên đạn lên ngắm nghía rồi lại nạp vào ổ đạn. Với vẻ thành thạo, ông búng ngón tay cho ổ đạn quay tít và sập lại rồi ông bỏ khẩu súng vào cặp.

Ông bỏ các thứ giấy tờ, huân chương, sổ nhật ký vào trong hộp đạn. ông lấy một mảnh giấy ra và viết: *“Hòa, Minh và Trác thân yêu. Các cậu hãy tha thứ cho mình. Mình không chịu đựng nổi nữa rồi. Nếu có điều kiện, giúp mình bảo ban thằng Lâm”*. Rồi ông ký tên và bỏ vào hộp đạn. Ông lại lấy một tờ giấy xé làm tư và ghi bên ngoài: *Gửi đ/c Chu Văn Hòa. Giám đốc Công an tỉnh*. Ông dán mảnh giấy lên nắp hộp đạn và để trên ghế mình vẫn ngồi rồi đi nhưng quên không khóa cửa.

Anh lái xe thấy ông xuống vội chạy ra mở cửa xe.

Ông lẳng lặng vào xe:

- Cho tôi về nhà.

Trên xe, ông không nói một câu nào. Gần về đến nhà ông Cẩm mở cặp lấy ra một cọc tiền loại 50.000 đồng đưa cho anh lái xe:

- Chú cho thằng cu.

Anh lái xe thốt lên:

- Chú cho nhiều thế này. Cháu không dám.

- Cứ cầm đi. Chú không hối lộ mày đâu mà sợ.

Anh lái xe nói:

- Cháu cảm ơn chú.

Xe đến đoạn rẽ vào nhà, ông bảo lái xe dừng lại rồi mở cửa, lững thững đi bộ sang đường. Ông đi ra bờ hồ và ngồi ở ghế đá dưới cây liễu già trong một góc khuất...

Anh lái xe trên đường trở về cơ quan mà trong lòng đầy băn khoăn. Anh cho xe vào gara rồi lên Phòng Hành chính trong phòng lúc ấy chỉ có mỗi cô văn thư.

Anh lái xe:

- Lúc nãy đưa “sếp” về nhà, “sếp” cho năm triệu. Mình ngại quá. Trước đây, “sếp” cũng hay cho tiền, mỗi khi đi hội nghị, lĩnh phong bì, “sếp” cho tất.

Cô văn thư:

- Lúc nãy “sếp” cũng cho em. Hai triệu nhé. “Sếp” bảo em đưa thư lên Văn phòng Chính phủ.

Anh lái xe:

- Trông nét mặt “sếp” lạ lắm.

Có tiếng mở cửa bên phòng ông Cẩm. Cô văn thư chạy ra ngó và thấy Chánh Văn phòng Hoạt. Hoạt hỏi:

- Cô biết bác Cẩm đi đâu không?

- Dạ, hình như bác ấy về rồi. Anh lái xe vừa đưa về.

Anh Hoạt nói thắc mắc:

- Lạ thật, thế mà cửa không khóa. Điện thoại di động thì tắt. Cô kiểm tra phòng rồi khóa cửa lại cho bác ấy.

Nói xong anh Hoạt đi luôn. Cô văn thư về phòng lấy chùm chìa khóa rồi bảo anh lái xe:

- Anh sang với em. Sao bác ấy về mà không khóa cửa nhỉ?

Hai người vào phòng, thấy điện vẫn sáng. Anh lái xe thấy hòm đạn đại đại liên để trên ghế thì tò mò nhấc lên xem. Thấy bên ngoài có mảnh giấy đề gửi ông Hòa, anh càng tò mò hơn. Anh vấy cô văn thư lại rồi nói:

- Cái này gửi Giám đốc Công an. Anh mở xem cái gì nhé. Hòm không khóa chắc không có gì bí mật.

- Cứ mở ra xem nào?

Anh lái xe bật nắp hộp và tò mò cầm mấy giấy ông Cẩm viết cho ông Hòa...

Anh nói:

- Chết rồi, kiểu này khéo sếp... khéo ông ấy tự sát mất. Gọi ngay cho ông Hòa thôi.

Giám đốc Hòa nghe điện thoại của anh lái xe xong, ông hỏi:

- Cháu mở hộp ra, xem còn thấy khẩu súng ngắn nào trong đó không?

Anh lái xe lục hộp đạn và lắc đầu:

- Thưa chú là không có ạ.

- Anh ấy xuống xe đoạn nào?

- Ngay ngã ba rẽ vào nhà.

Ông Hòa đặt máy và gọi lại cho Trung tá Tùng:

- Đồng chí thông báo ngay cho Công an phường chỗ anh Cẩm ở. Tung hết quân ra rà soát khu vực ven hồ tìm anh Cẩm đồng thời cử hai người đến nhà gặp ông Cẩm... nếu gặp anh Cẩm, chỉ hỏi thăm và động viên thôi.

Không chờ Tùng trả lời, ông cắt máy rồi gọi cho ông Trác:

- Anh phóng xe đến ngã ba rẽ vào nhà anh Cẩm chờ tôi nhé. Báo cho anh Minh nữa. Anh ấy nghĩ đại rồi.

Và cũng chẳng đợi ông Trác hỏi thêm, ông tắt máy rồi chạy ra. Xuống cầu thang, ông nhảy ba bậc một.

Chiếc xe ô tô của ông để trước sân. Anh lái xe đang đứng lơ lảo, vội vàng mở cửa. Ông vào xe, nói to:

- Cậu phóng ngay đến nhà anh Cẩm. Đi thật nhanh.

Chiếc xe lao đi với tốc độ kinh người. Một tổp cảnh sát giao thông thấy xe chạy nhanh định giơ gậy, nhưng khi thấy biển số, họ vội rút gậy lại.

Anh cảnh sát thấy Giám đốc vội đứng nghiêm giơ tay chào.

Ông Cẩm ngồi ở chiếc ghế đá ven bờ hồ, ông nhìn xuống mặt nước mà trong lòng cảm thấy trống rỗng. Một chú bé bán báo đi qua mời ông:

- Mua báo cho cháu ông ơi. Có bài về vụ ăn cắp tiền của Ngân hàng hay lắm.

Ông Cẩm không ngoái đầu lại mà chỉ xua tay.

Trong đầu ông như vang lên tiếng nói: “Mình biết chọn lối thoát này là một sự hèn nhát, nhưng bây giờ biết làm thế nào?... “.

Ông thò tay vào cặp, lấy ra khẩu Colt, ông nhìn vào nòng súng đen ngòm và nở một nụ cười lạ lùng. Rồi ông lại bật lẫy của khẩu súng để ổ đạn lật ra. Ông ngắm nghía hai viên đạn để ở hai khoảng cách khác rồi lại đẩy vào ổ nòng. Ông ấn nòng súng xuống dưới cằm rồi lại đặt súng xuống...

Ông Hòa dừng xe ở chỗ ngã ba rẽ vào nhà ông Cẩm thì vừa lúc ấy xe của Công an phường và Cảnh sát Hình sự ào đến. Một anh Công an phường báo

cáo:

- Báo cáo Giám đốc, chúng tôi đã qua nhà nhưng bác Cẩm chưa về.

Ông Hòa nói ngay:

- Các đồng chí chia quân ra lùng toàn bộ khu công viên này, nếu thấy anh Cẩm thì phải hết sức bình tĩnh và trong trường hợp bác ấy manh động tôi cho phép các đồng chí bằng mọi cách vô hiệu hóa ngay ý định tiêu cực của bác ấy.

Nói xong, tự ông Hòa đi lùng...

Ông Cẩm lại dí nòng súng lên thái dương, rồi ông lại đặt xuống. Vừa lúc đó ông nghe có tiếng người nói lao xao:

- Có ai biết mặt ông Cẩm không?

Ông giật mình ngoảnh lại và thấy từ đằng xa có những bóng cảnh sát đang lùng sục trong vườn cây. Ông nhếch mép cười và đưa súng lên cầm...

Ông nhắm mắt lại rồi bóp cò. Chỉ nghe thấy một tiếng “đẹt” và một luồng khói xanh bốc lên từ nòng súng. Hóa ra kim hỏa nổ trúng hạt nổ nhưng viên đạn đã bị thối do để lâu.

Ông Cẩm choàng tỉnh, rồi lại với về bình thần, ông bật lầy và tháo viên đạn thối ra, còn một viên nữa, ông ngắm nghía cẩn thận rồi nhét vào ổ đạn. Ông Cẩm vừa đưa súng lên cầm thì tay mình đã bị bẻ quặt ra đằng sau, rồi thấy ông Hòa đứng sừng sững trước mặt.

Ông Hòa nhìn ông Cẩm bằng ánh mắt náy lửa. Rồi bất ngờ ông Hòa tát vào mặt ông Cẩm:

- Sao anh hèn thế? Tôi có đạn mới đây này, anh có cần không?...

Hôm nay là ngày đầu tiên xét xử Cao Đức Lâm và đồng bọn.

Lâm được đưa đến Tòa bằng xe riêng của Cảnh sát.

Cụ Huy, bà Dung, Minh Phương, Giáng Hương. Minh Lý, ông Trác đứng chờ tại sân Tòa án.

Minh Phương ăn mặc rất giản dị, hết như một công chức nhà nước và không trang điểm. Chính vì thế mà cô lại có nét đẹp khác thường.

Khi xe tới, Lâm được đưa xuống. Bà Dung lao vào ôm lấy Lâm. Các cảnh sát dẫn giải để cho bà ôm Lâm một lát rồi nhẹ nhàng gỡ tay bà ra.

Các phóng viên Trần Quang, Tuấn, Thúy Quỳnh xô vào chụp ảnh cảnh hai mẹ con ôm nhau. Một số ống kính quay sang chụp ảnh Minh Phương.

Phương nhìn Lâm và ghen lời không nói được. Các cảnh sát dẫn Lâm vào phòng chờ xử.

Cụ Huy cười và nói với ông Trác:

- May quá anh Trác ạ.

Ông Trác ngạc nhiên nhìn cụ như dò hỏi. Cụ Huy hiểu ý, giải thích:

- Nó thoát được nghiện rồi. Nhà tôi còn may đấy anh ạ.

Tony Nguyễn và Siu đi một xe tới.

Phiên tòa khai mạc.

Chủ tọa phiên tòa là Thẩm phán Tòa Hình sự, bà Nguyễn Thị Tân. Giữ ghế công tố là ông Hoàng Quý và một nữ Kiểm sát viên. Luật sư bào chữa cho Lâm là một nữ luật sư do Tòa chỉ định. Tony Nguyễn mời hai luật sư còn lão Siu có một luật sư do Tòa chỉ định.

Minh Lý, Nguyễn Văn Nam và Trần Ngọc được gọi ra Tòa với tư cách là nhân chứng.

Phần thẩm vấn tại tòa bắt đầu.

Bà Thẩm phán hỏi:

- Anh cho biết họ tên?
- Thưa quý Toà, bị cáo là Cao Đức Lâm ạ.

Về cơ bản, phiên tòa xét xử khá suôn sẻ hỏi Cao Đức Lâm nhận tội rất thành khẩn. Và cũng chính vì thế mà khi bào chữa cho Lâm, luật sư cũng đã có bài phát biểu khá cảm động. Sau hai ngày làm việc, phiên tòa xét xử Cao Đức Lâm chuyển sang phần tuyên án vào buổi chiều.

Tiếng bà Chủ tọa phiên tòa sang sáng:

- Bị cáo Cao Đức Lâm sinh ra trong một gia đình cán bộ, bản thân bố là ông Cao Đức Cẩm đã có một quá trình cống hiến cho sự nghiệp cách mạng thống nhất đất nước. Mẹ của bị cáo là Vũ. Thị Dung, đảng viên Đảng Cộng sản Việt Nam cũng có nhiều cống hiến đối với sự nghiệp phát triển kinh tế của đất nước trong những năm đầu thập kỷ 80. Tuy nhiên do sự nuông chiều của bố mẹ; do sự buông lỏng quản lý giáo dục của gia đình mà Cao Đức Lâm đã trượt dài trên con đường tội lỗi. Sau khi đi học ở Mỹ về, Cao Đức Lâm đã được nhận ngay vào làm việc tại Ngân hàng Phú Tài với chức vụ Trưởng phòng Tín dụng tin học, điều đó chứng tỏ rằng ông Hoàng Văn Trác, Tổng Giám đốc Ngân hàng là bạn chiến đấu với ông Cao Đức Cẩm đã rất tin tưởng Lâm.

Do được chiều chuộng, được mẹ cung cấp tiền để tiêu xài Cao Đức Lâm đã trở thành một người ăn chơi có tiếng ở tỉnh với biệt danh Lâm “thái tử”. Rồi Lâm đã nghiện hút, cờ bạc, đánh đề... Để có tiền Lâm đã dùng kỹ thuật tin học tham ô tiền của Ngân hàng Phú Tài. Kết quả điều tra cũng như kết quả thẩm vấn tại phiên tòa đã chứng minh rằng, Cao Đức Lâm đã tham ô của Ngân hàng Phú Tài tổng cộng bốn triệu một trăm hai trăm hai nghìn đô la và năm trăm triệu đồng tiền Việt. Lâm đã đánh bạc thua hết hai triệu bảy trăm nghìn đô la và năm trăm triệu tiền Việt. Lâm đã đưa cho Tony Nguyễn vay một triệu một trăm nghìn đô la để góp vốn mua lại dự án khu du lịch sinh thái của Công ty Hoàng Quân. Mặc dù việc cho vay này không có giấy tờ mà chỉ dựa trên sự tin nhau. Trước Tòa cũng như trong quá trình điều tra Tony Nguyễn không thừa nhận có khoản tiền này. Tuy nhiên, việc Lâm đưa tiền cho Nguyễn đã có hai nhân chứng đó là ông Nguyễn Văn Nam, Tổng Giám đốc Công ty Toàn Thắng và chị Minh Lý, nguyên là trợ lý của Đào Trọng Thanh, Tổng Giám đốc Công ty Hoàng Quân.

Từ lời khai của các nhân chứng và của bị cáo, đối chiếu với các tài liệu tài chính thu được tại nhà Tony Nguyễn cũng như trong quá trình mua bán dự án của Hoàng Quân, Tòa nhận thấy rằng, việc Lâm đưa tiền cho Tony Nguyễn là có cơ sở...

Việc Cao Đức Lâm phạm tội là một bài học cảnh tỉnh cho các gia đình giàu có, vì mãi mê chạy theo đồng tiền mà họ quên mất rằng việc giáo dục con cái đó là bổn phận của chính họ. Thật là không công bằng, trong khi họ lo kiếm tiền bằng mọi cách thì họ đã đẩy những đứa con ra ngoài xã hội và phó mặc việc dạy dỗ cho nhà trường. Đến khi con cái hư hỏng thì họ lại đổ tội cho xã hội...

Trong quá trình điều tra, Cao Đức Lâm đã thành khẩn khai báo về những hành vi phạm tội của mình. Đồng thời đã giúp cơ quan điều tra làm rõ thêm một số vấn đề của một vụ án khác. Nhưng người thân trong gia đình Cao Đức Lâm đã tự nguyện bồi hoàn số tiền mà Lâm đã tham ô. Cụ thể như sau: Cụ Cao Đức Huy là ông nội của Cao Đức Lâm đã nộp thay cho Lâm 10 tỉ đó là tiền bán đất hương hỏa của cụ; chị Minh Phương, Giám đốc Công ty TNHH Toàn Gia nộp thay cho Cao Đức Lâm 2 tỉ 500 triệu; ông Hoàng Văn Trác, Tổng Giám đốc Ngân hàng Phú Tài, tuyên bố xóa nợ cho Lâm 15 tỉ trong tổng số tiền mà Lâm, đã lấy. Số tiền này là của riêng ông Trác, không phải là tiền của Ngân hàng.

Tòa cũng đã niêm phong ngôi biệt thự tại khu biệt thự cao cấp và sẽ cho bán đấu giá để lấy tiền nộp cho Ngân hàng.

Nhân danh nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, Tòa tuyên phạt: Bị cáo Cao Đức Lâm 10 năm tù giam và phải nộp lại số tiền là 30 tỉ; cấm đảm nhiệm các chức vụ trong hoạt động quản lý kinh tế 5 năm năm sau khi mãn hạn tù.

Bị cáo Tony Nguyễn 8 năm tù về tội buôn bán tàng trữ chất ma túy, xúi giục người khác phạm tội. Trục xuất ra khỏi Việt Nam sau khi hết hạn.

Bị cáo Chen Siu, 4 năm tù về tội tổ chức đánh bạc...

Một buổi sáng chủ nhật, Minh Phương chuẩn bị một số thứ lặt vặt để đi thăm Lâm. Cô bỏ vào trong túi một ít ruốc, bánh mì khô, mấy gói kẹo... Cô đi xe máy đến trại giam và khi đến cổng trại thì cô thấy cụ Huy từ trên xe buýt bước xuống. Cụ xách một túi khá nặng. Phương chạy đến:

- Cháu chào ông. Sao ông mang cho anh Lâm nhiều

thứ thế?

- Hôm qua ông gói cho nó mấy cái bánh chưng... Nó thích ăn bánh chưng lắm.

Rồi hai ông cháu dắt tay nhau vào chỗ xếp hàng gửi quà cho phạm nhân.

Hết